

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

12

ΔΡΧ
5.000

ΕΔΩ βρίσκόμαστε σὲ μυστήρια μυστηρίων!... Τί είναι ὁ Ρωμιοὺς σχετικά μὲ τὴν γυναῖκα; Εἶναι φεμινιστὴς; Εἶναι ἀντιφεμινιστὴς; Ὁ Διάολος νὰ τὸν πάρῃ ἀν' ἑξῆς!... Πάντως, εἶναι καὶ τὰ δυὸ μαζί: Καὶ φεμινιστὴς καὶ ἀντιφεμινιστὴς. Κατὰ τὸ συμφέρον του. Τὸ ζήτημα τῆς ἐργασίας τῆς γυναίκας τὸ ἀντιμετωπίζει σὰ φεμινιστὴς:

— Νὰ δουλεύη, βρέ ἀδερφέ. Νὰ βγάξη τὸ παραδάκι της.
'Αλλὰ σὺν ἡγήτῳ τῆς ψήφου χαλοῦσε τὸν κόσμον:

— Να κάτση στην κουζίνα!... Στην κουζίνα!...

— Να κάτση στην κουζίνα!... Στην κουζίνα!...
 Ήταν υπὲρ τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ ἐναντίον τῶν μέσων τῆς
 ὑπερασπίσεως τοῦ ἰδρώτος τῆς!... Ἀσυνέτεια καὶ τῶν γονέων!
 Καὶ φαίνεται, ἀνάγκη, στὸ ἄλλο μεγάλο θέμα: τοῦ ἔρωτος
 καὶ τοῦ γάμου. Τί εἶναι ὁ Ῥωμῖος ὡς ἐραστής; Προοδευτικώτα-
 τος. Ὅχι εἰκοστὸς αἰὼν, παιδί μου, ἀλλὰ εἰκοστὸς πρῶτος!...

Και ώς συζυγος; Μεσαίω! Είναι ικανός να βάλει στη γυναίκα ζώνη αγνότητας. Όταν, όμως, έποφθαλμίσει τη γυναίκα του γέννησης ή την παιδίσκη αυτού, ή επαναστατική εύλογητρία του δέν έχει όρια:

— Γιατί διστάζεις; Είσαυ σκλάβω προλήψεων. Σπάσε τὰ δεσμά σου καὶ παραδόξου στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Αὐτὰ διδάσκει ὡς ἐραστής. "Αν, ὁμῶς, ὁ Διὰ πολὺς σπῶν
τὸ ποδάρι του καὶ τὸν τυλίξουν καὶ τοῦ φορέσουν τὴν κουλού-
ρα, τότε νὰ ἰδῇτε σεῖς ἠθικοδιδάσκαλο!

ρα, τότε να ίππτε σεις προκείμενα. Ο Παράκολλοιθρα κάποτε μία τέτοια ιστορία: Ένα Ρωμίο που ξελόγισσε κάμποια, τού άνηκε νόμιμα σ' άλλον. Έπί γή- νες της έκανε κακοθήγησι επάνω στη συμβατικότητα του μά- νου, απέναντι της αιώνιας αλήθειας του έρωτος. Το αποτέλε- σμα ήταν να την κάνη να χωρίση και στο τέλος να τη φορτω- θή. Και τότε δούσιτο το δράμα.

Εκείνη, εφαρμόζοντας κατά γράμμα τη διδαχή του, θέλησε να τραβήξει, και πολύ σωστά, και... μετά το γάμο τη γραμμή που της χάραξε. Ο καθοδηγητής άρχισε τις σκηνές...

— Μά, ἐσύ Εὐ μοῦλεγες, χριστιανέ μου, ὅτι αὐτὰ ὅλα εἶναι... γελοῖες προλήψεις;...

— Ναί, ἐγώ!... Τότε ἦτανε προλήψεις!... Ἀλλὰ τώρα σὲ σκοτώνω!...

Καί είναι αληθινό θαύμα πώς τη γλώττωσε η γυναικα! Ίδιαι, ὡς γνωστόν, στήν "Ελλάδα η τιμή δεν ἀρκείται τοῦ διαδόχου, ἤ τήν ἀποκηρύξει. Ἐξοπλίζεται με περίτροφο, με ἀμφοίστομο, με ὀπλοπολυβόλο, με χειροβομβίδες. Καί δὲν ὑπάρχει μία τιμή, με ὀπλοπολυβόλο, με χειροβομβίδες ἔχει γράψει δύο: Τὴν "Ετιμή τοῦ Ὁ Δεῖμντος Σενόπουλος ἔχει γράψει δύο: Τὴν "Ετιμή τοῦ συζύγου" καὶ τὴν "Ετιμή τοῦ ἀδελφοῦ". Ἀλλὰ πότες ἄλλες τιμές παρῆναι με μακαρίτης! Τὴν τιμή τοῦ ἐξάδελφου, τὴν τιμή τοῦ κουνιάδου, τὴν τιμή τοῦ πεθεροῦ, τὴν τιμή τοῦ θειοῦ. "Ὅλες αὐτὲς αἱ τιμές, στήν "Ελλάδα ἔχουν σκοτώσει γυναίκες.....

τὲς οἱ τιμὲς στὴν Ἑλλάδα ἔχουν σκοτωθεῖ ὅντας.....
 Ἀλλὰ πὺ πὺ περιέργως ἀκόμα εἶναι ὁ Ρωμιοὺς μὲ τὴ γυναῖκα
 στὸ χρηματικὸ ζήτημα. Εἰμαστε, δὲν, ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅ-
 πὸ τοὺς πὺ γαλάντες λαοὺς τοῦ κόσμου. Καί μὲ τὴ γυναῖκα
 — κατὰ πλειοψηφίαν — δὲν τοῖς κινεῖται. Ἐνοοῦμε ὅμως,
 νὰ ἔχουμε πρωτοβουλία. Τὸ ζήτησαν χρήματα τοῦ Ρωμιοῦ;
 Τὸ φάνηκε ἀμέσως πὺ θέλουν νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ δώσῃ.
 Ὁὐλάν; Ἐντε, ἀμέσως μιά λέξι τρομερή:

— Κόφτρα!

— Κόρορα! —
Τὰ ἴδια λεπτά θέλει νὰ τὰ χαλάσῃ, νὰ τὰ σπαταλήσῃ
γιὰ τὴ γυναικί. Θὰ τὸ σκεφθῇ ὁμῶς πολὺ, θὰ δυσκολεθῇ νὰ
τῆς ἀγοράσῃ ἓνα κομμάτι ἀξίας. Ἐνὰς ἔξένος τὸ παρατήρησε
κάποτε σ' ἓνα χορὸ τῆς «Μ. Βρεταννίας». Εἶδε κομψὲς τουα-
λέττες, σιλουέττες, γούνες, ἐπιδείξεις διάφορες. Ἀλλὰ κάποια
στιγμὴ τὸ εἶπε:

— Δὲ βλέπω μπιζού!...

Κί, ἀλήθεια σ' ὅλους τοὺς χοροὺς θὰ φανοῦν πάντα λίγα
κ' ἀσήμαντα. Σ' ὅποιανδήποτε ὁμῶς ξένη πρωτεύουσα στοὺς
μεγάλους δηματούς χοροὺς σχηματίζουν ἀστερισμοὺς καὶ γα-
λαξίες. Ὁ ἕνα, ποὺ ἀνέφερα παραπάνω, ρώτησε:

— Δὲν ὑπάρχουν, λοιπόν, γαλάντηδες στὸν τόπο σας;
— Πῶς ὄχι; τοῦ ἀποκριθῆκαν. Γαλάντηδες ὑπάρχουν, κο-
ροῖδια δὲν ὑπάρχουν!...

Εύτυχώς, στο λεξικό του δεν κατώρθωσε να βρη τη λέξη αυτή!

Ευτυχώς, στο λεξικό του δεν κατώρθωσε να βρη τη λέξι αυτή:

ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1953

Τὰ Οἰκουμενικά μας

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ γυναίκα που ανασφέριε η Ιστορία του κόσμου, είναι η 'Ελένη της Σπάρτης, η όποια και έχει μείνει άλλωστε, γνωστή ως η 'ωραία 'Ελένη'. Με την καλλονή της και τη γοητεία της αναστάτωση, όπως ξέρουμε όλοι, τους 'Ελληνες της τότε εποχής και προκάλεσε τον πρώτο Μεγάλο Πόλεμο της 'Ιστορίας. Όσο, λοιπόν, και αν σ'ας φανή περίεργο, η αλησμόνητη εκείνη διασίλισσα με την ανήσυχη καρδιά, έχει αφήσει παράδοση ομορφιάς, κάτω εκεί, στη Λακωνία. 'Η Σπάρτη μπορεί να μην παράγει σήμερα Λυκούργους, 'Ανακαιοθήτητα, όμως, τα κορίτσια της είναι, πάντα, από τα όμορφωτερα της 'Ελλάδος. Μιά ματιά στο εξώφυλλό μας και στις έγχρωμες φωτογραφίες, που δημοσιεύουμε στη σελίδα 37, θα σ'ας πείσει, ότι δε λέμε καμμία υπερβολή.

ΚΟΝΤΑ στη Σπάρτη είναι ο Μυστράς. Γιά εκεί είχε ξεκινήσει ο Βάσος Μίγκος με τις φωτογραφικές μηχανές του, οι οποίες, όμως, κατά το πέρασμά από την πρωτεύουσα της Λακωνίας, αρνήθηκαν να πάνε παρακάτω, χωρίς ν' άπαθανατίσουν και την όμορφη των απόγονων της ώρας 'Ελένης. Και μόνο όταν έγινε αυτό, η άποστολή συνεχίστηκε προς τον αρχικό προορισμό της... 'Η γοητεία του Μυστρά είναι, βέβαια, διαφορετική. 'Η έρημη πολιτεία, κοιμάται εκεί, πάνω απ' τους ελαιώνες, και όνειρεύεται τις παλιές δόξες της — και υποβάλλει στον έπισκέπτη τη δεινρά της. Στους δρόμους της, κάθε στιγμή και σ' κάθε γωνιά, νομίζει πως θ' αντικρύσσει βουζαντινούς πολεμάρχους και φράγκους ιππότες, Έλληνιδες αρχοντίσσες και κόμισσες και βαρωνέσσες. Την άμύσφαρη αυτή, της νοσταλγικής αναδρομής στα χρόνια τών Παλαιολόγων, του μεγαχολικού ρεβασισμού και του ναρκωμένου ιστορικού μεγαλείου, μεταφέρουν στις σελίδες της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» οι φωτογραφίες, που παρουσιάζουμε.

ΠΕΡΙ ἵπταμένων δίσκων, θὰ ἔχετε, βέβαια, ἀκούσει ἡ διαβάσει τὸν τελευταῖο καιρὸς Ἐπίσης, κατὰ θὰ ἔξερετε καὶ γιὰ τὸ θύλλο τοῦ «ἵπταμένου Ὀλλανδου», ποῦ εἶνε, μάλιστα, γίνεαι καὶ ὁπερα. Ὅτι, ὁμως, θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξη καὶ ἀιπάμενη παράγκα, αὐτὸ ἀσφαλὲς, δὲν τὸ φανταστήκατε ποτέ. Ἐν τούτοις, ὑπάρχει. Ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, στὰς Ἀθῆνας, στοῦ Πυρρῶ. Εἶναι τὸ γενικὸ στρατηγεῖο τῶν Ἑλλήνων Ὑπαρίστην, τὸ δουλητήριο τους, καὶ ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς σπαρτιατιστῆς καὶ εἰκονογραφημένης καμπάνιας, ποῦ θὰ διαβάσετε στὸ τευχὸς, αὐτὸ, στὰς σελίδες 32 καὶ 33.

Οικογένεια

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ЖОМНТІА

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ.....L. T. 2004

ΔΩΡΕΑ.

Τὰ εἰρήπια τῶν ἀνακτόρων τῶν Παλαιολόγων στὸ Μυστρά. Ἐδῶ ἦταν ἡ κοιτίδα τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸ Μεσαίωνα. Στὴ λαμπρὴ καὶ φιλόξενη αὐλὴ τους, οἱ Παλαιολόγοι συγκέντρωναν τοὺς πεφινημένους καλλιτέχνες καὶ λογίους τῆς ἐποχῆς των καὶ τοὺς εἶδιναν τὰ μέσα τῆς δημιουργίας. Ἐδῶ, ἐπίσης, στὶς θαυμάσιες διακοσμημένες αἰθουσες τοῦ παλατιοῦ, ἐπεδείκνυν τὴν ὁμορφίαν τους οἱ Ἑλλήνιδες καὶ Λατίνες πριγκίπισσες, μὲ τὴ φλογερὴ καρδιά καὶ τὰ φιλόδοξα ὄνειρα.

Ο ΜΥΣΤΡΑΣ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΜΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΟΥ ΜΙΓΚΟΥ

Ο Μυστράς είναι το μόνο δείγμα βυζαντινής πολιτείας, που διασώθηκε ως την εποχή μας. Βρίσκεται πέντε περίπου χλμ. μακριά από τη Σπάρτη και χτιστηκε το 1249 από το Γουλιέλμο Βιλλαρδουίνου, το φράγκο ηγεμόνα του Μοριά. Ο Βιλλαρδουίνος — λέγει το χρονικό της εποχής — «άφω γύρισε τον τόπο, αντίκρυσε ένα παρθένο βουνό. Κι' εκεί, στην κορυφή του βουνού, έχτισε ένα κάστρο που το όνομασε «Μυζήθρας», γιατί το βουνό είχε το σχήμα της μυζήθρας...».

Μὲ τὸν καιρὸ, τὸ ὄνομα Μυζήθρα ἔγινε Μυστράς.

Οι Φράγκοι δὲν ἔμειναν πολὺ στὸ Μυστρά. Λίγα χρόνια ἀργότερα, ὁ Βιλλαρδουῖνος αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Παλαιολόγο, ποὺ ζήτησε ὡς λύτρα γιὰ τὸν ἀφῆση ἐλεύθερο τὸ κάστρο τοῦ Μυστρά καὶ τὴν πολιτεία ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ χτίζεται ὁλόγυρα.

Μέλη ήγεμόνες τούς Παλαιολόγους, ο Μυστράς αναπτύχθηκε σέ αληθινή πρωτεύουσα τής Πελοποννήσου και γνώρισε μέρες λαμπρής δόξης και σπάνιας, γιά τήν εποχή εκείνη, εύμερίας. Στήν άκμή του είχε 40.000 κατοίκους. Οι Παλαιολόγοι τόν έκαναν προμαχάνα του έλληνισμού και

κέντρο τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ.

Στο Μυστρά, παίχτηκε η πρώτη πράξις του δράματος του θανάτου της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, που επί χίλια χρόνια είχε αποκρουσει με επιτυχία τις επιδρομές των βαρβάρων: Το Δεκέμβριο του 1427, ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, συνοδευόμενος από τον αδελφό του, τον αυτοκράτορα 'Ιωάννη, πήγε στο Μυστρά για να παραλάβη τη διοίκηση της Πελοποννήσου αδουίνου αιχμαλωτιστή από το Μιχαήλ πό τον ήλικιωμένο δεσπότη Θεόδωρο.

ΕΥΝΕΚΙΖΕΤΑΙ ΕΤΙΕ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΕΡΑΙΑΣ

Οικογένεια

ΔΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ι. Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑ-
ΞΕΩΣ: Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ • ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ • ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟ-
ΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΕΥΑΓΓ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑ, ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 16, ΤΗΛΕΦ. 35.221
ΚΑΤΡΟΝ, 16 RUE MOHAMED EZZ EL ARAB TEL. 20.610 • ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧ. 260.000. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 8 "Η
ΔΙΡ. 3 • ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39. ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ 88 • (Ν. ΣΜΥΡΝΗ)

фортинро

Μιά άποψς τής έρειπωμένης πολιτείας του Μυστρά, με τὸ κάστρο του Βιλλαρδουίνου στὴν κορυφή του βουνού. Αἰχμάλωτος τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου, ὁ Φράγκος κατακτητὴς ὑποχρεώθηκε νὰ παραδώσῃ τὸ ἄσπρτο φρούριο γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἐλευθερία του.

Ο ΜΥΣΤΡΑΣ

ΕΔΩ Ο ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν 3ῃ σελίδα

ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ, γενναῖος καὶ δραστήριος, ὁ φιλόδοξος ἐκείνος νέος τῶν 22 ἐτῶν, ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, ἦταν ὁ ἀρχηγός, ποὺ περίμενε ἀπὸ καιρὸ ὁ δυναστευόμενος ἀκόμη ἀπὸ τοὺς Φράγκους λαὸς τοῦ Μωρηά. Μέσα σ' ἐλάχιστο διάστημα, ἀπελευθέρωσε ὁλόκληρη τὴν Πελοπόννησο ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῶν ξένων καὶ συνέχισε τὴ νικηφόρα πορεία του ὡς τὴ Ρούμελη καὶ τὴ Θεσσαλία, ἀπ' ὅπου ἐδίωξε τοὺς Τούρκους.

Οἱ ἐπιτυχίες του, ὅμως, δὲν κράτησαν πολὺ. Ἄν εἶχε γεννηθῇ λίγες δεκαετίες νωρίτερα, ἴσως νὰ ἔσωζε τὴν αὐτοκρατορία. Τώρα, τὸ Βυζάντιο ἔπασχε ἀπὸ μιὰν ἀνίατη ἀρρώστεια — ἀπὸ γεραστιά — καὶ οἱ μέρες του ἦσαν μετρημένες. Οἱ χωρικοί, ἂν καὶ θαύμαζαν τὴν ἀνδρεία τοῦ Κωνσταντίνου, ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσαν «Δράκο», εἶχαν κουρασθῇ ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἐγκατέλειπαν τὸν ἀγῶνα. Ἔτσι, στὸ τέλος, ὁ Κωνσταντῖνος νικῆθηκε καὶ γύρισε στὸ Μυστρά, ὅπου περιώρισε τὴ δράσι του στὴν καλλιέργεια τῶν τεχνῶν. Ὑπὸ τὴν αἰγίδα του, ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἀνθῆσε καὶ πάλιν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη περίπου, δέχτηκε μιὰ μέρα τὴν ἐπίσκεψι πρεσβευτῶν ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, ποὺ ἔρχονταν νὰ τὸν στέψουν αὐτοκράτορα, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννη. Ἡ τελετὴ ἔγινε στὴ Μητρόπολι τοῦ Μυστρά, στίς 6 Ἰανουαρίου 1449. Στὸ δάπεδο τῆς κατεστραμμένης ἐκκλησίας διακρίνεται ἀκόμα ὁ δικέφαλος αἰετός, τὸ σύμβολο τοῦ Βυζαντίου, ποὺ θυμίζει τὴν τελετὴ ἐκείνη. Τέσσερα χρόνια ἀργότερα, ὁ Κωνσταντῖνος ἐμελλε νὰ δρῇ ἕνα ἐνδοξο θάνατο, ἐνῶ ἀγωνιζόταν μέχρις ἐσχάτων ἐναντίον τῶν πολιορκητῶν τοῦ Βυζαντίου. Μαζί του πέθανε καὶ ἡ «Βα-

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΕΙΧΕ ΑΝΑΛΑΜΠΗ ΔΟΞΑΣ

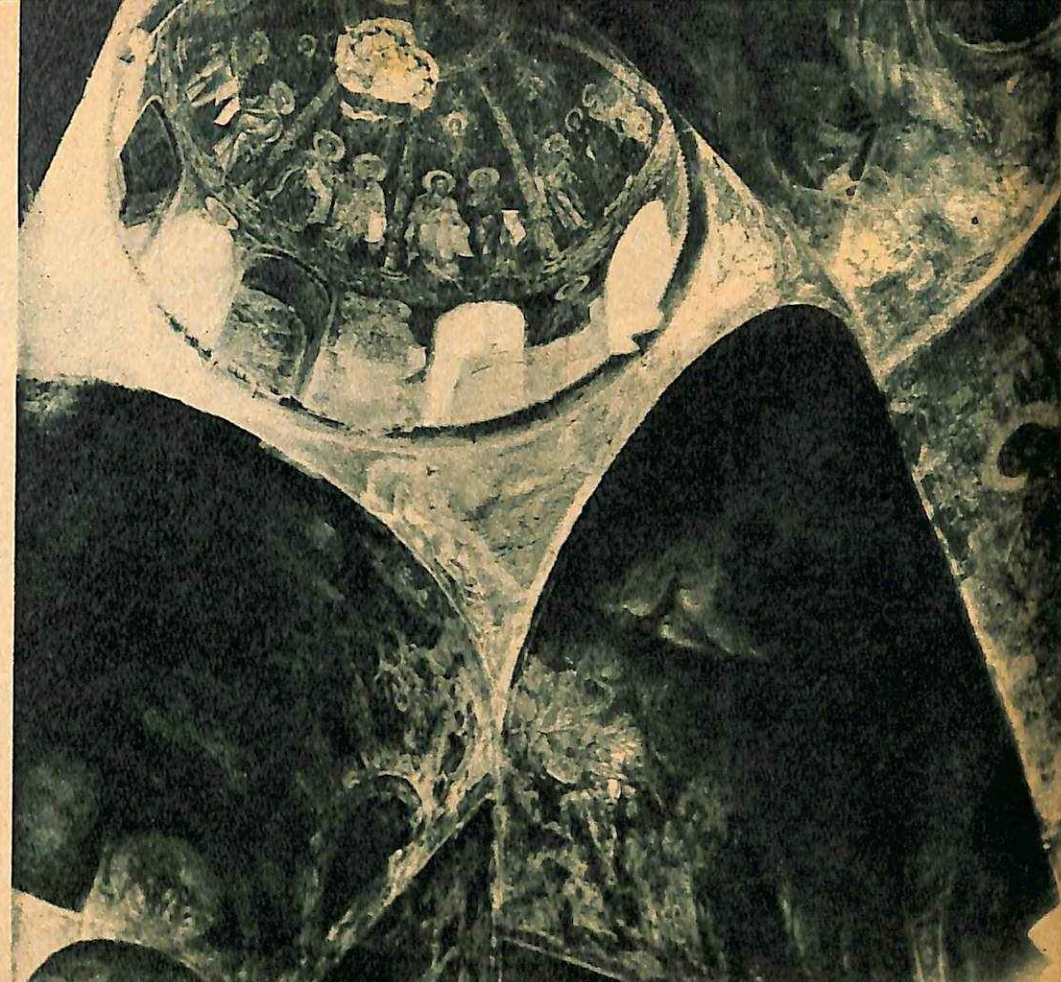
σίλις τῶν πόλεων καὶ μιὰ λαμπρὴ φάσις τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ποὺ εἶχε διαρκέσει χίλια χρόνια, ἔφτανε στὸ τέλος τῆς.

Σήμερα, τὰ 2.000 σπίτια καὶ τὰ μνημεῖα τοῦ Μυστρά, εἶναι ἕνας σωρὸς ἀπὸ καταρρέοντα ἐρείπια, σκορπισμένα στίς πλαγιές τοῦ βουνοῦ μετὰ τὸ σχῆμα τῆς μυζήθρας, ποὺ στεφανώνεται ἀπὸ τὰ δαντελωτὰ τεῖχη τοῦ κάστρου τοῦ Βιλλαρδουίνου. Ψηλά, στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, διακρίνονται τὰ λείψανα τοῦ ἐπιδολητικῆς παλατιοῦ τῶν Παλαιολόγων, ποὺ ὑψώνει τοὺς χωρὶς παράθυρα καὶ σκεπὴ τοίχους τοῦ στὸν οὐρανὸ. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὰ κόκκινα τοῦβλα μερικῶν ἀναστηλωμένων νῶων σπάζουν τὴν πένθιμη μονοτονία τῶν ἐρειπίων.

Ἀπὸ τίς ἐκκλησίες τοῦ Μυστρά καλύτερα διατηρεῖται ἡ Παντάνασσα. Κατέχεται ἀπὸ καλογρηές, ποὺ μένουν σ' ἕνα μικροσκοπικὸ μοναστήρι, κτισμένο στὰ πόδια τῆς ἐκκλησίας. Ἡ Παντάνασσα ἔχει ἕνα χαριτωμένο περιστῆλιο κατάλληλο γιὰ περισυλλογὴ καὶ θρησκευτικὸ ρεμβασμὸ. Τὸ περιστῆλιο ἔχει λαμπρὴ θέσι στὸν εὐφορο κάμπο τῆς Λακωνίας.

Οἱ τοιχογραφίες τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Μυστρά, μολοντὶ ἀγίατρευτα πληγωμένες ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἐξακολουθοῦν νὰ μαρτυροῦν τὸν ὑψηλὸ βαθμὸ τέχνης, ὅπου εἶχαν φθάσει οἱ ζωγράφοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Παλαιολόγου. Χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ δεύτερο μέρος τοῦ 14ου αἰῶνα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν Ἀναγέννησι. Μποροῦμε νὰ διακρίνουμε σ' αὐτὲς τὸ ζωγόνον πνεῦμα ποὺ οἰσθηλατοῦσε τότε τοὺς βυζαντινοὺς καλλιτέχνες καὶ ποὺ, ἂν δὲν εἶχε σβῆσῃ μετὰ τὴν τουρκικὴ κατάκτησι, θὰ ὠδηγοῦσε ἴσως σὲ μιὰν Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησι, ἰσάξια μετὰ τὴν Ἰταλική.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

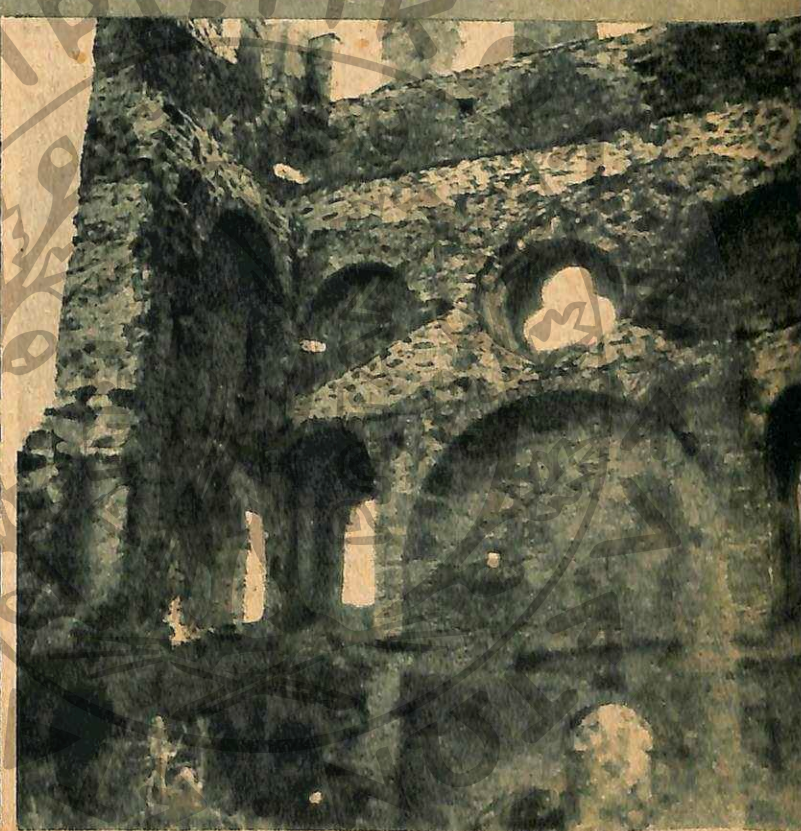
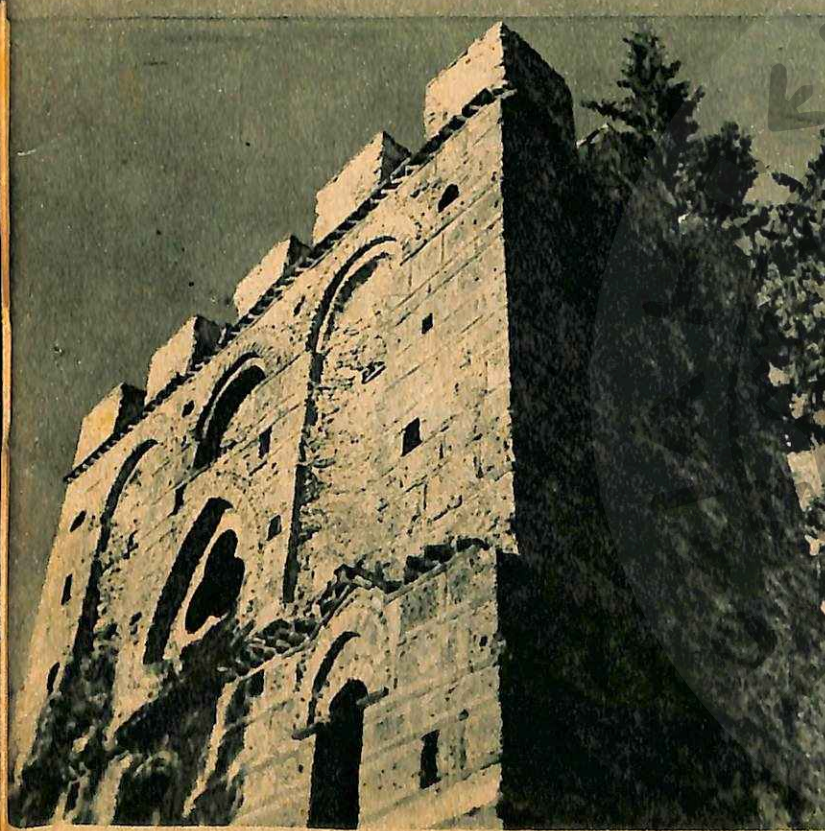

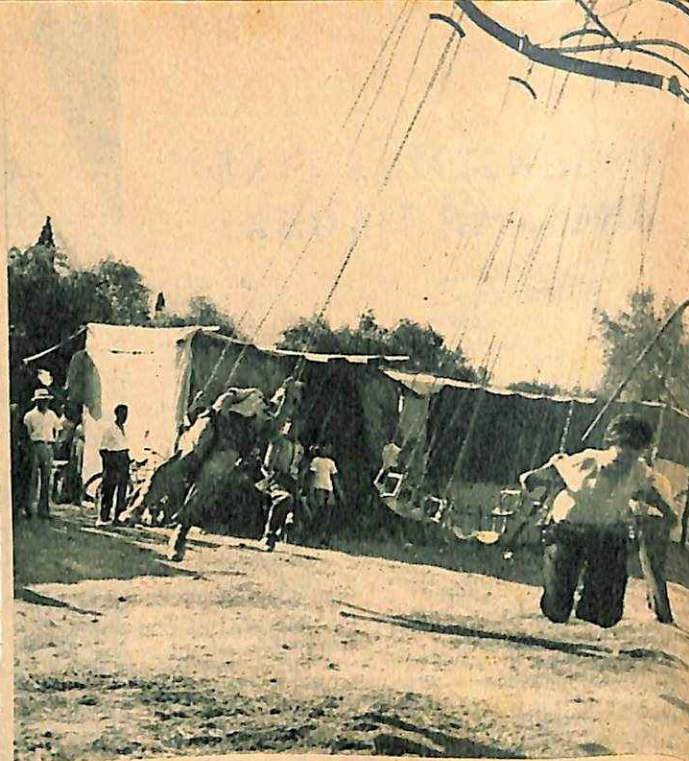
Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ τῆς Περιδλέπτου, μετὰ τίς θαυμάσιες τοιχογραφίες, ποὺ μαρτυροῦν τὴν ἀθησι τῶν Καλῶν Τεχνῶν στὴν πολιτεία τῶν Παλαιολόγων. Στὸ Μυστρά εἶχαν δημιουργηθῇ οἱ προϋποθέσεις γιὰ μιὰ ἀληθινὴ Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησι, ποὺ τὴν ἔσβησε ἡ Τουρκικὴ κατάκτησις.

Η ΠΕΡΙΒΛΕΠΤΟΣ, ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΡΑ

Η ΒΙΓΛΑ, ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΒΛΕΠΤΟΥ. ΔΕΞΙΑ, Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΟΨΙΣ

Το καλό φαγοπότι είναι παράδοση στο πανηγύρι του Μυστρά. 'Αριστερά, υπαίθριο εστιατόριο. 'Επάνω: και οι κούνιες έχουν την πελατεία τους.

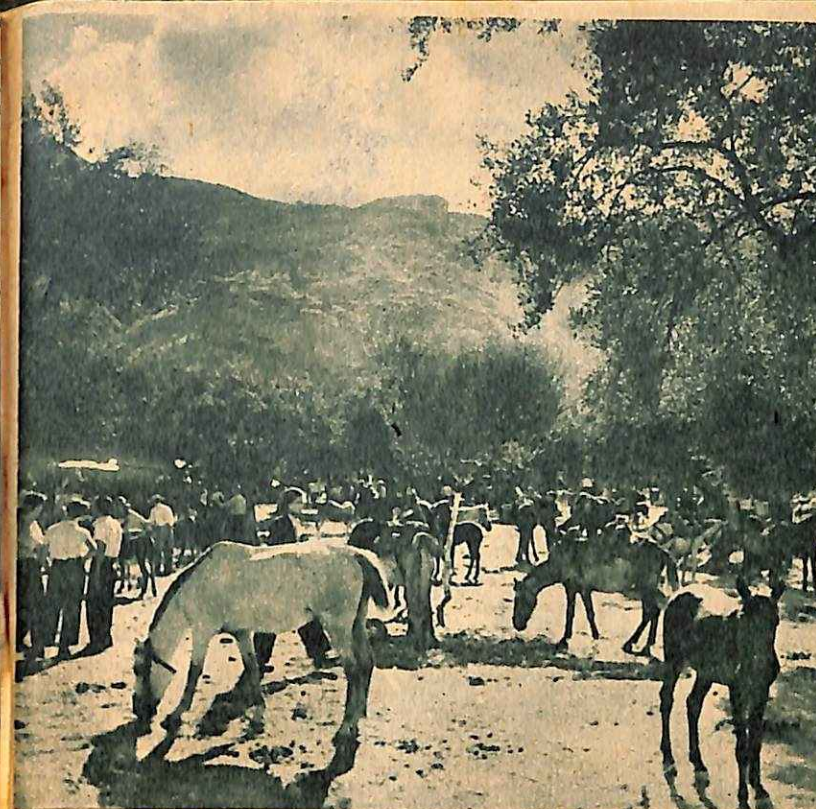
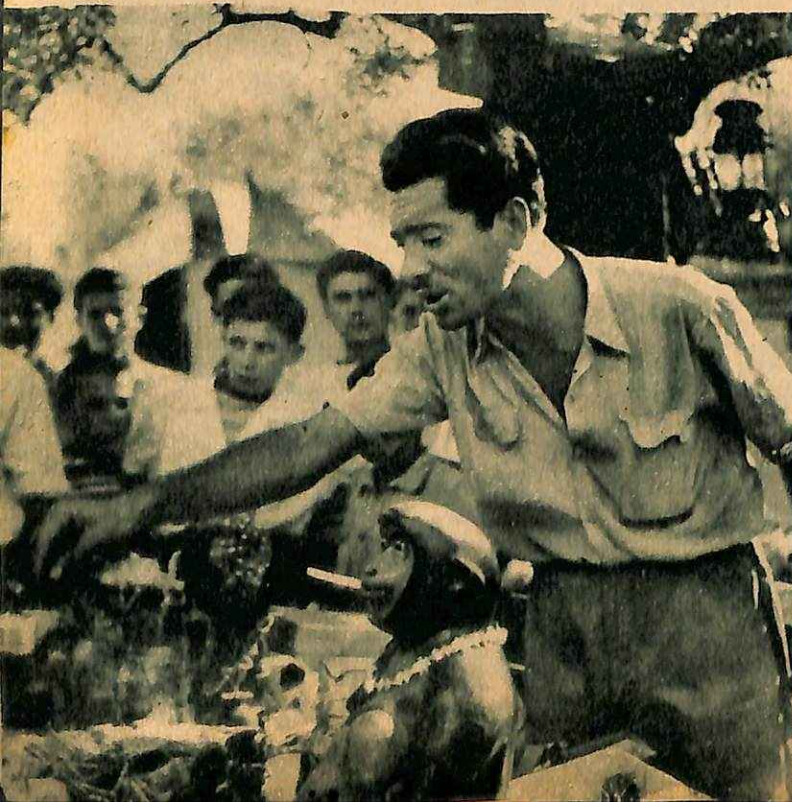
ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΡΑ

ΚΑΘΕ χρόνο, με το τέλος του καλοκαιριού, γίνεται ένα μεγάλο πανηγύρι στο νέο Μυστρά, που έχει κτισθί στα πόδια του βουνού, όπου βρίσκονται τα ερείπια της νεκρής μεσαιωνικής πολιτείας.

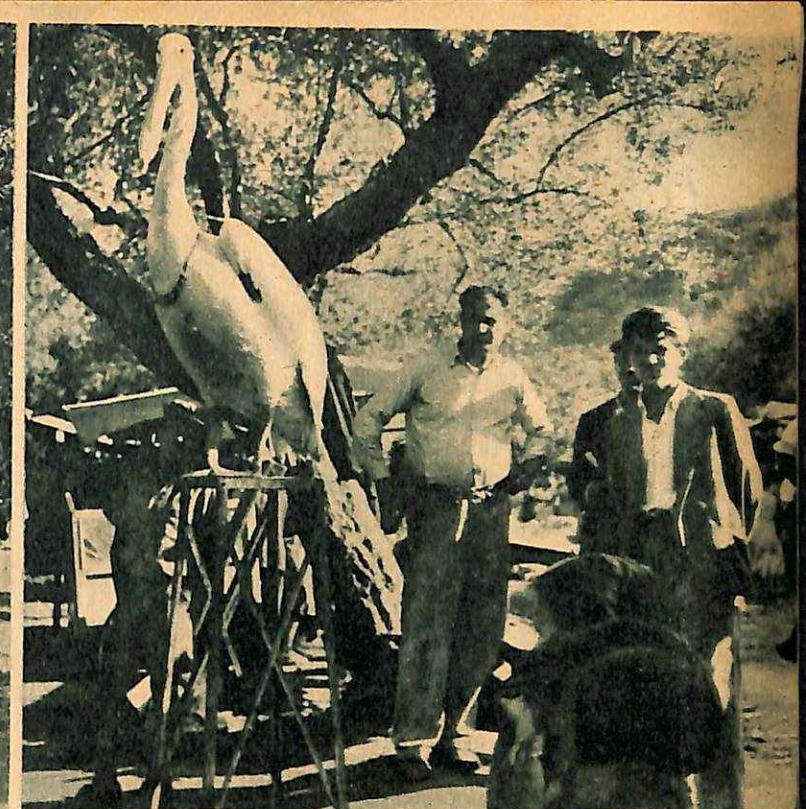
Κόσμος πολύς, απ' όλα τα σημεία της Λακωνίας, μαζεύεται εκεί. Άλλοι έρχονται για να πουλήσουν εμπορεύματα, γεωργικά προϊόντα ή ζωα, και άλλοι με χρήματα στις τσέπες τους για ν' αγοράσουν ό,τι τους χρειάζεται. Και άλλοι, τρέχουνε στο πανηγύρι, όχι για να πουλήσουν ή ν' αγοράσουν, αλλά για να χαρούν το γραφικό θέαμα και να διασκεδάσουν.

Ο υπαίθριος «καταστηματάρχης» διαλαλεί το εμπόρευσμά του. Στο πανηγύρι βρίσκετε τα πάντα, από αγγλικά υφάσματα μέχρι κολακοτρωνέικους σουγιάδες.

Και ο φιλόθρησκος θα δρῇ στο πανηγύρι ό,τι του χρειάζεται. Καλόγηροι πουλουν εικονίσματα, βίους τών αγίων, λιβάνι και άλλα είδη απαραίτητα στον καλό χριστιανό.

Το παζάρι τών ζώων, στον έλαιώνα του Μυστρά. 'Από όλα τα σημεία της Λακωνίας, οι κτηνοτρόφοι φέρνουν για πούλημα άλογα, μουλάρια και γαϊδούρια.

Το πανηγύρι προσφέρει πολλές «άτραξιόν» στους επισκέπτες τους. Μία απ' αυτές είναι και το έξημερωμένο αυτό έξωτικό πουλί, ο «σοφός φοινικόπτερος».

Και έτσι, επί τέσσερες μέρες, ή ησυχία αυτή γωνιά της Λακωνίας γνωρίζει μιάν ασυνήθιστη ζωρότητα. Αναρίθμητες σκηνές και πάγκοι στήνονται για τους εμπόρους και τα εμπορεύματά τους και για εκείνους που ενδιαφέρονται για τις ανάγκες του στομαχιού.

Στο πανηγύρι του Μυστρά μπορεί κανένας να δρῇ ό,τι θέλει: από έτοιμα φορέματα ως υφάσματα, ντόπια κι από το εξωτερικό από σέλλες ως πλεχτά και είδη κλιγκαλλερίας από πεπόνια ως γαϊδάρους, αγελάδες και μουλάρια.

Υπάρχει νοστιμώτατο χοιρινό της σού-

βλας για να καταπραυνετε τους νυγμούς της πείνας σας και παγωμένη μύρτα για να κατευνάσετε τη δίψα σας. Υπάρχουν πρόχειρα σκοπευτήρια για να επιδείξη κανένας την Ικαοπήτά του και φορητές ρουλέτες για να δοκιμάση κανένας την τύχη του. Υπάρχουν γόητες φιδιών, που προκαλούν ανατριχίλα και αλογάκια για τα παιδιά...

Πολλοί από εκείνους που έρχονται από μακρινά χωριά, κατασκηνώνουν στον έλαιώνα που περιβάλλει τον Μυστρά. Οι πιο πλούσιοι περνούν τη νύχτα στη Σπάρτη, που απέχει μόνο πέντε χιλιόμετρα.

Απότομα, όπως άρχισε, ο άχός και ο σάλαγος του πανηγυριού του Μυστρά, σήηνει στο τέλος της τετάρτης ημέρας. Και οι άνθρωποι επιστρέφουν απ' όπου ήρθαν, μερικοί με άδεια τὰ χέρια, αλλά με τις τσέπες γεμάτες λεφτά, άλλοι με άδειες τις τσέπες, αλλά περήφανοι για δσα αγόρασαν και, τέλος, άλλοι ούτε πλουσιώτεροι, ούτε φτωχότεροι, αλλά γεμάτοι με την ανάμνηση τών ωραίων στιγμών που πέρασαν στο πανηγύρι.

ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 36

Και δυο ακόμα «άτραξιόν» του πανηγυριού: 'Η γοητευτρα τών φιδιών, κλεισμένη με τὰ έρπετα στο κλουβί της (άριστερά) και ή «άσώματη κοπέλλα» (κάτω).

Φθινόπωρο

Φθινόπωρο... Καί τ' ούρανοῦ τῇ γαλανῇ ὁμορφίᾳ σιγὰ-σιγὰ τῇ σκέπασε ἡ γκρίζα συννεφιά καί μόνο, κάπου-κάπου, μᾶς ἀφίσε στενό παραθυράκι γαλανό γεμάτο οὐρανό.

Φθινόπωρο... Παράγινε τὰ βράδια κι' ἡ δροσιά. Τὴν πράσινη γυθίζκανε τὰ δέντρα φορεσιά. Κι' ἔτσι γυμνά καὶ θλιβερά χτυπᾶν στὰ νεύρα φοβερά.

Τελειώσανε τὰ «γούρη-ἐντ», ἀράξανε τὰ κόττερα κι' ἡ φύσις εἰδικώτερα τὴν τελευταία μάρνανε στὸ κάμπο ἀνεμώννα. Καί μπήκε στὸν προβάλαμο τὸν κύριο τοῦ χειμῶνα.

Φθινόπωρο... Ψιλὴ βροχή στὰ τζάμια μᾶς ἀργακτυπᾷ τὸ πληχτικό τῆς τέμπο ἀλλὰ —τὶ αἰδία ἐποχή!— πούν' τὸ ὑπαίθριο σινεμά; πούναι τὸ πασσατέμπο;

Πούναι, ἡ «Εἶθα» ἡ φτηνὴ καὶ ἡ γκαζόζα ἡ ταπεινὴ πού πάντοτε στὰ μπάνια ἐπιτυχῶς παρίστανε τὴν ντόπια τῇ σαμπάνια.

Πούναι οἱ πλάζ, οἱ ἐκδρομές, ἡ θάλασσα, ἡ βάρκα κι' ἡ μεταμεσονύκτια τοῦ 'Ιουλίου τσάρκα; Πᾶν' ὅλα αὐτά, χαθήκανε καὶ χάθηκε ἐν τῷ μεταξύ τὸ τόσο περιζήτητο, τὸ ἀνοιχτό ταξί.

Φθινόπωρο... Ἡ λέξις λέει, δηλαδή, πὼς «φθίνουν αἱ ὀπώρα». Ἀντίο Σπέτες, Μέθανα, Ὑδρα, Λουτράκι, Πόρε. Φθινόπωρο, μελαγχολοῦν τὰ ὑπαίθρια γκαρσόνια μὲ τίς βροχοῦλες τίς συχνές καὶ ντεμπουτάρουν πιά παντοῦ γαλότσες καὶ σοσόνια. Καί καμπαντινὲς ἀφθονές, τὸ πλεῖστον περσινές.

Φθινόπωρο... Ἐτοιμάζονται πιά καὶ τὰ χελιδόνια. Καθίσανε στὰ σύματα μπαμπᾶς, παιδιὰ κι' ἐγγόνια γιὰ τὸ ταξίδι τους αὐτὸ τ' ὁμορφο καὶ μεγάλο. Σὰ μονοπλᾶνα ζωντανά, μικρούλια, πουπουλενία τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο.

Φθινόπωρο, κυρίες μου καὶ κύριοι... Κι' ὁ χειμῶνας σὰς εὐχόμαι νὰ μὴ σὰς βρῇ ἐφέτος... κατὰ μόναν!

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΕ ΕΙΠΕ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΑ

Μιά ακόμη «βασίλισσα». Ἡ ὡραία φοιτήτρια Μαρί Μπωβὺν, (εἰς τὸ μέσον) ἑτῶν 17, ἀνεδείχθη «Βασίλισσα τῆς Νικαίας». Δεξιά καὶ ἀριστερὰ εἶναι οἱ «δεσποινίδες ἐπὶ τῶν τιμῶν» φοιτήτριες καὶ αὐτὲς καί, καθὼς βλέπετε, πολὺ ὁμορφες.

ΟΙ «ΠΑΡΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ»

ΣΤΟ γήπεδο τοῦ Στόκ Μάντε-βιλ, τῆς Ἀγγλίας, ἔγιναν τελευταία οἱ πρώτοι «παρολυμπιακοί» ἀγῶνες τοῦ κόσμου. Πῆραν μέρος σ' αὐτοὺς 200 ἄτομα ἀπὸ 8 χώρες. Τὰ ἀγωνίσματα ἦσαν:

μπάσκετ - μπάλλ, ποδόβολα, πίκ-πὸγκ, ἀκοντισμός, σκοποβολή καὶ κολύμπι. Ὡς ἐδῶ, τίποτε τὸ περιεργό. Τὸ ἐξαιρετικό, ὅμως, εἶναι, ὅτι οἱ 200 ἄθληταί ἦσαν ὅλοι παραπληγτικοί. Γι' αὐτὸ κι' οἱ ἀγῶνες ἀνωμαστικῶς «παρολυμπιακοί»: ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες γιὰ παραπληγτικούς.

Ἡ ἰδέα τῶν ἀγῶνων αὐτῶν ἀνήκει στὸ διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου τοῦ Στόκ Μάντεβιλ, τὸν δόκτορα Λούντβιχ Γκούτμαν, ἕνα Γερμανὸ νευροχειρουργό, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταναστεύσει τὸ 1939 στὴν Ἀγγλία. Ἀπὸ τὸ 1944, ὡς σήμε-ρα, ὑπέβαλε στὸ νοσοκομεῖο του σὲ εἰδικὴ θεραπεία χιλίους παραπληγτικούς, οἱ ὁποῖοι, μολοντὶ καθηλωμένοι στὰ τροχόφορα καθίσματα τους, μποροῦν νῦν νὰ κυκλοφοροῦν μόνοι, νῦν ἐργάζονται σὲ γραφεῖα καὶ ἐργοστάσια καὶ μάλιστα — ὅπως ἀπέδειξαν οἱ «παρολυμπιακοί» — νὰ ἐπιδίδονται καὶ στὸν ἀθλητισμό.

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΩΤΩΝ

Ο ΜΑΘΙΟΥ Τάλμποτ, φορτοεκφορτωτὴς στὸ Δουβλίνο τῆς Ἰρλανδίας, ὁ πῶς εὐσεβὴς φορτοεκφορτωτὴς πού ὑπῆρξε ποτέ, θ' ἀνακηρυχθῇ ἀπὸ τὸν Πάπαν 'Αγιος καὶ θ': γίνῃ ὁ προστάτης 'Αγιος τῶν καθολικῶν φορτοεκφορτωτῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ Τάλμποτ πέθανε τὸ 1952. Ὄταν ἦταν 12 ἐτῶν, μεθούσε

συχνὰ καὶ ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἀλητόπαιδου. Ὄταν ἔγινε νέος, ἦταν ὁ χειρότερος μπεκρὴς καὶ γυναικάς τοῦ Δουβλίνου. Ἐξαφνὰ, ἕνα Σάββατο βράδυ, ἀφοῦ εἶχε ξοδέψει καὶ τὴν τελευταία δεκάρα του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ ἀπὸ

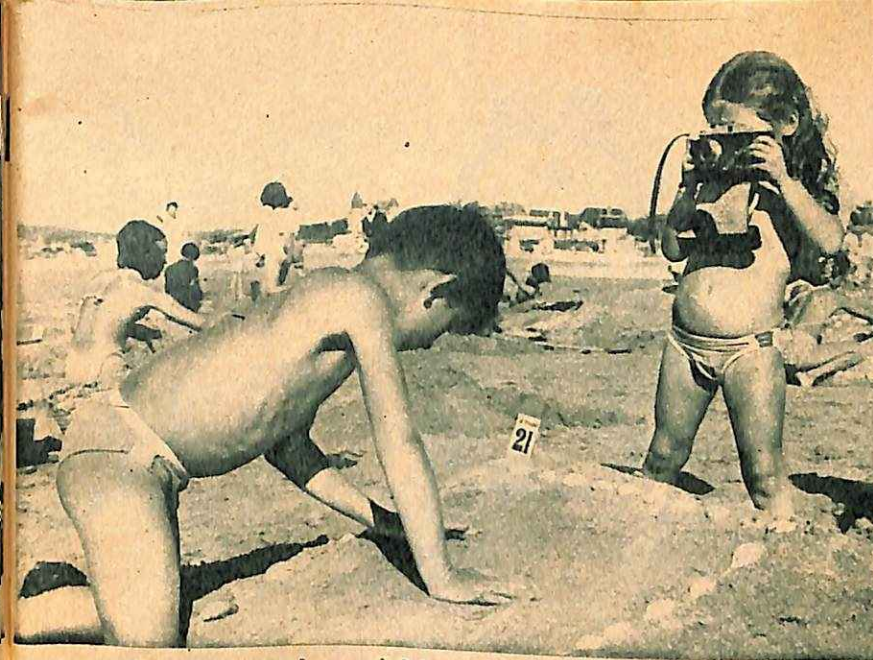
πουθενὰ δανεικὰ, ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ ζωὴ καὶ νὰ γίνῃ ὑπόδειγμα ἐνάρετου ἀνθρώπου. Ἀρχισε νὰ κοιμάται ἐπάνω σὲ μιά σανίδα καὶ ἀλυσσοδέθηκε μόνος του γιὰ νὰ ἐξλιεθῇ γιὰ τὰ ἁμαρτήματα τῆς νεότητός του. Καί ὅταν πέθανε, σὲ ἡλικία 55 ἐτῶν, ἦταν ἀλυσσοδεμένος. Τὸ πῶμα του, ἔχει τώρα ἐκταφῇ καὶ ἐξετασθῇ ἀπὸ εἰδικούς ἀπεισταλμένους τοῦ Πάπα, ὅπως γίνεται πάντοτε, δὲν ἕνας νεκρὸς πρόκειται ν' ἀνακηρυχθῇ Ἅγιος.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ἩΛΙΚΙΑΣ 60 ἐτῶν, μὲ ἀφθονὰ ἐγγόνια, ὁ Ἀγγλὸς Χόππεντον Μάλλινς, πέσσερε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μιά παράξενη περιπέτεια. Περπατοῦσε τὴ νύχτα στὸ κατάστρωμα ἑνὸς πλοίου, ἐνῶ ταξίδευε ἀπὸ τὴν Ὀλλανδία στὸ Χάρουϊτς τῆς Ἀγγλίας, δταν, ἁφνικὰ, παραπάτησε καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα. Παρὰ τίς κραυγὲς του, τὸ πλοῖο ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Ὁ ναυαγός, ὅμως, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του καὶ ἀρχισε νὰ κολυμπᾷ, μολοντὶ ἡ θάλασσα ἦταν παγωμένη. Ὄταν ζημέρωσε, ἡ θέσις του ἔγινε τραγικὴ: Οἱ γλάροι, πού τὸν πῆραν γιὰ πῶμα, ἀρξίσαν νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον του. Ὁ ναυαγὸς τοὺς ἀπεμάκρυνε μὲ χειρονομίες, ἀλλ' οἱ δυνάμεις του λιγώστευαν. Ὄσσο, κατῶρθωσε νὰ κρατηθῇ μερικὲς ὥρες ἀκόμα στὴν ἐπιφάνεια, κολυμπώντας κάπου-κάπου, γιὰ νὰ μὴ παγώσῃ. Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔγινε ἀντιληπτός ἀπὸ μιά γαλλικὴ παρόδραρκα, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἔσωσε. Ἦταν, ἤδη, τελείως ἐξηντλημένος καὶ δὲν ἔδλεπε, γιὰτὶ τὰ μάτια του εἶχαν τυφλωθῇ προσωρινὰ ἀπὸ τὸ ἀλάτι τῆς θάλασσας. Ἐμεινε ἀκοκτετὸς μέρες στὸ νοσοκομεῖο ἕως ὅτου συνέλθῃ.

Ο ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ

Τὸ Χι' Λ' "Ὅτ, εἶναι ἕνα ἄλογο κούρσας, ἡλικίας πέντε χρόνων. Ὁ ἰδιοκτῆτης του, "Ερλ Οὐ-

Τὸ πρακτικὸ πνεῦμα, πού διέπει τὴ νέα γενεά, γίνεται φανερό μὲ τὴ φωτογραφία αὕτη: Ἡ τετράχρονη αὕτη μικρούλα, ἀσκήεται στὸ ἐπάγγελμα τοῦ φωτοεπαρτερ στὴν πλάζ τῆς Μπενεβίλλ τῆς Γαλλίας. Καί, ὅπως φαίνεται, τὸ βρίσκει πολὺ ἐνδιαφέρον.

ὡκνερ, τὸ εἶχε ἀγοράσει 275 δολλάρια, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια. Ὡς τώρα, τοῦ ἔχει δώσει 48.000 δολλάρια μὲ τίς νίκες του στὶς κούρσες. Τὸν περασμένο 'Ιούνιο, τὸ Χι' Λ' "Ὅτ κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκόρ τοῦ ἐνὸς μιλίου, μὲ 1'58"35, στὶς κούρσες τοῦ Λόγκ 'Αϊλαντ, κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Οὐὡκνερ, ἀντὶ νὰ πανηγυρίσῃ γιὰ τὴ νίκη καὶ νὰ διασκεδάσῃ ὅλη τὴ νύχτα, πῆρε τὸ πρώτο ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Οὐάσιγκτον, ὅπου καὶ ἀρξισε τὴ δουλειὰ του στίς 3.30 τοῦ πρωῦ. Γιατὶ ἐργάζεται ὡς διανομὸς γάλατος. Φρόνιμος καὶ προνοητικός, δὲ σκέφτηκε οὔτε μιά στιγμή νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασία του. «Σὲ λίγο καιρὸ — λέγει — τὸ ἄλογο μου θὰ προσπαθῇ νὰ κατάρριψῃ ἕνα ἄλλο ρεκόρ καί, ἂν ἐπιτύχῃ, θὰ μοῦ δώσῃ 50.000 δολλάρια. Ἡ διανομὴ τοῦ γάλατος, ὅμως, εἶναι ἐργασία πῶς σταθερὴ καὶ ἀσφαλὴς ἀπὸ τὰ ἄλογα τῆς κούρσας».

ΟΤΑΝ Η ΑΝΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΤΟ

Τὴν ἡμέρα πού ἡ ὡραία "Αντα Λουζίνι, ὑπρέτρια πανδοχείου σ' ἕνα μικρὸ ἱταλικὸ χωριό, εἶνε "Αντο, βρέθηκε μπλεγμένη σὲ μιά καταπληκτικὴ περιπέτεια. Ὁ "Οσο ἦταν ὑπρέτρια, οἱ ἄντρες τὴν κυνηγοῦσαν γιὰ τὴν ὁμορφίαν της, ἀλλ' αὕτη τοὺς ἀπέκρουε μὲ φρίκη. Δὲν ἀισθάνθηκε καμμίαν ἐκπληξί, δταν ὁ

γιατρός τῆς ἀπεκάλυψε, ὅτι σιγὰ-σιγὰ γινόταν ἄντρας. Δέχτηκε τότε νὰ ὑποβληθῇ σὲ μιά σειρά ἀπὸ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, καὶ σὲ λίγο εἶχε γίνῃ ὁ ἄρατος "Αντο. Καί τότε, ἀρξισε ἡ καταπληκτικὴ περιπέτεια. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς γυναῖκα τοῦ χωριοῦ, ἐρωτεύτηκε παράφορα τὸν ὡραῖο "Αντο καὶ ἔβγαλε συχνὰ μαζὶ του. Μιά μέρα, μάλιστα, δταν ἀπεκάλυψε στὸν ἄντρα τῆς ὅτι περίμενε παιδί, ἐκεῖνος, δέβαιος γιὰ τίς ἐνο-

χες σχέσεις τῆς μὲ τὸν "Αντο, ὑπέβαλε μήνυσιν ἐναντίον της γιὰ μοιχεία. Στὴ δίκη, ὅμως, ὁ γιαντρός, πού εἶχε μεταμορφώσει τὴν "Αντα εἰς "Αντο, δέβαιωσε κατηγορηματικὰ, ὅτι ὁ "Αντο, μολοντὶ ἄντρας πλέον, δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ γίνῃ πατέρας, γιὰτὶ δὲν εἶχε ὑποβληθῇ στὴν τελειωτικὴ ἐγχείρησι. Καί μέσα στὴ νικητικὴ εὐθυμία τοῦ ἀκροατηρίου, ὁ "Αντο ἀθώωθηκε, ἀλλὰ μὲ πληγμένο τὸν ἐγωισμό του.

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ο ΑΝΡΥ Ντυπὸν, 54 ἐτῶν, κάτοικος τῶν Βερσαλλίων, ἐκίνησε ἀγωγὴν ἐναντίον ἑνὸς γραφεῖου συνοικισίων καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ ἐπιστραφῇ ἡ προμήθεια, πού πληρώσε γιὰ νὰ βρῇ σύζυγο. Ὁ Ντυπὸν, ἰσχυρίζεται, ὅτι τὸ γραφεῖο συνοικισίων τοῦ εἶχε ἐγγυηθῇ ὅτι ἡ γυναῖκα του θὰ τοῦ ἦταν πιστὴ, τουλάχιστον πέντε χρόνια. Ὁ Ντυπὸν διάλεξε ἀπὸ τίς ὑποψήφιες νύφες, πού τοῦ πρότεινε τὸ γραφεῖο, μιά χήρα 34 χρόνων καὶ τώρα καταγγέλλει, ὅτι αὕτη τὸν ἀπάτησε δύο μῆνες μετὰ τὸ γάμο τους. Τὴ χώρισε, λέγοντας ὅτι ἐραστὴς τῆς ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γραφεῖου συνοικισίων. Μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον ἀναμένεται τώρα ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου: ἂν, δηλαδή, θὰ δέχεται, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ χρονικὴ ἐγγύησις γιὰ τὴν πίστι μιάς γυναῖκας στὸν ἄντρα τῆς.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΘΗΡΙΑ

ΣΤὴν περίφημη ἀμερικανικὴ λουτροπόλιν "Ατλάντικ Σίτυ, τὰ παιδιὰ τοῦ τόπου, βασάνισαν σὲ τέτοιο βαθμὸ τοὺς ὁδηγοὺς 10 λεωφορείων γιὰ τὴν μεταφορά μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ὥστε τοὺς ἀνάγκασαν νὰ κηρύξουν ἀπεργία. Ἡ ὁμοσπονδία τῶν αὐτοκινήτων, ἀφοῦ ἐήλθε σὲ τὰς παρὰ τὸν ὁδηγῶν,

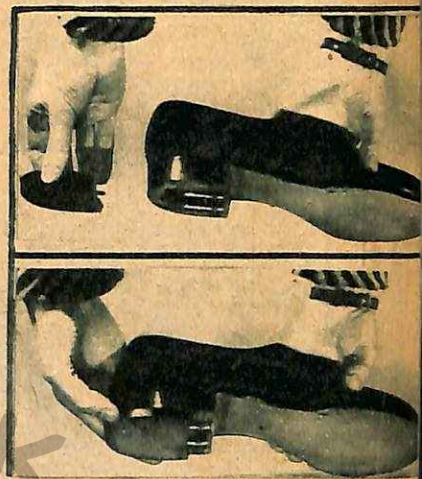

Πρωτότυπος συναγωνισμός. Στὴ Γαλλία ἔγιναν ἀγῶνες αὐτοκινήτων ὁρεινῆς διαδρομῆς. Οἱ δυὸ αὐτοὶ Παρισίνοι, πού μετέχουν τῶν ἀγῶνων, γιὰ νὰ κερδίσουν χρόνον, περνοῦν μὲ ἕνα ἀμφίδιο τζίπ, μιά λίμνη.

τοὺς ἐδικαίωσε. Πράγματι, τὰ παρὰ τὸν ἦσαν τρομερά. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὁδηγοὺς, εἶχε ὑποχρεωθῇ ἀπὸ δύο δεκαετῇ παιδιὰ, πού τὸν ἀπειλήσαν μὲ σουγιάδες, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κανονικὸ δρόμον καὶ νὰ τὰ ὁδηγήσῃ στὸν τόπον, ὅπου εἶχαν ραντεβού μὲ δυὸ κοριτσάκια. Ἀλλὰ παιδιὰ, ξεγύμνωσαν τσίτσιδο ἕνα κοριτσάκι καὶ τὸ ἐγκατέλειψαν μέσα στὸ λεωφορεῖο. Σ' ἕνα ἄλλο λεωφορεῖο, τὰ μεγαλύτερα ἀγρία ἐβγαλαν τὰ μικρότερα ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ τὰ κρατοῦσαν κρεμασμένα ἀπὸ τὰ χέρια. Τέλος, δυὸ ὁδηγοὶ ἔπαθαν νευρικὸ κλονισμό ἀπὸ τὴ βροχὴ βαρελῶτων, πού ἐπεφε γύρω ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα τους. Τὸ περιεργό εἶναι, ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ θηρία δὲν τιμωρήθηκε.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ ΜΑΡΙΑ 'Εστρέλια Μιράντα, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς Ἐρυθροδέρμους Γιάκι καὶ τοὺς Μεξικανούς τῆς Ἀριζόνας — πού εἶναι, ἀκόμα, πολὺ καθυστηρημένοι — ὅτι εἶχε μαγικὲς δυνάμεις. Ἐδεδείκνυν, ὅτι ἡ Μαρία ἔκανε μάγια γιὰ στὰ θύματα τῆς, καρφιστώντας μικρὲς νεκροκεφαλὲς στίς φωτογραφίας τους. Ἐτσι, δταν ἡ γυναῖκα τοῦ Τζὸ Σαβέξ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πῶς πλοῦσιους χωρικοὺς τῆς Γκουανταλούπε, τυφλώθηκε, πρὶν ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ, ὅλοι πίστεψαν, ὅτι ἦταν θύμα τῆς Μαρίας. Ὁ Τζὸ ἔκανε, ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴ γυναῖκα του. Τὴν πῆγε στοὺς καλύτερους ὀφθαλμολογούς, στὰ καλύτερα νοσοκομεία. Χαμένος κόπος. Ἐτσι, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὴ Μαρία καὶ νὰ τῇ ζητήσῃ νὰ λυθῇ τὰ μάγια. Ἡ Μαρία, φάνηκε πολὺ ἀπειθητικὴ. Ἦθελε τὸ σπῆτι τοῦ Τζὸ, ἀξίας 8.000 δολλარიῶν καὶ ὁλόκληρο τὸ κτήμα του. Οἱ διαπραγμαστεύσεις κρατοῦσαν σὲ μάρκος, ἕως ὅτου, μιά μέρα, ὁ Τζὸ, ἀπελπισμένος, σκότωσε τὴ Μαρία. Τὸ δικαστήριον, ὅμως, δὲ θέλησε νὰ πιστέψῃ τὴν ἱστορία μαγείας, πού ἀφηγήθηκε ὁ Τζὸ καὶ τὸν καταδίκασε σὲ θάνατον, σὺν κοινὸν ἐγκληματίᾳ.

Τὰ χαλασμένα τακούνια ἀντικαθίστανται ἀμέσως, χάρις σὲ εἰδικὴ κατασκευὴ ἑνὸς ἐργοστασίου ὑποδημάτων τοῦ Λονδίνου.

Τὸ ἀεροπλάνο αὐτό, τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου, ἀποφεύγει τὴν πτώσι χάρις σ' ἕνα ἀλεξίπτωτο, πού ἀνοίγει αὐτομάτως, μόλις ὑποστῇ βλάβη τὸ μοτέρ.

Λύντια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Χ. ΜΠΑΙΗΤΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣ Γ. ΒΑΚΑΛΟ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο νεαρός Ρίτσαν-
τσον, βοηθός του δημοσιογράφου Μπρέδερτον,
αλλά από ιδιοσυγκρασία ρωμαντικός και ό-
νειροπόλος τύπος, αποστέλλεται από τον προϊ-
στάμενό του στο αρχοντικό των Έρσπιν —
της μόνης αριστοκρατικής οικογένειας στη μι-
κρή αγγλική πόλη "Ήδενφορντ", που καθημε-
ρινώς εκδιωχόταν — για να μάθει πλη-
ροφορίες σχετικά με τη μυστηριώδη γυναίκα
του μεγαλύτερου αδελφού "Έρσπιν, ο οποίος
μόλις πέθανε. Γνωρίζεται εκεί με τη μίς Μπέρ-
τι και τη μίς Τζουλιάννα, τις δυο αδελφές του
πεθαμένου, το νεώτερο αδελφό της λοχαγό Ρόλ-
λο και την κόρη του πεθαμένου, τη Λύντια,
που μόλις ήρθε στο "Ήδενφορντ, κι είναι μιά
κοπέλλα 19 ετών, ψηλή, αλλά έντελως άγου-
ρη, άκομψα ντυμένη, δειλή κι άδέξια. Οι
δυο γεροντοκόρες προτείνουν στο νεαρό δημο-
σιογράφο να συνοδεύσει τη Λύντια στο πατινάξ.

2^{ΟΝ}. — Δεν έχετε καπέλλο; ρώτησε ή
Τζουλιάννα. Θ' αρπάξετε κρυολόγημα
χωρίς καπέλλο!

Δεν είχα καπέλλο. "Εσφίξα το χέρι της.
"Η νέα σηκώθηκε απ' την καρέκλα της και
μου έσφισε κι' αυτή το χέρι. "Όλο το γω-
νιάδες ύψος της δρέθηκε πάλι μπροστά
μου, σ' όλη του την αδεξιότητα, κι' άκό-
μα κι' οι μαύρες μπούκλες της, που έπε-
φταν ως τους ώμους του μαύρου φορέμα-
τός της, δεν κατάρθωναν να μειώσουν την
έντύπωσι αυτή. Δέ μου μίλησε. "Ήταν τό-
ση ή δειλία μου απέναντί της, που δεν
μπορούσα καλά-καλά να την κυττάξω, και
ξαφνικά κατάλαβα, ενώ έψαχνα να βρώ
ανάμεσα στις βαρείες κουρτίνες μιά πόρτα
που δε φαινόταν να βρίσκεται εκεί, ότι δεν
είχαμε ανταλλάξει ούτε μιά λέξι όλο το
απόγευμα.

— Πέστε στο φίλο σας, τον κ. Μπρέ-
δερτον, ότι θα συνεννοηθώ έγω ή ίδια μα-
ζί του, είπε ή μίς Τζουλιάννα.

Την άκουσα να χτυπά το κουδούνι, για
να είδοποιήση την υπηρέτρια να με συνο-
ψη στην πόρτα. "Αλλά στο διάδρομο, που
είχε μυρωδιά παλαιού κεριού, και που φω-
τιζόταν από ένα μοναδικό κηροπήγιο στο
κεφαλόσκαλο, εμφανίστηκε ξαφνικά ό λο-
χαγός.

— Σταθήτε! φώναξε. Θα σας συνοδε-
ψω έγω.

Με φιλικές κινήσεις, ήρθε μαζί μου στο
χώλ, και με έγκάρδια και μάλλον υπερ-
βολικά δυνατή χειρονομία άνοιξε το βαρύ
σιδερένιο σύρτη της πόρτας. Στόν παγω-
μένο άέρα, έβλεπα την άναπνοή του και
τη δική μου να παίρνουν ένα σχεδόν στε-
ρεό άσπρο σχήμα. Όταν άνοιξε ή πόρτα,
ό έξω άέρας δεν ήταν ψυχρότερος. Στάθη-
κα μιά στιγμή και κύτταξα το σκοτεινό
πάροκο.

Μη ξέροντας πώς να με αποχαιρετήση,
ό λοχαγός με ρώτησε άν πήγαινα καθό-
λου κυνηγι. Πρίν ακόμα του άπαντήσω,
θυμήθηκα ξαφνικά, με κάποιο φόβο, το
σκοπό για τον οποίο είχα έρθει. "Αφάλας
θ' άναρωτιόταν κι' εκείνος ποιά λόγο εί-
χε ή επίσκεψί μου.

— Λυπήθηκα πολύ για τον αδελφό σας.
Ναί. "Α ναι, είσθε του «'Αγγελιαφόρου»...

Ναί... μεγάλο πλήγμα.
— Του «'Επαρχιακού Παρατηρητού»,
είπα.

"Αλλά ξαφνικά άρχισε να πατινάρη μόνη.
Προχώρησε με άνεσι, όπως όλος ό κόσμος,
ολομόναχη, γεμάτη πεποίθησι. «Είναι θαυ-
μάσιο! Είναι θαύμασιο! φώναξε. Μπορώ
και τρέχω!»

Ο λοχαγός δε φάνηκε να το πρόσεξε
αυτό.

— Πέθανε στο Λεστερσάιρ, στόν τόπο
του, συνέχισε. Προτιμούσε να ζή εκεί.

— Μήπως θα μπορούσατε...

— Θα είναι μάλλον πλεονέκτημα για την
Λύντια εδώ, είπε. Πρέπει να τη διασκε-
δάσουμε κάπως. "Απαίσια πόλις, το "Ήδεν-
φορντ. Θεέ μου, τί κρύο που κάνει!

— Με συγχωρείτε, δε θέλω να σας
κρατώ, είπα. "Αλλά θα μπορούσατε να
μου πείτε άν ή γυναίκα του αδελφού σας...

Δεν ήξερα πώς να συνεχίσω.

— "Υπάρχει κυρία "Έρσπιν; ρώτησα.

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

— "Όχι! απάντησε. "Όχι, όχι! Δηλα-
δή, κατά κάποιον τρόπο, υποθέτω ότι ύ-

πήρχε...

— Δεν έχει σημασία, είπα.

"Ήξερα, βέβαια, πώς ό Μπρέδερτον θα
έλεγε, πώς έχει και παραέχει σημασία, και
ή σκέψις της όργης του μ' έκανε να μείνω.

"Ήθελα απλώς να...

νείς την έντύπωσι, ότι θα μιλούσε μ' ένα
έλαφρό ψεύδισμα. "Αλλά στο τέλος οι λέ-
ξεις κατάρθωναν πάντα να δγούν απ' το
δάθος του λαιμού της, βαρείες και νωχε-
λικές, λές και το αίμα της κοιμόταν.

Όταν έβγαλε το παλτό της, είδα πως
φορούσε ένα παλτό κόκκινο πουλόβερ του
τόλο και μιά μακρυά μαύρη φούστα, που
της ήταν πολύ στενή. Έβγαλε μιά κόκκι-
νη κορδέλλα απ' την τσέπη της φούστας
της, κι έπειτα την πέρασε γύρω στα μαλ-
λιά της, σφίγγοντάς τα δυνατά σ' ένα ση-
μείο. "Εμοιάζαν έτσι σαν αλογουρά, και
το κόκκινο της κορδέλλας δεν ταίριαζε έν-
τελώς με το κόκκινο του πουλόβερ. "Αλλά
το πρόσωπό της, απαλλαγμένο τώρα απ'
τά μαλλιά, ήταν καθαρό, στρογγυλό και
όχι τόσο κοριτσιόστικο. "Η Λύντια χαμο-
γέλασε και μου είπε:

— "Ορίστε! Δεν είναι καλύτερα έτσι;

— Ναί, τώ προτιμώ, είπα.

— Με κάνουν με-

γαλύτερη, ή;

— Ναί.

— Είναι κα αυτό

που δεν μπορώ να

τά κόψω λιγάκι, ή

να τα φτιάξω, ή ότι-

δήποτε άλλο, ή;

— Ναί, είπα.

— Μη λέτε όλο

εναί. Δεν είστε ύ-

ποχρωμένος.

— "Όχι, είπα, με

κάπως ειρωνικό

τόνο.

Γελάσαμε κι' οι

δυο, κι' αισθανθή-

καμε κάποια άνεσι

Γύρω μας υπήρ-

χαν πολλοί άνθρω-

ποι που τους γνώρι-

ζα, και που με κυτ-

τούσαν χωρίς να μι-

λούν όταν περνού-

σαν κοντά μου, έξ

αίτίας της παράξε-

νης κοπέλλας που

είχε μαζί μου.

Τη βοηθήσα να

φορέση τα παπού-

τσια της κι' από

κείνη τη στιγμή ή

Λύντια άρχισε να

περπατά και να κι-

νηται σαν άνθρω-

πος που δεν έχει

χρησιμοποίησει πο-

τε το μέλη του. Τα

χέρια της γατζώ-

νονταν άγρια επάνω

μου. Κρατούσε το

κεφάλι πολύ ψηλά,

το σώμα πολύ μπρο-

στά, κι' όλος ό τρό-

πος της άνατροφής

της, ή κλειστή της

ζωή, εκδηλώνονταν

έκείνο το απόγευμα

με μιά όδυνηρή αδεξιότητα, που την

έκανε να φαίνεται σά να ήταν φτιαγμένη

από ξύλο. Πέφταμε κάθε δέκα μέτρα. Παν-

τού ό κόσμος έπεφτε όπως έμεις, φωνάζον-

τας και γελώντας, αλλά εκείνη δε γελούσε

όταν έπεφτε. Σηκώνονταν και ξανάρχιζε με

δiléμμα γεμάτο έντασι, με τ' άμαύρα μά-

τια της καρφωμένα μπροστά.

Δέ μιλούσε πολύ και δε φαινόταν να

κουράζεται. Γυρίσαμε είκοσι ή τριάντα φο-

ρές το μεγάλο δάλτο, χωρίς να σταμα-

τήσουμε, έκτός απ' τις φορές που πέφτα-

με. "Ο άέρας, που μάς πάγωνε το πρό-

σωπο όταν γυρίζαμε προς το βορριά, δεν

την πείραζε. "Απλώς έδινε στη μορφή της

καινούργια άποφασιστικότητα. Δέ φαινό-

ταν να κρύνη καθόλου. "Απ' έναντις, ή

παγωνιά έμοιάζε να δίνι στο αίμα της

μεγαλύτερη ώθησι, κι' αισθανόμουν τη ζέ-

στη του μέσ' απ' το πουλόβερ της και στα

ύγρά της χέρια.

Ξαφνικά, άκουσα μιά φωνή, και είδα

τόν Τόμ Χόλλαντ νάρχεται με τα πατίνια

του απ' την άποθήκη. "Ο Τόμ ήταν ένα

ψηλό εύγενικό παιδί με άφθονα ξανθά μαλ-

λιά. "Ήταν γιός άγρότη, μιλούσε μάλλον

άργά, ήταν σοβαρός και θερμός και φιλι-

κός, με μεγάλα άνοιχτογάλαζα μάτια.

Τους σύστησα, κι' ό Τόμ έβγαλε τον

κούκκο του και είπε «Χαίρω πολύ», ά-

πλώνοντας το χέρι. "Εκείνη δεν τό πήρε,

και μου φάνηκε πως της είχε ξαναέρθει

όλη ή δειλία της. "Ενα έίδος όμιχλης, έ-

νας έσωτερικός πέπλος άφηρημάδας κι' έ-

πιφυλακτικότητας φαινόταν σά να είχε πέ-

σει μπροστά στα μάτια της, τυφλώνοντάς

την, λές και δεν τον έβλεπε που ήταν εκεί.

— Νομίζω, πως μαθαίνει κανείς καλύ-

τερα μόνοις του, είπε ό Τόμ.

— Μου φαίνεται, πως άρχίζει και συν-

ηθίζει σιγά σιγά, είπα.

— Κάνε μου άλλη μιά δόλτα, μου είπε

έκείνη. Σε παρακαλώ...

Την έπιασα απ' τα χέρια, κι' αυτή τη

φορά πατινάραμε σαράντα μέτρα πάνω στο

δάλτο χωρίς να πέσουμε. "Επειτα κάναμε

στροφές και άφησα τα χέρια της, κρατών-

τας την μόνο απ' την άκρη ενός δάχτυλου

της. "Από μακριά, είδα τον Τόμ Χόλλαντ,

...Κι' εξακολουθούσα να τ' άκούω φοβισμέ-
νος, όλη την ώρα που εκείνη με φιλούσε.
«Νόμιζες πως θάφευγα;» είπε. Δεν μόρε-
σα να μιλήσω από εύτυχία.

με τα μαλλιά κόκκινα στο φώς του ή-
λιου που βασίλευε. Δεν ξέρω άν την περι-
μενε πραγματικά, ή άν αυτή είχε κάποια
τυφή, ύποσυνείδητη συναίσθησι, ότι εκεί-
νος βρισκόταν εκεί. "Αλλά, ξαφνικά, άρχισε
να πατινάρη μόνη. Προχώρησε με άνεσι,
γεμάτη πεποίθησι, κι' έλευθερη.

Πήγε έτσι καμιά είκοσαριά μέτρα. Μιά
στιγμή έχασε την ισορροπία της, αλλά την
ξαναόρθηκε. Την άκουσε να γελάει. Τώρα
πήγαινε τόσο γρήγορα, ώστε της ήταν
δύσκολο να σταματήσει. Είδα τον Τόμ
Χόλλαντ να γελάει κι' αυτός, και ν' άνοι-
γη διάπλατα τα μεγάλα του χέρια. Την
άλλη στιγμή, την κρατούσε απ' το κόκ-
κινο πουλόβερ, κι' εκείνη γελούσε πάνω
στον ώμα του.

— Είναι θαύμασιο! Είναι θαύμασιο!
φώναξε. Μπορώ και στέκομαι! Μπορώ και
τρέχω!

Γιά μιά στιγμή, ξανάχασε την ισορρο-
πία της, αλλά ό Τόμ την έπιασε και την

κράτησε με τὰ μεγάλα του χέρια, ὥσπου μπόρεσε καὶ πάλι νὰ σταθῇ.

Τὴν ἐκφρασί πού εἶχε τὸ πρόσωπό του ἐκείνη τῇ στιγμῇ, καθὼς τὴν κρατοῦσε μὲ τὰ μεγάλα ἡλιοφωμένα του χέρια, δὲν μπόρεσα νὰ τὴν καταλάβω καλὰ τότε, ἀν καὶ τὴ σκέφτηκα συχνὴ ἐπειτα. Τὸ χρῶμα τῆς ψυχρῆς ἀπογευματινῆς ἀτμοσφαιρας, κοκκινωτὸ καὶ δερκοκκί, ἐρχόταν ἀπ' τὸν πάγο σὰν ὀριζόντια φωτιά κι' ἐπεφετε μέσα στ' ἀνοιχτογάλαζα μάτια του, δίνοντάς τους μιὰ παράξενη διαφάνεια, ἐξαφανίζοντας τὰ σχεδόν. Ἡ ἐντύπωσί μου ἦταν τότε, ὅτι αὐτὸ τὸ φῶς τὸν εἶχε ζαλίσει.

Ὅταν συνήλθε, κούνησε λίγο τὸ κεφάλι καὶ ξαναβρῆκε τὴν δρασὶ του.

— Εἰσάστε ἐν τάξει τώρα, τῆς εἶπε. Τώρα δὲ θὰ χρειάζεστε κανένα. Ὅταν πάρῃς τὸν ἀέρα...

Τὴν ἄφησε, χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του, καὶ εἶδame τὸ κόκκινο πουλόδερο τὸ ἀνακατεῦται μὲ τὸ πλῆθος τῶν παγοδρόμων.

— Τώρα θὰ πηγαῖν μιὰ χαρά, εἶπε ὁ Τόμ. Πῆρε τὸν ἀέρα τοῦ πατινάξ.

Στάθηκε λίγο καὶ κύτταξε τὸν ἥλιο πού βασίλευε. Ὅταν γύρισε, ὁ Τόμ εἶχε φύγει. Τὸν εἶδα νὸ πατινάρη πρὸς τὴν παλιὰ ἀποθήκη — ψηλὸς καὶ εὐκίνητος ὅπως σὲ δα, σὸ κόλμπι καὶ σὸ τένις, σωματώδης ἀλλὰ ποτὲ βαρύν, ἀπίστευτα ὕγιης καὶ ντροπαλὸς καὶ ἀνοιχτοκαρδὸς. Ἦταν ὁ παλιότερος φίλος μου, τίμιος καὶ σταθερὸς κι' ἀξιαγάπητος, σὰν τὴν ἴδια τὴ γῆ πού καλλιεργοῦσε.

Ὅταν ξαναβρῆκα τὴ Λύντια, δὲν εἶχε τίποτα νὰ πῇ γιὰ τὸν Τόμ. Εἶναι πολὺ πιθανὸ, σχεδὸν βέβαιον, ὅτι οὔτε κἀν τὸν εἶχε προσέξει ὡς πρόσωπο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Κάποιος εἶχε ἀπλῶσει τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ· αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο ποὺ θὰ εἶχε ἀντιληφθῇ.

— Τί χαρά! μοῦ ἔλεγε γελώντας, Μπαρῶ καὶ στέκομαι μὲ τὰ πατινά! Ὡ, εἶναι τὸ ὠραιότερο πράγμα τὸ κόσμου!

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὶς δέκα, ξαναπήγαμε στὸν παγωμένο βάλτο. Ἦταν ἓνα εἶδος θριάμβου γι' αὐτὴν, πού κατάρθωσε νὰ τὸ σκάσῃ καὶ νὰ ἔρῃ μαζί μου. Κάθε Κυριακὴ, οἱ Ἐθῆσιν πῆγαιναν δυὸ φορές, πρῶτὴ καὶ ἀπόγευμα, μὲ τὸ μεγάλο κλειστὸ αὐτοκίνητό τους στὴν ἐκκλησία, ἓνα ἐκκλησιάζει, πού ἦταν ἀποκλειστικὰ δικὰ τους, ἀπὸ παράδοσι τριῶν ἡ τεσσάρων αἰώνων. Λάτρευαν τὸν Κύριο χωρὶς τὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους. Πάντα, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γυρίζοντας σὸ μέγαρό τους, εὗρισκαν τὸ γεῦμα καὶ τὸ δείπνο τους κρῦο, γιὰτὶ οἱ ὑπῆρες παρακολουθοῦσαν καὶ ἐκεῖνοι τὴ θεία λειτουργία καὶ δὲν εἶχαν καιρὸ νὰ τὰ ζεστάνουν. Τὴν Κυριακὴ, μετὰ τὴν πρωτὴν λειτουργία, τὸ Ἡβενσφορντ ἦταν ἔρημον, σὰ νὰ εἶχε σταματήσει κάθε ζωὴ. Ἀπὸ τὸ παράδειγμα αὐτὸ κενὸ δὲν μπόρουσε κανεὶς νὰ ξεφύγῃ παρὰ μόνον μὲ περιπάτους ἔξω ἀπ' τὴν πόλι, σὲ ἀνεμοδαρμένα τοπία γεμάτα κοκκινώματα, ὅπου ἡ ἀνοιξὶς ἦταν πολὺ ἀργὴ καὶ πολὺ δισταχτικὴ. Εἶχε κανεὶς τὸ αἶσθημα, ὅτι ἡ Κυριακὴ δὲν ἔπρεπε νὰ παραβιασθῇ ἀπὸ τίποτε ζωηρότερο, ἐκτός ἀπὸ τὰ καθιερωμένα γεύματα μὲ ροζμπὲρ καὶ πουτίγκα τοῦ Γιορκσαῖρ τὸ μεσημέρι, καὶ ἀπὸ τὰ ἀτελείωτα τσάγια, ὅπως ἐκεῖνα πού πίνουμε σὸ ἀγρόκτημα τῶν Χόλλαντ, στὶς πέντε τ' ἀπόγευμα. Ὑπῆρχε ἡ ἐντύπωσις, ὅτι πράγματα σὰν τὸ πατινάξ ἦταν ἐξ ἴσου βέβηλα τὴν Κυριακὴ, ὅπως τὸ νὰ γελᾷ κανεὶς σὲ μιὰ κηδεῖα.

Ἡ Λύντια δὲν τὰ ἤξερε καὶ δὲν τὰ αἰσθανόταν ὅλο αὐτὸ ὅπως ἐγώ. Αἰσθανόταν ἀπλῶς τὴν χαρά, ὅτι κατάρθωνε νὰ κἀν κάτι, πού ἦταν ἐντελὼς καινούργιο γι' αὐτὴν.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, πηγαίναμε γιὰ πατινάξ κάθε ἀπόγευμα. Τὴ νύχτα ἄφηνά τὰ πατινάκια μου στὴν ἀποθήκη, κι' ἀν ὁ Μπρέδερτον μοῦ ἀνέθετε καμμιὰ δουλειά, τὴν ἔ-

κανα ὅσο μπορούσα πιὸ γρήγορα ἢ καὶ καθόλου. Ἐσφινικά, ἄρχισε νὰ μὴ μ' ἐνδιαφέρει τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπ' τὸ βάλτο, τὸ πατινάξ, τὸ παγωμένο ποτάμι καὶ τὸ κορίτσι μὲ τὸ παλτὸ καὶ τὸ κόκκινο πουλόδερο.

Κάθε βράδυ γυρίζαμε περνώντας μὲς ἀπ' τὴν πόλι. Τὸ πατινάξ ἔκανε τὸ σῶμα τῆς νὰ χάσῃ ἓνα μέρος ἀπ' τὴν ἀκαμψία του. Ἀρχισε νὰ βαδίζει πιὸ ἀνετα.

Στὸ γυρισμὸ, πηγαίναμε ἀργά. Ἦμουν πάντα κουρασμένοι μετὰ τὸ πατινάξ, κι' ἐκείνη ἤθελε νὰ σταματᾷ γιὰ νὰ πιούμε ἓνα καφέ σὲ κάτι ἀσχημα μικρὰ κέντρα, ὅπως τὸ Καφέ-Γκίεσσα, κοντὰ σὸ σταθμὸ, ἢ τοῦ Κόρτερ, λίγο πιὸ πάνω, ἢ σὸ πανδοχεῖο, ὅπου ὑπῆρχε μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ γκάκι καὶ τῆς γαντινῆς μπακαλιάρου στὸν ἀέρα. Ὅλα αὐτὰ τὴν ἐνθουσίαζαν. Σταματοῦσε μπροστὰ σὲ κάθε μαγαζὶ καὶ μ' ἔβαζε νὰ τῆς λέω τί ἦταν τὸ ἓνα καὶ ποῖος ἦταν ὁ ἄλλος, καὶ χαίροταν πολὺ πού τὰ ἤξερα ὅλα καὶ ὅλους.

Ἐκεῖνο τὸ χειμῶνα, ὅλα στὴν πόλι ἦταν νέα καὶ παράξενα κι' ἐνδιαφέροντα γι' αὐτὴν. Ἐγὼ εἶχα μεγαλώσει μέσα σ' αὐτὰ καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὸ δῶ ἔτσι. Γιὰ μένα ἦταν ὅλα ἀσχημα: μιὰ μικρὴ φυλακὴ, ὅπου ἦμουν κλεισμένοι, κι' ὅπου δὲν εὗρισκα τίποτα ὠραῖο. Ἀλλὰ ἐκείνη ἦταν πρὶν σὲ μιὰν ἄλλη, δική της φυλακὴ.

Τὸ σπῆτι τὸν Λεϊστερσαῖρ ἦταν ἓνα εἶδος κυνηγετικῆς περιπέτειας, μέσα σ' ἓνα μελαγχολικὸ τοπίο γεμάτο ἱτιές καὶ χλόη, ὅπου οἱ σκυλοὶ θρηνοῦσαν τὸ χειμῶνα. Εἶχε μεγαλώσει σ' ἓναν κόσμο ἀπὸ σταύλους καὶ ἱπποκόμους καὶ ἄλογα. Τὰ φοβόταν τ' ἄλογα, γιὰτὶ μικρὴ εἶχε πέσει πολλὴ ἀσχημα, κι' εἶχε φοβηθῇ κι' ὁ πατέρας τῆς, μήπως μείνῃ ἀνέπηρη. Γι' αὐτὸ, ἀντικατέστησε τὴ φοβὰ πού τῆς εἶχε δώσει μὲ μιὰ γκουεονάνα, τὴ μὴς Κράουτς, μιὰ ἀσθενική, πειθῆνια γυναίκα, πού ἔλεγε πάντα ἐνῶσι καὶ δίδασκε ἀπλὰ πράγματα καὶ φροντίζε νὰ κἀν ἡ Λύντια τὰ μαλλιά της κοτσίδες. Τῆς ἔμαθε στοιχειώδη ἀριθμητικὴ καὶ λίγη ἱστορία κι' ἀκόμη λιγώτερα γαλλικά καὶ μερικὲς ἀπλές συνάτες σὸ πιάνο. Ὁ πατέρας τῆς Λύντια πῆγαινε διαρκῶς σὸ κυνήγι ἢ ἔκανε ἱπποπάσια. Μερικὲς φορές δὲν τὸν ἔβλεπε καθόλου μιὰ ἢ δυὸ μέρες ἢ ἓνα ὁλόκληρο γουῆκ-ἐντ.

Στὰ δεκάξι τῆς χρόνια, φοροῦσε ἀκόμα ἓνα σκούρο μπλε φόρεμα πού δὲν εἶχε καθόλου μέση, καὶ δὲν ἔδειχνε πουθενά ὅτι ἦταν κορίτσι. Καθόλου παράδειγμα, λοιπόν, ὅτι τέσσερα σχεδὸν χρόνια ἀργότερα, τὴν πῆρα γιὰ δεκαπέντε χρόνων, κι' ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα σὸν πάγο μὸν φάνηκε σὰν ἓνας ἄνθρωπος πού δὲν εἶχε ποτὲ χρησιμοποιήσει τὸ σῶμα του. Ἡ μὴς Κράουτς τῆς εἶχε κάνει μιὰ ἢ δυὸ φορές μερικούς ὑπαινιγμούς ὅτι ἀργότερα, στὴ ζωὴ τῆς, τὸ κορίτσι περνοῦν ἀπὸ μερικὲς ἰδιόρρυθμες καταστάσεις ἢ συνθήκες ἢ δοκιμασίες ἢ ἐκπλήξεις ἢ καὶ εὐχαριστήσεις, ἀλλὰ δὲν τῆς ἔδωσε ποτὲ περισσότερες ἐξηγήσεις. Ὁ πατέρας τῆς Λύντια ἦταν σαράντα χρόνων ὅταν ἐκείνη γεννήθηκε. Ἡ ἀμάνια του γιὰ τὸ κυνήγι τὸν ἔκανε ν' ἀδιαφορῇ ἐντελῶς γιὰ τὴν κόρη του, παρ' ὅλο πού δὲν ὑπῆρχε μητέρα, καὶ δὲ φάνηκε ποτὲ νὰ καταλαβαίνει, ὅτι ἴσως ἡ Λύντια νὰ χρειάζεσθαι τὴ συντροφία ἄλλων κοριτσιῶν. Μόνον στὰ γενέθλια τῆς καὶ τὰ Χριστουγεννιάτικα ὠρῶνα ἓνα πάρτυ γιὰ τὰ γειτονόπουλα — ἓνα πάρτυ, πού ἔκανε πάντα τὴ Λύντια νὰ κλαίῃ ὑστερικά ἀπ' τὴν ἀπογοήτευσί της ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸς ἄνθρωπους νὰ μοιράζονται ἐκεῖνο πού τῆς ἄρεσε.

Ἐντελὴς τυχαία, ὁ πατέρας τῆς τῆς ἔδωσε τὰ μέσα νὰ διακινήσῃ αὐτὴ τὴν παρατεταμένη παιδικὴ τῆς ηλικία. Ἐνα καλοκαίρινὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἦταν ἀκόμη δεκάεπτά ἐτῶν, εἶδε τὸν πατέρα της νὰ ἐρχεται σὸ σπῆτι ἔφιππος μὲ μιὰ γυναίκα.

— Ἦξερα πὼς ἦταν παντρεμένη, μοῦ

εἶπε ἡ Λύντια.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἦταν ζεστὸ, καὶ ἡ Λύντια θρῖσκόταν σὸ δωμάτιο τῆς, γιὰ νὰ κοιμηθῇ σὰν παιδάκι. Ἀλλὰ ἔκανε πολλὴ ζέστη καὶ ὁ ὕπνος δὲν τὴν ἔπειρνε. Κάθισε σὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, κυττάζοντας ἔξω. Τότε φάνηκε ὁ πατέρας τῆς μαζί μὲ τὴ γυναίκα. Ὁ πατέρας τῆς κατέβηκε πρῶτος καὶ πῆγε νὰ δέσῃ τ' ἄλογό του κάτω ἀπὸ ἓνα κέδρο, πού θρῖσκόταν κοντὰ σὸ φράχτη. Ἡ γυναίκα κάθισε καὶ τὸν περιμένε νὰ γυρίσῃ. Ὅταν γύρισε, ἀνοίξε τὰ χέρια του, κι' ἐκείνη χαμογέλασε καὶ γλύστρησε ἀπ' τ' ἄλογο κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ θέα τοῦ μεσόκοπου πατέρα τῆς πού φιλοῦσε τὴν γυναίκα, τῆς προκάλεσε ἓνα αἶσθημα περιεργείας καὶ ζηλοτυπίας μαζὶ. Δὲν εἶχε δὴ ποτὲ δυὸ ἀνθρώπους μεγάλῃς ηλικίας νὰ φιλοῦνται μὲ ἄλλο τρόπο ἐκτός ἀπὸ τὸ συμβατικόν. Δὲν εἶχε ποτὲ σὲ θέατρο ἢ σὲ κινηματογράφον. Ἀκούσε τὴν γυναίκα νὰ γελᾷ, καθὼς ὁ πατέρας τῆς τὴν ξαναφιλοῦσε καὶ τῆς χαίδευε τὰ μαλλιά. Τὴν εἶδε νὰ ἐγγίξῃ ἀπαλὰ τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χεῖλιά της, νὰ παίξῃ καὶ νὰ περιμένῃ νὰ ξαναφιληθῇ.

Τὸ ζῆνυμα αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετὸ. Γιὰ νὰ τὸ ὁλοκληρώσῃ κάπως, ἔγινε πονηρὴ. Ἐπεισε τὴ φοβισιάρη μὴς Κράουτς νὰ δεχθῇ ἓνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα σελλινῶν γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ βγῇ μόνη ἔξω τῆς ἡμέρας — καὶ ἀπὸ τότε τὴν ἐξεδίαιξε, ἀπειλώντας, ὅτι θὰ τὰ ἔλεγε ὅλα. Ἦθελε νὰ θγαίνῃ ἔξω γιὰ νὰ κἀν μεγάλους περιπάτους μὲ τὴν κόρη τοῦ κηπουροῦ, μιὰ ἀνήσυχη χοντρή κοπέλλα τῆς ἡλικίας τῆς μὲ κοκκινίζανθα μαλλιά, πού ἤξερε ἓνα σωρὸ ἱστορίες γιὰ τὶς θαυμασιὰς ποικιλίες τῶν ἐρωτικῶν ἐπαφῶν μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Τὰ δυὸ κορίτσια ἔτρωγαν μαζί καὶ ἔξελπωναν τὶς ζεστές μέρες κάτω ἀπὸ τὰ σκιερὰ δέντρα, μιλώντας γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἡ Λύντια ἄρχισε ἔσφινικά νὰ αἰσθάνεται μιὰ ἀχόρητα περιέργεια γιὰ ὅλα αὐτὰ — μιὰ περιέργεια πού τὴν τρώμαζε, καὶ πού εἶχε γιὰ ἐπικεντρώ τῆς τὴν ἐρωτικὰ κόρη τοῦ κηπουροῦ καὶ τὸ ἀνήσυχο ξανθὸ σῶμα τῆς.

Μετὰ δυὸ χρόνια, ὁ πατέρας τῆς ἔπεσε μιὰ μέρα ἀπ' τ' ἄλογο πέθανε, ἐνῶ οἱ ἱπποκόμοι τὸν ἔφεραν σὸ σπῆτι. Ἡ μὴς Μπέρτι κι' ἡ μὴς Τζουλιάννα ἤρθαν νὰ τὴν πάρουν. Δὲν τὸν ἤξερα τὸν πατέρα μου, μοῦ εἶπε. Δὲν ἦταν ποτὲ μαζί μου. Δὲ μοῦ ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι ὁ θάνατός του. Ἡ μὴς Μπέρτι τρώμαζε ὅταν τὴν εἶδε. Βρῆκε μιὰ κοπέλλα τόσο καθυστερημένη, ὥστε ἔμοιαζε ἀκόμη στοὺς τρόπους καὶ σὸ ντύσιμό της, σὰν κοριτσάκι δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἦταν τόσο δελεῖ, ὥστε δὲν ἔδωκε σχεδὸν λέξι. Ἀλλὰ ἡ μὴς Μπέρτι διασθάνθηκε ἀμέσως — ἀντίθετα μ' ἐμένα, πού ἄργησα περισσότερο νὰ τὸ καταλάβω — ὅτι κατὰ ἔβραζε πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν παράξενη δειλία, τὴν ἀκαμπτὴν ἀδεξιότητα, καὶ τὴν γυναικῆ, ἀργοπορημένην σωματικὴ ἀνάπτυξι. Ἦμαστε, λοιπόν, ἐντελὴς διαφορετικὸν σὲ πολλὰ πράγματα, ἡ Λύντια κι' ἐγώ, τὴν ἐποχὴ πού γυρίζαμε τὸ βράδυ στὴν πόλι ἀπὸ τὸ πατινάξ καὶ δὲν εἶχαμε κοινὰ παρὰ μόνον τὰ νεῖτα μὰς καὶ τὴν ἀμοibaiv δειλία μὰς, πού σιγὰ σιγὰ τὴν κατανακούσαμε. Ἐγὼ ἦμουν περήφανος πού περπατοῦσα μ' ἓνα παράδειγμα κορίτσι μὴς οἰκογενείας πού φανταζόμουν ὅτι ἦταν ἡ τελευταία λέξις τῆς κληρονομικῆς ἀρχοντιάς, κι' ἡ Λύντια διψοῦσε νὰ κατέβῃ ἀτὰ καταγῶγια τοῦ Ἡβενσφορντ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴ ζωὴ πού εὗρισκε ἐκεῖ, γιὰ τὸν ἀπλὸ λόγο, ὅτι δὲν εἶχε ποτὲ γνωρίσει κανενὸς εἶδους ζωῆς.

Ἐνα βράδυ, ὅμως, ἀνήχηκα νὰ μποῦμε στοῦ Τζέρρου Ο'Κῆ, ἓνα ἰχθυοπωλεῖο ὅπου ὁ κόσμος συνωστίζεσθαι ὡς ἀργὰ γιὰ νὰ φάῃ ζεστὴ μπιζελόσουπα καὶ τῆς ἀντιθέτως καὶ παστὸ ψάρι, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα γεμάτῃ ἀχνούς καὶ τσίκνα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία παραστάσι τοῦ κινηματογράφου ἢ τοῦ παλῶν θεάτρου. — Μὰ γιατί; μοῦ εἶπε. Γιατί; Θὰ εἶναι πολὺ διασκεδαστικὰ ἐκεῖ μέσα. Τῆς ἀπάντησα, πὼς δὲν ταίριαζε σὲ μιὰ κοπέλλα τῆς τάξεώς της νὰ μῇ σ' ἓνα τέτοιο μαγέριον. — Μιλάς σὰν ἱεροκήρυκας, εἶπε. Μιλάς σὰν τὴ μὴς Κράουτς. — Δὲ θὰ πάμε μέσα, εἶπα. — Γιατί; Ἀφοῦ πάνε ἄλλοι ἄνθρωποι, γιατί νὰ μὴν πάμε κι' ἐμεῖς; — Ὁχι, δὲ θὰ πάμε. — Εἰσαι τρομερὸς νόμπε, εἶπε. Φαίνεται, ὅτι φοβάσαι μὴ σὲ δὴ κανεὶς ἐκεῖ μέσα. — Δὲ φοβάμαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, ἀλλὰ γιὰ σένα. — Θὰ πάμε, ναὶ ἢ ὀχι; — Ὁχι, εἶπα. Ἐγὼ δὲ θὰ πάω. Γύρισε ἀπότομα καὶ προχώρησε μόνη τῆς σὸ δρόμο. Στάθηκε μιὰ στιγμὴ γεμάτος πείσμα, καὶ τὴν εἶδα νὰ χάνεται σὸ σκοτάδι, πῆρ' ἀπ' τὸ φανῆρι τῆς ταβέρνας. Τότε αἰσθάνθηκα σὰν ἀρρωστος μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ἔφευγε ἀπ' τὴ ζωὴ μου, ὅτι τὴν εἶχα προσβάλει κι' ὅτι ἴσως νὰ μὴ τὴν ξαναβλέπω ποτὲ πιά. — Στάσου! εἶπα. Στάσου! Μὴ φεύγῃς ἔτσι. Θὰ πάμε! Καθὼς γυρίζε πίσω, μοῦ χαμογέλασε μὲ τὸν ἔσφινικό ἐκεῖνον τρόπο πού μὲ ἀφῶπιζε — μ' ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο πού ἦταν πάντα τόσο γοητευτικὸ καὶ ἀκατανίκητο.

Τὸ παράξενο εἶναι, πὼς ἦμουν εὐχαριστημένος πού μῆπκαμε σὸ μαγέριον. Ἐξέω ἔκανε κρῦο κι' ἦμουν κουρασμένος καὶ πεινούσα. Καθίσαμε σ' ἓνα τραπέζι καὶ φάγαμε ψάρι καὶ πατάτες τῆς ἀντιθέτως καὶ πιπὲρι ἀπὸ κάτι μεγάλα ντενεκεδένια κουτιά. Ἡ κυρία Ο' Κῆ σκούπισε τὰ χοντρά χέρια τῆς στὴν ποδιά της καὶ μὲ ῥώτησε τί κάνει ὁ πατέρας μου. Ὁ ἀχνὸς ἀπ' τὰ φαγητὰ εἶχε μαζεῦτῃ πυκνὸς κοντὰ σὸ ταβάνι, ἡ ἀνταύγεια τῆς φωτίζε χρωματίζε τὸ πρόσωπό της Λύντια, καὶ τὸ λίπος στὰ χεῖλιά της τᾶκανε νὰ φαίνονται πιὸ κόκκινα, πιά γυαλιστερά καὶ πιὸ τρυφερά.

— Βλέπεις, σ' ἀρέσει τώρα, δὲ σ' ἀρέσει; μοῦ εἶπε. Καλύτερα, λοιπόν, νὰ κἀνῃς ἐκεῖνο πού θέλω ἐγώ.

Τὶς τελευταῖες λέξεις μου τὶς ψιθύρισε ἀκούμπώντας τὸ στήμα τῆς στ' αὐτὴν μου, κι' ἐγὼ γέμισα πάλι υπερφάνεια, γιατί ἡ κ. Ο'Κῆ μὰς κύτταξε μὲς ἀπ' τοὺς ἀχνούς τοῦ τῆς ἡμέρας καὶ ἀναρωτιόταν πιά ἦταν αὐτὴ ἡ νέα. Ἦμουν γεμάτος ματαιοδοξία. Τῇ στιγμῇ ἐκείνη, μῆπκε ὁ ἄρθουρ Κῆν, ἓνας γνωστός μου ἀστυφύλακας καὶ παλιὸς συμπαθὴς μου. Ἦρθε κοντὰ σὸ τραπέζι, καὶ μὸς ἔπιασε κουβέντα. — Ἀρθουρ, νὰ σὲ συστήσω, εἶπα. Ἀπὸ δῶ, ἡ μὴς Ἐθῆσιν. Εἶδα σὸ πρόσωπό του ἓνα ἐκπληκτὸ σεβασμὸ, πού μ' ἔκανε καὶ πάλι νὰ αἰσθάνθω περήφανος πού τὴν ἤξερα. Ὅπως ἐγώ — κι' ὅπως τὸ ὑπόλοιπο Ἡβενσφορντ — ἔτσι κι' ὁ ἄρθουρ εἶχε συνηθιστὴ ἀπὸ μικρὸς νὰ βλέπῃ τοὺς Ἐθῆσιν σὰν ἓνα θρόνο, νὰ τοὺς συνδυάζῃ μὲ τὸν κληρονομικὸ πλοῦτο, μὲ τὴν ἀνώτατῃ κοινωνικῇ θέσιν.

Χιόνιζε ἀκόμα πολὺ ὅταν βγήκαμε καὶ φτάσαμε ἔξω ἀπ' τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

— Θὰ ρθῇς αὔριο, μοῦ εἶπε. Δὲ θὰ ρθῇς; — Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Μπρέδερτον. — Ὡ! Ποῖος τὸν λογαριάζει τὸν Μπρέδερτον!

Γέλασε λιγάκι, καὶ πρόσθεσε: — Μὴν τὸν παίρῃς τόσο στὰ σοβαρά! Ἄν δὲν τὸν συμπαθῇς, ἀφήσε τον!

Δὲν εἶναι τόσο εὐκολο ὅσο νομίζεις. — Κι' ὅμως, εἶναι εὐκόλο. Ἐσὺ παίρνεις τὰ πράγματα πολὺ στὰ σοβαρά. Τί θὰ γίνῃ, λοιπόν, αὔριο; Θὰ δοκιμάσουμε νὰ περάσουμε ἀπ' ὡ ἀπ' τὸ ποτάμι; — Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ ἂν θὰ ἔχῃ παγώ-

σει ἀρκετὰ, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ χιόνι...

— Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Μπρέδερτον, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ χιόνι — πάμε νὰ λὲς ὅτι ἐξαρτᾶται! εἶπε. Εἶναι κουτὸ νὰ ζυγίξῃ κανεὶς ὅλα τὰ πράγματα. Ἄν θέλουμε νὰ κάνουμε κάτι, τὸ κάνουμε, ἔτσι δὲν εἶναι.

— Ἐν τάξει, εἶπα. Ἄν σταματήσῃ τὸ χιόνι...

— Νὰ τὸς πάλι! Μὰ καὶ βέβαια θὰ σταματήσῃ. Καὶ κύτταξε μὴν ἀργήσῃς. Μὴν ἀρήσῃς τὸν γέρο Μπρέδερτον νὰ σὲ κρατήσῃ.

— Ὁχι, εἶπα.

— Ἄν ξανακἀν πὼς σὲ κρατᾷ, ἄς τονε καὶ φύγε, εἶπε ἡ Λύντια.

Τ' ἄλλο πρῶτ, ὁ Μπρέδερτον ἄρχισε νὰ μὲ μαλλνῇ γιὰ τὶς «ἀνακρίβειες» μου. Πότε-πότε ἔφτυνε καὶ μέσα στὴ σόμπα. Ἦταν πάντα κακὸ σημάδι ὅταν ὁ Μπρέδερτον ἔφτυνε στὴ σόμπα, καὶ κατάλαβα γρήγορα, πὼς κάθε φορὰ πού ἔφτυνε, εἶχε βρῇ κι' ἄλλη μιὰ ἀνακρίβεια μὲ δσα εἶχα γράφει γιὰ τὸν ἀείμνηστο Τσάρλ Ἐθῆσιν.

— Ἐγρᾶψες πὼς ἦταν ἔξντα πέντε ἐτῶν. Πὼς τῶμαθες αὐτό; Πού σου ἤρθε αὐτὴ ἡ ἔμπνευσις;

Δὲν ἀπάντησα, κι' ὁ Μπρέδερτον ἔφτυσε μὲς στὴ σόμπα.

— Ἦταν ἔξντα! φώναξε, κραδαίνοντας τὸ χειρόγραφο μου σὸ χερί του.

Ἠρέμησε λίγο, κι' ἔπειτα διάβασε: — Ἡ κ. Ἐθῆσιν εἶχε πεθάνει μερικὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Γιὰ δνομα τοῦ Θεοῦ! Ποῖος σου τὸ εἶπε αὐτό;

— Μὰ μοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβω, ὅτι...

— Εἶναι ζωντανή! Μένει σὸ Λονδίνο! φώναξε. Καὶ γιὰ τὸν Ἐθῆσιν γράφεις, ὅτι πεθάνε ἀπὸ συγκοπή! Δὲν ἤξερες ὅτι ἔπεσε ἀπ' τ' ἄλογο;

— Τὸ ξέρω τώρα, εἶπα.

— Πού ἦσαν αὐτὲς;

— Ἐκανα πτινάξ.

— Καὶ προχτές;

— Ἐκανα πατινάξ.

— Καὶ σήμερα;

Δὲ, ἀπάντησα.

— Γιὰ δνομα τοῦ Χριστοῦ, μέινε ἐδῶ! Κάθισε κοντὰ σὸ τηλέφωνο! Παλουκᾶσου ἐκεῖ πέρα ὥσπου νὰ σοῦ ἔρῃ καμμιὰ εἰδοῖσις!

Ἀφοῦ ἔφυγε, ἔμεινα σὸ γραφεῖο κατὰ μιῇ ὥρᾳ. Σκεφτόμουν τὴ Λύντια κι' ὅσα μοῦ εἶχε πῇ γιὰ τὸν Μπρέδερτον. Ἐπειτα κατόνισα τὴ σῆμα τῆς σόμπας, ἔδωκα τὸ παλτὸ μου καὶ βγήκα.

Κάναμε πάλι πατινάξ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Ἦταν μιὰ καθαρὴ μέρα μὲ παγερὸ ἀνεμο, καὶ, καθὼς πλησιάζαμε στὴν ἀποθήκη, εἶδα πὼς δὲν ἦταν σχεδὸν κανεὶς σὸ βάλτο. Καὶ τότε κάποιος φώναξε: — Κάνουν πατινάξ σὸ ποτάμι!

Ἐπειδὴ τὸ ποτάμι περνᾷ ἀνάμεσα στοὺς δάλτους καὶ τὰ λιβάδια κἀνοῦνται μεγάλες ἀποτομὲς ἀστροφῆς, πού σχηματίζουν δυνάττα ρεύματα, δὲ φανταζόμουν ὅτι θὰ πάγωνε σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὅμως, ὅλο τὸ ποτάμι ἦταν ἓνα συμπαγὲς κομμάτι πάγου, πού μόνον κάτω ἀπ' τὴν σιδηροδρομικὴ γέφυρα ἦταν κάπως λυωμένο.

Ἀρκετὸς κόσμος ἔκανε πατινάξ. Ἀκούσα κάποιον πού ἔλεγε: — Συγγοριὰ ἐκατὸ τὰ ἐκατὸ! Ὁ πάγος θὰ ἔχῃ παντοῦ πάχος ἑπτὰ μὲ δέκα πόντους!

Η Κοσμική Ζωή πρό 100 ετών

ΕΝΑ είδος ρεκλάμας, θα πρέπει να θεωρηθεί και η κοινωνική στήλη στις εφημερίδες. Μια διαφήμιση, που η αρχή της ξεκινάει δεξιά - δεξιά απ' τα πρώτα χρόνια του ελεύθερου ελληνικού κράτους. 'Απ' τα 1850 κι' ύστερα, όμως, αρχίζει να καθιερώνεται στα καλά. Και άφορμή, ήταν η εφημερίδα εκείνης της εποχής, η «Ταχύπτερος Φήμη». Αυτή πιά, τού είχε σαν κύριο θέμα της. Την ενδιαφέρονε και οι ειδήσεις, μα πιο πολύ οι κοινωνικές διαφημίσεις. Σ' αυτό, είχε μια ξεχωριστή αδυναμία. Για τούτο, όταν κάποτε, μια άλλη εφημερίδα, «Ο Φίλος του Λαού», θέλησε να καθιερώσει κοινωνική στήλη, η «Φήμη» παραπονέθηκε για το συναγωνισμό κι' έγραψε: «Ημείς, πολιτικά δεν έγγραψαμε, ούτε γράφομεν. 'Η διομηχανία μας περιορίζεται μόνον διά να ειδοποιούμεν τὸ κοινόν, ποῖος εισέρχεται καὶ ποῖος ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν πόλιν μας, ποῖος σφεφανώνεται καὶ ποῖος ἡρραδωνίσθη καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀπορούμεν πῶς «Ο Φίλος του Λαού», φθονήσας τὴν μικρὰν ταύτην διομηχανίαν μας, κατεχώρησεν εἰς τὸ πολυτίμον φύλλον του, ποῖος ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ὑπὲρ καὶ ποῖος ἀπὸ τὴν Αἰγίαν».

Καὶ μὴ νομίζετε, πῶς ἡ «Φήμη» περιωριζόταν νὰ ἀναγγέλλῃ στὰ «Κοινωνικά» της ποῖοι ἀρραδωνίστηκαν καὶ ποῖοι παντρεύτηκαν, μα καὶ ποῖοι πρόκεινται ν' ἀρραδωνιστοῦν. Ἀξίζουν ν' ἀντιγράψουμε μερικὲς τέτοιες ἀγγελίες τοῦ 1851—1853:

«Κατ' αὐτὰς, διαπραγματεύονται πολλὸν ἀξιερὰς τῶν νέων μετὰ θελξικαρδίων δεσποσύνων συνοικέσια. Μεταξὺ αὐτῶν, τὸ προσηχέστερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον εἶναι τὸ τοῦ κομψοῦ καὶ φιλομούσκου κ. Ἀλβέρτου τοῦ ἐμβολιστοῦ».

Καὶ ἄλλῃ: «Ἐπληροφόρηθην παρὰ τοῦ κ. Καθοπούλη, ὅτι ὁ κ. Εὐστάθιος Στεφάνου μετέβη εἰς Κάρυστον διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἀρραδῶνα του, μετὰ μίας ὥρας καὶ πλουσίας νέας».

Καὶ αὐτὲς οἱ δύο, ὅμως, δὲν πᾶνε πίσω:

«Ἐφθασεν ἐνταῦθα ἀπὸ Πάτρας, ὁ χρηστὸς μας νέος κ. Λιδόσιος, γραμματεὺς τοῦ ἐκεῖ Πρωτοδικείου, ἐπὶ σκοπῷ, ὡς λέγουσιν, νὰ ἀρραδωνισθῇ μετὰ τινος ἀγνώστου Κυρίας...» «Ἐφθασε κατ' αὐτὰς ἀπὸ τῆς Πατρίδος του Ναυπάκτου, ὅπου ὑπῆγε καὶ διεπραγματεύθη ἀρραδῶνα μετὰ τινος χαριστάτην νέαν, ὁ χρηστὸς νέος κ. Ἀνδρέας Σκιτρίων ἢ Σκουπρίτσας...»

Ἡ «Φήμη», ὅμως, δὲν περιοριζόταν, ὅπως εἶπαμε, ν' ἀναγγέλλῃ στὰ «Κοινωνικά» της τοὺς ἀρραδῶνες, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν. Ἐγραφε κι' ἄλλου εἶδους ειδήσεις ἀξιόλογες. Τί καὶ

τί δὲ δρῶσαι κανεῖς, ἐκεῖ! Ἀναφέρομε μερικὲς:

«Ὁ Λουκάς Πύρρος, ἐρχόμενος ἐξ Ἀμαρουσίου ἐφ' ἀμάξης, ἔπεσε καθ' ὁδὸν καὶ κατέβηκε τὴν χεῖρα του. Ἦδη, ὅμως, εὐρίσκεται εἰς ἀνάρρωσιν καὶ κἀθηστὴ ἀπονιτὴ εἰς τὸ παράθυρον, θεωρῶν τοὺς διαβαίνοντας φίλους».

«Ὁ κ. Βέρροιος, ἐκείρε, τέλος πάντων, τὸν δασύτριχον πώγωνά του καὶ κατ' αὐτὰς ἀναχωρεῖ διὰ Χαλκίδα μετὰ τοῦ χρυστοῦ καὶ γενεοφοροῦ κ. Α. Καλοῦ. Ὁ κ. Βέρροιος, διακρίνεται ἐφέτος μετὰξὺ τῶν σκιασοφόρων, διότι αὐτὸς μετὰξὺ ἄλλων, φορεῖ σκιάδιον ἐκ φοινίκου».

Ἀς ἀφήσουμε, ὅμως, τὸν Βέρροιο, γιατί ἔχει κι' ἄλλες πιὸ ἐνδιαφέροντες, ὅπως αὐτὴ τὴν εἰδησιὴ - ρεκλάμα:

«Ἐφθασεν ἐνταῦθα ἐκ Σύρου, ὁ τυπογράφος κ. Πολυμέρης, ὁ γιῆς καὶ εὐτράφης. Τὸ τυπογραφεῖόν του, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, θέλει παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ διαχειρῇ τὰ φῶτα καὶ τὰς προόδους τοῦ αἵματος. Ἡ μετάβασίς του ἔγινεν ἐνταῦθα, ὑπαγορευθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνάγκη μόνην νὰ ἀνταμώσῃ τὸν ὁδοντοῖστρόν κ. Λευκοδιτῆ, διὰ νὰ καθαρῇ τοὺς ὁδόντας του, κόσμημα ὥραϊον καὶ ἀναγκαῖον καὶ τὸ ὅποιον συνιστᾷ πολὺ καὶ νέους καὶ τὸ ὥραϊον φύλλον».

Καὶ στὶς «Ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις», ὅπως γράφουσι οἱ εφημερίδες τοῦ καιροῦ μας, ἡ «Φήμη» ἦταν μοναδική. Ἀξίζουν αὐτὲς οἱ δύο:

«Τὴν 15ην Ἰουνίου ἀνεχώρησαν διὰ Πάτρας μετὰ τὸ αὐστριακὸν πυρὸσκαφον οἱ τελειοδιδάκτοι τοῦ Δικαίου, ὁ ζωγράφος κ. Χριστόδουλος Ἀργυρόπουλος, ὁ ἀγέωχος κ. Κων. Ἀσημακόπουλος, ὁ σκεπτικός κ. Ἀριστ. Κασιμάτης, ὁ ψυχρὸς κ. Γεράς. Κατὰ τῆς, ὁ συμπαθητικὸς κ. Γεράσιμος Λομβάρδος καὶ ὁ πωχὸς τῷ πνεύματι κ. Λεωνίδας Κατσαίτης».

Καὶ ἡ δεύτερη, ποὺ συναγνίζεταί σ' ὅφους τὴν πρώτη:

«Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου, κατῆλθεν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἀγέλη νέων θελξικαρδίων Ρουμελιωτῶν, εἰς τὸν ὅποιον καὶ σήμερον, ἀκόμη, φέρεται ἐπὶ τοῦ προσώπου του σημεῖα λύπης ἀνεκφράστου».

Μὲ τὸν καιρὸ, ἡ κοινωνικὴ στήλη πῆρε μεγάλη ἐξέλιξι. Ἐκεῖνος, ὅμως, ποὺ τῆς ἔδωκε ἄλλη μορφή, ἦταν ὁ Ἰωάννης Καμπούρογλου, στὴ «Νέα Ἐφημερίδα», ἀπ' τὸ 1890 κι' ὕστερα. Μαζὶ μὲ τὶς γεννήσεις, γάμους κλπ., ὁ Καμπούρογλου ἔγραφε κι' ἄλλου εἶδους ειδήσεις, ποὺ εἶχαν τὴ θέσιν τοῦ στήλη του. Ἐφυλλίζοντας, κανεῖς, τοὺς τόμους τῆς «Νέας Ἐφημερίδας», πόσα δὲν ἔχει νὰ

συναντήσῃ! Ὁλόκληρη ἡ κοινωνικὴ ἱστορία τῆς χώρας, ἐκεῖ νῆ τὴν ἐποχή. Θὰ ἀντιγράψω μερικὲς ειδήσεις ἀπ' τὸ 1893:

Φιλολογικὴ ἑσπερίς, μεστὴ κάλλους καὶ χαρίτων, ἐγένετο προχθὲς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κυρίᾳ Α. Βλάχου, ἥτις ἐπεριποιήθη τοὺς κεκλημένους τῆς κυρίας καὶ κυρίας ἐκ τοῦ φιλολογικοῦ, καλλιτεχνικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ κόσμου μετ' ἐξαιρέτου ἀδρόφρουνης. Ὁ συμπαιθεῖς ποιητὴς κ. Ι. Πολέμης ἀνέγνω δραματικὸν τοῦ ἔμμετρον εἰς μίαν πράξιν, ἐν ᾗ διέλαμπε πολὺς λυρισμὸς καὶ πάθος καὶ αἰσθημα. Μετὰ τοῦτο, ὅπερ ἐχειροκροτήθη, ἡ συναναστροφή ἐξηκολούθησε θελκτικώτατ' ἐν πνεύμα. Καὶ πάντες ἀπῆλθον ἐν τέλει, εὐχόμενοι συχνὰ τὴν ἐπανάληψιν τοιούτων ἀνακουφιστικῶν, ἀληθῶς, ἐν τῇ συγχρόνῳ αὐχμηρότητι».

Καὶ κάποια γιὰ τὴ μουσικὴ κίνησι τοῦ 1893:

Ἡ φιλαρμονικὴ χθές, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν «Ποικιλιῶν», ἔπειδείτο πραγματικῶς γιγαντιαίας προόδους. Ὁ χορὸς ἐν ομοιομόρφῳ τοῦ συλλόγου στολή, ἔψαλεν ὀργανικώτατα εἰς ἀκριβοστάτην ἐκτέλεσιν. Οἱ κ. κ. Βύγγερ Γουῆδας καὶ Μπέρτ κατεχειροκροτήθησαν. Ὁ κόσμος, ὅστις πολυπληθὴς ἐπλήρωσεν τὴν αἴθυσαν, ἔμεινε καταγοητευμένος».

Καὶ τελειῶν μετὰ τὴν κοσμικὴ κίνησι τοῦ καλοκαιριοῦ στὰ 1894, ποὺ ὁ Ἰωάν. Καμπούρογλου τὴν ἔγραφε μέσα στὰ κοινωνικά:

«Εἰς τὰ Φάληρα χθές, κόσμος πολλὸς καὶ ποικίλος κατῆλθεν ἐκ τῆς πρωτευούσης. Ὁ σιδηρόδρομος Ἀθηνῶν — Πειραιῶς, ὁ τροχιόδρομος κατὰ μέρος, πηγαίνοντο ἀενάως. Ἐνόμιζε τις, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μεταναστεύσεως πανδημείας. Ὡς χρυσαλλίδες πλουμισταὶ προέβαλλον ἀπὸ τὸν τροχιόδρομον αἱ καλλιμόρφαι ἀντιπρόσωποι τοῦ ὥραϊου φύλου, μετὰ τὰς ποικιλοχρῶμους ἐλαφράς ἑναερίους ἀμφιέσεις των. Ὁ ὀφθαλμὸς ἐτέρπετο, ἡ καρδίς ἐγοητεύετο. Ὅλον δὲ τὸ ἀνθρώπινον κύμα, συνετριβετο, διακυρπιζόμενον, ἀνὰ τὰς ἀκτὰς τῶν Φαλήρων. Ἐντεῦθεν κινήσις αὐτῶι ἀρωματώδης, ὡς εἰπεῖν, χαρίεσσα, ὥραϊα, τερπνὴ. Εἰς τὸν ρυθμὸν τὸ ἐκπνεύοντος θαλασσίου κύματος, ἀνεμυγνέτο ὁ ἐλαφρὸς θρούς τῶν ἐσθίων ἐδῶ, ἡ ταραχδεστέρα παρέκει ἀντιλαλία τῶν ἀσμάτων τῆς πάντοτε διασκεδαστικῆς λαϊκῆς τάξεως».

Νομίζω, πῶς ἀξίζει νὰ ἀφιερώσουμε ἕνα σημεῖομα στὰ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ», ποὺ κλείνουν τὰ 100 χρόνια τους, ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοφάνηκαν.

★ ★

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ τῆς ΜΟΙΡΑΣ (Οὐάντι Φαράν)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς Λιάνας πραγματοποιεῖται. Στὶς 3 Δεκεμβρίου ἀναχωροῦν μέσω Μασσαλίας γιὰ τὸ Παρίσι. Μέσα στὶς πολυτελεῖς αἰθούσες τοῦ ἀτμοπλοίου ἡ Λιάνα αἰσθάνεται νὰ ζῇ στὸν παραμυθένιο κόσμῳ ποὺ κάποτε ὠνεῖρευόταν. Ἡ ὁμορφία τῆς λάμπει καὶ παντοῦ ὅπου βρίσκεται ὄλοι οἱ ἄντρες τὴν κυττάζουν με θαυμασμό. Μόλις φτάνουν στὴ Μασσαλία, ἡ Λιάνα μένει ἐκθαμβη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πλοίων καὶ τὴν πολυθρόνη ζωῆς τῆς πόλεως. Ὁ Γιάσος τὴν πηγαίνει στοῦ Μπασσό, ὅπου τρᾶνε τὴν περίφημη μπουγιαμπέσα, τὴ γαλλικὴ κακαδιά.

12ON. Τὴ νύχτα φύγανε γιὰ τὸ Παρίσι μετὰ τὴν ταχεία. Ὅλα τὰ διασκεδάσαν τώρα τὴ Λιάνα: Τὸ διαμέρισμά τους στὴν κλιμάμαξα, ποὺ τὸ ὄρεκε κουκλίστικο τὸ δαγόνι-ἐστιατόριο ποὺ δειπνήσαν ὁ ἴλιγος τῆς ταχύτητος: τὰ τᾶμα ποὺ τρίζανε καὶ πῆγαιναν τὰ σπᾶσουν ὁ Γιάσος ποὺ ἀνέβηκε μετὰ τὴν σκάλα στὴν ἐπάνω κουσέτα, γιὰ νὰ κοιμηθῇ, καὶ τὸ τράνταγμα καὶ τὸ λίκνισμα...

Ὅταν γῆγκαν, τὸ πρωτὶ, ἀπὸ τὸ μεγάλο σταθμὸ καὶ μπῆκαν στὸ ταξὶ γιὰ τὸ «Κριγιόν», ἔχασε τὴ μιλιὰ της. Μ' ὅλη τὴν ψιλὴ δροχὴ ποῦπεφε καὶ τὴ λεπτὴ γαλαζῶπὴ πᾶντ' ὅπου τὴν ὄρεκε τὰ πάντα, τὸ Παρίσι τῆς ἔδωσε ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι τοῦ παλιοῦ μεναλείου: Ὁ γκρίζος τόνος, τὸ ἐπίχρυσμα τοῦ χρόνου, τὸ ἐπιβλητικὸ συνδυασμένο μετὰ τὴν κομψότητα.

Μὰ, σὰν ἔφτασαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ «Κριγιόν» κι' ἡ Λιάνα στάθηκε γιὰ μίαν στιγμὴ, τὴν ὥρα ποὺ πλῆρωνε ὁ Γιάσος τὸ ταξὶ, καὶ περιβάλε με μίαν ματιὰ τὴν περιοχή, τὸν Κεραμικὸ πλάι της, ἀντίκρου τὸ Παλαί Μπουμπόν, στὴ μέση τῆς ὁμορφῆς κι' ἀπλόχρωπ' πλατεῖας τῆς Ὀμονοίας, στὸ δεξί της χερί τοῦ «Ρόν-Πουά» καὶ τὴ λεωφόρο τῶν Ἡλυσίων μετὰ τὴν ἀψίδα τοῦ Ὁριάνου στὸ βάθος, ἀμέσως μίλησε στὴν ψυχὴ της τὸ μεγαλοπρεπὲς τὸ σύνολο, ἕνα θαῦμα συμμετρίας κι' ἁρμονίας:

— Ὁραῖο ξενοδοχεῖο διάλεξες! εἶπε στὸ Γιάσο μ' ἐνθουσιασμό, ἡ θέσις εἶναι περίφημη.

— Ὁραῖο μὲν, ὅμως, νὰ τὴ χαροῦμε...

Ἀνέβηκαν στὸ διαμέρισμά τους. Ὁ Γιάσος εἶχε τηλεγραφήσει νὰ τοὺς κρατήσουν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα: Εἶχε ὥραϊο χῶλ, ἕνα σαλονάκι, μίαν κρεββατοκάμαρα καὶ μίαν σάλα λουτροῦ.

— Μήπως θέλεις νὰ ξεκουραστῇς λιγάκι; τὴ ρώτησε.

— Καθόλου!... Εἶμαι ἀνυπόμονη νὰ δοῦμε τὴν πόλιν... Θὰ πλυθῶ γρήγορα καὶ θ' ἀλλάξω φόρεμα...

— Θὰ σὲ μνησθῶ...

Πῆραν, σὲ λίγο, τὸ μικρὸ τους πρόγευμα στὸ διαμέρισμά τους, κατὰστρωσαν ἕνα σχέδιο μεθοδικῶς γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ Παρίσι — τὴν ἡμέρα τὰ κλασσικὰ ἀξιοθέατα, τὴ νύχτα τὰ θέατρα καὶ τὰ κέντρα γλεντιοῦ — κατέβηκαν στὴν ὑποδοχὴ ὁ

φῆσαν τὰ διαβατήριά τους, δώσανε τὰ στοιχεῖά τους κι' ὁ Γιάσος εἶπε νὰ φωνάξουν αὐτοκίνητο, ἡ Λιάνα, ὅμως, τὸν κράτησε: — Ὅχι, τοῦ εἶπε, πρὶν ἀρχίσουμε τὸ πρόγραμμα, θέλω νὰ κάμουμε, μετὰ τὸ πόδια, ἕνα μεγάλο περίπατο.

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ πῆραν τὴν ὁδὸ Ριβολί, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα τόξα. Ἀσφαλισμένοι ἀπὸ τὴν ψιλὴ δροχούλα, ποὺ ἔξακολουθοῦσε νὰ πέφτει, κεντριζόμενοι ἀπὸ τὴ μυρουδιά τῆς δενζίνας, ποὺ ἦταν διαποτισμένη ἡ θολὴ ἀτμόσφαιρα, ξένοιαστοι, γεμάτοι νιάτα, εἶχαν τὴν τρελλὴ διάθεσι παιδιῶν, ποὺ τᾶσκαν ἀπὸ τὸ σκολεῖο:

— Εἶχες, σπουδαία ἐμπνευσι, ἔλεγε ὁ Γιάσος, ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ ἕναν περίπατο... Νὰ γυρίσῃ ἀσκοπα κανένας καὶ νὰ χαζεύῃ, εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος νὰ ἰδῇ μίαν μεγάλη πολιτεία καὶ πρὸ πάντων τὸ Παρίσι... Κι' ἀρχίζω νὰ σὲ θαυμάζω — ἀπὸ τὸ πατόρι τὸ θαύμασα — πόσο εὐκόλα προσαρμόζεσαι σ' ὅτι εἶναι μεγάλη ζωὴ, ἐνῶ πέρασες, κορίτσι, στὴ φυλακὴ τοῦ σκοταδόκαστρου...

— Αὐτὴ τὴ ζωὴ ὠνεῖρευόμουν, ὅταν ἀσάλευτη, ἐκεῖ κάτω, κύτταζα, ὦρες, τὴ θάλασσα...

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... αὐτὸ μ' ἀνησυχεῖ...

— Γιατί; ρώτησε ξαφνιασμένη...

— Γιατί σκέπτομαι πῶς θὰ γυρίσουμε στὸ Λυκοδέντρι... Καὶ ὅτι ἐκεῖ θὰ ζοῦμε.

— Μὴν τὸ σκέπτεσαι καθόλου... Ἐνα ταξίδι μποροῦμε, νομίζω, νὰ τὸ κάνουμε... Καὶ τὸν τράβηξε σὲ μίαν διτρίνα. Ἀπὸ τὴ Μασσαλίας τῆς ἔκαναν ἐντύπωσι γιὰ τὸν τρόπο, ποὺ ἦταν στολισμένες. Μὰ αὐτὲς ἐδῶ, οἱ παριζιάνικες, ἦταν θαλμένες μαστορικά, συνθέσεις ἀριστοτεχνικῆς, ζωγραφικῆς πίνακες, ὅλο χρῶμα, λάμψι καὶ φρεσκάδα. Αὐτὴ ἐδῶ ἦταν μίαν διτρίνα μετὰ τσαντάκια. Κλουβὶ μ' ἐξωτικά πουλιὰ δὲ βάδιε πιὸ ζωηρὴ κι' ἀπρόοπτη ἐντύπωσι. Στὴ μέση καμάρωνε σὲ φασιανὸς, ἕνα περίχρυσον, μετὰ πετράδια:

— Τί θὰ στοιχίσῃ αὐτό; ψιθύρισε ἡ

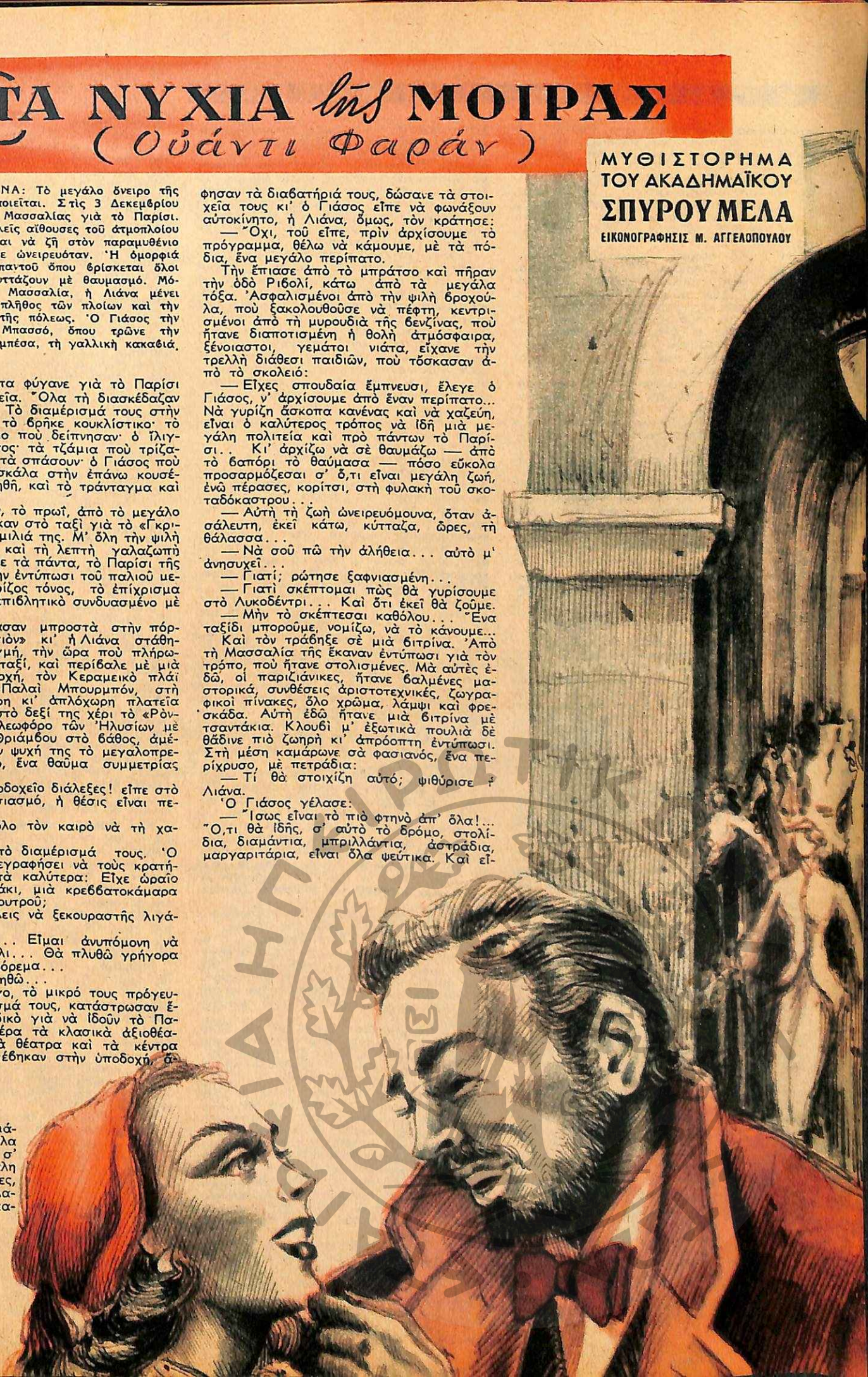
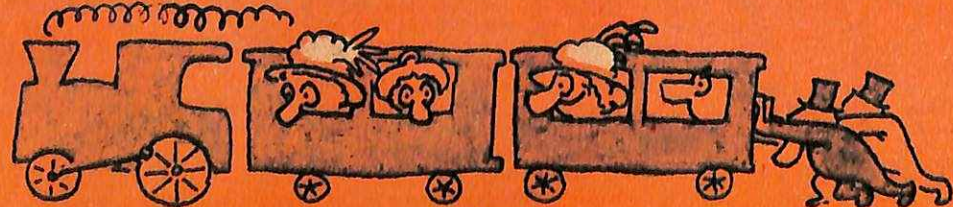
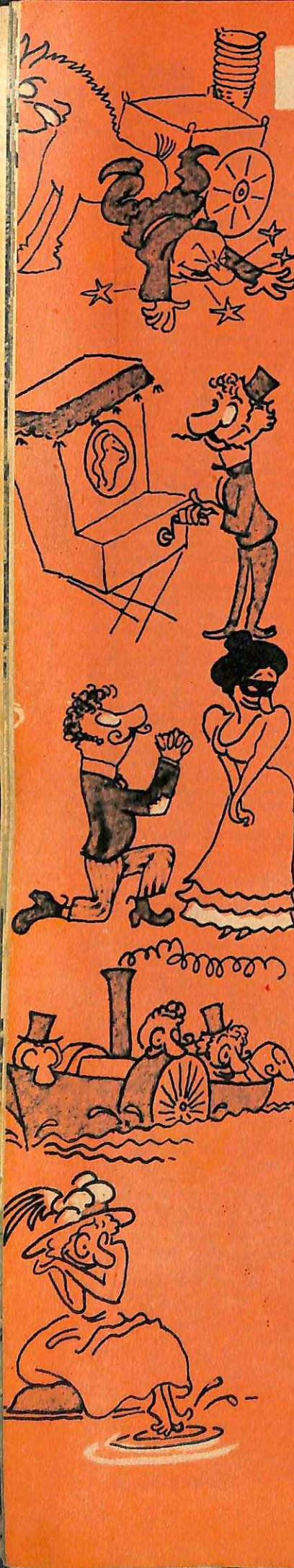
Λιάνα.

— Ὁ Γιάσος γέλασε:

— Ἰαὼς εἶναι τὸ πιὸ φτηνὸ ἀπ' ὅλα!...

— Ὅτι θὰ ἰδῇς, σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, στολίδια, διαμάντια, μπριλλάντια, ἀστράδια, μαργαριτάρια, εἶναι ὅλα ψεύτικα. Καὶ εἰ-

Ἀρχίζω νὰ θαυμάζω πόσο εὐκόλα προσαρμόζεσαι σ' ὅτι εἶναι μεγάλη ζωὴ, ἐνῶ πέρασες, κορίτσι, στὴ φυλακὴ τοῦ σκοταδόκαστρου...

ναί όλα τόσο καλοδουλεμένα, που όχι μόνο σε γελαύν, πως είναι αληθινά, μα είναι, πολλές φορές, καλύτερα κι' απ' αυτά... Τό Παρίσι, βλέπετε, είναι η πολιτεία της γυναικας... Ούτε η πιο φτωχιά δεν πρέπει να μένει παραπονεμένη... Αν δεν μπορεί να μπει στα μεγάλα αδαμαντωπώλεια, ν' αγοράσει ένα στολίδι αξίας που λιμπίζεται, θα βρη πιο πέρα το αντίγραφό του, πάμφτηνο...

Η Λιάνα άρχισε να προσέχει τις γυναίκες που περνούσαν... Ήταν, οι περισσότερες, φτηνιουμένες. Μα με πόση σοφία είχανε συνταίριασει απάνω τους τα χρώματα και με πόση χάρη ξέριαν να «τελειώσουν» το ντύσιμό τους μ' ένα τίποτα!... Ένοιωθε, σ' όλα τα πράγματα, κάτι ανεξάρτητο από την ύλη που ήτανε φτιαγμένα, κάτι αύλο, που τους έδινε τη σφραγίδα της κομψάδας, του γούστου.

Πλανήθηκαν, έτσι, ασκοπα, το πρωί αυτό, περνώντας από την πλατεία Βαντόμ, στην οδό Ειρήνης, στη λεωφόρο της «Οπερας»... Μά, εκτός από τις διτρίνες, την προσοχή της Λιάνας τράβηξε και κάτι άλλο: 'Από τα στόμια των υπόγειων σιδηρόδρομων έβλεπε να βγαίνουν κάθε τόσο, άναμεσα σε πλήθος κόσμου, νέα ζευγαράκια, αγκαλιασμένα, να φιλιούνται, φόρα, χωρίς να λογαριάζουν το διπλανό τους και χωρίς αυτός να τα προσέχει καθόλου... Μέσα στα καφενεία έπαιρνε το μάτι της, πολύ συχνά, τέτοια ζευγάρια, να σφιχταγκαλιάζονται και να φιλιούνται... Αυτός ο πάνδημος, ο δημόσιος και διάχυτος έρωτισμός της έκανε θαυμάσια εντύπωση: «Η πολιτεία της γυναικας και του έρωτα»... Έλεγε μέσα της — κι' ένοιωθε κάτι σαν ένα ξύπνημα ήδονικό και μια χαρούμενη έκπληξη για την τόσο λευτεριά.

Κάθισαν στην «τερράς» του «Καφενείου της Ειρήνης», να πάρουν ένα δερμούτο. «Όπως σ' όλη τη διαδρομή κι' εδώ οι άντρες δε σήκωναν από πάνω της τα μάλιστα... Τάνοιωθε στο δέρμα της αυτά τα βλέμματα, σ' αχάδια και σ' αχλήματα. Και είχε αρχίσει να νευριάζει. 'Ο Γιάσος αγόρασε μια «Βδομάδα του Παρισιού» — έναν οδηγό για τους ξένους, που λέγε τί και τί θα μπορούσαν να ιδούν στο Παρίσι την τρεχούμενη βδομάδα. Ξαφνικά τινάχτηκε σ' αν τον τσίμπησαν:

— Τό Σάββατο, είπε, αφού διάβασε, μεγάλος χορός στην 'Οπερά!... Δεν πρέπει να τον χάσουμε!... Πρέπει σήμερα το απόγευμα, μάλιστα, να πάμε για τουαλέττα!...

Πέρασαν, αυτό το απόγευμα, ένα δαίδαλο από μεγάλες σάλες, σ' ένα από τα πιο γνωστά καταστήματα ανώτερης ραφτικής. Τους ανέβασαν, τέλος, σ' μια γαλαρία εκθέσεων, μ' ένα στίβο από θαμπό κρύσταλλο, φωτισμένο από μέσα με ήλεκτρικά λαμπτήρια, για να φωτίζονται και από το κάτω μέρος οι τουαλέτες, που παρουσιάζουν τα μανεκέν. Στά καθίσματα, γύρω, ήταν οι άλλες κυρίες, χωρίς καθαλιέρες, δύο, που μίλαγαν εγγλέζικα με τη μύτη, τρεις ταταρομορφες Σλάβες, μια παύλη. 'Ολλαντέζα κι' αμερικανίδα άλλες άπροσδιόριστες εθνικότητες.

Μα πρέπει, ανάμεσα σ' αυτές, να ήτανε και κάποια διασημότητα ή θαύπλουτη, γιατί ο πρώτος μοντελιστας είχε κατεβή από το έργοστηρί του, να κάνει σχετικές εισηγήσεις και από πάντων να κυτάξει να παρασύρει τις πολυδάπανες σε μεγάλες «ειδικές» παραγγελίες... 'Ο Γιάσος, μ' όλο που δεν του άρεσαν πολύ τα λούσα και πολύ λιγώτερο τα έξομα φουστάνια, είχε φέρει τη Λιάνα σ' αυτό το κατάστημα, όχι μόνο για να χορτάσει τα μάτια της μ' ό,τι ένοιωθε πως την ενδιέφερε, μα και για να ντυθί, με τον τρόπο, που το ποθούσε και να χορή ένα χορό από τους μεγαλύτερους της Ευρώπης, να ξεδιψήσει κάπως από «πνευματική ζήση». Πειθαρχημένος καθώς ήταν, θυσίαζε τις δικές του αντιλήψεις στις επιθυμίες της. Και δεν της δόλεγε καν, την άφνη να το καταλάβει.

Μοίρασαν στις κυρίες τον κατάλογο των φουστάνιων που ήτανε να παραλάβουν: 'Ονόματα ποιητικά και γαργαλιστικά: Βραδυή άμφιλύκη, Γαλαξίας, Άνατο-

λίτικη όρασία, Φθινοπωρινή συμφωνία, Κύκνος, το πρώτο χρυσάνθεμο κλπ. 'Ο μοντελιστας άρχισε να κάνει τη μικρή του διαλέξη. Ήταν ένας τύπος κοντούτσικος, με δυο μεγάλες τούφες ψαρά μαλλιά δεξιά κι' αριστερά στη μεγάλη φαλάκρα του, με μάτια πονηρά, φιλήδονα, φωνή λεπτή και κινήσεις γυναικείες. Με το νάχη να κάνει δλοένα με γυναίκες είχε γίνει κι' αυτός ένα είδος γυναικας.

Έλεγε, ότι ο ανώτερος κανόνας, ο κανόνας των κανόνων, είναι να ντύνεται κάθε γυναίκα μ' έναν τρόπο μοναδικό, που να είναι αποκλειστικά δικός της. Δεν υπάρχουν ύφασματα που κάνουν για όλες τις γυναίκες, ούτε σχέδια, ούτε γαρνιτούρες. Στην αναζήτηση του μοναδικού του δικού μας, μέσα στο γενικό καλούπι της μόδας βρίσκεται όλη η τέχνη του ντυσίματος. 'Η κάθε γυναίκα πρέπει να μελετιέται χωριστά... Και τότε άρχισε να κάνει κομπλιμέντα στην κάθε μια και να της λέει πόσα ώραία πράγματα θάβρισκε να ξέρει:

— Άλλά για τις διαστικές, πρόσθεσε, έχουμε εύτυχως πλούσια συλλογή μοντέλων που θα παραλάβουν άμέσως... Είναι η τελευταία λέξη της σαϊζόν!...

Η παρέλασις των μανεκέν, κάτι πρωτοφανή το γιό τη Λιάνα, της φάνηκε ζωτική θαντασμαγορία. Κι' ακόμα πιο παράξενα ήχούσανε σ' αυτιά της οι εξηγήσεις του μοντελιστας. Της φαινότανε πως μιλούσε κορακίστικα. «Όμως τα μάτια της χορταίνουν και δίνουν στο φυσικό της γούστο μια κατευθυνση. Θαύμαζε αυτά τα κορίτσια, την κορμοστασιά τους, τον ευγενικό τους αέρα, τη δροσιά τους, τον τρόπο που ήξαιραν να παρουσιάζουν τα φουστάνια, τη χάρη στις κινήσεις. Κάποια στιγμή μίληκε στην σάλα και πήρανε θέσι ανάμεσα στις κυρίες δυο-τρεις ώριμοι κύριοι, κομποί, μ' αβισμένη μπουτονιέρα. Αυτοί πρόσθεσαν περισσότερο το κάτω μέρος της τουαλέτας, καθώς φωτίζονταν από τα λαμπτήρια, που ήταν από κάτω από το θαμπό κρύσταλλο του στίβου... Τό ύφος τους φώναζε από μακριά, πως δεν είχανε ρηί για να ιδούν φουστάνια, παρά να ψωνίσουν κορίτσια. Κι' αυτά, όταν περνούσαν από μπροστά τους, κάνανε ναζάκια και τους στέλνανε χαμόγελα...

Η Λιάνα σταμάτησε σ' αυτό το μοντέλο, που είχε την όνομασία «κύκνος». Της είπε το ασφαλέστατο ενστικτό της πως αυτό θα της πήγαινε καλύτερα. Ήτανε μια κάτασπρη τουαλέττα, από βαρύ μεταξωτό «μάτ» με γαρνιτούρα από άσπρα πούπουλα, για να θυμίζει το πουλί, που συμβόλιζε. 'Ο μοντελιστας όμως, που την είχε προσέξει, από την πρώτη στιγμή, που ανέβηκαν στη σάλα, της ψιθύρισε, χαμογελώντας:

— Για πότε τη θέλετε την τουαλέττα;

— Για το μεγάλο χορό της όπερας.

— Σάββατο... Τότε άφησε... 'Όταν τελειώσουμε από δω... έλατε στο έργοστηρί μου... Με βάσι τον «κύκνο», που σ' άρεσε, θα σχεδιάσω κάτι αποκλειστικό για σ' εσ'... 'Ισως προφθάσουμε να σ' ετοιμάσουμε κάτι πρωτότυπο κι' έντυπωσιακό.

Αφού ξεμπερδεψε γοργά με τις άλλες πελάτισσες, πέρασαν στο έργοστηρί του. Ήταν άπλοχωρη κάμαρα, με τη μια πλευρά όλη από τζάμι, με χαρτόνια σχεδιασματος, καρφωμένα με «πυλές», σε λεπτές σανίδες, γεμάτα φιγούρες, άλλες με χρώματα κι' άλλες με το κάρβουνο, με μεγάλες διτρίνες γεμάτες από νόστιμες κούκλες, ντυμένες «κυρίες» με τουαλέτες για περίπατο, για κοκτέιλ, για δεξιώσεις και χορούς, που αποτελούσαν ένα είδος ιστορίας του γυναικείου ντυσίματος, από τον καιρό του κρινολίνου... Ήταν ακόμα, ένα γύρω, μεγάλα, χοντρά χαρτιά, ψαλλιδισμένα, πεταμένα μ' αταξία, κι' άλλα καρφωμένα με καρφίτσες πάνω σε μεγάλες κούκλες δοκιμής...

'Ο μοντελιστας έβαλε το Γιάσο να καθίση αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα, έστησε, όρθη, τη Λιάνα, στη στάση που ήθελε, άρπαξε, νευρικά, ένα χαρτόνι, από τα καρφωμένα επάνω σε λεπτές σανίδες κι' άρχισε να σχεδιάζει πυρετώδικα:

— 'Εσείς, της έλεγε δουλεύοντας, είσαστε από τους τύπους, που έμπνουν ένα μοντελιστά... Έχετε τις γραμμές της «χρυσής τομής»... Πρέπει να είναι κανένας πολύ ζω, για να μη φτιάξει κάτι καλό.

Και, μέσα σε λιγώτερο από ένα τέτατο, της παρουσίασε, σ' απλές, μεγάλες γραμμές, ένα «κύκνο» πολύ διαφορετικό από κείνον, που η Λιάνα είχε θαυμάσει. 'Όλο το φόρεμα σ' αν ήταν από ύφασμα μονοκόμματο, που τύλιγε σφιχτά τις γραμμές της ως λίγο πιο κάτω από τους γοφούς, κι' από κεί απλάνωνε και σχηματίζει την ούρα της μεγάλης τουαλέτας. Τό ύφασμα σταυρωνότανε στην τάγια και καρφωνότανε λοξά, στο γοφό με μια άγκράφα από μαργαριτάρια «ορίαν». Τους μαστούς σ' αν κρατούσαν δυο κομψά στηρίγματα από άσπρα φτερά, που τό ένα—στό δεξί στηθος—ψωνόταν, άτίθασσο, για να περιβάλει τον ώμο. Ένα άλλο φτερό, καρφωμένο με κόσμημα κοντά στο δεξί κρότοφο περιβάλε τη χτενισία πάνω από το μέτωπο κι' έπεφτε πίσω, προς τ' αριστερά. Καμμιά άλλη γαρνιτούρα, έξω από ένα συμπλήρωμα: Ένα τσαντάκι χορού από λευκά φτερά και κλείσιμο με μπριλλαντάκια.

Η Λιάνα ένθουσιαστικε. Τού Γιάσου τού άρεσε. 'Ο μοντελιστας κάλεσε την «πρώτη» από το έργοστηρί, της έδειξε το σχέδιο, έδωσε τις οδηγίες του, της είπε ότι πρόκειται για διαστικό κι' έβαλε πρόβα για την άλλη μέρα το πρωί:

— Δεν σ' αν συμβουλευώ να βάλετε γούνα μ' αυτή την τουαλέτα, είπε, γυρίζοντας στη Λιάνα, μια έρμινια θα στεκότανε θαυμάσια... Άλλά τα άσπρα θάβριταν πάρα πολλά... και τα φτερά θα τσαλακώνονταν κάπως... Σ' αυτό το φόρεμα θα πήγαινε θαυμάσια μια «έξοδος χορού» σε φόρμα κάπας.

Και της έδειξε στη στιγμή ένα «μοναδικό κομμάτι» του Ροντιέ, με πορφυρό κάμπε, κεντημένο μ' άπειρες άσημένιες μαργαριτές. Ήτανε κάτι αληθινά βασίλικο. Η τιμή για όλα αυτά ήταν άλμυρη. Μα ο Γιάσος ούτε ρώτησε.

ΑΠΟΜΕΙΝΕ άδέχαστη, παντοεινή, στη θύμησι της Λιάνας αυτή η νύχτα του μεγάλου χορού της 'Οπερας. Είχε πάρει, αυτές τις λίγες ώρες, που πέρασαν μ' αφάνταστη γοργάδα, τό αληθινό δάφτισμα της μεγάλης ζωής, που ώραματιζότανε, κορίτσι, στο «σκοταδόκαστρο». Μα πόσο φτωχός ήταν οι όνειροφαντασίες της, μπροστά στη ζωντανή πραγματικότητα π' αντίκρουζαν τα μάτια της!

Και, πρώτα—πρώτα, η ίδια ένοιωθε τον έαυτό της αλλιώτικο. Όταν μπήκε στην πλατεία του μεγάλου θεάτρου για να πάρει θέσι στο «κορμπέιγ», από τις γύρω πολυθρόνες, τα θεωρεία, τους εξώστες, όλα τα μάτια, ζεστά, καταφαγωτικά, ήταν απάνω της κολλημένα, στο πρόσωπό της, στο λαιμό της, στο στήθος της, στη σφιγμένη τάγια της, στο πρωτότυπο φουστάνι της με τα φτερά, πουδινε στην εμφάνισί της κάτι τό παραδεισίο.

Μεθυσμένη από νιάτα, σφρίγος ζωής, όμορφιάς, χαρά έπιτυχίας, κυτάζε αυτό το τεράστιο μπουκέτο, που συναποτελούσαν γύρω της κυρίες και κύριοι, που άστραφταν, μέσα στα πλούσια φώτα του θεάτρου, σαν ανθρώπινη άνοιξη στην καρδιά του χειμώνα. Και τό αίσθημα, ότι δεν ήτανε χαμένη, μέσα σ' αυτή την ξεδιאלεγμένη, κομψή κοινωνία, παρά την πρόσεχαν και πολλά, χρυσά και σιντεφένια, τηλεσκοπία, της έδινε σιγουριά και περηφάνεια.

Σε μια μεγάλη, φωτεινή γέφυρα, που άρχιζε από τη σκηνή κι' έφτανε ως τό «κορμπέιγ», άρχισε η παρέλασις των μοντέλων, οι καινούργιες δημιουργίες όλων των εακουσμένων σπιτιών της παριζιάνικης μόδας, που ο συναγωνισμός τους αποτελούσε τ' όρεχτικό της βραδυάς. Ή φαντασία και τό γούστο, έπί αιώνας καλλιεργημένο, είχε βάλει εκεί, παίζοντας με σχήματα και χρώματα, δημιουργώντας εάφνιασμα πάνω σε εάφνιασμα, να παρουσιάση τη γυναικα λουλούδι και τραγουδι... Στη Λιάνα κά ανε ζωηρή εντύπωση κάτι νέες γυναικας, σκόρπιες στην πλατεία, έδω κι' εκεί, που κρατούσαν, κρυφά, μικρά σημειωματάρια και μικρά μολυβάκια και μ' αυτά κάτι ση-

μείωναν και κάτι σκεδίαζαν στα πεταχτά: Ήταν οι μοδοκλέφτες, οι μοδίστρες των συνοικιών και των επαρχιών, που κλέβαν τις ιδέες των μοντέλων, να τις μεταφέρουν φτηνά στην πελατεία τους, για να μη μένη κι' αυτή παραπονεμένη.

Ανέβηκαν, μετά την παρέλασι, στο τεράστιο «φουαγιέ», όπου εκατοσταριές ζευγάρια είχαν άρχισει να μπαίνουν στη φαιδρή τρικυμία των ρυθμών. Ήταν ένα δάσος από σιλουέτες, χτενισίες, τουαλέτες, φράκα, δνείρα, πόθους, παραμύθια, μπριλλαντία, πετράδια, που σάλευε μια πνοή φευγαλέας εύτυχίας.

Με τό πρώτο ανάκρουσμα του δάλε, ο Γιάσος τράβηξε τη Λιάνα στο στίβο. Σε λίγο η «ταπετσαρία» του χορού παρακολούθησε με μάτια γουρλωμένα, και κάμποςα ζευγάρια σταμάτησαν να τους θαυμάσουν. 'Ο Γιάσος χόρευε τό γνήσιο διεννέζικο δάλε, άλαφρός μαζί και στιβαρός, κομψός μέσα στο φράκο του, λεβέντης:

— Απόψε, της ψιθύρισε, κάποια στιγμή, σφίγγοντάς την απάνω του, είσαι έπικίνδυνα ώραία...

— Έπικίνδυνα; Γιατί;...

— Δεν έρω... Νοιώθω γύρω μας κάτι σαν άόριστη φοβέρα.

— Είμαι κι' απόψε, όπως πάντα δική σου! Και μονάχα δική σου, άποκριθηκε γελώντας.

Και παρατήθηκε στην άγκαλιά σου έτσι, πούνοιωσε τό κορμί της, τό σφιχτά τυλιγμένο, με τ' άσπρο μετάξι, να έφαρμόζεται απόλυτα στο δικό του και, κάτω από την παλάμη του, τη μέση της να φιδί ζη έπαφρόδιτα. Κάποια στιγμή σ' αν μπερδεύτηκαν τα πόδια της: Άναγκάρισε, ανάμεσα στα ζευγάρια, που χόρευαν, τον ύποκομι Ντέ Σαμπρέν, με μια ώριμη, έπιβλητική κυρία. Τη χαιρέτησε με άλαφρό κουνήμα του κεφαλιού κι' αυτή ανταπόδωσε τό χαιρετισμό με φιλικό χαμόγελο. 'Ο Γιάσος εάφινιάστηκε:

— Άπέκτησε κι-όλας φίλιες στο Παρίσι, έκαμε γελώντας.

— Είναι η γνωριμία τό βαποριού... ο ύποκομις.

Σ' ένα διάλειμμα τους ζύνωσε:

— Με πολλή χαρά σ' άς βλέπω εδώ... Θα μού κάμετε τη μεγάλη τιμή να σουπάρουμε μαζί απόψε... Θέλω να σ' αν πάω σ' ένα τυπικό κέντρο των παρισινών νοικοκυράων...

Κύτταξε τη Λιάνα σ' αν να γύρευε την έπιδοκμασία της. 'Ο Γιάσος δυσκολεύτηκε ν' άποκρούση την ευγενική πρότασι:

— Θα ιδωθούμε, λοιπόν... έκαμε ο Ντέ Σαμπρέν κι' άποτραβήχτηκε.

Ξαναπήγε κοντά τους, όταν η μεγάλη όρχηστρα πήρε να παίξη ένα παληό γαλλικό δάλε. Την πήρε να χορεύουν. Από τις πρώτες στροφές ένοιωσε τη συγκίνησή του, δειχνότανε σε μια τρεμούλα, που μόλις μπορούσε να τη συγκρατήσει... Κάποια στιγμή της είπε:

— Ήμουν για τη Νάντη... 'Όμως έμεινα με την έλπίδα να σ' αν συναντήσω...

— Και πού ξέρατε πως θα με βρήτε άπόψε εδώ; ρώτησε ταρκαμένη.

— Κάτι τέτοιο μού είπανε στο «Γκριγιόν»... Έκεί δεν κατεβήκατε;...

— Πώς τό ξέρατε; έκαμε: κι' ένοιωσε τα χέρια της να παγώνουν.

— 'Όταν θέλη κανείς, μαθαίνει...

— 'Όποτε μ' αν παρακολουθείτε; ρώτησε σε τόνο σχεδόν άσπρη.

— Πώς μπορούσε να γίνη διαφορετικά, μετά την αδέχαστη εκείνη βραδυά στο πλοίο...

— Πρέπει να σ' αν βγάλω από την πλά-

νη, του είπε πολύ σοβαρά, αυτή τη βραδυά ήμουν λιγάκι πιωμένη...

— Στο κρασί φανερόνεται η αλήθεια... Μά, ήσυχάστε!... 'Όπωςδήποτε θα σ' αν παρακολουθούσα... Γιατί, σ' αν τίμιος άντρας πρέπει να σ' αν τό πώ... 'Η περιουσία μου, ο πύργος μου στη Λουάρ, η τιμή μου και η ζωή μου, βρίσκονται στα πόδια σας...

— Τί λέτε, κύριε;... Ξεχνάτε πως μιλάτε σε παντρεμένη γυναίκα;...

Είχανε λαχανιάσει, γιατί τους στάθηκε δύσκολο να πούνε τόσα λόγια, χορεύοντας δάλε. 'Ο ύποκομις την έσφιξε απάνω του για να της ψιθύριση τέσσερα στιχάκια:

«Une femme, madame, si belle que vous, ne peut jamais avoir un seul epoux».

Μ' άλλα λόγια: «Μια όμορφη κυρία σ' αν κι' έσ' αν, ποτέ δεν μπορεί νάχη ένα σύζυ-

λό κρεμμύδι και μπαχαρικά. 'Η εύθυμη διάθεσι βάσιλευε στις γύρω συντροφίες των καλοβαμένων νοικοκυράων, που δε σήκωναν τα μάτια τους από τη Λιάνα. Στο τραπέζι της, όμως, δεν υπήρχε ζωηρότητα. 'Ο ύποκομις μάταια πάσχιζε να πνίξη τη μελαγχολία του στο παληό, δυνατό κρασί που είχε παραγγείλει. Τους πρέπεινε, για τα μέσα της βδομάδας, μια έκδρομη στους παλιούς πύργους της Λουάρ, με την ύπερόδουλη σκέψη να τους δείξη τό δικό του. Είπαν ότι θα ιδούν. Θά του τηλεφωνούσαν. Τους έδωσε τό τηλεφώνό του. Είχε ένα μικρό «πιετ-α-τέρ» στη λεωφόρο Μαλακώφ, κοντά στην άρχη του δάσου της Βουλώνης. Χωρίστηκαν.

Στό αυτοκίνητο, που τους πήγαινε στό «Γκριγιόν», ο Γιάσος είπε:

— Ευγενικός κύριος... άλλα μ' αν γίνηκε τσιμπούρι... Και να ιδής πως είμαι ύποχρεωμένος να τον καλέσω, μέσα στη βδομάδα... να του ανταποδώσω αυτό τό σουπέ...

Η Λιάνα, τυλιγμένη στην κάπα της, μαζεμένη, σάπαινε. Έκαμε κρύο δυνατό. Είχε αρχίσει να χιονίζει πυκνά. Στ' αυτίς της ξανάρχονταν τό φλογερό λόγια του Ντέ Σαμπρέν και τό στιχάκι του: «Μια γυναίκα, κυρία, τόσο όμορφη, όπως έσ' αν...»

Στό ξενοδοχείο τους περίμενε μια έκπληξη. 'Ο νυχτερινός υπάλληλος των κλειδών έδωσε στό Γιάσο, μαζί με τό κλειδί του διαμερίσματος, ένα μπλιετακι. Διάβασε, δυνατά, χαμογελώντας: «Βασίλης Βλάντος... 'Από κάτω σημειώνει... Ξενοδοχείο 'Αστόρια... Έχει κι' αριθμέ τηλεφώνου...

Ύρισε την άπ' αν πιασω μεριά του μπλιετού, διάβασε μεγαλόφωνα: «Περσιστικός από τό Παρίσι σ' αν φέρνω νέα από τη Λελία ή τη... Ρούλα, αν προτιμάτε!... Τηλεφωνήστε μου τό

πρωί, μπορούμε να κάμουμε κάτι ένδια-

φέρουν, πού φύγω...

Κύτταξε τη Λιάνα:

— Πώς σου φαίνεται;

— Διψώ να μάθω νέα για τό παιδί...

Μά δε κρατιότανε καλά στο πόδι της.

Δεν είχε προλάβει να πάρη βαθειάν ανάσα, να νοιώση τον έαυτό της μακριά λιγάκι από τον κίνδυνο και να της πάλι ο ίσκιος του ανθρώπου αυτού, που τον φανταζότανε τόσο μακριά.

'Ο Γιάσος, όμως, δεν την άφησε στις ανήσυχες αυτές σκέψεις. Μόλις ανέβηκαν στο διαμέρισμά τους κι' έκλεισε η πόρτα, την άγκάλιασε και τη φιλούσε παράρφα:

— Ήσουν κάτι αλλιώτικο!... Κάτι κάτι θαμύσιο!...

Και μεταμόρφωσε σιγά σιγά τον κύκνο, τον έκανε Λήδα κι' έγινε Δίας — ένας Δίας άχόρταγος...

Τό πρωί τους φύλαγε μια έκπληξη πιο δυνατή από τη βραδυή. 'Ο καμαριέρης, που τους σεβριόσε τό μικρό πρόγευμα στο σαλονάκι, όπως τούχανε παραγγείλει από βραδυά, άφησε κι' ένα φύλλο του «Φιγκαρό», μ' ένα κομμάτι της δεύτερης: σελίδας, σημαδεμένο τριγύρω με κόκκινο μολύδι. 'Ο Γιάσος τό πήρε καί διάβασε σκουνοφυλιάζοντας. Ήτανε, στην κοσμική στήλη, τό χρονικό του χτεσινού χορού στολισμένο μ' ένα μικρό, χαρακτηριστικό σκίτσo της Λιάνας, με την τουαλέττα της.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΟΥΡΤΑ

Ο πελάτης μπαίνει στο ζαχαροπλαστείο και ρωτάει το ζαχαροπλάστη αν μπορεί να του ετοιμάσει μια μικρή τουρτά σε σχήμα «Κ».

— Και βέβαια, λέει ο ζαχαροπλάστης. Άλλα, καταλαβαίνετε, ότι είναι μία ειδική περίπτωση, που θα χρειασθεί ώρα και θα στοιχίσει κάτι περισσότερο.

— Δε μ' ενδιαφέρει, λέει ο πελάτης. Πότε θα είναι έτοιμη; — Αύριο, τέτοια ώρα.

Την άλλη μέρα, πέρασε ο πελάτης, είδε την τουρτά και είπε: — Ω, τί κρίμα. Το λάθος δεν είναι βέβαια δικό σας. Δεν ήθελα, όμως, «Κ» του τύπου, αλλά καλλιγραφικό. Μπορείτε να το αλλάξετε και να σας πληρώσω, φυσικά, τη διαφορά;

— Και βέβαια μπορώ, είπε ο ζαχαροπλάστης, αλλά θα την πάρετε αύριο την τουρτά.

Την άλλη μέρα, πέρασε ο πελάτης, είδε την τουρτά, κατενθουσιάστηκε και είπε:

— Μπράβο! Αυτό ακριβώς είναι που ήθελα.

— Πού επιθυμείτε να την στείλω; ρώτησε ο ζαχαροπλάστης.

— Α, πουθενά. Θα την φάω εδώ επί τόπου, απάντησε ο πελάτης και κάθισε σε ένα τραπέζι.

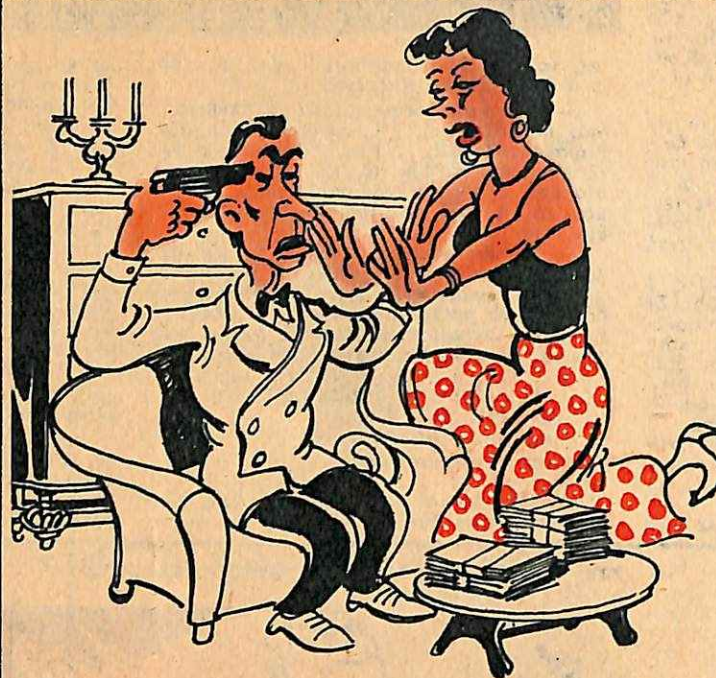
ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ

Ένας Έλληνας σκιτσογράφος, που δεν ήξερε γρύ γαλλικά, όρεθηκε στο Παρίσι και πήγε να φάει σε ένα ρεστωράν. Έπειδή δεν ήξερε να διαβάσει και να μιλήσει, έβγαλε χαρτί και μολύβι και σκιτσοποίησε ένα γουρούνι, θέλοντας να δηλώσει με αυτό ότι επιθυμούσε να φάει χοιρινό. Το γκαρσόνι πήρε το σκίτσο, πήγε στον ιδιοκτήτη του κέντρου, του το έδειξε και είπε: — Ο ξένος εκεί θέλει να σας μιλήσει.

ΛΟΓΙΚΗ

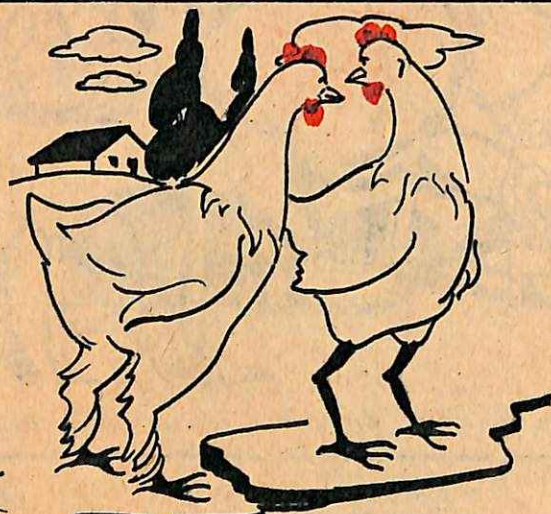
— Τα πόδια μου βγαίνουν έξω από το πάπλωμα.
— Και δεν τα τραβάς μέσα;
— Τί λές! Να βάλω μέσα στο κρεβάτι μου παγωμένα πόδια!

Διάγραμμα οαίων νεοτών

Έκείνος: Κρατήστε, δεσποινίς, τα χρήματά σας. Για μία τιμή ζούμε σ' αυτόν τον κόσμο, δεν μπορείτε να αποπλανώτε έτσι τα απροστάτευτα παιδιά.

(Του Π. ΠΑΥΛΙΔΗ)

— Μπα μπα! την έβαλες κι' όλας την κοινή;
(Του Π. ΚΑΠΟΥΡΛΗ)

Διαδοσθεννίαι

Περνάς και δεν κυττάς, γυρνάς άλλο το μάτι σου! Ποτέ δε σταματάς, και κανείς το κομμάτι σου. Γινάτι μου κρατάς. Αφού σ' άρεσει, βάστα το, βρέ κορίτσι άστατο! Βρέ κορίτσι άστατο!

Το ξέρεις, σ' αγαπώ, και παίζεις με την τρέλλα μου. Δε θέλεις να στο πω. Γιατί, σκληρή κοπέλλα μου; Μ' αλλάζεις το σκοπό, και τόχω πια στο παράβολο, βρέ κορίτσι άπονο! Βρέ κορίτσι άπονο!

Θα κλέψω μία βραδυά, τα χείλια σου τ' άτρύγητα! Δε μου βαστάει η καρδιά, να μείνουν ακνήγητα. Κι' αυτή η αναποδιά, θα πάω πια στο διάβολο, βρέ κορίτσι άβολο! Βρέ κορίτσι άβολο!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΒΟΖΟΣ
(Μπουζουκοβιρτουόζος)

Ο Κ. ΣΤΑΥΡΟΛΕΩΣ

Ο ΣΕΦΤΕΣ

Ο Κ. ΣΤΑΥΡΟΛΕΩΣ μπήκε στο γειτονικό επιπλοποιείο, πρώτ-πρωί, χαιρέτησε και είπε στον καταστηματάρχη, που τον υπεδέχθη ευγενέστατος.

— Θέλω κάτι, που είναι μόν σχήματος κανονικού, αλλά συγχρόνως έχει και το ακανόνιστον σχήμα της επιπέδου γεωμετρίας!!

Ο καταστηματάρχης σκέφτηκε λίγο, έβρε το φαλακρό του κεφάλι και ρώτησε:

— Δηλαδή, τι είναι αυτό το κανονικό — ακανόνιστο;

— Είναι τετράποδον, αλλά δεν περπατά! Πάντως, από μικρό που είναι, συνηθώς μεγαλώνει!

— Το κανονικό — ακανόνιστο; ρώτησε ο καταστηματάρχης νευρισμένος.

— Μάλιστα... το κανονικό — ακανόνιστο, είπε ο Κ. Σταυρόλεως με μειδίαμα Τζοκόνδας.

— Δε μου λές, χριστιανέ μου, θαλτός είσαι, πρώτ-πρωί! Άσε με στα κεσάτια μου, και δεν έχω κάνει ακόμα σεφτέ!

— Μα έχω, γιά να σας κάνω σεφτέ ήλα!

— Ε! Τότε, καθάρισε μου τι θέλεις, να τελειώνουμε!

— Τώρα θα σας κατατοπίσω πλήρως, είπε ο Κ. Σταυρόλεως χαριεντιζόμενος. Θέλω εκείνο που αντικατέστησε τον Βωβόν εις τους Ναούς και έδωσε ευπρεπέστερον όνομα εις τους τοκογλύφους και εις τους ανθρωπίνους δδόντας!

— Βρέ ζευζέκη, τί μ' ανακατεύεις έμένα με τους τοκογλύφους και τους ανθρωπίνους δδόντας; ούρλιασε, εκτός έαυτού πλέον, ο καταστηματάρχης.

— Και όμως! Οι άνθρωποι δδόντες, αν δε βρεθούν μπροστά σ' αυτό που σας ζητώ, δεν έργάζονται!!

Ο επιπλοποιός δεν κρατήθηκε πιά. Άρπαξε ένα μικρό τραπέζι και το σήκωσε ψηλά, γιά να περιποιηθί τον άνθρωπο, πού, κατά τη γνώμη του, ήλθε να τον κοροϊδέσει. Άλλά ο Κ. Σταυρόλεως τον σταμάτησε με τα χειροκροτήματα και τον ένθουσιασμό του.

— Μπράβο! Μπράβο! φώναξε. Αυτό ακριβώς θέλω! Ένα τραπέζι, αλλά μεγαλύτερο!

Και τότε ένινε κάτι άπρόοπτο, πού θα το διηγείται ο Κ. Σταυρόλεως με υπερφάνεια λόκληρο το ύπόλοιπο του σταυρολεξικού του βίου.

Ο επιπλοποιός κατέβασε το τραπέζι, το κύτταξε και μονολόγησε:

— Κανονικό, ακανόνιστο, τετράποδο πού δεν περπατά. και όταν θέλουμε μεγαλώνει! Δίκιο έχει ο άνθρωπος! Κι' ύστερα, με τα μυαλά πού έχω, περιμένω να κάνω και σεφτέ!

Και άνοίξας τους πέντε δακτύλους, έκανε το ελληνοπρεπές σχήμα προς τον έαυτό του.

Ο ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Γ. Α. ΛΕΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ, συνेतός οικογενειάρχης, ή γυναίκα του ΦΩΦΗ, μοντέρνα κυρία 27 έτών, ό ΜΠΕΜΠΗΣ τους, χαριτωμένος ξανθός διάβολος 4 έτών, οι δύο ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ του Μπέμπη και ό ΘΕΙΟΣ ΤΕΡΡΥ από την Άμερική, παίζουν εκ του φυσικού την ΚΩΜΩΔΙΑ.

Η ΣΟΥΠΑ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

ΣΚΗΝΗ 1η

(Ώρα 9 θράδυ. Στην τραπεζαρία του σπιτιού. Ο Παντελής, ή Αη Γιαγιά, ή Βη Γιαγιά και ό θεϊός Τέρρυ από την Άμερική είναι συγκεντρωμένοι γύρω από τη Φώφη, πού προσπαθεί να κάμη το Μπέμπη να φάη τη σούπα του).

Φώφη (στο Μπέμπη): Έλα, χρυσό μου! Μιά κουταλιά. Μόνο μία κουταλιά. Μπέμπη (σφίγγει τα δόντια): Μμμ!

Α Γιαγιά: Έλα, μωρό μου. Φάε τη σουπίτσα σου κι' είναι τόσο νόστιμη. Μπέμπη: Μμμ!

Β Γιαγιά: Φανάστε, καλέ, το μπέμπη της κυρίας Πηνελόπης να τη φάη. Μπέμπη: Μμμ!

Φώφη: Μαρτύριο είναι τέλος πάντων, να φάη αυτό το παιδί.

Παντελής (στο Μπέμπη): Φάε, βρέ στριμμένο... Σούπα είναι δεν είναι δηλητήριο... Φά' τη γιάτι θα σου δώσω μία...

Μπέμπη (δάει τις κλάψες): Α, α, α! Α, α, α, α!

Φώφη: Ωραία τα κατάφερες. Άρχισε και τα κλάματα.

Παντελής: Να του δώσω έναν κατακέφαλο, να ιδή... Άκούσε εκεί!

Μπέμπη (πιο δυνατά): Α, α, α!

Θεϊός Τέρρυ: Παντελή, να με συχωρής αλλά είσαι δλάκας.

Παντελής: Ορίστε! Είμαι και δλάκας!

Θεϊός Τέρρυ: Άλλά τί είσαι; Τη στιγμή, πού θέλεις διά της έπιβολής, να κάμης ένα μωρό να φάη... Βλάκας είσαι. Εμείς στην Άμερική...

Παντελής: Έσείς στην Άμερική είστε έξυπνοι.

Θεϊός Τέρρυ: Έξυπνοι και πρακτικοί. Ξέρουμε πώς να κάμουμε να φάη ένα παιδί 4 έτών.

Φώφη: Τί κάνετε σ' αυτήν την περίπτωση στην Άμερική, βέι;

Θεϊός Τέρρυ: Προσπαθούμε ν' αποσπάσουμε από το φαί την προσοχή του παιδιού σε κάτι άλλο ενδιαφέρον και διασκεδαστικό. Έτσι το παιδί προσέχοντας αυτό το άλλο, τρώει.

Α Γιαγιά: Δηλαδή;

Θεϊός Τέρρυ: Δεν είναι δύσκολο να το εφαρμόσουμε. (Σηκώνεται όρθιος και μιλάει με στόμφο): Λοιπόν!...

Ο Μπέμπη είναι έξυπνο παιδί και σαν άπόγονος των άρχαίων Έλλήνων...

Παντελής: Λάθος!

Θεϊός Τέρρυ: Γιατί, λάθος;

Παντελής: Γιά να είναι έξυπνο παιδί θα είναι άπόγονος των άρχαίων Άμερικανών... Έμένα με είπες πρό όλίγου βλάκα.

Θεϊός Τέρρυ: Έλα, πού το πήρες τοίς μετρητοίς. Λοιπόν, ό Μπέμπη σαν άπόγονος των άρχαίων Έλλήνων, γιά να φάη θέλει και κάποιο θέμα. «Άρτον και θεάματα», πού έλεγαν οι άρχαίοι. Έτσι, Μπέμπη;

Μπέμπη (χωρίς να καταλαβαίνει): Να!

Φώφη: Το χρυσό μου!

Παντελής: Το χρυσό σου!... Να τον πηγαίνουμε στο καμπαρέ να δλέπη τα νούμερα γιά να τρώη.

Θεϊός Τέρρυ: Το θέμα θα το οργανώσουμε εδώ... (στο Μπέμπη): Έτσι, Μπέμπη;

Μπέμπη (που διαισθάνεται κάτι ένδιαφέρον): Ναί!

Φώφη: Τό μωρό μου θα μάθη και να μετρά μ' αυτό το σύστημα.

Παντελής: Όχι! Όχι! Όχι!

Α Γιαγιά: Τρεις κουταλιές! Μπέμπη: Τέσσελες!

Παντελής: Τρεις, βρέ! Μπέμπη: Τέσσελες!

Φώφη: Τέσσερες, μωρό μου! Ο μπαμπάς σου ζαλίστηκε και δεν ξέρει τί του γίνεται.

Θεϊός Τέρρυ: Και τώρα κάμε το σταυρό σου, Παντελή. (Δίνει του Παντελή μία με τ' άριστερο χέρι στο σαγόνι).

Παντελής: Ωωωωω! (και ξεπλώνεται φαρδύς-πλατύς. Ο Μπέμπος άρπάζει το κουτάλι και τρώει τη σούπα του γρήγορα γρήγορα).

Φώφη: Σήκω, Παντελή. Παντελής (σηκώνεται και κουνάει το κεφάλι του): Τί έγινε;

Θεϊός Τέρρυ: Την έφαγε τη σούπα του.

Παντελής: Στους πόσους γύρους. Θεϊός Τέρρυ: Δεν τους μετρήσαμε.

Παντελής: Άλλοτε, να τους μετράμε, βέι Τέρρυ, να ξέρουμε τί μάς γίνεται.

ΣΚΗΝΗ 2α

(Την άλλη μέρα — ώρα 9 πρωί — ο Παντελής στο σπίτι του πρωτοπυγμάχου Καρπαζιάν).

Καρπαζιάν: Και πότε θα γίνη το μάτς;

Παντελής: Σήμερα το θράδυ στις έννθα.

Καρπαζιάν: Τί προπόνησι να σας κάνω από τώρα ως τις 9 το θράδυ;

Παντελής: Όσα προφτάσουμε.

Καρπαζιάν: Δεν αναβάλλεται το μάτς;

Παντελής: Ούτε γιά δέκα λεπτά. Καρπαζιάν: Ούτε γιά δέκα λεπτά;

Παντελής: Ούτε... Γιατί θα κρυσώ ή σούπα.

Καρπαζιάν: Άπό τώρα ως τις 9 το θράδυ έχουμε στη διάθεσί μας περίπου 12 ώρες. Θα προφτάσω, να σας μάθω μόνο τα στοιχεία της πυγμαχίας.

Παντελής: Έλαίω γιά το θεϊό Τέρρυ να είναι άρεκέτα.

Καρπαζιάν: Άς άρχίσουμε, λοιπόν!

Παντελής: Ένα λεπτό... Τηλέφωνο έχετε;

Καρπαζιάν: Ορίστε, άπ' εδώ... (Του δείχνει το τηλέφωνο).

Παντελής (παίρνει τον αριθμό του σπιτιού του): Άκούσε, Φώφη. Το μεσημέρι δε θάρω σπíti. Έχω στο γραφείο πολλή δουλειά. Το θράδυ; Στις 9 θα είμαι σπíti και άκουσ' εδώ... Νάχης έτοιμη τη σούπα του Μπέμπη...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Την ίδια μέρα — θράδυ ώρα 9 και 15 — όλα τα πρόσωπα της πρώτης σκηνής. Ο θεϊός Τέρρυ είναι ξεπλωμένος φαρδύς-πλατύς. Ο Μπέμπος ένθουσιασμένος έχει φάει τη σούπα του).

Φώφη: Σήκω, βέι Τέρρυ! Θεϊός Τέρρυ (σηκώνεται ζαλισμένος): Τί έγινε;

Φώφη: Την έφαγε τη σούπα του το παιδί.

Μπέμπη: Θέλω κι' άλλο πιάτο! Θέλω κι' άλλο πιάτοooo!

Παντελής: Βάλτου κι' άλλο πιάτο του παιδιού.

Θεϊός Τέρρυ: Άσ' τις έξυπνάδες, Παντελή.

Παντελής: Άφού θέλει να φάη κι' άλλο το παιδί!...

Θεϊός Τέρρυ: Είπαμε να φάη τη σούπα του, δεν είπαμε να του κάμουμε ύπερτροφία, Παντελή!...

ΑΥΛΑΙΑ

ΑΠ' ΤΙΣ

Ο ΜΑΝΝΕΡΣ προσπάθησε να συγκεντρωθώ στο παιχνίδι του. Έπειτα από σύντομη σκέψη, με χέρι που δεν έτρεμε σχεδόν καθόλου, μετατόπισε πάνω στη σκακιέρα τη βασιλιάς του. Με μία γρήγορη κίνηση, ο δεσμοφύλακας απείλησε το βασιλιά του αντίπαλου του.

— Σάχ, είπε ξερά.
Ο Μάννερς κάρφωσε τα μάτια του στα πιόνια. Δεν είχε σκεφτεί αυτή τη δυνατότητα. Ο αντίπαλός του ήταν καλλίτερος παίκτης απ' αυτόν. Τίποτε πια δεν μπορούσε να τον σώσει. (Τίποτε πια δεν μπορούσε να τον σώσει! Αυτή η σκέψη τον έκανε να παραλήσει ολόκληρος, σά να τον είχε διαπεράσει ηλεκτρικό ρεύμα).

Προσπάθησε να συγκεντρωθώ ξανά στο παιχνίδι. Ξαφνικά, όμως, ακούστηκε το μεγάλο ρολόι της έκκλησίας, που ήταν δίπλα στη φυλακή. «Ήρεμα, άργα σημαίνει πρώτα τα τέσσερα τέταρτα κι' έπειτα ένα, δύο, τρία... ως τα οκτώ. Ο Μάννερς ένοιωσε ένα δυνατό πόνο στην καρδιά. Ο κτώ. Πού θα ήταν, όταν αυτό το ίδιο ρολόι θα ξανασήμαινε οκτώ, το πρωί; Ο Μάννερς ήξερε. Τούλάχιστον ήξερε πού θα ήταν το πτώμα του. Ένοιωσε άγρια λύσσα να τον κυριεύει. Δε θάπρεπε να το είχαν εκεί, τόσο κοντά στη φυλακή, αυτό το ρολόι.

Σηκώθηκε και πήγε στο μικρό παράθυρο του κελιού.
— Δεν μπορώ να παίξω άλλο, είπε.

Ήταν χλωμός κι' έτρεμε ολόκληρος. Οι δύο δεσμοφύλακες κυτάχτηκαν. Τό περιμέναν αυτό, πώς κάποτε θα ξέσπαζε. Είχαν περάσει δύο εβδομάδες απ' την ημέρα που τον είχαν καταδικάσει σε θάνατο και ως τώρα δεν είχε δείξει σημάδι έκνευρισμού. Μόνο που τα καστανά του μαλλιά είχαν γίνει κάστανα, μόνο που περπατούσε ώρες ολόκληρες πάνω-κάτω, πάνω-κάτω στο κελί του, ως πού οι φύλακες νόμιζαν, πώς θα τρελαινόταν οι ίδιοι στο τέλος.

Ξαφνικά, ένα κλειδί ακούστηκε στην κλειδαριά, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα στο κελί ο αρχιφύλακας.

— Ήταν ένας άνθρωπος μετρίος στο ανάστημα, σαν τον ίδιο το Μάννερς περίπου, ντυμένος μ' ένα καλοραμμένο καφέ κοστούμι. Ο Μάννερς τον μισούσε. Είχε μία μακριά λεπτή μύτη και άσπρα αριστοκρατικά χέρια.

Για μία στιγμή, όλοι τον κύταζαν στα μάτια, με την ελπίδα, ότι θάφερνε την είδηση, πώς ή αιτήσις χάριτος του Μάννερς είχε γίνει δεκτή. Ένα βλέμμα, όμως, έφτασε για να καταλάβουν, πώς κι' η τελευταία αυτή ελπίδα είχε χαθεί.

— Λοιπόν; Πώς πάει το σκάκι; είπε ο αρχιφύλακας, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή του διάφορη.

Ο Μάννερς τον κύταζε άγρια χωρίς ν' απαντήσει.

— Τον κέρδισα, είπε ο ένας από τους δεσμοφύλακες, για να διακόψει τη σιωπή.

— Πάω! Έκανε ο αρχιφύλακας, στον ίδιο πάντα δθεν άμεριμνο τόνο. Τί συμβαίνει, Μάννερς; Είχα την εντύπωση, πώς είσαι γερός σκακιστής.

Ο Μάννερς αισθάνθηκε το αίμα του να του βολώνει το μυαλό.

ΟΚΤΩ... ΩΣ ΤΙΣ ΟΚΤΩ

ΤΟΥ C. S. FORESTER

Τί συμβαίνει...

Πρόκειται να με κρεμάσουν το πρωί, θέλησε να του πη. Αυτό συμβαίνει. Ένοιωσε, όμως, πώς δεν ήταν σε θέση να αρθρώσει αυτή τη φράση.

— Λοιπόν; Τί αποφάσισες; Θα δής τον εφημέριο; Γί' αυτό, λοιπόν, ήταν όλος ο πρόλογος, συλλογίστηκε ο Μάννερς.

— Όχι, είπε με πείσμα. Σας τόπα εκατό φορές: Όχι.

— Έλα, Μάννερς. Μην κάνης σά παιδί... Για χατήρι μας, τούλάχιστον.

Η μύτη του έτρεμε ελαφρά, καθώς μιλούσε. Ο Μάννερς ούτε άκουγε τί του έλεγε. Ένοιωσε ναυτία. Τρεις εβδομάδες σ' ένα κελί, με τη δεκαδιότητα, πώς δεν επρόκειτο να βγεί από εκεί παρά μοναχά για ν' αντικρύσει το ήλιο, δεν είναι λίγο.

— ... είσαι υποχρεωμένος, έλεγε η φωνή.
Ο Μάννερς αισθάνθηκε, ξαφνικά, έναν ίλιγγο να τον παρασύρει. Τό μίσος που ένοιωσε, τού σκότισε έντελώς το μυαλό. Χωρίς να ξέρη τί κάνει, άρμισε πάνω στον αρχιφύλακα και μ' δλη την ξεφρενισμένη του δύναμη τούδωσε μία δυνατή γροθιά στο σάγονι.

Η διυλία σταμάτησε απότομα, καθώς το σώμα του άλλου σωριαζόταν κάτω. Σά μέσα από ένα πέπλο, ο Μάννερς είδε τούς δύο δεσμοφύλακες να όρμουν καταπάνω του. Με υπερφυσική δύναμη, τούς άρπαξε απ' τα μαλλιά κι' άρχισε να χτυπά τα κεφάλια τους το ένα πάνω σ' άλλο, πολλές, άμετρητες φορές, περισσότερο απ' ό,τι χρειαζόταν, για να πείσουν άναίσθητα στο πλακόστρωτο τα βαρείά τους κορμιά.

Όταν είδε τί είχε κάνει, ο Μάννερς έμεινε για μία στιγμή υστερισμένος. Η πρώτη του σκέψη ήταν: Τώρα, αν θέλω, μπορώ να αυτοκτονήσω. Τώρα δεν είναι κανένας να μ' έμποδίσω. Μία άλλη σκέψη, όμως, διαδέχτηκε την πρώτη: Αν θέλω, μπορώ να φύγω. Είναι δύσκολο, είναι σχεδόν αδύνατο, τί έχω, όμως, να χάσω.

Έτσι κι' αλλιώς, αύριο το πρωί, θα με κρεμάσουν.

Τό μυαλό του άρχισε να λειτουργεί με διαύγεια. Μόνο ή καρδιά του χτυπούσε άνυπόφορα, τόσο άνυπόφορα, που έκανε τα χέρια του να τρέμουν. Πρώτα πρώτα, έπρεπε να δέση και να φιμώσει τον αρχιφύλακα. Πήρε ένα μαντήλι και τόχωσε στο στόμα του. Έπειτα τον έγδυσε και φόρεσε ο ίδιος τη στολή και το πηλίκιο. Τέλος, τον έδεσε πισθάγκωνα με τη ζώνη του.

Έρριξε μία τελευταία ματιά στο κελί. Νά είχαν, άραγε, πεθάνει οι δεσμοφύλακες; Θέλησε να άκουμήση το χέρι του στην καρδιά τους, ύστερα, όμως, σκέφτηκε, πώς δεν είχε καιρό για χάσιμο.

Μέσα στις τσέπες του χιτωνίου βρήκε πράγματα που θα του ήταν χρήσιμα. Λεφτά — μία χούφτα ψιλά και μερικά χαρτονομίσματα στο πορτοφόλι. Έπίσης, περασμένα σ' ένα κρίκο, έξη κλειδιά. Με τό μεγαλύτερο, συλλογίστηκε ο Μάννερς, θ' άνοιξη, άσφαλώς, ή πόρτα του κελιού. Δοκίμασε και είδε πώς είχε μαντε-

ψει σωστά. Από τώρα, όδες του οι κινήσεις έπρεπε να είναι σταθερές και άδίστακτες.

Προσπάθησε να θυμηθώ πού έπεφτε ή πόρτα του μικρού διαμερίσματος, όπου έμενε ο αρχιφύλακας. Τον είχε δη μία φορά πού έβγαίνει. Μία γυναίκα τον είχε συνοδεύσει ως έξω. Θά εύρισκε, όμως, άμέσως την πόρτα στο μακρύ διάδρομο; Δε θάπρεπε να διασέση καθόλου πριν μπη. Και τό κλειδί; Θά έπρεπε να είναι τό ένα απ' τα δύο μικρότερα, σχεδόν όμοια, πού υπήρχαν στον κρίκο. Ένα λάθος στα κλειδιά, μία άδέξια κίνηση, θά μπορούσε να τον προδώσει.

Τό μυαλό του δούλευε γρήγορα.

Πέρα, προς την έξοδο, υπό τέλος του μισοσκότεινου διαδρόμου καθόταν ένας φύλακας, κυτάζοντας προς τό μέρος του. Ήταν, όμως, μακριά κι' ο Μάννερς

Δεν είχε καιρό για χάσιμο. Προχώρησε στις μύτες των ποδιών του ως την πόρτα, την άνοιξε, κατέβηκε τα λίγα σκαλοπάτια και βρέθηκε στο δρόμο. Έβρεις δυνατά και φυσούσε ένας κρύος άγέρας. Προχώρησε με ταχύ δήμα, για ν' άπομακρυνθώ όσο τό δυνατόν γρηγορότερα απ' τό κτίριο της φυλακής. Δεν είχε, όμως, περάσει δύο τετράγωνα, όταν ή τύχη, πού ως τώρα είχε φανή τόσο εύνοική μαζί του, τον έγκατέλειψε. Από μία γωνία, ξεπρόβαλε ξαφνικά ένας πόλισμαν. Κύτταξε για μία στιγμή τό Μάννερς με την άκρη του ματιού του, σά να τον άναγνώριζε, έκανε να προχωρήσει, ύστερα, όμως, σταμάτησε και τον φώναξε.

Ο Μάννερς άρχισε να τρέχει. Άμέσως σχεδόν άκουσε τη σφυρίχτρα του πόλισμαν. Έπρεπε να σωθώ, έπρεπε. Συγκέντρωσε όση δύναμη είχε για να τρέξη γρή-

ξερε πώς τη γνώριζε. Ή σχέσις του μαζί της δεν είχε άποκαλυφθώ στη δική. Στήν Λένη θά εύρισκε καταφύγιο, παρηγοριά. Τον είχε άγαπήσει πολύ άλλοτε ή Λένη. Για χατήρι του είχε έγκαταλείψει τό σπίτι της, τούς γονείς της, τίς φίλες της, τά πάντα.

Τράβηξε για τό σπίτι της. Αισθανόταν τα πόδια του να λυγίζουν απ' την κούρασι και τό φόβο. Οι δεκαπέντε μέρες άγωνίας πού είχε περάσει, τον είχαν κάνει έρείπιο. Κάθε φορά πού άκουγε δήματα, έλάζε δρόμο κι' ή άπόστασις μακρυνε, μακρυνε, ως πού νόμιζε, πώς δε θά έφτανε ποτέ.

Κόντευε πια να δημερώσει, όταν έφτασε στο μικρό, τόσο γνωστό σπίτι. Ή σιδερένια έξω-πόρτα ήταν, όπως πάντα, ξεκλειδωτή. Την άνοιξε άθόρυβα και μπήκε στον κήπο. Για μία στιγμή, κοντοσταθώκε, προσπαθώντας να σκεφθώ με διαύγεια. Δεν έπρεπε να χτυπήσει την πόρτα. Ίσως ή Λένη να είχε δάξει νοίκιάρη μετά τη σύλληψή του. Πλησίασε στο παράθυρο, όπου ήξερε πώς ήταν τό δωμάτιό της, σκαρφάωσε στο πεζούλι και κύτταξε μέσα...

Η ΛΕΝΗ ήταν πεσμένη στο κρεβάτι. Ή νύχτα πού είχε περάσει ήταν ή φορικτότερη της ζωής της. Ή σκέψις, πώς ο άνιτρας, πού είχε άγαπήσει περισσότερο από κάθε τί, ο άνιτρας πού την είχε σφίξει παράφορα στην άγκαλιά του τόσες χιλιάδες άξέχαστες φορές, θά πέθαινε το πρωί μ' αυτόν τό φορικό τρόπο, την τρέλαινε. Βέβαια, δεν ένοιωθε πια γι' αυτόν τίποτε σχεδόν. Δεν ήταν μόνο φονιάς. Αυτό τ' όσως να του τόχε συγχωρήσει. Έκείνο πού ή Λένη είχε δρώ άσυγχώρητο, ήταν τό ότι είχε άποδειχτή τόσο ψεύτης, τόσο ψεύτης! Στή δική είχε άποκαλυφθώ όχι μόνο πώς ήταν παντρεμένος, αλλά και πώς είχε συγχρόνως κι' άλλους δεσμούς. Πώς μπορούσε, Θεέ μου, πώς μπορούσε; Τον είχε μισήσει μ' όλη της την ψυχή, δεν ήταν δυνατό, όμως, και να ξεχάσει πόσο άπέραντα τον είχε άγαπήσει.

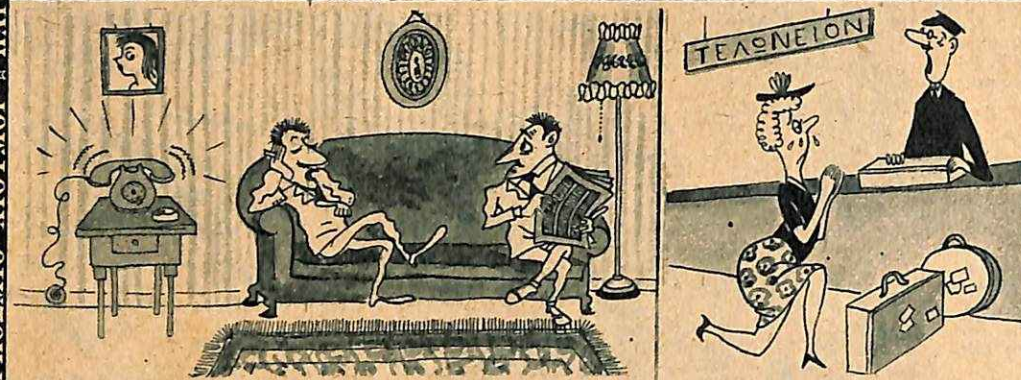
Άργά τη νύχτα είχε δυησισθώ σε ύπνο γεμάτο τρομακτικούς εφιάλτες, για να ξυπνήσει με τό συναισθήμα ενός ξαφνικού, άνυπόφορου τρόμου. Στο παράθυρό της είχε άκούσθώ ένα χτύπημα. Ένας άνθρωπος, πού έμοιαζε σά να τον είχε γεννήσει ή άγρια νύχτα, κι' ή βροχή κι' ο άέρας, είχε άκουμ πήσει τίς ματωμένες του παλάμες στα τζάμια και την κύτταζε με μάτια διάπλητα απ' την άγνεία, προσπαθώντας άπελπισμένα να μιλήσει.

Σηκώθηκε, άναψε τη μικρή της λάμπα και πλησίασε να δη. Τό θέαμα πού άντίκρυσε ήταν φορικό.

Ή Λένη δεν τον άναγνώρισε, στην αρχή. Τό πρόσωπο πού την κύτταζε ήταν τόσο αλλιώτικο απ' τού Μάννερς πού γνώριζε, τού Μάννερς πού άκτινοβολούσε από αυτοπεποίθησι κι' όμορφιά. Έπειτα, όμως, κατάλαβε. Άνατριχιάζοντας ολόκληρη, άπλωσε τό χέρι της, άνοιξε τό παράθυρο. Ο Μάννερς πήδησε μέσα.

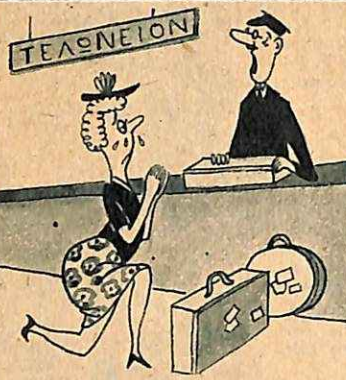
— Για όνομα τού Θεού! Τί θέλεις; ψιθύρισε εκείνη.

— Λένη, κατάρωσιν ν' αρθρώω ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 66

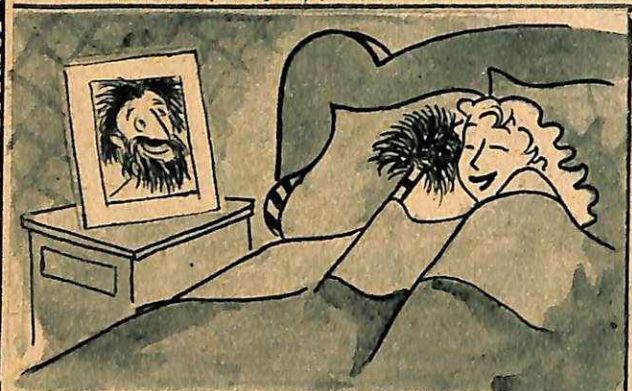

ΜΠΛΑΖΕΔΕΣ ΤΟΥ 1953

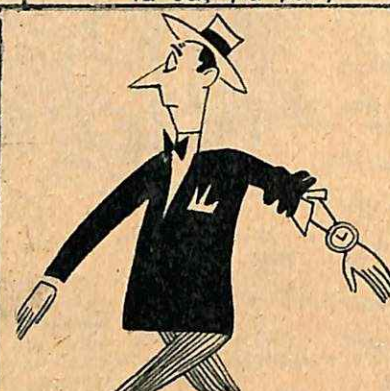
— Άν είναι ή «Μίς 'Υφήλιος», πές ότι δεν είμαι δώ!...

— Δεν έχετε τίποτε άλλο να δηλώσετε, έκτός από τον έρωτά σας για μένα;

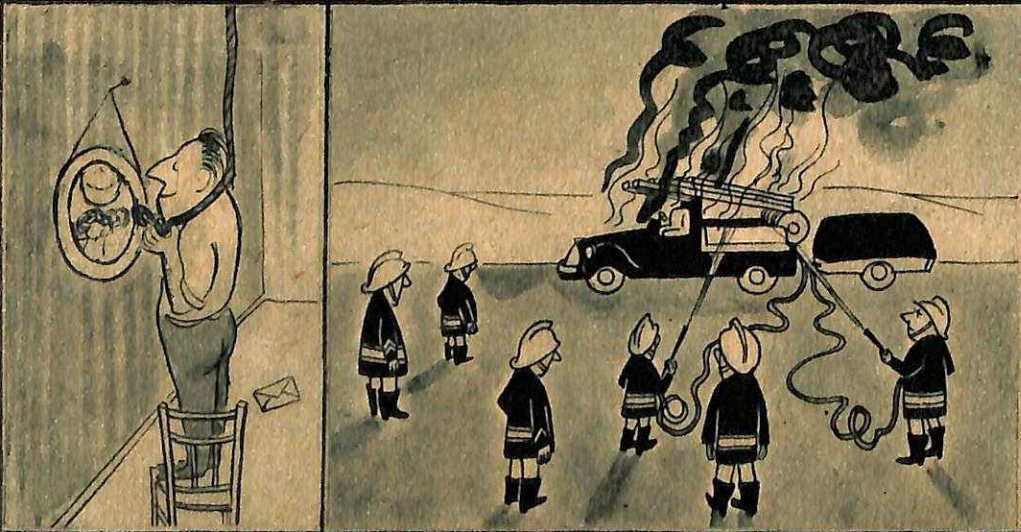
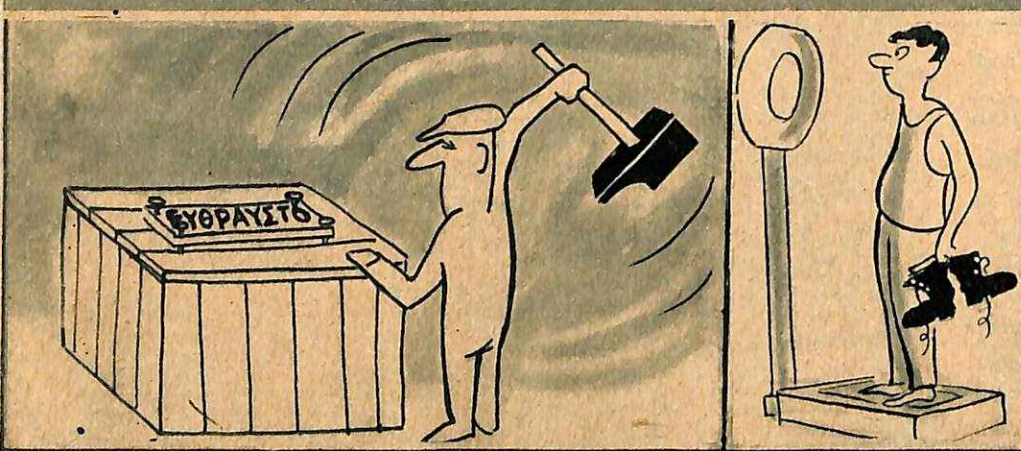

Ο ΑΠΩΝ

ΤΟ ΝΕΟ ΡΟΛΟΙ

4 ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ε. ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪ'Μ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: 'Από τα λόγια του λόρδου 'Αρντριγκτον, ο Μάρτιν Μπάνες καταλαβαίνει, ότι ο ευεργέτης του θεωρεί την παρουσία των δυο αινιγματικών ξένων, του Βίκτωρ Πόρλ και του Σολομών Γκράουντ, ως θανάσιμη απειλή, όχι τόσο για τον εαυτό του, όσο για τη θετή κόρη του, τη Λαουρίτα. 'Ο Πόρλ είναι: ο πραγματικός της πατέρας, του έκμυστηρεύεται ο λόρδος, «και μόνο εσύ μπορείς να τη σώσεις από τα χέρια του, αν την παντρευτείς». 'Ο Μάρτιν μένει κατάπληκτος, αλλά τελικά, θλώνοντας την απόγνωση, τού λόρδου, δέχεται να κάνει λευκό γάμο με τη Λαουρίτα. Τό βράδυ, αυτός, η λαϊδή Μιούριελ και η Λαουρίτα διασκεδάζουν χορεύοντας στο σαλόνι του Πύργου. «Νομίζω, πως είναι ώρα να πάς στο κρεβάτάκι σου, καλό μου παιδί», λέει κάποια στιγμή η λαϊδή Μιούριελ στη Λαουρίτα.

7ΟΝ. 'Η Λαουρίτα έκανε ένα μορφασμό. — Δηλαδή... θα μείνεις μόνοι έσείς οι δυο;

— Τί να γίνω, μικρούλα μου, είπε η Λαϊδή Μιούριελ. Οί μεγάλοι έχουν κάτι τέτοια προνόμια. Μπορείς, όμως, να είσαι ήσυχη. Σού υπόσχομαι να μην επιχειρήσω τίποτε κατά της άρετής του ξένου μας.

Μόλις έφυγε η Λαουρίτα, η Μιούριελ έσπρώχθηκε.

Πάμε στον κήπο, είπε. 'Η καλοκαιριάτικη νύχτα είναι υπέροχη και είναι κρίμα να μένουμε κλεισμένοι μέσα.

Καθώς έπερνούσαν από το χάλ, του έδειξε μερικούς από τους περιφημότερους πίνακες, που διακοσμούσαν τους τοίχους.

— Πριν από μήνες, τόν έπληροφόρησε, ένας 'Αμερικανός, συλλέκτης πρόσφερε ένα μυθώδες ποσό γι' αυτά τ' αριστουργήματα. 'Ο βείος μου ούτε καν έδεχτηκε να συζητήσει την προσφορά.

Στόν κήπο κάθισαν σ' ένα παγκάκι, κοντά στο συντριβάνι. 'Η ατμόσφαιρα ήταν χλιαρή και ήσυχη. Για κάμποσες στιγμές, και οι δυο έμειναν σιωπηλοί. Κατόπιν, ξαφνικά, η Μιούριελ γύρισε πρὸς τὸ μέρος τους. Μέσα στο σκοτάδι, τα χρυσά μαλλιά της και τα γλυκά χαρακτηριστικά του προσώπου της μόλις διακρίνονταν.

— Αν δε γελιόμαι, είσαι ήδη έρωτευμένος με τη Λαουρίτα, παρατήρησε απότομα. — Μου φαίνεται πως μάλλον γελιόσαι, αποκρίθηκε ο Μάρτιν. Πώς, όμως, σου ήρθε αυτή η ιδέα;

Τὴν ένοιωσε να σηκώνει τούς ώμους της. — Δεν ξέρω. Καθώς χόρευες μαζί της προξενούσες έντύπωσι ευτυχισμένου ανθρώπου.

— 'Ισως να ξεχάστηκα. 'Η Λαουρίτα χορεύει υπέροχα και η αλήθεια είναι πως μου άρεσει πολύ να χορεύω με δημοφες κοπέλες. 'Η ευχαρίστησις που ένοιωθα χορεύοντας με τη Λαουρίτα, μ' έκαμε, 'ίσως, να ξεχάσω ποιός είμαι... Πρέπει να ξέρεις ότι, σχεδόν διαρκώς, με βασανίζει ο φόβος μήπως διαπράξω καμιά γκάφα. Και να πού τη διέπραξα...

— 'Ανόητε! τόν μάλωσε εκείνη. Σε βεβαιώνω πως δε θα ξεχωρίζεις σε τίποτε από τούς νέους της τάξώς μας, αν είχες λίγο περισσότερη έμπιστοσύνη στον εαυτό σου.

— 'Η έμπιστοσύνη και η αυτοπεποίθησις δεν άρκοῦν. Τό ύψος ενός νέου της τάξώς σας, ο όποιος θα τύχαινε να χορέψει με τη Λαουρίτα, δε θα σου προξενούσε ποτέ την παραμικρή έντύπωσι. Πιστέψέ με, νοιώθω πολύ καλά πως δε βρίσκομαι στη θέση μου.

— Τί άκριβώς έννοεις; τόν ρώτησε εκείνη με περιέργεια.

— Είμαι πάντοτε εϊλικρινής με τόν εαυτό μου, προσπάθησε να της εξηγήσει ο

Μάρτιν, και, συνεπώς, δεν μπορώ ν' άγνοήσω τὸ γεγονός, ότι υπάρχει μιá βασική διαφορά μεταξύ του Μάρτιν Μπάνες, άποφοίτου δημόσιας σχολής και ως πριν από τρεις μόλις εβδομάδες περιοδεύοντος παραγγελιοδόχου και τών ανθρώπων του περιβάλλοντος ενός λόρδου 'Αρντριγκτον. 'Ο κύριος Γκάρνχαμ δε δίστασε να μ' άφήση να τὸ αντίληφτώ και όμολογώ πως δεν τόν άδίκω. Οί τρόποι σας, μοιονότι πολλές φορές μου φαίνονται έξωφρενικοί, είναι τόσο φυσικοί, τόσο αυθόρμητα άριστοκρατικοί. Φοράτε τὰ ρούχα σας με τόσο θαυμαστή κομψότητα, και αυτή η χαριτωμένη αναιδεια, που σας χαρακτηρίζει όλους, είναι κληρονομία πολλών γενεών ανθρώπων έμποτισμένων με την ιδέα της άνωτερότητός τους. 'Η άνωτερότης σας, όμως, δε με κάνει να δυσανασχετώ έναντίον σας. 'Απ' έναντίας, σας θαυμάζω. 'Αλλά είμαι απόλυτα βέβαιος πως εγώ δε θα τήν άποχτήσω ποτέ.

— Άκουσε τὸ γέλιο της, που ήταν γλυκό και γεμάτο καλωσύνη: τὰ μάτια της έλαμπαν ένθαρρυντικά μέσα στο σκοτάδι. 'Ακούμπησε φιλικά τὸ χέρι της στον ώμο του — ένα χέρι που δεν ήταν μικροσκοπικό και κουκλίστικο σαν της Λαουρίτας, αλλά δυνατό, θεληματικό και καλλιγραμμένο, με μακρυνά άριστοκρατικά δάχτυλα, χέρι πραγματικής γυναίκας. 'Ο Μάρτιν ένοιωσε μιάν άκατανίκητη έπιθυμία να τὸ πάρη και να τὸ σφίξη μέσα στα δικά του.

— Προσπάθησε να μείνεις άπλός, φυσικός, έτσι όπως ήσουν, τόν συμβούλεψε. Μην επιχειρήσεις ποτέ να μάς μιμηθής... να μιμηθής τούς τρόπους, ν' άποχτήσης αυτή τη «χαριτωμένη αναιδεια». 'Ως τύποι ανθρώπων δεν είμαστε άξιοζήλευτοι και οι περισσότεροί μας, πιστέψέ με, συχαινόμαστε τόν εαυτό μας και υποφέρουμε από θανάσιμη πλήξη. 'Αν ήμουν στη θέση σου, δε θ' άπασχολούσα ποτέ τὸ μυαλό μου με τις γκάφες που θα ήταν ένδεχόμενο να διαπράξω σύμφωνα με την αντίληψί των άλλων.

— Εύχαριστώ, μουρμούρισε ο Μάρτιν. 'Αλλά δε μου λές, λαϊδή Μιούριελ: αν τέτοιος που είμαι τώρα αποφάσιζα να παντρευτώ ένα κορίτσι της τάξώς σας, τί έντύπωσι θα προξενούσε η τὸλμη μου.

— Η λαϊδή Μιούριελ έσκυψε περισσότερο πρὸς τὸ μέρος του και τὸ φάνηκε πως τόν κύτταζε πολύ περιέργα.

— 'Από πότε έχεις αφήσει τὸ νεαρό μυαλό σου ν' άσχοληθῃ με τὸ ζήτημα του γάμου; τόν ρώτησε.

— 'Υποθέτω ότι, άργά η γρήγορα, θα νοιώσω κι' εγώ την έπιθυμία ν' άποχτήσω σπiti, οικογένεια... αποκρίθηκε κάπως άριστά ο Μάρτιν.

— 'Ήσουν ποτέ άρραβωνιασμένος;

— Χμ... ναι, με μιάν άπ' τις δακτυλογράφους της εταιρίας όπου δουλεύα.

— 'Ήταν βέβαια άναπόφευκτο, αναστέναξε η Μιούριελ. 'Ήταν δημοφ κοτέλλα;

— Πολύ δημοφ.

— Μη μου πής, έκαμε με ξαφνική άγανάχτησι η λαϊδή Μιούριελ, ότι έχεις διαλύσει τούς άρραβόνες εξ αίτίας της τόσο άπροσδόκητης και γελοίας έννοιας της τύχης που αναστάτωση τη ζωή σου;

— 'Ο Μάρτιν κούνησε άρνητικά τὸ κεφάλι και της διηγήθηκε τὸ έπεισόδιο τού «Κάροτον».

— 'Αργότερα έμαθα, πως οι τρυφές σχέσεις της Μείζυ με τόν Ουέλσαμ ήταν παλιά ιστορία, κατέληξε.

— Με άλλους λόγους, φτηνά τη γλίτωσες, παρατήρησε η Μιούριελ. 'Από τὰ λεγόμενά σου, όμως, συμπεραίνω πως δεν ήσουν ποτέ έρωτευμένος μαζί της. Γιατί, λοιπόν, την άρραβωνιάστηκες;

— Όταν ανήκη κανείς στην τάξι που ανήκα, αποκρίθηκε ο Μάρτιν, αφού έμεινε συλλογισμένος μερικές στιγμές, είναι ά-

— 'Ο λόρδος διάβασε προσεχτικά κάθε λέξι του μικρού έγγραφου. «Αύριο... μουρμούρισε. 'Ο γάμος πρέπει να γίνει αύριο»

ναπόφευκτο να συνδεθῃ με την πρώτη κοπέλλα που θα τὸν άρέσει περισσότερο από τις άλλες, έστω και αν δε νοιώθω πραγματική άγάπη γι' αυτήν. Βλέπεις, η άποκλειστική σχεδόν φροντίδα κάθε διοπαλιστή δλη τη βδομάδα είναι πως θα τὰ καταφέρω να περάσω όσο γίνεται πιό ευχάριστα τὸ γουήκ έντ. 'Η συντροφιά ενός κοριτσιού που είναι άπαραίτητη. Γι' αυτό, τις περισσότερες φορές, δε διστάζει να θυσιάση τη μελλοντική έλευθερία του, για να εξασφαλίση τη συντροφιά αυτή.

— Και ποια είναι η διαφορά όταν πάψη κανείς να είναι διοπαλιστής;

— 'Ω, όταν έχω κανείς χρήματα που είναι εύκολάτα να δρῃ γυναικεία συντροφιά, χωρίς ν' αναλάβω και μελλοντικές ύποχρεώσεις. 'Απλώς, πληρώνει τοίς μετρητοίς. Δεν ξέρω αν καταλαβαίνεις τί ακριβώς έννοώ, αλλά, πάντως, τὸ βέβαιο είναι ότι μιá σύζυγος αποτελεί άνάγκη για τὸ φτωχό και πολυτέλεια για τὸν πλούσιο. Αυτή λοιπόν την πολυτέλεια δεν άποκλείεται να τήν προσφέρω μιá μέρα στον εαυτό μου.

— 'Η λαϊδή Μιούριελ γέλασε πάλι γλυκά: — 'Αφού είν' έτσι, άκουσε τη συμβουλή μου: Μη διαστής! Και τώρα, πάμε να κοιμηθούμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΑΡΝΤΡΙΓΚΤΟΝ

ΟΤΑΝ ο Μάρτιν γύρισε από τὸ Λονδίνο, άργά τὸ απόγευμα της έπομένης, ένα έξαιρετικά δυσάρεστο συναίσθημα του έσφιγγε την καρδιά, κάτι που ήταν συγχρόνως και άπογοήτευσις — μιá άπογοήτευσις άκαθόριστη, άνεξήγητη, άδικαιολόγητη — και φόβος. Τὸ πρόσωπο του φύλακα, που τὸν άνοιξε τη βαριά σιδερόφραχτη πύλη τὸν πάρκου, ήταν αινιγματικό και θλαστικό όπως πάντοτε. Καθὼς τὸ αυτοκίνητο προχωρούσε κάτω από τούς πλατάνους τὸν πάρκου, ο Μάρτιν έρριχνε ανήσυχες ματιές βλόγυρα. Τίποτε δεν είχε αλλάξει κατά τη διάρκεια της εικοσιτετράωρης άπουσίας του. Οί άνδρες, οι βραγιές και τὰ παρτέρια διατηρούσαν την ίδια πάντοτε όμορφιά, οι ύάκινθοι άνθάνανε τὸ μεθυστικό άρωμά τους και από τὸ πάρκο έφτανε ο αϊώνια γλυκός ψιθύρος τών κλαδιών και τών φύλλων και οι μελωδικές τριλλίες τών πουλιών. Και όμως, η ατμόσφαιρα ήταν βαριά από μελαγχολία.

Στην είσοδο του πύργου περίμενε ο άσπρομάλλης υπηρέτης.

— 'Ολοι είν' εν τάξει, Μάλλωους; τόν ρώτησε ο Μάρτιν.

— 'Ολοι είναι καλά, κύριε. 'Η έξοχότης του σας περιμένει στο καπνιστήριο. 'Επιθυμεί να σας δι' όπωσδήποτε πριν από τὸ δείπνο.

— Είναι μόνος.

— Μάλιστα. Οί νεαρές κυρίες άνέβηκαν στα δωμάτιά τους για ν' αλλάξουν μετά τὸ τένις.

— 'Ο Μάρτιν έτράβηξε κατ' ευθείαν για τὸ καπνιστήριο. Μόλις τόν είδε, ο λόρδος άναπῆδηξε από την πολυθρόνα, όπου ήταν ξαπλωμένος. Στο χλωμό, κουρασμένο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη πραγματική αγωνία. Βλέποντάς τον, ο Μάρτιν ένοιωσε βαθύν οίκο.

— Λοιπόν; ρώτησε ο λόρδος πνιχτά. Πῆρες την άδεια γάμου;

— Μάλιστα τήν έχω εδώ, στην τσέπη μου.

— 'Ο λόρδος 'Αρντριγκτον άνέπνευσε πιό έλευθερα.

— Να τὴ δώ.

— 'Ο Μάρτιν έβγαλε από τὸ πορτοφόλι του ένα διπλωμένο φύλλο από χοντρό χαρτί. 'Ο λόρδος διάβασε προσεχτικά κάθε λέξι του μικρού έγγραφου. Κατόπιν τὸ ξανάδιπλωσε και τὸ επέστρεψε στο Μάρτιν.

— Αύριο... μουρμούρισε. 'Ο γάμος πρέπει να γίνει αύριο.

— 'Ο Μάρτιν ένοιωσε πάλι τὸ δυσάρεστο φέξιμο στην καρδιά.

— Πρέπει, όμως, προηγουμένως, να μου δώσετε μερικές συμπληρωματικές εξηγήσεις, να με διαφωτίσετε... παρατήρησε.

— Θα σου πῶ, ό,τι μπορώ... ό,τι μου

επιτρέπεται να σου πῶ, αποκρίθηκε ο λόρδος με φωνή που έτρεμε σχεδόν! 'Υπάρχουν μερικά πράγματα που όφείλεις, φυσικά, να τὰ παραδεχτής σαν αλήθειες άπόλυτες, μη έπιδεχόμενες συζήτησις και άμφισβήτησι. 'Εν' άπ' αυτά είναι η άφάνταστη άτιμία του Πόρλ.

— 'Επιχείρησαν διόλου να σας δούν σήμερα οί κύριοι αυτοί;

— 'Οχι... Κανένας πάντως δεν τούς είδε να τριγυρίζουν κοντά στον πύργο. Καθὼς έχω πληροφορηθῃ, περνούν τις ημέρες τους παίζοντας χαρτιά και πίνοντας. Δεν κάνουν τίποτ' άλλο. 'Εχω άρχίσει να καταλαβαίνω...

— Να καταλαβαίνετε τί;

— Τί επιδιώκουν με την τακτική τους αυτή, εξήγησε με πικρία ο λόρδος. 'Ως βασανιστάι, οι άνθρωποι αυτοί είναι άσυναγώνιστοι. Ξέρουν πολύ καλά τί φοβερό μαρτύριο αποτελεί για μένα η παρουσία τους έξω από τόν πύργο. Ξέρουν πολύ καλά ότι μέρα με την ημέρα γίνομαι δειλότερος... ναι, Μπάνες, δειλότερος! Συμπεριφέρονται τώρα σαν να έχουν έγκαταλείψη την ιδέα να εισβάλουν δια της βίας στον πύργο. Φροντίζουν, όμως, να με κρατούν σ' αυτή την άβεβαιότητα που μ' άφανίζει ψυχικά... που με σκοτώνει.

— 'Ο Μάρτιν ένοιωσε ένα κύμα άπεριόριστης συμπάθειας να πλημμυρίζει την ψυχή του. 'Όσο και αν τὸ φαινόνταν άκατανόητη η όλη υπόθεση, δεν μπορούσε να χωρέση καμιά άμφιβολία πως ο άνθρωπος αυτός υπέφερε.

— Μου επιτρέπετε να σας δώσω μιá συμβουλή; ρώτησε με σοβαρό ύφος.

— Βεβαίωτα...

— 'Αν ήμουν στη θέση σας, ξέροντας ότι μοιραία μιá μέρα θα έπρεπε ν' αντιμετώπισω αυτούς τούς ανθρώπους, δε θα τούς περιμένα να έφαρμόσουν τὸ σχέδιό τους, αλλά θα προκαλούσα εγώ ο ίδιος τη συνάντησι. 'Η γνώμη μου, λοιπόν, είναι να στείλετε κάποιον να καλέση τούς κυρίους Πόρλ και Γκράουντ στον πύργο.

Για κάμποσες στιγμές, ο λόρδος έμεινε συλλογισμένος.

— Πριν από μιάν εβδομάδα, ώμολόγησε τέλος, η συμβουλή σου αυτή θα μου προκαλούσε νευρική κρίσι. 'Η σκέψις να δεχτώ οικειοθελώς αυτά τὰ καθάρματα κάτω από τη στέγη μου θα μου φαινόταν τούλάχιστον έξωφρενική. Σήμερα, όμως, σκέφτομαι έντελώς διαφορετικά. Μπορώ να άνεχτώ τὰ πάντα εκτός άπ' αυτή την άβεβαιότητα. 'Αν είναι γραφτό να πεθάνω δολοφονημένος, προτιμώ να τελειώνω μιάν ώρα άρχητερα...

— Δε θ' άποτολήσουν τὸν παραμικρό έναντίον σας, δήλωσε με πεποίθησι ο Μάρτιν. Δεν είναι ήλιθιοι. Θα ξέρον, βέβαια, πως στην 'Αγγλία υπάρχουν αυστηροί νόμοι κατά των κακοποιών και των εκβιαστών και πως οι νόμοι αυτοί εφαρμόζονται άμείλικτα. 'Αλλά, εκτός από τούς νόμους, λόρδε 'Αρντριγκτον, υπάρχουν τώρα κι' εγώ. Και σας βεβαιώνω πως δε θα μου ήταν διόλου δυσάρεστο ν' τσακίσω τὰ πλευρά αυτών των παληανθρώπων.

— Ναί, τὸ ξέρω... Κι' άρχίζω να πιστεύω πως ο Θεός σε ώδήγησε εκείνο τὸ βράδυ στην 'Ας Χίλλ Στρήτ. Μάρτιν Μπάνες. Είσαι ο άνθρωπος ακριβώς που μου χρειαζόταν σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές... 'Αλλά δεν μπορείς να φανταστής πόσο έξυπνοι είναι αυτοί οι κακούργοι, πόσο σατανικά έξυπνοι. Και κακοί! Κι' εγώ, στον καιρό μου, δε θα μπορούσα, βέβαια, νὰ θεωρηθῶ πρότυπο τιμωροῦς και καλωσύνης, αλλά, συγκρινόμενος μ' αυτούς, ήμουν άκακο άρνάκι. Είδα κάποτε τόν Γκράουντ να βασανίζει και να σκοτώνει έναν άνθρωπο. Τὸ θέαμα ήταν φοιχτό. 'Αν είχα εκείνη τη στιγμή τὸ πιστόλι μου, θα φύτευα μιá σφαίρα στο κεφάλι του δυστυχισμένου, για να δώσω ένα τέλος στο μαρτύριό του.

— Ναί, αλλά δε φαντάζομαι να νομιζετε πως τέτοια πράγματα μπορούν να συμβούν και σε τούτη εδώ τη χώρα;

— 'Ο λόρδος κούνησε τὸ κεφάλι. 'Η έκφρασις τών ματιών του ήταν κάπως ζωηρότερη και η σύσπασις τών λεπτών χειλιών φανέρωνε τώρα περισσότερο κυνισμό παρά φόβο.

— 'Ασφαλώς όχι, έκαμε. 'Εδώ μόνο ψυ-

χες μπορούν να βασανίσουν αυτά τα τέρατα. Φυσικά, θα επιθυμούσαν πολύ να με δολοφονήσουν και, από τη δική τους άποψη, είμαι αξίος αυτής της τύχης. Ωστόσο, δε θα το επιχειρήσουν, εκτός αν επινοήσουν κάποιον τρόπο να διαφύγουν την τιμωρία. Και τον τρόπο αυτό δεν αποκλείεται να τον ανακαλύψουν, Μάρτιν...

Μέ μου ξαφνική κίνηση, ο λόρδος σηκώθηκε. — Καί τώρα, πήγαινε να ντυθείς για το δείπνο, είπε. Πρόσεξε: ούτε λέξη στη Μιούριελ και στη Λαουρίτα. Πρέπει ν' ακούσουν πρώτα τις ιδέες μου ξηγήσεις. — Μην ανησυχείτε. ... Αλλάστε, δε θα ήξερα τί να τους πω...

Οι δυο νέες τον καλωσόρισαν με το φιλικότερο τρόπο, όταν κατέβηκε στο χάλ, ύστερα από μισή περίπου ώρα, μ' ένα πελώριο κουτί σκοκαλές υπό μάλης. Η Λαουρίτα φορούσε μια κόκκινη μεταξωτή τουαλέτα — ένα βαθύ, γλυκό κόκκινο, που ταίριαζε θαυμάσια με τη μελαχροινή ομορφιά της.

— Ήμαστε δέξαστε πώς δεν επρόκειτο να επιστρέψω, του είπε η λαϊδή Μιούριελ. — Ύστερα από κατάληψη συζήτησης, η Λαουρίτα κι' εγώ καταλήξαμε στο συμπέρασμα, πώς αυτή η μυστηριώδης υποθέσις που σε ανάγκαζε να πας στο Λονδίνο ήταν ένας εύστοχος τρόπος ν' απαλλαγής από τη φιλοξενία μας.

— Μά σάς είχα δηλώσει ρητώς ότι θα ξαναγυρίσα, της θύμισε ο Μάρτιν.

— Οι άντρες είναι γευτές από ιδιοσυγκρασία, αποκρίθηκε εκείνη, διαλέγοντας μια σκοκαλάτα και διαγκωνώντας την. Λαουρίτα, ο φίλος μας Μάρτιν είναι αληθινά μεγαλόφυης νέος. Παρ' τήν άπειρία του, ανακάλυψε το μοναδικό κατάστημα όπου μπορεί να προμηθευτεί κανείς αυτά τα υπέροχα σκοκαλάκια βασιλίας.

Η Λαουρίτα προσήλωσε το λαμπρό βλέμμα της στο πρόσωπο του Μάρτιν.

— Μά δε θα μάς πής, τέλος πάντων, τί πήγες να κάμεις στο Λονδίνο; τον ρώτησε με τη γλυκιά της φωνή.

Ο Μάρτιν δίστασε.

— Είχα να εκτελέσω κάποια έντολη του λόρδου... μουρμούρισε δόριστα.

— Ο θεός φαίνεται σήμερα τρομερά ανήσυχος; του ψιθύρισε εμπιστευτικά η Μιούριελ. Είμαι σίγουρη πώς η επιστροφή σου τον εύχαρίστησε τουλάχιστον όσο κι' εμάς.

— Ύστερα από μερικά λεπτά, παρουσιάστηκε και ο λόρδος. Τό πρόσωπό του φαινόταν λιγότερο ρυτιδωμένο, το παρουσιαστικό του φανέρωνε περισσότερη αυτοπεποίθησι, το βλέμμα του δεν είχε την έκφραση εκείνη που είχε προκαλέσει τον οίκο του Μάρτιν.

Πήρε ένα λευκό λουλούδι από ένα βάζο και το τοποθέτησε στην μπτονιέρα του.

— Μια παλιά συνήθεια της Ριβιέρας, πού, δεν ξέρω γιατί, τη θυμήθηκα απόψε, παρατήρησε ρουφώντας το κοκτέιλ του.

— Η Ριβιέρα! αναστάναξε με νοσταλγία η λαϊδή Μιούριελ. Σε σάς βασίζω τη μοναδική μου έλπιδα να ξαναπάω εκεί, θείε. Ο πατέρας δεν έννοει να το κουνήσει από την Άγγλια και, φυσικά, για τίποτε στον κόσμο δε θα δεχόταν να μ' έφοδιση με τ' απαραίτητα, για να πάω μόνη.

Ο λόρδος ξαναγέμισε το ποτήρι του.

— Καθώς σου έχω τη επανειλημμένη, αγαπητή μου Μιούριελ, πρέπει να παντρευτείς, αποφάνθηκε. Μόνο έτσι θα μπορέσεις να ταξιδέψεις όσο και όπου θέλεις.

— Τι απάνθωπη παρατήρησις, Θεέ μου! παραπονέθηκε η Μιούριελ. Ξέρετε πολύ καλά, θείε, πώς ο γάμος είναι ο μέγας καημός της ζωής μου. Αφού δοκίμασα τις απολαύσεις της χειραφετήσεως, δε νοιώθω πιά παρά μόνο ένα πόθο: να παντρευτώ. Κανένας, όμως, από τους αληθινά συμπαιθητικούς ανθρώπους που γνωρίζω, δε δείχνει την παραμικρή διάθεσι να πιστέψω πως σκέφτομαι σοβαρά να υποταχτώ στο ζυγό του γάμου. Και θα έδω ό-τι, πριν περάση πολύς καιρός, τούτο έδω το βυζανιάρικο, η Λαουρίτα θα είναι ήδη

μητέρα, ενώ εγώ θα εξέλισσώμαι θαμνηδόν σε γεροντοκόρη.

— Το δείπνο είναι έτοιμο, μυλόρδε, ανάγγυλε ο Μάλλωους.

Πέρασαν άμέσως στην τραπεζαρία, και ο λόρδος, που φαινόταν να καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες για ν' απαλλαγεί τελείως από τις σκέψεις που τον βασάνιζαν, πρόσταξε να σερβίρουν σαμπάνια.

— Ο γάμος, δήλωσε, αποτελεί για σάς το ασφαλέστερο καταφύγιο. Όρισμένες κοπέλλες έχουν ανάγκη απ' αυτό το καταφύγιο περισσότερο από άλλες. Η Λαουρίτα, λόγω χάριν, πολύ περισσότερο από σένα, Μιούριελ.

Η ανήψια του έκαμε ένα μικρό μορφασμό.

— Νά, αυτή ακριβώς η στραβή αντίληψις έμποδίζει τους άντρες να με διαλέξουν ως σύντροφο της ζωής τους και ανατρέπει πάντοτε τα γαμήλια σχέδια μου, διαμαρτυρήθηκε. Στην πραγματικότητα είμαι εξαιρετικά φιλάστρογο κι' αισθηματικό πλάσμα και θάθελα πολύ να έχω καταφύγιο κι' ένα προστάτη. Άλλ' έπειδή είμαι καλή αθλήτρια κι' έχω αυτό το θεληματικό ύψος και δέχομαι τους εξωφρενικούς φίλους μου στο Λονδίνο μέσα σε μια τρώγλη, όλοι νομίζουν πως δε θάθελα να παντρευτώ. Έν τούτοις, πιστέψτε με, δε διαφέρω σε τίποτε από τ' άλλα κορίτσια. Και κάθε φορά που θυμολοιπά πως έχω κλειστεί τα είκοσιπέντε, με κυριεύει άπελτισία. Άν η Λαουρίτα παντρευτεί πριν από μένα... έ, τότε αυτό θα είναι το τελειωτικό πλήγμα.

— Μά, χρυσή μου Μιούριελ, τί άλλο θα μπορούσα να κάμω εγώ; ρώτησε η Λαουρίτα. Δεν αγαπώ τα σπόρ και ούτε έχω τον τόσο διασκεδαστικό φιλικό κύκλο σου. Είσαι η λαϊδή Μιούριελ Μπάννινγκαμ και μπορείς να κάνεις ό,τι σου άρσκει, έμένα, όμως, αυτός ο αυστηρός πατέρας μου δε θα μού επέτρεπε ποτέ να ζήσω μόνη στο Λονδίνο και να σχετιστώ με περιέργους ανθρώπους. Συνεπώς, ο μοναδικός τρόπος να μην πεθάνω από τη μονοτονία και την πλήξη είναι να βρω ένα σύζυγο. Είμαι πολύ νέα ακόμη, αλλά δε βλέπω τί θα μπορούσα να κεοδίσω περιμένοντας.

— Ω, θα τον άρης πολύ γρήγορα το σύζυγο που γυρεύεις, τη θεαίωσε η Μιούριελ. Χορεύεις υπέροχα και η φύσις σε προίκισε μ' αυτήν ακριβώς την κουκίστικη ομορφιά που λατρεύουν οι άντρες. Εί-σαι κάπως έξωτική για τη χώρα μας, παιδί μου, άλλ' αυτό σε κάνει έλκυστικότερη. Δε συμφωνείς, Μάρτιν;

— Άπολύτως! Και νομίζω, ότι, πραγματικά, ο χειραφετημένος τύπος γυναικός δεν τραβά πολύ τους άντρες.

Η Μιούριελ του έρριξε ένα άγριο βλέμμα.

— Θαυμάστε άχαριστία! είπε. Του άνθρώπου αυτού τότ φέρθηκαν πάντα με τη μεγαλύτερη καλωσύνη. Κι' όμως, άκούστε τον τώρα τί λέει: κυνικάτα όμολογεί πως δεν τον άρέσει.

— Μά δεν είπα τίποτε τέτοιο!... επιχείρησε να διαμαρτυρηθί ο Μάρτιν.

Η λαϊδή Μιούριελ τον διέκοψε με μια μικρή χειρονομία. Στο μενεξεδένια μάτια της, που τον κτύπααν με περίεργη έπιμονή, έπαιξε ένα χαμόγελο.

— Μην προσπαθείς τώρα να δικαιολογηθείς, είπε. Αλλάστε, δε φταίς εσύ, άλλ' αυτή η άθλια μικρή, η Λαουρίτα, που σ' έχει μαγειρέι.

Μόλις ο Μάλλωους σερβίρε τα λίκερ και τους καφέδες και οι δυο νέες άποσύρθηκαν στο σαλόνι, ο λόρδος Άρντριγκτον έκαμε νεύμα στο Μάρτιν να πλησιάσει το καθίσμα του προς το δικό του και άρχισε την Ιστορία του.

— Όχι μού ήταν άδύνατο να σου άδηγηθώ λεπτομερώς, Μάρτιν, είπε, την καθεμία από τις άναποδιές που μ' άνάγκασαν να σμίξω μ' αυτούς τους δυο ανθρώπους. Σε πληροφορώ, πάντως, ότι σάν ήρθα για πρώτη φορά σε έπαση μαζί τους, ήμουν άια χαμένο κορμί, άδέκαρος και ήθικά έ-ξασθιαμένος. Η κατασφορά της τύχης εί-χε έμπνησσει όλα τα κακά ένστικτά μου και με είχε μεταβάλει σε θηρίο. Τέσσαρα

όλοκληρα χρόνια ήμουν συνεταίρος του Πόρλ και του Γκράουντ σε διάφορες πό-λεις της νοτιοαμερικανικής άκτής. Τα τέσ-σαρα αυτά χρόνια προτιμώ ν' άφήσω στο σκοτάδι της λήθης και ν' άρχίσω την άφήγησί μου από την τελευταία πράξι του δράματος, που ύπηρε η ζωή μου μ' αυτούς τους σατανάδες, γιατί μόνο η πράξι αυτή άφορά τη Λαουρίτα.

Ο λόρδος δοκίμασε μηχανικά τη βενε-δικτίνη του και συνέχισε:

— Ζούσαμε οι τρεις μας τότε σε μια παράγκα άνάμεσα στους λόφους, κάπου έξηντα μίλια έξω από το Σάντος, προς το έσωτερικό. Η παράγκα αυτή άποτελού-σε μέρος των εγκαταστάσεων ενός εγκα-ταλειμμένου άδαιματορχειού, που είχα-με κερδίσει στα χαρτιά σε κάποιο κατα-γύγιο του Σάντος. Τ' όρυχείο δεν είχε την παραμικρή άξία, το χρησιμοποιούσαμε, ό-μως, ως δόλωμα σε διάφορες ύποπτες έ-πιχειρήσεις. Μόλις είχαμε έπιστρέψει από το Σάντος, όπου είχαμε σκαρώσει μια πε-ρίφημη κι' εξαιρετικά έπικερδή άπάτη εις βάρος ενός Άμερικανού. Ύπεριθετο πώς όλα τα κέρδη τα μοιραζόμασταν έξ ίσου. Έντελώς κατά τύχη, όμως, ανακάλυψα πως είχα άδικηθεί στην τελευταία μοιρασιά ά-πό τους δυο συνεταίρους μου, που είχαν τσιπώσει τριακόσιες τουλάχιστον λίρες πε-ρισσότερες από μένα. Κάτι που δεν πό-ρεσα ν' άνεχτώ ποτέ είναι η δολιότης με-ταξύ άπατάνων. Έμελέτησα πολύ το ζή-τημα μη ξέροντας τί ν' άποφασίσω! Έ-κείνον τον τελευταίο καιρό είχαμε διαφωνή-σει επανειλημμένως και προέβλεπα ποιά θα θά ήταν, μοιραίως, το τέλος των σχέσεων μου με τους δυο συνεταίρους μου. Άρ-γότερα εκείνη τη νύχτα, έμαθα ή, μάλλον, μάντευα περισσότερα: Μού είχαν προτεί-νει αυτή την έκδρομή στο όρυχείο με τον άποκλειστικό σκοπό να διαλύσουν την έ-ταιρία μας — δηλαδή να τη διαλύσουν με το μοναδικό γι' αυτούς λογικό τρόπο.

Είχα γίνει περιττός, άποτελούσα πιά βά-ρος γι' αυτούς. Το κλίμα και οι κατα-χρήσεις είχαν άρχισει να κλονίζουν τη σι-δερένια κράσι μου και είχα χάσει τον άρ-χικό ένθουσιασμό μου για τη «δουλειά». Μ' αυτά τα έπιχειρήματα, ο Βίκτωρ Πόρλ είχε πείσει τον Γκράουντ να με ξεφορτω-θούν. Είχαν σχεδιάσει να προκαλέσουν μια ρήξι μεταξύ μας και να μ' εξαφανί-σουν ριχνοντάς με σ' έ.α από τα φρέατα του όρυχείου με μια σφαίρα στο κρανίο. Στην πραγματικότητα, ο Βίκτωρ Πόρλ εί-χε καθαρώς προσωπικούς λόγους να με μισή.

Ο λόρδος Άρντριγκτον κοντοστάθηκε, άποτεινόμενος τη βενεδικτίνη του, περίμενε μέχρις ότου ο φιλοξενούμενός του κάμη το ίδιο και, κατόπιν, ξαναγέμισε το ποτήρι.

— Το έπόμμενο πρωινό πέρασε χωρίς έπεισόδιο, συνέχισε. Το άπόγευμα, πήρα το τσιφάκι μου και δγήκα να κυνηγήσω στους λόφους. Ήταν μια πρόφασις για να μείνω μόνος και να σκεφτώ. Σκότωσα με-ρικά όρντκια και, κατόπιν, κάθισα σ' έ-να βράχο και προσπάθησα να βρω μια λύσι στο φοβερό πρόβλημα που αντιμετώ-πιζα. Ήμουν έτοιμος, φυσικά, να τους σκοτώσω και τους δυο, αν οι περιστάσεις δημιουργούσαν την άνάγκη. Άστος, προ-τιμούσα να βρω έναν άναιμάκτο, αν όχι εύ-κολότερο, τρόπο ν' απαλλαγώ από τους κακόδουλους συνεταίρους μου. Τέλος, ά-φου βασάνισα ώσα πολλή το μυαλό μου, έπινθήσα ένα σχέδιο δράσεως. Όταν γύ-ρισα στην παράγκα, και η παραμικρότερη λεπτομέρεια του ήταν καταστρωμένη μέσα στο μυαλό μου. Είχαμε ένα παμπά-λαιο άμερικανικό αυτοκίνητο, με το όποιο πγχανινορχόμασταν στο Σάντος. Προτού πάω στην παράγκα, πέρασα από το ύπo-στεγο όπου το άφήναμε, έρριξα μια ματιά στη μηχανή και στα λάστιχα, για να δε-βαιωθείς ήταν έν τάξει, και γέμισα το ντεπόζιτό του με βενζίνη. Όταν γύρισα στην παράγκα, οι καλοί συνεταίροι μου έ-παιξαν χαρτιά στη μικρή βεράντα. Δεν έ-στρεψαν καν το κεφάλι σάν άκούσαν τα δη-ματά μου και, όταν πήγα στην κουζίνα, διαπίστωσα πως δεν είχαν άφήσει ούτε ψί-χουλο για μένα. Αυτή ήταν η πρώτη ά-πόπειρά τους να προκαλέσουν το τσάκωμα Προποινήθηκε πώς δεν είχα αντίληψη την πρόθεσι τους κι' έψησα τα όρντκια που εί-

χα σκοτώσει. Έπειτα, φρόντισα να ρίξω μια γερή δόσι ναρκωτικού μέσα στην μπου-κάλα του κονιάκ. Το ναρκωτικό αυτό, που το είχα προμηθευτή έγώ, μάς είχε χρησι-μέψει πολύ την τελευταία άπάτη μας. Σε λίγο, μπήκε στην κουζίνα ο Σολωμών Γκράουντ.

— Πού στο διάβολο βρίσκειται το κο-νιάκ; ρώλλισε.

— Έκεί όπου το έχετε άφήσει ύποβέτω, άποκρίθηκε ψυχραιμα. Ξέρεις πολύ καλά πως εγώ δεν άγγίζω ποτέ το κονιάκ. Μόνο ούισκυ πίνω.

Έγμισα ένα ποτήρι με ούισκυ και νερό και άρχισα να πίνω. Ο Σολωμών Γκράουντ πήρε την μπουκάλα με το κονιάκ μαζί του και, σε λίγο, ο χαρακτηριστικός κρότος των χαρτιών πάνω στο τραπέζι ξανακού-στηκε. Άναψα την πίπα μου, δεβαιώθηκα πώς το πιστόλι μου ήταν γεμάτο και πως γλυστορούσε εύκολα στη θήκη του και δγή-κα στη βεράντα.

— Κάνουμε μια πόκα; πρότεινα.

Δέχτηκαν άμέσως τους φαίνονταν ύπο-βέτω, άνδροπρεπότερο να μού πάρουν τα λεφτά στα χαρ-τιά προτού με ξεκάμουν. Στρωθήκαμε και οι τρεις ό-λόγυρα στο τραπέζι. Έγώ σιγορροφούσα το ούισκυ μου κι' εκείνοι έπιναν άδιάκοπα κονιάκ. Άν οι περιστάσεις ήσαν διαφορετικές, η δεξιоте-χνία με την όποια έφτιαχναν τα χαρτιά θα με διασκέδαζε. Προσπαθήκα πώς δεν κα-ταλάβαινα τίποτε. Δυο ή τρεις φορές, ο Γκράουντ έκλεψε ό-λοφάνερα. Και πάλιν άγνόη-σα την πρόκλησι. Έπεινα άτά-ραχος το ούισκυ μου. Σε μιάν ώριμένη, όμως, στιγμή, τρώ-μαξα.

— Σάν πολύ περίεργη μού φαίνεται η μυρωδιά αυτή του κονιάκ, παρατήρησε ξαφνι-κά ο Πόρλ, πλησιάζοντας το ποτήρι στο ρουθούνι του.

— Η Ιδές σου, έκαμε νυ-σταλέα ο Γκράουντ. Το κο-νιάκ είναι πρώτης ποιότητος. Το καλύτερο που δοκίμασα ποτέ.

Ποτέ, άσφαλώς, ο Γκρά-ουντ δε θα συγχώρησε τον έ-αυτό του γι' αυτό. Βαθμδών, η έπίδρασις του ναρκωτικού γινόταν καταφανέστερη. Οι κι-νήσεις τους ήταν άτονες, με δυσκολία κρατούσαν τα βλέ-φαρά τους άνοιχτά. Το κεφάλι τους έγερενε κάθε τόσο πάνω στο στρώσε τους. Έν τώ με-ταξύ, έγώ έχανα διαρκώς. Όταν δεν μού έμειναν παρά μό-νο ελάχιστα κέρματα, σηκώ-θηκα.

— Νομίζω πως είναι ώρα να σταματήσουμε, μουρμού-ρισα. Έχετε διαβολέμένη τύχη άπόψε.

Ο Πόρλ μού άποκρίθηκε μ' ένα άναρ-βρο μουγκρητό. Είμαι βέβαιος πως ήταν σποφασισμένοι να με ξεκάμουν εκείνο το βράδυ στη βεράντα. Έτσι, καθώς ήταν ξε-κούμπωτο το σακάκι του Πόρλ, μπορού-σα να ιδώ το πιστόλι που είχε πάντοτε μαζί του, σε μια θήκη στερεωμένη στην τράντα του, για να το έχη πιά ποχείριο. Το ναρκωτικό, όμως, είχε παραλύσει τε-λείως τα νεύρα τους και είχε θλώσει το μυαλό τους. Μ' άφσαν ν' άπομακρυνθώ, χωρίς να έπιχειρήσουν καν να σηκωθούν. Μετέφερα όλα τα τρόφιμα που είχαμε, ά-πό την κουζίνα στο αυτοκίνητο, κι' έβαλα μπρός τη μηχανή. Έπειτα, ξαναγύρισα στην παράγκα κι' ανέβηκα στη βεράντα με το πιστόλι στο χέρι. Ο Βίκτωρ Πόρλ ήταν πεσμένος μπρούμπα πάνω στο τρα-πέζι και τα κρεμασμένα χέρια του άγγι-ζαν σχεδόν το πατώμα. Ο Σολωμών Γκρά-ουντ είχε γλυστορήσει από το καθίσμα του και κοιτόταν τώρα φαρδύς πλατύς πάνω στην ψάθα. Είχαν βυθιστή και οι δυο σε βαθύ ύπνο και ροχαλίζαν μακαρίως. Ά-δυσσε τις τσέπες τους, δεν τους άφησα ούτε δεκάρα, και φρόντισα να πάρω και τα πιστόλια τους, που τα έρριξα μέσα

στους θάμνους. Τους άφησα εκεί να κοι-τώνται σάν κτήνη και ξεκίνησαν άμέσως για το Σάντος. Σήμερα, μετανιωών πικρά που δεν τους σκότωσα...

Ο Μάρτιν κομνήθηκε ανήσυχα πάνω στο καθίσμα του. Η άπείρητη και μέχρι κυνι-σμού ειλκρινής άφήγησις του λόρδου τον έκανε συναρπάσει, άφήνοντάς τον άφωνο. Μέσα στο λαμπρό περιβάλλον του Άρν-τριγκτον Χάλ, όλ' αυτά του φαίνονταν ά-πίστευτα.

— Κάπου έξηντα ως έξηνταπέντε μίλια χώριζαν το όρυχείο από το Σάντος και ο δρόμος βρισκόταν σε άθλια κατάστασι. Κατάρθωσα, ώστόσο, να φτάσω στο Σάν-τος κατά τα ημερομηνία. Πούλησα άμέ-σως το αυτοκίνητο, κράτησα ένα δωμάτιο στο καλύτερο ξενοδοχείο — δηλαδή στο λιγώτερο δρώμικο — άγόρασα μια και-νούργια φορεσιά και άσπρόρροχα, λού-

την κακή τύχη ν' άρρωστήση και, όταν ο θιασός της έφυγε έγκαταλείποντάς την, έ-μεινε μόνη και άπένταρη στο Σάντος. Μό-λις έγινε καλά, για να πληρώσει το ξενο-δοχείο και το γιατρό, αναγκάστηκε να δουλέψη ως χορευτρια στο μεγαλύτερο νυ-χτερινό κέντρο του λιμανιού, στο «Πάλας», που ήταν ένας συνδυασμός χαρτοπαικτι-κής λέσχης, ντάνσιγκ και γυναικοπαζαρου. Ήταν πολύ ώραία κοπέλλα, με άβολη καρδιά και, περισσότερο από κάθε άλλο πλάσμα στον κόσμο, προσπαθούσε να μεί-νι τιμία. Έκείνο που θα μπορούσε να τη σώση ύπηρε γι' αυτήν η κυριώτερη αίτία της καταστροφής της. Ο Βίκτωρ Πόρλ την παντρεύτηκε λίγους μήνες μετά τον έρχομό της στο Σάντος, τη θαρέθηκε πολ-λύ γρήγορα και την άνάγκασε να ξαναγυ-ρίσει στο «Πάλας». Ζούσε σε μια σοφία, πάνω από το ντάνσιγκ, κι' εκεί γεννήθηκε

το παιδάκι της... η Λαουρί-τα. Στην τιμή μου, Μάρτιν, πιστεύω... ή, μάλλον γνω-ρίζω... ότι προσπαθούσε με κά-θε τρόπο να μείνι τιμία...Τό ξέρα πολύ καλά, άφού εγώ ό ίδιος παρακολούθησα τον ά-γωνα της. Μέσα, όμως, στο άντρο της άπαλείας, στην πραγματική κόλασι όπου ή-ταν ύποχρεωμένη να ζή με τις πενήχειρες άποδοχές της και μ' έναν άντρα που την έσπρωχνε στην άγκαλις των άλλων κι' εσάρκαζε άδιάκοπα τις προσ-πάθειές της για να διατηρή-ση κάποιαν αξιοπρέπεια, δεν μπορούσε ν: μην άφήση τε-λικά το σέμμα να την παρα-σύρη. Όταν την πρωτόείδα, ήμουν τόσο σάπιος ψυχικά, ώστε το θλιμμένο ύφος της, η σπαραχτική έκφρασι των μα-τιών της δε μού προέβλεψαν μεγάλη έντιμωσι. Είχε ίδη τόσα και τόσα...

— Ένα άπόγευμα έπαιξα χαρτιά με τον Πόρλ και τον Γκράουντ. Είχαμε κάμποσο καιρό που ήμαστε συνεταί-ροι. Η Λαουρίτα είχε γεννη-θί πριν από μερικούς μήνες. Ξαφνου, παρουσιάστηκε η ά-τυχη γυναίκα του Πόρλ. Φαι-νόταν γλαμένη.

— Τί συμβαίνει; τη ρώτη-σε ο Πόρλ.

— Θέλω χρήματα, του ά-ποκρίθηκε. Σκέψου πως η Λαουρίτα είναι παιδί σου. Εί-ναι φορτωτό με πουλιέματα στον ένα και στον άλλο, για να της άγοράσω γάλα.

Ο Πόρλ σήκωσε το χέρι του και τη χτύπησε στο πρόσωπο. Δεν έβρω τί μ' έπιασε μονομιάς. Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα ο Πόρλ κοιτόταν χά-μα με τα μούτρα ματωμένα. Το ίδιο βρά-δυ, ο Γκράουντ μάς συμφιλίωσε. Ο Πόρλ, όμως, είχε όρκιστή να μ' έδικηθή και το μίσος του έμεινε άσβεστο.

— Ύστερα από τη σκηνή αυτή, ήταν ά-ναπόφευκτο να συνδεθώ με τη μητέρα της Λαουρίτας. Ήταν τόσο όμορφη, Μάρτιν, — σκέψου, πολύ ώραιότερη από τη Λαου-ρίτα: — και τόσο καλή, αμόρμητα καλή. Την αγαπάω, Μάρτιν, και, μολοντί ήξε-ρε ότι, ουσιαστικά, δεν άξίζο περισσότερο από τον άντρα της, μ' αγάπησε κι' εκείνη. Βλεπόμασταν, όμως, σπάνια, για-τί φοβότανε τον Πόρλ, φοβόταν μήπως ό άτιμος αυτός, που την εξέδιδε στους πε-λάτες του «Πάλας», μού κάμη κακό, αν μάθαινε το δεσμό μας. Της έδινα χρήματα κι' έτσι μπορούσε να ζή χωρίς να έξευτε-λίζεται. Ο Πόρλ ύποπτευόταν πως κάτι ύπήρχε μεταξύ μας, αλλά δεν έλεγε τίπο-τε. Του ήμουν ακόμη χρήσιμος, σε πολ-λά άπαραίτητα...

Ο ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ

Ο Γ. ΦΤΕΡΗΣ ΙΣΤΟΡΕΙ ΕΔΩ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΘΑ γυρίσουμε στα ανάκτορα του Κεραμεικού, όπου, σ' ένα προηγούμενο αφηγημα, παρουσιάσαμε τον Καλλέργη, το νέον "Ελληνικό αξιωματικό", που άγασσε την αυτοκράτειρα Εὐγενία κι' ετρελλάθηκε στο τέλος.

Κι' απόψε δηλ. η λάμψη της Δεύτερης Αυτοκρατορίας είναι χυμένη μέσα στις άπεραντες αίθουσες αυτού του ένδοξου παλατιού, που αστράφτει σαν πετράδι με το θρόνο του μέσα στη φαντασία όλου του κόσμου. Γιορτάζονται τα γενέθλια του μικρού Ναπολέοντα, του «Λουλού», όπως τονόμασαν χαϊδευτικά το διάδοχο, το τρυφερό λαχταρισμένο δλασάρι του αυτοκρατορικού θρόνου, που επρόκειτο να εξασφαλίσει τη συνέχισι της δυναστείας, που έθεμελίωσε ο μεγάλος Κορσικανός. Πρώ ολίγου, ο Ναπολέων ο Τρίτος με την Εὐγενία έμπεσαν από την ορθάνοιχτη πόρτα στην κατάφυτη σάλλα των παρουσιάσεων. Ακολουθούσαν ή "Αννα Μυρά, άκουμπισμένη στο μπράτσο του πρεσβευτή της Αυστρίας, του πρίγκιπα Μέντερνιχ, και κατόπιν έρχότανε ο ντε Μορνύ, συνοδεύοντας την κόμισσα Βαλέφσκα.

Η αυτοκράτειρα διατηρεί ακόμη τη λεπτή χάρι της, αυτή που έφερε από την Ισπανία, για να γοητεύη το Ναπολέοντα, τον καιρό που έκανε τις κοσμικές εμφανίσεις της στα μεγάλα σαλόνια του Παρισιού με το όνομα της δεσποινίδος ντε Μοντίχο. Ο Μερμέ, ο πιστός φίλος και μουσικοσυμβούλος της μητέρας της, κυττάζει με πατρική υπερφάνεια το θαυμάσιο τόξο που σχηματίζουν οι ώμοι της Εὐγενίας, πέφτοντας ολόγυρα από τον ύψηλό εύκλινο λαμό. Η σάρκα της έχει ένα ζεστό ρόδινο τόνο, το αλαζονικό της περπάτημα, έτσι σβέλτο, έτσι θηλυκά λικνιστικό, θυμίζει άμέσως την Άνδραλουσία, τη Γρενάδα, όπου γεννήθηκε. Ο λόγους, οι όραιότερες, οι γνωστότερες κυρίες της αὐλής συνεχίζουν τις θαθείς των υποκλίσεις με την ελαφρότερη κομψότητα, κι' έπειτα χάνονται κάτω από τους πολυελαίους που φωτίζουν τις χρυσές αίθουσες του Κεραμεικού, αφήνοντας στους μεγάλους καθρέφτες τον πολύχρωμο αντικατοπτρισμό της άργής, της επιδεικτικής κυκλοφορίας των, σά να έγέμισαν τα ανάκτορα από παγώνια.

Μέσα σ' αυτές τις αίθουσες έχει συγκεντρωθή, έτι, έθμιούργησε και διατηρεί την κοινωνική μεγαλοπρέπεια, την κοσμική πολυτέλεια της Δεύτερης Αυτοκρατορίας. Όλα τα ένδοξα όνόματα, με τους τίτλους της πρώτης αυτοκρατορικής εποχής, τους δοσμένους από τον ίδιο το Ναπολέοντα Βοναπάρτη, που ή μεγάλη θύμισι του γεμίζει σαν άόρατη παρουσία την άτμόσφαιρα. Ο νικητής του Άούστερλιτς, έθριος μέσα στην περίφημη ρεντιγκότα που έσυνειθίζε, στέκεται μαρμαρωμένος επάνω σ' ένα πελώριο βάθρο της αίθουσής των τελετών και παρακολουθεί τη συγκέντρωσι του κόσμου, με δεμένα τα χέρια στις ψυχρές πλάτες του.

Οι προσκαλεσμένοι χαιρετιώνται, κουδεντιάζουν, μιλάνε στις γνωστές τους κυρίες, παρουσιάζονται στις άγνωστες για να συστηθούν. Σχηματίζονται μικροί ιδιαίτεροι όμιλοι, περνούν διάφορα θέματα από τις συζητήσεις, γίνεται λόγος για τις νέες ποιητικές συλλογές, για την πολιτική κατάσταση της Άγγλιας, για τους πολιτικούς εξορίστους που δεν αφήνουν ήσυχο τον αυτοκράτορα.

Α

ΞΑΦΝΑ, όλος αυτός ο άλαφρός, ο πρόσχαρος θόρυβος σταματά, κι' οι κυρίες με τους κυρίους σηκώνονται από τις θέσεις τους. Ο Ναπολέων ο Τρίτος κάνει ένα μικρό γύρο στα σαλόνια, για να χαιρετίσει, για να χαιρετιστή. Όπως συνήθως, έχει κι' εκείνος δεμένα τα χέρια στις πλάτες του, για να θυμίσει τον Άλλον. Και τον συνοδεύει ένας νέος αξιωματικός, με μέτριο άνάστημα και με ψημένη άντρίκια μορφή, που ή παρουσία του μαζί με τον αυτοκράτορα προκαλεί άμέσως το ζωρότερο ένθουσιασμό στα αυτοκρατορικά σαλόνια.

Όταν, σέ λίγο, έτελείωσαν οι διατυπώσεις κι' ο Ναπολέων ξαναπήγε κοντά στην αυτοκράτειρα, ένας κύριος με ύψηλό μπόι, με δυνατό βλέμμα, που έπαιρνε πότε-πότε έναν τόνο σκληρότητας, μια άπόχρωσι άταλαένια, και με πικνά φρύδια, που ξέβγαλλαν από το κοκκινωπό μέτωπό του, έπλησίασε στον πρεσβευτή της Ιταλίας Νιγκρά.

— Γνωρίζετε, τον έρώτησε, αυτό τον αξιωματικό που συνοδεύει τον αυτοκράτορα;

Ο άλλος γραμματέας του Καβούρ έχαμογέλασε και κατόπιν υποκλίθη μπροστά σέ μια κυρία που καθότανε δίπλα του.

— Κυρία μου, της έπτε, επιτρέπατέ μου να σάς συστήσω τον πρίγκιπα Μπίσμαρκ, τον Πρώσο πρεσβευτή. Αυτή ακριβώς τη στιγμή, με ρωτούσε για τον άδελφό σας.

Και κατόπιν, γυρίζοντας το κεφάλι του προς τον Μπίσμαρκ: — Η μαντάμ Λεμπρετόν, κυρία επί των τιμών της αυτοκρατείας. Και δεν άμφίβαλλω ότι θα είναι πολύ εύτυχής να σάς άπαντήσει ή ίδια.

— Να με συγχωρήτε, κυρία, για την περιέργεια, έξηγήσε, κύνοντας μια θαθεί άπόκλισι, ο ρωμαλέος Πρώσος. Την έπροκάλεσεν ο γενικός θαυμασμός που, καθώς δλέπετε, παρασύρει και τους διπλωμάτες, όσο και να τους κατηγορούν για άπάθεια. Άλλωστε είναι ή πρώτη φορά που συναντώ τον άδελφό σας. Τον κύριο...

— Μπουρμπακι, έσυμπλήρωσε ή κυρία Λεμπρετόν.

— Τί παράξενο όνομα! παρατήρησε ο Μπίσμαρκ. Θάλεγε κανείς πώς δεν είναι γαλλικό, άν δεν έδλεπε τη στρατιωτική στολή του Άούστερλιτς, έθριος μέσα στην περίφημη ρεντιγκότα που έσυνειθίζε, στέκεται μαρμαρωμένος επάνω σ' ένα πελώριο βάθρο της αίθουσής των τελετών και παρακολουθεί τη συγκέντρωσι του κόσμου, με δεμένα τα χέρια στις ψυχρές πλάτες του.

Οι προσκαλεσμένοι χαιρετιώνται, κουδεντιάζουν, μιλάνε στις γνωστές τους κυρίες, παρουσιάζονται στις άγνωστες για να συστηθούν. Σχηματίζονται μικροί ιδιαίτεροι όμιλοι, περνούν διάφορα θέματα από τις συζητήσεις, γίνεται λόγος για τις νέες ποιητικές συλλογές, για την πολιτική κατάσταση της Άγγλιας, για τους πολιτικούς εξορίστους που δεν αφήνουν ήσυχο τον αυτοκράτορα.

Όταν, σέ λίγο, ή αυτοκράτειρα, διασχίζοντας το σαλόνι με την άκολουθία της, άντίκρυσε την κυρία Λεμπρετόν, της έπτε γελάστα, δείχνοντας το παρκο: — Άκούστε τους. Έφτασε να μάθουν πώς γύρισε ο άδελφός σας από τ' Άλγέρι, για να πάρουν άμέσως φωτιά.

Η όρχήστρα έπαιζε το τραγούδι του Βούρβαχ:

ταν ακόμη στρατηγός ο Ναπολέων ο Πρώτος.

Από τους μεγάλους φωτισμένους κίπους φτάνουν ως τα παράθυρα του Κεραμεικού, έκτελεσμένα από τη μουσική μπάντα της άνακτορικής φρουράς, διάφορα στρατιωτικά έμβατήρια.

Όταν, σέ λίγο, ή αυτοκράτειρα, διασχίζοντας το σαλόνι με την άκολουθία της, άντίκρυσε την κυρία Λεμπρετόν, της έπτε γελάστα, δείχνοντας το παρκο: — Άκούστε τους. Έφτασε να μάθουν πώς γύρισε ο άδελφός σας από τ' Άλγέρι, για να πάρουν άμέσως φωτιά.

Η όρχήστρα έπαιζε το τραγούδι του Βούρβαχ:

Στά δουνά — Μπουρμπακι πώς μεθάς σαν χτυπάς! Στις έρμιές και σ' άγρια τα δάση, μέρα-νύχτα άπόπου ξεσπάει ο Τουρκό το ντουφέκι θά πιά- (ση) —

Μπερμπερίνοι όρα κακή! που με μιάς άστραπή θά πε- (ράση) στα Καμπίλια και πιό παρακεί σά φανή του Τουρκό το δρακί.

... Ο άσίκης τουρκό

λυγιστά γυριστά στο κεφάλι σαν δάνει για τή μάχη που φτάνει στις πλαγιές ξαφνική, σέ ποιόν τη χρωστά την τρομάρα που κάνει;

— Στόν Μπουρμπακι, στόν παλληκαρά τόν Μπουρμπακι.

ΠΟΙΟΣ είν' αυτός εδ Μπουρμπακι, ο παλληκαράς ο Μπουρμπακι, που τόν είχαν κάνει τραγούδι, που τόν τραγούδι του έκτελούσαν οι στρατιωτικές μουσικές και που τ' όνομά του, κάθε φορά που άκούγονταν με το τραγούδι, έπροκαλούσε σ' όλο τον κόσμο τόν πιό άκράτητο ένθουσιασμό, σά νάταν σάλπισμα μάχης, σά νάταν πολεμική κραυγή για έπίθεση;

Είναι έγγονός του Σωτήρη Βούρβαχ, του Κεφαλλονίτη καπετάνιου, που κατώρβωσε, άψηφώντας το άγγλικό μπλόκο, να φτάσει στην Άίγυπτο και να πάη στο Βοναπάρτη, που ήταν άποκλεισμένος μετά τη ναυτική νίκη του Νέλσωνα στο Άμπουκίρ, τις ειδήσεις που με τόση άγωνία περίμενε να τού στείλουν από το Παρίσι οι φίλοι του κι' οι δικό του. Αύτες που τού έδωσαν τη

δυνατότητα να γυρίση στη γαλλική πρωτεύουσα και να πάρη στα χέρια του την κατάσταση που τού άνοιξε τελικά τον αυτοκρατορικό δρόμο. Μικρός, έμπηκε σέ μια προπαρασκευαστική σχολή της Γαλλίας, έπέρασε έπειτα στο Σαίν-Συρ και στα 1836, βγαίνοντας από τη σχολή του Σαίν-Συρ άνθυπολοχαγός του πεζικού, έπηγε στο Άλγέρι, όπου ο γαλλικός στρατός συνέχισε πάντα με τους Ιθαγενείς το σκληρότερο πόλεμο. Εκεί άρχισε ή πολεμικός θρύλος του Βούρβαχ, του Κάρολου - Σωτήρη Βούρβαχ, που θα κάμνη σέ λίγα χρόνια αυτό το άγνωστο κεφαλλονίτικο όνομα θούριο της άποικιακής μπραβούρας, λαϊκότερο κι' από τού Μτυζό κι' από τού Καβαϊνιά κι' από τού Μάκ-Μαόν. Τόσο που να μη στα παλάη δημόδη τραγούδια, που έσυγκίνησαν βαθύτατα όλόκληρη εποχή της Γαλλίας και ν' αστράψη σαν άστροπελέκι της παλληκαριάς ανάμεσα στις θύελλες τών Τουρκό και τών Ζουάδων.

Όλα τα γαλόνια του από νεαρός αξιωματικός τα κέρδισε πολεμώντας στο μέτωπο, με τόν πιό παράτολμο τρόπο. Οι στρατιώτες, άν και ξέρον πώς τους έκθέτει πάντα σέ μεγάλο, σέ άμεσο κίνδυνο, νοιόθουν ν' άνάδη το αίμα τους άμα τόν δλέπουν μπρο-

ΘΡΥΛΟΣ...

ΚΑΡΟΛΟΥ - ΣΩΤΗΡΗ ΒΟΥΡΒΑΧΗ

στα τους, με το καπέλλο στραβά. Η καλή καρδιά του τόν ξεχωρίζει μέσα σ' όλους τους άλλους αξιωματικούς, τα κατορθώματά του, καθώς περνάνε από λόχο σέ λόχο, από τάγμα σέ τάγμα, από σύνταγμα σέ σύνταγμα, σ' όλες τις πορείες και σ' όλους τους καταυλισμούς, διαδίδονται σιγά-σιγά σαν τα παραμύθια. Από τ' Άλγέρι ως τού Παρίσι, στους στρατώνες, στις ταβέρνες, στα σχολεία, στα σπιτία, στους δρόμους, παντού είναι σκορπισμένη ή πολεμική φήμη του. Κι' έτσι, λίγο-λίγο, όλος ο θόρυβος τών άφρικανικών έπιθέσεων άποκρυσταλλώνεται γύρω από αυτό τόν θρονιότο ξενόφωνο όνομα, που έθυμίζει την ήρωική Έλλάδα και τη μυστηριώδη Άνατόλη.

Στο 1851, ο Κάρολος - Σωτήρης Βούρβαχ, μόλις τριανταπέντε χρονών, προδίδεται σέ συνταγματάρχη τών Ζουάδων και παίρνει τού λαμπρότερο γαλλικό σύνταγμα στο Άλγέρι, τού ίδιου που είχαν διοικήσει ο Κανρομπέρ και ο Λαντριμό. Για ν' άνοίξη σέ λίγα χρόνια, με τη δράσι του, δεύτερο κύκλο, καθώς άρχίζει ο Κριμαϊκός πόλεμος.

Άλλά, γι' αυτή τη δράσι του Βούρβαχ θα μιλήσουμε σέ άλλη ιστορική μας έπιφυλλίδα.

Ο ΣΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΚΑΚΟ ΤΕΛΟΣ

Ο καπετάν Τζάκας, απ' τού Μοναστηράκι, πάνω σ' Άγραφα, παλιά, ήταν τού πιό τρανό παλληκαριό του Κατσαντώνη, κι' ύστερα τού Καραϊσκάκη τού πρωτοπαλλήκαρου. Στην τόλη του, δεν είχε τόν όμοιό του. Για τούτο κι' οι καπεταναίοι του τόν είχαν πώς και τί!

Σά λευτερώθηκε ή χώρα, ο καπετάν Τζάκας δέ ζήτησε άξιώματα και τιμές. Έκανε τού γελαδοσέλιγκα, πάνω σ' Άγραφα. Είχε τού πιό τρανό κοπάδι από γελαδία. Νοικοκύρης απ' τούς πιό καλούς. Μ' όλο τούτο, άν κι' είχε δοκούς κι' είχε περάσει πιά τα έκατό, πήγαινε ο ίδιος από κοντά στο κοπάδι. Τόν καιρό πού πήγε κατά τ' Άγραφα ο βασιλιάς Όθωνας, παρουσιάστηκε να τόν χαιρετίσει κι' ο γέρο Τζάκας. Είχε άκούσει για τήν παλληκαρία του. Και θαύμαζε ο Όθωνας, σαν ο έκατοχρονιτής άγωνιστής άνοιξε τού ποικαμιάς του κι' έδειξε τού κορμιό του. Κόσκινο ήταν απ' τα δόλια!

— Αϊ, γέρο Τζάκα, τού λέει ο Όθωνας. Σάν τι χάρη μπορεί να σου κάνει ο βασιλιάς σου, που να σε εύχαριστήση;

— Να διατάξη τα όργανα της εξουσίας σου, να έπιτρέπουν στον ύπνός σου, να Τζάκα, να σέρνη τ' άρματα που τίμησε στον Άγώνα.

Μπορούσε ποτέ ο βασιλιάς να τού άρνηθή μια χάρη πού, στο κάτω-κάτω, τήν έδικαιούτο; Άπό τότε, ο Τζάκας έσερνε πάνω του λεύτερα τ' άρματα του και μ' αυτά τόν θάψανε. Πέθανε περασμένα τα έκατόν δέκα.

Κάποια μέρα, τα γελαδία τού Τζάκα στάλιζαν κάτω απ' ένα γιγαντώσιμο πλάτανο. Άσφαιρα, σπάζε ένα έερο χοντρό κλαδί, πέφτει πάνω σ' ένα δόδι και τού σκοτώνει. Θέριψε απ' τού κακό του ο γέρο Τζάκας. Άρπάζει τού τσεκούρι του κι' άρχισε πεισματωμένος να χτυπά τόν πλάτανο για να τόν κόψη. Έδωσε, έδωσε, και τού κατόφερε. Τήν ώρα, όμως, που θάπεφε ο πλάτανος, δεν πρόκανε ο Τζάκας να ξεμακρύνη και τόν πήρε από κάτω.

Άγρια ξεφώνιζε. Τρέσανε οι δοκόλοι του να τόν βγάλουν, μά πώς να παραμερίσουν τέτοιο πλάτανο! Κι' ο γέρος όλο και ξεφώνιζε με πόνο. Ένας τότε απ' τούς δοκόλους λέει:

— Μαρέ, πώς ήταν γραφό του να πεθάνη, ο καμένος!

Σάν τόν άκουσε ο γέρο Τζάκας, έβαλε τα δυνατό του και τού άποκρίνεται:

— Άμ' πώς ήθελες να πεθάνω, όρε ζαγάρι; Ηθελες να μ' εύρη τού δόλι στην καρδιά;...

Και ξεψύχησε...

ΑΣ ΕΧΗ ΧΑΡΙ...

Κάποτε, στο σπίτι τού πρεσβευτή της Ρωσίας Κατακάκη — Έλληνα τήν καταγωγή — έγινε λόγος για τόν Άγώνα.

Ένας νεοφερμένος απ' την Εύρώπη, Έλληνας, που τόν είχε διορίσει ή κυβέρνηση σέ δημόσια θέσι, λέει θρασύτατα:

— Άς έχη ή Έλλάς χάριν εις τας τρεις δυνάμεις, αι ό-

ποία τήν έσωσαν, και άχι εις τούς άγώνας τών Έλλήνων...

Έκαναν μεγάλη έντύπωσι τα προσδλητικά λόγια τού νεοφερμένου, γιατί έτυχε να βρίσκονται καλεσμένοι και μερικοί άγωνιστές. Κι' οι πιό πολλοί, στρέψανε τήν προσοχή τους στον Κοκοτρώνη, που κι' αυτός ήταν εκεί. Άναφοκοκκίνισε ο Γέρος απ' τ' αναπάντεχα αυτά προσδλητικά λόγια, μά δεν έχασε τήν ψυχραιμία του και έπτε:

— Να έχουν χάρη στην Έλλάδα, άχι οι τρεις, μονάχα, σοφολογιώτατε, μά όλες οι Δυνά-

μεις, ακόμα κι' ή Τουρκία, που άνοιξε τούτη ή γωνιά και τρέξαν και τρούπωσαν όλοι οι κατεργαράοι κι' άφήσανε τούς τόπους τούς ήσυχους.

Κι' άμέσως ο Ζάμης, που ήταν κι' αυτός εκεί, συμπλήρωσε τόν Κοκοτρώνη:

— Άκούσατε, σοφολογιώτατοι, τί λέει ο στρατηγός;

— Άν τ' άκούσανε λέει! Τό πολυκαλούσαν! Και περισσότερο απ' όλους, ο νεοφερμένος της Εύρώπης, που μαζεύτηκε άμίλητος στο κάθισμά του.

ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΗΤΤΑΣ

Άρχη - άρχη τού έσηκωμού. Οι Έλληνες έπαναστάτες, άφου τούς σκόρπισαν οι Τούρκοι στην Καρύταινα, κάνανε κατά τη Στεμνίτσα, κι' από εκεί πήγαν και πιάσαν τού Χρυσοβίτσι. Ο Παπαφλέσσας με τούς δικούς του, δέ θέλησαν να μείνουν στο Χρυσοβίτσι, μά έτοιμάστηκαν να πάνε για τού Λεωντάρι. Πρίν φύγη, παρακίνησε και τόν Κοκοτρώνη να πάη μαζί του, που είχε άπομείνει μόνος.

— Όχι, δέ μείνω εδω να με φάν τού πουλιά τού τόπου μου, άποκρίθηκε ο Γέρος.

Ο Παπαφλέσσας, για να πειράξη τότε τόν Κοκοτρώνη, λέει σ' ένα απ' τα δικά του παλληκαρία:

— Βρέ Δημήτρη, κάθισε, καμένη, και κάνε συντροφιά όσο νάβρη τούς συγγενείς του, για να μην τόν φάν κανένας λύκος.

Κι' ο Παπαφλέσσας πήρε τούς δικούς του κι' έφυγε. Τό Γέρο τού Μοριά, όμως, ούτε τού πουλιά τού τόπου του, ούτε οι λύκοι τόν φάγανε. Μόνος έμεινε για λίγο στο Χρυσοβίτσι. Μπήκε ύστερα στην έκκλησιά, προσκύνισε, καβάλλισε τή φοράδα του Κούλα και τράβηξε για τήν Πιάνα. Εκεί θά στήση τού πρώτο στρατόπεδο.

ΤΑΚΗΣ ΛΑΠΠΑΣ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ...

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, που είναι άπιαστο να με λησμονήσουν. Ένας απ' αυτούς είναι ο Σαρνέ, αξιωματικός της αστυνομίας στο 'Αλγέρι. Όσο για τη δεσποινίδα Ντ' 'Αρόνζ, είμαι σίγουρος, ότι η νεαρή αυτή υπαρκτός θα με θυμάται περισσότερο απ' όλους.

ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

ΟΤΑΝ έφτασα στο 'Αλγέρι, το διαβατήριό μου — τουλάχιστον εκείνο που παρουσίασα — έλεγε πως ήμουν 'Αμερικανός εισαγωγέας κρασιών και πως ταξίδευα για λόγους αναψυχής. Δε δυσκολεύτηκα να πετύχω μια πρόσκληση για μια εσπερίδα στο μέγαρο του Γενικού Διοικητού. Εκεί βρήκα το στόχο μου — τη δεσποινίδα Ντ' 'Αρόνζ, μια αναμφισβήτητη χαριτωμένη κοπέλλα, με κλασική ελληνική καταγωγή. Ήταν έγγονη του 'Αρμάνδου Ντ' 'Αρόνζ, που είχε ένα άπειρο κτήμα, που λεγόταν 'Μπαρμπάρσας', κάπου τριάντα μίλια έξω απ' το 'Αλγέρι. Κι' αυτό ήταν το σπουδαιότερο.

Ύστερα από τέσσερις εβδομάδες και επτά καντεσού, η Βαλερί κι' εγώ χορεύαμε σφιχταγκλισμένοι στη μεγάλη αίθουσα του αριστοκρατικού ξενοδοχείου 'Γρανάδας'. Όπως πάντα, ήταν μαζί μας η συνοδός της, η Κα Πλ ν-τάς και ο σωφέρ της, ο 'Αλφ. Ένας πελώριος Σουδανέζος με κόκκινο φέσι και σαλβάρι.

Μέσα σε κείνες τις τέσσερις εβδομάδες, είχα μάθει πολλά για την οικογένεια της Βαλερί. Ο άριστοκράτης παππούς της ήταν αληθινός βασιλιάς στο κτήμα του. Τό 'άστείο είναι, ότι στις φλέβες του έτρεχε, φαίνεται αίμα του Μπαρμπάρσας, ενός εξωμότη 'Ελ-ληνα με κόκκινη γενειάδα, που υπήρξε, πριν τετρακόσια χρόνια, ο μεγαλύτερος κούρσαρος της Μεσογείου.

Μετά το χορό δγήκαμε στη βεράντα και καθώς δοκίμασα να δώσω στις σχέσεις μας ούσιαστικότερο περιεχόμενο, η Βαλερί τραβήχτηκε.

— Όχι, όχι, αγάπη μου. Μη με φιλάς! φώναζε.

— Μά, αν μ' αγαπάς....
— Σε παρακαλώ! Δε θάνα είκοι, είπε.

Τη ρώτησα τί έννοουσε.
— 'Ο παππούς μου... Τού χρωστώ πολλά... 'Εκείνος κι' εγώ είμαστε οι τελευταίοι Ντ' 'Αρόνζ!

— Τό ξέρω, αλλά...
— Έχει σχέδια για μένα, εξακολούθησε εκείνη. Θέλει να πάω στο Παρίσι να φοιτήσω στη Σορβόνη και μετά στην 'Αθήνα και στη Ρώμη.

— Μπορούμε να τα κάνουμε όλα αυτά μαζί στο γαμήλιο ταξίδι μας, είπα. Δεν μπορεί ο παππούλης σου να μη σκεφτή την εύτυχία σου! Τί λες εσύ, δε θα δώση τη συγκατάθεσή του, αν του μιλήσω;

— Δεν ξέρω! ψιθύρισε η Βαλερί.
Της είπα πως θα πήγαινα το άλλο πρωί στο κτήμα να τη ζητήσω επίσημα, και εκείνη με συμβούλεψε να μην κάνω άσπεια με τον παππού της, γιατί ήταν πολύ δαρύς άνθρωπος. Τό πάσο δαρύς και σοβαρός ήταν, δεν μπορούσα να το φανταστώ εκείνη τη στιγμή. Ούτε, όμως, και είχα την βρεξί ν' απασχολήσω άλλο το μυαλό μου με το γέρο Ντ' 'Αρόνζ, εκείνο το βράδυ, γιατί τα πράγματα στη βεράντα, με τη Βαλερί, άρχισαν να πηγαίνουν πολύ καλύτερα. Καί, όπως ξέρετε, ο Χάρρυ Λάϊμ, δεν αφήνει ποτέ να πάνε χαμένες κάτι τέτοιες ευκαιρίες, όταν, μάλιστα, η κοπέλλα είναι όμορφη και θερμή σαν τη δεσποινίδα Ντ' 'Αρόνζ.

ΑΡΓΟΤΕΡΑ, καθώς γύριζα εύχαριστημένος στο ξενοδοχείο μου, άκουσα δήματα πίσω μου και, σε λίγο, με πλεύρισε ένας κοντόχοντρος άνθρωπος με κόκκινα μάγουλα.

— 'Ο κ. Λάϊμ; ρώτησε.

— Μάλιστα, απάντησα.

Έδωκα ένα πορτοφόλι απ' την τσέπη του, τό άνοιξε και μου έδειξε την ταυτότητά του: Πιέρ Ζυλ Σαρνέ, επίθεωρητής της αστυνομίας.

— Πριν έλθετε στο 'Αλγέρι, με ρώτησε, μήπως γνωριστήκατε με κάποιον Ντυμπουά;

— Απάντησα, πως δε θυμόμουν το όνομα.
— Έφτασε με τό ίδιο बातόρι και ο καμαρώτας μου είπε, πως φανιδάστε να έχετε σχέσεις μαζί του, πρόσθεσε ο αστυνομικός.

— Πισθάνω, αλλά θα ξέρω μόνο τη φάτσα του, δίχως να γνωρίζω το όνομά του, αποκρίθηκα. Ξέρετε πως πιάνει κανείς γνωριμίες στα πλοία...

Τόν ρώτησα ποιός ήταν αυτός ο Ντυμπουά.

— Ένας επίκινδυνος κακοποιός, με πληροφόρησε ο Σαρνέ. Μόνο που το πραγματικό του όνομα δεν είναι Ντυμπουά, αλλά Μάριο Μαρτώ.

— Ένας 'Αγγλος έμπορος πολυτίμων λίθων και έργων τέχνης, που ο Μαρτώ τον δασάνισε και τόν λήστεψε πριν μία εβδομάδα, τόν άνεγνώρισε από τη φωτογραφία που του δείξαμε. 'Η αστυνομία πιστεύει, πως είναι ύπαρχηγός του 'Ελ Σικίνα.

— Ποιανού; ρώτησα.

— Τού 'Ελ Σικίνα, του επικηρυγμένου 'Α-ραβός γκάγκστερ, που ξέγνησε. 'Αν τύχη να ξαναβήτε τον Μάριο Μαρτώ...

— Έννοια σας, θα σας ειδοποιήσω άμέσως, ύποσχεθηκα.

Ο Σαρνέ μ' εύχαρίστησε και χάθηκε στο σκοτάδι. Τί να ήξερε, άραγε, και τό παρελθόν μου; Μήπως ήξερε, πως τό διαβατήριό μου ήταν ψεύτικο; 'Αλλά όχι, γιατί αν τξέρεε θα μ' έπιανε.

Όταν έφτασα στο δωμάτιό μου, πρόσεξα ότι η πόρτα ήταν ξεκλειδωτή. 'Όστε ο κ. Σαρνέ με είχε κιάλας επισκεφθί!

Εσπρώξα το θυρόφυλλο. Τό φώς, μέσα, ήταν αναμμένο. Πάνω στο τραπέζι, είδα ένα άνοιγμένο μπουκάλι σαμπάνια και ένα γεμάτο ποτήρι. Στην πολυθρόνα, δίπλα, ήταν ριγμένη μία κλεμπία.

Τη στιγμή δέκοψε μία χαμηλή, γνώριμη φωνή:

— Χάρρυ!

Πίσω απ' την πόρτα, πρόβαλε ένας ψηλός άντρας, ντυμένος σαν 'Αραβας.

— Πέρασε μέσα, φίλε μου, είπε. Μη στέκεσαι σαν άπολιθωμένος.
'Ηταν ο Μάριο. 'Ηρθε άμέσως στο προ-κείμενο:

— 'Ο 'Ελ Σικίνα άρχίζει να άνυπομονή, είπε.

— Τί έννοεις; ρώτησα.

— Σου έδωσα προκαταβολικά ένα σωρό λεφτά. Πόσον καιρό, φαντάζεσαι, ότι θα περιμένη, ενώ εσύ χορεύεις και πουλίζεις;
Τού ξέγησα, ότι μία επιχείρησις σαν τη δική μας, ήθελε καιρό. 'Η δεσποινίς Ντ' 'Αρόνζ — τόνισα — δεν ήταν κορίτσι του δρόμου, ώστε να κατακτηθί μέσα σε μία μέρα.

— Δεν είναι ανάγκη οί έρωτές σας να φτάσουν ως τό γάμο, είπε. Τό μόνο που ζητάμε, είναι να πάρης τις πληροφορίες που θέλουμε.

— Τό ένα εξαρτάται απ' τό άλλο, αποκρίθηκα. Ξέρεis τίποτε; Πιστεύω, ότι η θεωρία του άρχηγού σου είναι σωστή. 'Ο γέρος Ντ' 'Αρόνζ ζή σαν πρίγκιπας, με τρόπο που δεν τόν δικαιολογούν οι πόροι του.

— Δεν έχεις να μου πής τίποτα πιό καινούργιο; με δέκοψε ο Μάριο.

— 'Ισως σου πώ. 'Εκείνος ο θρόλος που μου διηγήθηκες στο Παλέρμο, ότι ο Μπαρμπα-

ρσας έβαψε σε μία σπηλιά χρυσαικά άξιας ένός διασεκατομμυρίου φράγκων....

— Δεν είναι θρόλος!

Τού είπα ότι είχα κάνει ειδικές έρευνες στη βιβλιοθήκη του 'Αλγερίου. Σύμφωνα με ένα χρονικό, ο Μπαρμπάρσας, τό 1554, είχε πιάσει μία γαλέρα του Πάπα, η οποία έρχόταν απ' την Τζένεβα, φορτωμένη με χρυσάφι σε ράβδους και κρασί. Τόν κυνήγησε, όμως, η χριστιανική άρμάδα και ο κούρσαρος έκρυψε τη λεία του σε μία σπηλιά, στις άκτες του 'Αλγερίου.

— Δε μ' ενδιαφέρουν τα παραμύθια, φώναξε ο Μάριο.

— Ούτε κι' έμένα, απάντησα. Σύμφωνα, όμως, με τα ντοκουμέντα της εποχής εκείνης, η γαλέρα, που κυριέψε ο Μπαρμπάρσας, ήταν φορτωμένη με ακατέργαστο χρυσάφι. Δεν άναφέρονται κοσμήματα και χρυσά αντικείμενα.

— Τό μόνο που ξέρω, είναι αυτό που βλέπω τώρα, είπε με άνυπομονησία ο Μάριο....

'Ο γέρος 'Αρμάνδος Ντ' 'Αρόνζ πούλησε πολλές άντικει και κομφοτεχνήματα από καθαρό χρυσάφι στους έμπορους τόν περασμένο χρόνο. 'Ο 'Εγγλέζος που ληστέψαμε είχε ένα χρυσό κύπελλο τού δεκάτου έκτου αιώνας, που τό αγόρασε απ' τόν Ντ' 'Αρόνζ, πριν από δύο εβδομάδες.

— Πολύ καλά, είπα εγώ. 'Αφησε τη δουλειά σε μένα. Θα ανακαλύψω σύντομα που είναι κρυμμένος ο θησαυρός.

'Ο Μάριο σγκάθηκε.

— Έχεις, ακριβώς, είκοσι τέσσερις ώρες καιρό.

Νόμισα πως άστειεύεται, αλλά μιλούσε σοβαρά.

— Δε ριψοκινδύνεωα νάρω εδώ για να παίξω μαζί σου, φίλε μου, είπε. 'Ο 'Ελ Σικίνα περίμενε κιάλας πάρα πολύ. Θέλει άποτελέσματα.

— Μά, μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες, είναι άδύνατο; διαμαρτυρήθηκα.

— 'Αν είναι άδύνατο, είπε πηγαίνοντας προς την πόρτα, οι υπηρεσίες σου είναι περιττές, για π ά ν τ α, και ξέρεις πολύ καλά τί σημαίνει αυτό....

'Εγινε μικρή σιωπή. 'Επειτα γέλασα:

— Είσαι λεπτός στους ύπαινιγμούς σου, όσο μία μπόμπα τών δέκα τόννων, είπα.

— 'Ηξερα, όμως, ότι βρισκόμουν σε θανάσιμο κίνδυνο.

ΤΟ ΠΡΩ-Ι, ντύθηκα με ιδιαίτερη προσοχή και έπιμέλεια, νοίκισα μία πριγκιπική λιμουζίνα και πήγα στο κτήμα 'Μπαρμπάρσας'. Είχα μονάχα είκοσι τέσσερις ώρες καιρό να βρώ τό θησαυρό του κούρσαρου, που είχε πεθάνει πριν από τετρακόσια χρόνια!

Μου άνοιξαν την πύλη δύο ένοπλοι φρουροί με άσπρες κλεμπίες και, σε λίγο, τό αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στη δίλλα. Φαίνεται, ότι η Βαλερί είχε ειδοποιήσει τούς υπηρέτες για την επίσκεψή μου, γιατί με πήγαν άμέσως στο γραφείο, όπου με περίμενε ο γέρος.

— Έβαλα όλα μου τα δυνατό.

— Κύριε Ντ' 'Αρόνζ, είπα, χαίρομαι πολύ που σας βρίσκω. 'Ηθελα από καιρό να σας μιλήσω.

— 'Αλήθεια; είπε εκείνος ψυχρά.

— Ξέρετε, η έγγονή σας κι' εγώ....

— Μά βέβαια, με δέκοψε σαοκαστικά. Ξέρω την έκστρατεία σας για την κατάκτησή της.

Όταν τόν ρώτησα τί ήθελε να πη, εξακολούθησε:

— Φανταστήκατε, ότι δε θα φρόντιζα να μάθω ποιός είστε; Τό 'Αλγέρι δε χωράει ανθρώπους σαν εσάς.

— Μά, θα υπάρχει κάποιο λάθος, άρχισα να λέγω.

— Τό μόνο λάθος είναι, ότι δεν κινήθηκα νωρίτερα! Πριν γελοιοποιήσετε την έγγονή μου!

Προσπάθησα να τα μπαλώσω, αλλά ήξερα πως τό παιχνίδι ήταν χαμένο.

— Δεν καταλαβαίνω τί λέτε, είπα, αλλά δ,τι κι' αν ύπονοείτε, η Βαλερί ξέρει πως δεν είναι αλήθεια. Πού είναι η Βαλερί;

— Εκείνος δεν άπάντησε και τότε εγώ φώναξα τό όνομά της.

— Άμέσως άνοιξε μία πόρτα, απ' την άλλη άκρη του δωματίου, και παρουσιάστηκε ο 'Αλφ, ο γιγαντώσωμος Σουδανέζος, μ' ένα τουφέκι, που τό έστριψε επάνω μου.

Την ίδια στιγμή ο γέρος σήκωσε τό ακουστικό του τηλεφώνου, που ήταν πάνω στο γραφείο του.

Ύστερα από λίγες στιγμές, κάτι μουμούρισε θυμωμένος, άφησε τό ακουστικό και γύρισε προς τό μέρος μου.

— Τό τηλεφώνω δε λειτουργεί αυτή τη στιγμή, αλλά άργότερα θα φροντίσω νάρη ή άστυνομία να σας πάρη. Στο άναμεταξύ, θα σας άναλάβη ο 'Αλφ.

Επαίξα τό τελευταίο μου άτού:

— 'Αρχισα να μιλώ γρήγορα. 'Ο 'Ελ Σικίνα, τού ξέγησα, νόμιζε πως υπήρχε στο κτήμα κάποιος θησαυρός και, ίσως, τό βράδυ να έκανε επίδρομή.

'Ο γέρος με κύτταξε με δυσπιστία.

— 'Αν είναι αλήθεια, γιατί με ειδοποιείτε; Τί έλπίζετε να κερδίσετε;

— Τη φίλια σας, αποκρίθηκα, και ένα ποσοστό από τό λεία που άρhes ο διάσημος προγόνός σας.

— Πάρτον από δώ πριν τόν σκοτώσω! φώναζε έξαλλος ο γέρος.

'Ο 'Αλφ με κλείδωσε σ' ένα άδειανό δωμάτιο με σιδερένια πόρτα και καγκελλόφραχτο παράθυρο. Πέρασαν οι ώρες δίχως να συμβη τίποτα. Μονάχα δίψασα.

Βράδυσα, δγήκε τό φεγγάρι και η δίψα μου όλοένα μεγάλωνε. Μά, ως πότε θα με κρατούσαν κλειδωμένο; Δεν έκανε ακόμα ο γέρος εκείνο τό τηλεφώνημα στο 'Αλγέρι;

Ξαφνικά, βρήκα την ξέγησι. 'Ο 'Ελ Σικίνα και η συμμορία του, θα είχαν κόψει τό τηλεφωνικά σύρματα, για να έτοιμάσουν την επίθεση.

Μόλις έβγαλα αυτό τό συμπέρασμα, άρχισε κιάλας η έπίθεσις. 'Απ' τούς πυροβολισμούς υπελόγησα, ότι καμιά δωδεκαριά άνθρωποι τού Ντ' 'Αρόνζ θα υπερασπιζαν τη δίλλα, που ήταν σά φρούριο. Και πολεμούσαν λαμπρά, γιατί, ριχνοντας μία ματιά απ' τό παράθυρο, δέκρινα πεσμένα κορμιά ληστών στην αυλή και στα περιβόλια, γύρω. Οι ύπόλοιποι είχαν κρυφτή και χτυπούσαν με τό τουφέκιο τούς τό σπιτί. Οι σφαίρες έμπαιναν απ' τό παράθυρό μου και σφηνώνονταν στον τοίχο.

Σε λίγο οι πυροβολισμοί λιγότεψαν και, ταυτόχρονα, άνοιξε η πόρτα μου. 'Απ' έξω

ήταν η Βαλερί.

— Είχες δίκη, μου είπα. Ειδοποίησε τόν παππού, αλλά δε σε πίστεψε. Πάρε αυτό τό όπλο, Χάρρυ, και βοήθησε μας να άμυνθούμε. 'Εγώ, είτε έτσι είτε άλλιώς, ήμουν χαμένος. Και ζωντανό να μ' έπιαναν οι άνθρωποι τού 'Ελ Σικίνα, δε θα γλύτωνα.

Πέρασαμε από σκοτεινά δωμάτια και διαδρόμους, πατώντας πάνω στα κορμιά τών σκοτωμένων. 'Ο Σουδανέζος, γονατιστός μπροστά σ' ένα παράθυρο, πυροβολούσε άδιάκοπα. Ήυρισε άπότομα μόλις μήκαμε.

— Στρέψε άλλο τό όπλο σου, τού είπα. Είμαι με τό μέρος σας.

Λίγο παραπέρα, ήταν ξαπλωμένος στο σκοτάδι ο 'Αρμάνδος Ντ' 'Αρόνζ. Στο φώς τού φεγγαριού, είδα πως τό πουκάμισό του ήταν ματωμένο. Με φώναξε να πάω κοντά του.

— Πήρα μία επίκινδυνη άπόφασι, μου είπε, αλλά δεν μπορώ να κάμω διαφορετικά. 'Αν αγαπάτε την έγγονή μου, θα βοηθήσετε να σωθί;

— Πώς; ρώτησα εγώ.

— Άπλωσε τό χέρι του και είδα ότι κρατούσε μία περγαμνή.

— 'Ο χάρτης τού θησαυρού! είπε.

— 'Όστε, λοιπόν, ήταν αλήθεια!

— Δεν έχουν άπομεινει πολλά πράγματα, εξακολούθησε. 'Αλλά, αν αγαπάτε τη Βαλερί, μπορείτε να εξαγοράσετε τη ζωή της και τη δική σας.

Κύτταξα τό χάρτη.

— Αυτή τη συμβουλή, είπα, δεν την καταλαβαίνω....

— Θα σας εξηγήσω τη σημασία της, είπε ο γέρος, αλλά όρκιστήτε, ότι θα κρατήσετε τό όλο σας.

— Έδωσα τόν όρκο που μου ζητούσε.

— Έλάτε πιό κοντά, είπε ο Ντ' 'Αρόνζ. Θα σας δείξω πως θα βρήτε τη Σπηλιά τών Κουρσάρων....

Όταν τελείωσε, έβαλα την περγαμνή στην τσέπη μου και προσπάθησα να περιποιηθώ τό γέρο. 'Αλλά τό σώμα του είχε δαρύνει και, δταν τού μίλησα, δεν πήρα άπάντησι. 'Ηταν νεκρός.

Ξαφνικά, άκούστηκε μία όμοβροντία και η Βαλερί φώναξε:

— Χάρρυ, έλα εδώ, σ' 'Αλή πληγώθηκε. 'Ο πελώριος Σουδανέζος μόρφαζε απ' τόν πόνο.

— Γεμίστε τό όπλο μου γρήγορα, κύριε! Έρχονται!

— Εγώ πετάχτηκα στο παράθυρο. — Μάριο! Μάριο! φώναζε. Πες να σταματήσουν τούς πυροβολισμούς. 'Όλα είναι εν τάξει.

— Χάρρυ! φώναζε η Βαλερί.

Με μία τελευταία προσπάθεια, ο 'Αλφ κατώρρωσε να άνορθώσει τό πελώριο σώμα του. Σήκωσε τό χέρι και με χτύπησε στο κεφάλι με τό κοντάκι τού όπλου του. Σωριάστηκε άναίσθητος.

ΟΤΑΝ συνήλθα, τό δυνατό φώς της ημέρας θάμπωσε τα μάτια μου. Τά ξανάκλεισα άμέσως. 'Ενοιώθα τη γήινη σφαίρα να σαλεύη από κάτω μου. Πέρασαν αρκετές στιγμές ως πού να καταλάβω, ότι ήμουν δεμένος χειροπόδαρη στη ράχη μιας καμήλας. 'Αριστερά μου είδα τα γαλάνα νερά της Μεσογείου.

Οι Βεδουίνοι σταμάτησαν και πέψεψαν. 'Ελυσαν τα χέρια μου και τά πόδια μου και με πήγαν στην κορυφή της φάλαγγος. Εκεί ήταν ο Μάριο Μαρτώ και δίπλα του η Βαλερί Ντ' 'Αρόνζ.

Τόν ρώτησα γιατί με είχαν δέσει, άφωυ είχα κρατήσει τό λόγο μου. Λίγο παραπέρα οι συμμορίτες έσκαδαν. 'Ο Μάριο πρόσεξε, ότι τούς είδα και χαμογέλασε.

— Μία τρύπα για σένα, Χάρρυ! είπε.

— Μά γιατί; φώναζε. Πού είναι ο 'Ελ Σικίνα; Πού είναι; Όέλω να με πές σε κείνον.

— Και ύποτίθεται πως είσαι έξυπνος! είπε γελώντας ο Μάριο.

— 'Όστε αυτός ήταν ο 'Ελ Σικίνα! Θάπρεπε να τό είχα μαντέψει από καιρό.

— Έβαλα τό χέρι στην τσέπη μου. 'Ο χάρτης είχε εξαφανιστή. 'Όστόσο, κρατούσα ακόμα ένα άτού.

— Σας είπα, δεν ξέρω τόν κώδικα, έλεγε η Βαλερί. 'Αλλά και αν τόν ήξερα, θα προτιμούσα να πεθάνω, παρά να σας τόν πώ.

— Μία στιγμή! φώναζε. Τόν ξέρω τόν κώδικα. Και θα σου πώ, 'Ελ Σικίνα, πως να πας στη σπηλιά με τό θησαυρό. 'Αλλά με ένα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ 45

Πέρασε μέσα, φίλε μου, είπε. Μη στέκεσαι σαν άπολιθωμένος.

ΕΛΛΗΝΕΣ
ΥΠΑΡΞΙΣΤΑΙ
Σίμος

Αθηναίος υπαρξιστής

ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ «ΙΠΤΑΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΓΚΑΣ»

Μιά πολύ περίεργη νότα έφεραν στην πρωτεύουσά μας οι τόσο θορυβοποιοί "Ελληνες υπαρξιστές".

Με τὸ παράξενο ντύσιμό τους — με τρουά κάρ στενά παντελονάκια κι' αχτένιστα μαλλιά οι κοπέλλες, με γένεια και πουλόβερ με φανταχτερὰ χρώματα, κι' αγόρια — με τὰ καμώματά τους, με τις λογίων-λογίων εκκεντρικότητες τους, όλοένα ξαφνιάζουν τὸν κόσμο και αναμφισβήτητα σκορπίζουν τὸ κέφι στους άνυποψίαστους θεατές τους.

«Ζούμε μιά στενόχωρη ζωή, γιατί νά μην τὴς δώσουμε μιά εὐχάριστη όψη;». Σ' αὐτὰ τὰ λόγια συνοψίζεται τὸ «πιστεύω» τῶν υπαρξιστῶν μας. Καί οι νέοι αὐτοί αγωνίζονται παντοιοτρόπως νά τὸ πετύχουν.

Τὸ υπαρξιστικὸ κίνημα είναι καινούργιο στὴ χώρα μας, όμως, μπορούμε νά πούμε, πὼς μέσα σὲ λίγους μήνες απέκτησε αρκετοὺς όπαδούς.

Ὁ κόσμος βλέπει μὲ έκπληξι τούτα τ' αγόρια και τὰ κορίτσια, διασκεδάζει μαζί τους και καμμιὰ φορά, τὰ εὐρανεύεται.

Δυὸ περίπου χρόνια μετὰ τὴν ἐποχή πού ὁ Σάρτρ ανέλαβε τὴν ηγεσίά του γαλλικοῦ υπαρξισμοῦ και τὸ καρτιέ του Σαιν Ζερμαίν ντέ Πρέ, στὸ Παρίσι, γίνηκε τὸ παγκόσμιο κέντρο του νέου κινήματος, μερικοὶ "Ελληνες φοιτηταί, πού έρχονταν ἀπὸ τὴ Γαλλία, έφεραν στὸν τόπο μας τὴν υπαρξιστικὴ θεωρία. Προσπάθη-

σαν νά τὴν ἐπιβάλουν, μὰ ἀπέτυχαν. Πέρασε καιρός.

Τὸν περασμένο Ἰανουάριο μπήκαν πραγματικά οι βάσεις του ἑλληνικοῦ υπαρξισμοῦ. Μαζεύτηκε μιά μεγάλη παρέα, ἀπὸ αγόρια και κορίτσια, διάλεξαν ἕναν ἀρχηγό, έτοιμάσαν καταστατικό κι' ίδρυσαν ἕνα σωματείο.

Στὸ Παρίσι οι περαστικοὶ «έξιστανισαλιστὲς» μαζεύονται στὶς καφετερίες του Φλώρ και του Μαμπιγιόν, ἐδὼ διάλεξαν γιὰ κέντρο τὸ «Πικαντίλλυ» και, μερικοὶ, τὸ πατάρι του «Λουμίδη». Μὰ έχουν και ἕνα ξεχωριστὸ δικὸ τους στέκι, τὴν «Ιπταμένη παράγκα». Ἐκεῖ γίνονται τὰ υπαρξιστικὰ γλέντια και ἐκεῖ είναι τὸ ὄρητήριό τους.

Στὴν ὁδὸ Σαρρῆ 29, στοῦ Ψυρρή, βρίσκεται τούτο τὸ περίεργο πράγμα, ἡ «Ιπταμένη παράγκα». Ἀνεβαίνεις ἀπὸ μιά στενὴ σκάλα, ἀμφιδόλου ἰσορροπίας και χρησιμοποιεῖς όλες τις ἀκροβατικές σου δεινότητες, σκαρφαλώνοντας.

Ὅταν πρωτομπήκα μέσα ζαλιστῆκα, ἀντικρύζοντας τὸ ἐσωτερικό. Τί μπέρδεμα! Ραπτομηχανές ἀνακατεμένες με ἔργα γλυπτικής, σπασμένες καρέκλες, μοτέρ, ἐξαρτήματα αὐτοκινήτων, ἕνα κόκκινο πουλόβερ χωμένο μέσα σὲ μιά κατσάρλα, ἕνα ζευγάρι ὀσπρες μάλλινες κάλτσες κρεμασμένες νὰ στεγνώσουν πάνω σ' ἕνα πίνακα ζωγραφικῆς.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἑλλήνων υπαρξιστῶν, ὁ Σίμος, με ὑποδέ-

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἑλλήνων υπαρξιστῶν, Σίμος Τσαπνίδης, σὲ μιά ἀπίθανη στάσι. Οι λάτρες τῆς θεωρίας του ἀποθαμάζουν.

Μονομαχία στὸν ἥλιο: "Ὁχι! Ὁ ἀρχηγὸς μονομαχεῖ με ἕναν ὁπαδὸ, στὸ πατάρι τῆς κλυδωνιζομένης παράγκας.

Τὸ πρωτότυπο σ' αὐτὸ τὸ «μπούκι» είναι ἡ ἐμπολισία τῶν χορευτῶν.

χτηκε με μεγάλη εὐγένεια. Κα-στανὸ γενάκι, λίγα σγουρά μαλλιά, και θὰ εἶχε ἐπιτυχία ἀν ὑπεδύετο τὸ Χριστό, σὲ κινηματογραφικὸ ἔργο. Ἡ «Ιπταμένη παράγκα» είναι ἡ κατοικία και τὸ ἐργαστήριό του. Κατασκευάζει ἀντίσκηνα και καλύμματα αὐτοκινήτων. Μὰ ὁ Σίμος ἔχει και ἄλλο ἐπάγγελμα. Είναι ἡθοποιός! Ἐχει παίξει, ὡς τώρα, σὲ δέκα ἐλληνικές ταινίες. Ἀπὸ τότε πού ὁ Σίμος ἔγινε ἀρχηγός, φιλοξενεῖ στὴν παράγκα του κάθε υπαρξιστὴ πού δὲν ἔχει ἐργαστήριό ἢ ἀκόμα και κατοικία. Ἐτσι, τὸ ἀπίθανο σπιτικό του ἔχει γίνει και ἀτελιὲ δύο ζωγράφων και ἑνὸς γλύπτη. Τὸ καλοκαίρι φιλοξενήθηκαν ἐκεῖ και μερικοὶ Γάλλοι υπαρξισταί πού ἤθελαν στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Σίμος με δόθησε και ἀνέδῃκα ἀπὸ μιά σκαλίτσα σ' ἕνα πατάρι, ὅπου είναι τὸ γραφεῖο του. Γεμάτο συνήματα. Με μεγάλα γράμματα. «Γαλλία: Σάρτρ, Ἑλλάς: Σίμος».

Χιλιάδες φωτογραφίες είναι κρεμασμένες ἀπὸ σπάγγους, σὰ σὲ σημαϊοστόλιστο δαπὸρι σὲ γιορτὴ. Πιὸ πέρα ἕνα γυμνὸ μοντέλο, ἕνα τοπίο τῆς Κερκύρας...

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πρωτόγονο σπίτι, γίνονται τὰ υπαρξιστικὰ πάρτυ. Χορεύουν μπούκι-μπούκι, με δλους τὸς κανόνες τῆς παραφροσύνης, ἐνὺ ἡ παράγκα κλυδωνίζεται ἐπικίνδυνα.

Οἱ παρευρισκόμενοι τρῶνε ρέγγες, με μέλι ἢ γιαούρτι, ἀνάλογα με τὰ γούστα του καθενός.

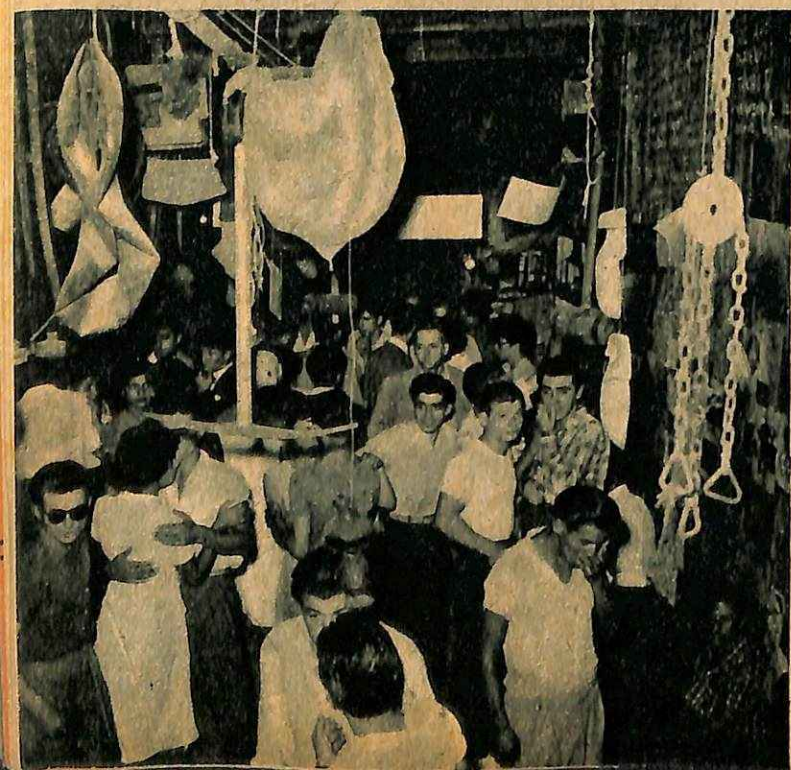
Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, κυκλοφόρησαν στοὺς δρόμους τῆς Ἀθῆνας με χάρτινες γραβάτες, ὅπου φιγουράριζαν οι τίτλοι τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Ἄλλη φορά, πού ἔδρεχε, ὁ Σίμος δῆλκε στὸ δρόμο με μιά πελώρια ὀμπρέλλα τῆς πλάζ, ἀπὸ κάτω ἔξη - ἔφτα χαμογελαστοὶ ἐξιστανισαλιστὲς.

Και στὸ μεταξύ, στοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους, πληθαίνουν οι γενειοφόροι και οι κοπέλλες με τὰ «κορσαίρ» παντελόνια.

Δ. ΚΑΠΑΝΟΓΛΟΥ

Τὸ πιάνο παίζει και ἡ υπαρξιστριά μας ἀνεβαίνει στὸ ὕψη οἰστρηλατομένη, ἐνὺ οι... πιστοὶ παρακολουθοῦν, με ἐξίστανισαλιστικὴ προσήλωσι.

Τὸ ὁμοίωμα τῆς παράγκας φορτωμένο στὸ αὐτοκίνητο είναι ἔτοιμο νά... πετάξη. Ὁ νεαρός υπαρξιστὴς τοποθετεῖ τὴν ἐπιγραφή του σωματείου. Κάτω: Μιά ἀπομὶς τῆς «Ιπταμένης παράγκας» σὲ ὥρες υπαρξιστικοῦ κεφιού. Χορεύουν, ἐνὺ τὰ κρεμασμένα τσουβάλια, οι σαμπρέλλες κλπ. ἀπειλοῦν τὰ κεφάλια τους.

Δεύτερη σκηνὴ ἀπὸ τὰ πάρτυ τῶν «έξιστανισαλιστῶν»: Ὁ Σίμος ἐν μέσω τῶν... ὁπαδῶν του, χορεύοντας, περιέργως, ἕνα λικνιστικὸ ταγκό.

ΚΑΤΑΛΑΒΑ... ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

κρή φίλη, που μπορεί κανείς να της έμπιστευτεί τα μυστικά του, να της ληψί τις έρωτικές του περιπέτειες, τις μικρές απογοητεύσεις του και να της ζητά καμιά φορά τη συμβουλή της...

Με χαρακτήρα ευμετάβλητο, ο Λιονέλ έτρεχε από τη μία στην άλλη, είχε περιπέτειες διαρκώς καινούργιες, διασκεδάζε χωρίς να θέλη να δεσμευτεί ποτέ. Βέβαια, δε δεχόμουν να γίνω παιχιδάκι του ή η φιλενάδα μιας δμομάδας. Άλλα θα με παρηγορούσε, αν τον έβλεπα, τουλάχιστον, να με ποθή...

Άλλα ποτέ δεν τον ένοιωθα ταραγμένο πλάι μου.

Έφτασα ν' αμφιβάλλω για την εμφάνισή μου. Κυτταζόμουν συχνά στον καθρέφτη, εξέταζα προσεκτικά τον εαυτό μου. Έβλεπα μια ψηλή κοπέλλα, πολύ λεπτή, με κομψή σιλουέττα, που το ξανθό πρόσωπό της και τα χρυσαφένια φουσκά μαλλιά της, άξιζαν να τα κυττάξεις. Είλικρινά, εύρισκε λιγώτερο δμορφες από μένα τις περισσότερες φιλενάδες του...

Κι όμως, όταν κανένας φίλος του έλεγε, μιλώντας για μένα: «Είναι το φλέρτ σου», ο Λιονέλ γελοούσε και έλεγε: «Μά όχι, δεν υπάρχει τίποτα μεταξύ μας, σε δεβαίω! Είμαστε, απλώς, φίλοι!»

Αυτό κράτησε χρόνια — έξη, επτά. Στο διάστημα αυτό γνώρισα την αναμονή, την έλπιδα, την απελπισία, έζησα άρες θαυμάσιες κοντά στον Λιονέλ, πίστευα πολλές φορές, τόσο ήταν τρυφερός, ότι θα πρόσφερε τα λόγια που περίμενα, για να τον δω, λίγα λεπτά αργότερα, να στριφογυρίσει γύρω από μια οποιαδήποτε γυναίκα, που του κινούσε την περιέργεια ή τον συγκινούσε. Κι αυτό ήταν, αληθινά, ένα μαρτύριο. Όμως, προτιμούσα χίλιες φορές να τον βλέπω, παρά να μην τον βλέπω καθόλου. Δεν ήμουν ευτυχισμένη, παρά μονάχα κοντά του, και αυτός, πράγμα παράδοξο, ένοιωθε την ανάγκη να μου τα λέει όλα, ακόμα και τις κρυφές του σκέψεις, που καμιά φορά δεν ήταν άριστες... Άλλα του τα συγχωρούσα όλα.

Όταν γύριζε από μια έρωτική περιπέτεια, μετανιωμένος ή βαρυστημένος, έτοιμος, όμως, να ριχτεί σε μια καινούργια, του έλεγα καμιά φορά:

— Θα καταλήξω να σε σιχαθώ. Τρέχεις από τη μία γυναίκα στην άλλη. Είναι αποκρουστικό αυτό που κάνεις!...

Εκείνος γελοούσε: — Άποκρουστικές οι δμορφες γυναίκες... Είσαι τρελή! Άλλωστε, ξέρεις, ότι δε μ' έμποδίζουν να εργάζομαι, να έχω τις φιλοδοξίες μου. Τις γυναίκες τις παίρνω σαν τα λουλούδια! Κατά βάθος, είμαι ένας καλός τύπος!

— Ναί, ένας απατεώνας της αγάπης!... — Όχι! Δε λέω ποτέ ψέματα. Σε καμιά δεν υπόσχομαι τίποτα, που δεν μπορώ να κρατήσω...

Χωρίς να το ξέρη, μ' έκανε να υποφέρω πολύ. Εύτυχώς, είχα τώρα τη δουλειά μου, σ' ένα μεγάλο έκδοτικό όικο, και αυτό με κρατούσε σε μια πνευματική ισορροπία. Άλλα αν ήμουν ή παλιά αργόσχολη δεσποινίς, που ήταν διαρκώς απορροφημένη στα έρωτικά δνειρά της, θα είχα γίνει νευρασθενική!

Μια μέρα, ήταν μοιραίο αυτό, ο Λιονέλ μου ανήγγειλε, ότι παντρευόταν. Δεν ξέρω πώς μπήκε να κρύψω το σπαραγμό της ψυχής μου. Έβλεπα, ότι ως τότε, δεν είχα πάψει να ελπίζω. Τώρα, όλα είχαν τελειώσει!

Η μνηστή του ήταν μια χαριτωμένη μελαχροινή κοπέλλα, με γλυκά μάτια, άφελής, ευγενική, τρυφερή, με απ' αυτές τις αξιοπρεπείς γυναίκες, που έχουν ανάγκη να τις διεκδύνη ένας σούζυος, έπειδή, μόνες στη ζωή, είναι χαμένες. Ήταν, ακριβώς, το αντίθετο από μένα, στο χαρακτήρα, όπως και στην εξωτερική εμφάνισή.

Ο Λιονέλ μου είπε:

— Είναι ο τύπος της γυναίκας που μ' αρέσει: πρέπει να την προστατεύς, να την συμβουλεύς, να χάνει μόλις πάσης να της απλώνεις το χέρι. Ό! Είναι ένα θαυμάσιο πλάσμα!...

— Ελπίζω, ότι, τουλάχιστον, θα της είσαι πιστός;

— Ό, αυτό είναι άλλο πράγμα, είπε με κυνισμό. Πάντως, κι' εγώ ελπίζω, ότι δε θα μου είναι κουραστική. Είναι σπουδαίο αυτό, ξέρεις, στη ζωή, όταν είσαι άντρας: Να έχεις γυναίκα, που να σ' αφήνει να κάνεις, τι σ' αρέσει!...

Παντρεύτηκε και θέλησε να γίνουμε φίλες, ή Λουσιέν κι' εγώ. Η αλήθεια είναι, ότι δεν μπορούσα να ζηλέψω την ευγενική αυτή κοπέλλα, την τόσο ανυπεράσπιστη, που λάτρευε τον άντρα της σά Θεό, που μ' αγαπούσε και με θαύμαζε, έπειδή εκείνος της είχε πη, ότι ήμουν καταπληκτική κοπέλλα. Άκουε τις συμβουλές μου και έκανε, τι μπορούσε για να μ' ευχαριστή. Δεν έβαζε ποτέ στο μυαλό της, ότι μπορούσαν να της πούν ψέματα. Είχε ανατραφεί σε σχολή καλογραιών και ήταν έντελως απορροαστική για τη ζωή. Είχε δώσει στον Λιονέλ μεγάλη προίκα, αλλά πίστευε, ότι του όφειλε και εύγνωμοσύνη, που την είχε διαλέξει.

Εκείνος ήταν έρωτευμένος μαζί της, σκεδόν ένα χρόνο. Έπειτα, όταν η Λουσιέν έμεινε έγκυος, ξανάρχισε τα παλιά του. Κι' εγώ, ξανάγινα η μυστικισμός του, ή οποία, όμως, δεν κατάρθωνε να τον χαλιναγωγήσει. Μου εξιστορούσε πάλι τις έρωτικές του περιπέτειες, δεβαιώνοντάς με, αυτόσο, ότι διατηρούσε για τη γυναίκα του έντελως ξεχωριστή στοργή.

Η Λουσιέν έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τη Νικόλ, και θεωρούσε τον εαυτό της απόλυτα ευτυχισμένη.

Στο τέλος του Ιουλίου, φύγαμε μαζί, ή Λουσιέν κι' εγώ, για να περάσουμε μερικές δμομάδες στις άκτες της Μάγχης. Ο Λιονέλ έρχοταν και μās εύρισκε δυο-τρεις φορές τη δμομάδα, έρωτοτροπούσε δεξιά και αριστερά και, καμιά φορά, αυτό μ' εξερέθιζε. Καθώς έγραφε, κάθε δμομάδα, ένα ρεπορτάζ χιουμοριστικό για τις πλάξ, εξηγούσε στη γυναίκα του, ότι έπρεπε να γνωρίζη από κοντά τους παραθεριστάς, να κουβεντιάζη μαζί τους, να σημειώνη τις απαντήσεις τους και τις σκέψεις τους...

Η ευσιστία της Λουσιέν μ' έκανε έξω φρενών. Θυμόμουν ένα ήλιόλουστο απόγευμα, που καθόμασταν μέσα σε μια βάρκα, ή Λουσιέν κι' εγώ. Η μικρή Νικόλ έπαιζε στην άμμουδιά, μαζί με άλλα παιδιά. Περιμέναμε τον Λιονέλ, για να πάμε μαζί δόλτα με το πανί. Δεν ήρθε, γιατί ήταν άπασχολημένος με κάποια δμορφη κοπέλλα. Υπομονητική, ή Λουσιέν, χαμογελούσε μ' επίεικεια. Εγώ ήμουν εκνευρισμένη, έξοργισμένη και έψαχνα με το βλέμμα ν' ανακαλύψω τον Λιονέλ στην πλάξ. Δε φαινόταν πουθενά.

Είμαι ανύποφορος, είπα στη Λουσιέν, και έσυ είσαι πολύ επίεικς απέναντί του. Αυτή είναι μεγάλη αγένεια! Να μās κάνει να τον περιμένουμε έτσι, είναι απίστευτο!...

Δεν μπορώ να θυμώσω μαζί του, δήλωσε ή Λουσιέν. Όταν δεν είναι κοντά μου, σημαίνει ότι έχει δουλειά! Ψάχνει να βρη θέματα για τα άρθρα του, το ξέρεις καλά.

Δεν έπειμαι. Τι μπορούσα να πώ, άλλωστε; Για τίποτα στον κόσμο, δε θα ήθελα να γίνω εγώ ή αίτια να νενυθθ ή αμφιβολία σ' αυτή την τρυφερή καοδιά.

Με λίγα λόγια, ο Λιονέλ δε φάνηκε δλο το απόγευμα και μου ψιθύρισε το δοάδι στο αυτί, ότι είχε διασκεδάσει άνοκετα πρωτότυπα με μια γοητευτική Άγγλιδα...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 45

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΛΥΠΕΣ ΤΩΝ ΑΠΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΕΓΩ που με δλέπεις, μέχρι που να φτάσω να γίνω ο Σωτηράκης ο μπαρμπέρης με τ' όνομα, θα έχω φάει περισσότερες από εκατό χιλιάδες καταπρακίες:

— Έλα εδώ, μικρέ. Γιατί δεν καθάρισε καλά το πιπέλο μου;

— Λάβε μια φάπα!...

— Σωτηράκη, γιατί δεν ακόνισες τα ξυράφια μου;

Λάβε δεύτερη φάπα!... Τέσσερα χρόνια — από 11 μέχρι 15 χρονών — έτρωγα φάπες. Κάλους έχει κάνει το κεφάλι μου από την καρπαξιά. Κι' έπειδης το ξύλο δγίηκε από τον Παράδεισο, γίνηκα άγγελος: Οι φτερούγες μου λείπουνε μόνο, για να πετάξω και ν' διαλαλήσω στους ούρανους τί ώραία που τα περνάμε στον Παράδεισο της Γης...

Μόλις έκλεισε τα 18 χρόνια, έπιασα στο χέρι μου ξυράφι, έπιασα δική μου πολυθρόνα, κι' άρχισα να δέρνω τον αντικαταστάτη μου:

— Έλα εδώ, Οθωωρή. Γιατί δεν ζεστάνεις καλά το νερό; Λάβε δυο καρπαξίες για να μάθης.

Και ν' δες που θα μάθη ο Οθωωρς και θα γίνη τεχνίτης καλύτερος κι' από του λόγου μου. Είναι κι' έξυπνο παιδί το άτιμο, αλλά το προσέχουμε κι' όλοι μās εδώ μέσα: Έξη μπαρμπέρηδες τον δέρνουμε. Και δλάκας να είναι θα τη μάθη την τέχνη...

Με ρώτησε πώς πάνε οι δουλειές, κύριε Πελοπίδα μου. Πώς να πάνε; Από τον καιρό που μπήκε ο διάβολος μέσα στο κεφάλι κάποιου κερατοεγγλέζου και βρήκε τη ξυριστική μηχανή, από τα τότες, καλή μέρα δεν έχουμε δη ό μπαρμπέρηδες.

Θα μου πής, κόβουμε μαλλιά. Μη κυττάς που ή άεσντία σου, κύριε Πελοπίδα μου, κουρεύεται κάθε έβδομάδα. Ο κοσμάκης κάνει δυο μήνες να μπη σε κουρείο!...

Κι' έπειτα μου λες ότι υπάρχει Κυβέρνησις! Πώς δίνει έπίδομα άστου, κύριε Κράτος; Να δώσης κι' έπίδομα κουρέματος, Διαφωνείς, κύριε Πελοπίδα; Το κούρεμα είναι ζήτημα υγείας...

Θέλεις να μάθης και κάτι άλλο; Έδιάδασα τις άλλες σ' ένα περιοδικό, ότι ο Έγγλέζος που έστίαζε την πρώτη ξυριστική μηχανή, ήταν σπανός!... Πιο αίμοδρόο άνθρωπο από τους σπανούς δεν υπάρχουν...

Πώς σου φάνηκαν τα νέα για την μπόμπα; Την φτιάχνουνε, λέει, κι' οι Αμερικανοί κι' οι Έγγλέζοι κι' οι Ρώσοι! Τώρα, που λές, σωθήκαμε! Όπου νάναι θ' άρχίσουν να φτιάχνουν άτοιμικές μπόμπες από νάυλον! Διαφωνείς;

Σπανός ήταν, που λές. Οι άρχαιοι Σπαρτιάτες τους σφάζανε, λέει, τους σπανούς. Όραιο δούλει ή Σπάρτη. Βγάλε και πορτοκάλια...

Όστε θα παντρευτής, λοιπόν. Η δ-

ρα ή καλή. Έρωτας, κύριε Πελοπίδα, ή συμφέρον; Καλός ό έρωτας, αλλά καλό και το συμφέρον. Διαφωνείς; Θα μου πής, του λόγου μου, γιατί παντρεύτηκε από έρωτα; Το έχει το έπαγγελμα. Στην πόρτα του κουρείου όλη την μέρα εγώ, στο άπέναντι παράθυρο εκείνη. Τί ήθελες να κάνουμε; Αναδουλειές υπήρχαν και το ρίξαμε στο να κόβουμε χαλβά!...

Της γειτονιάς μās δεν είναι ή υποψήφια, κύριε Πελοπίδα; Ξέρω ποιά είναι. Να ζήσετε. Πρώτης τάξεως κοπέλλα. Εγώ τα ξέρω καλά όλα τα κορίτσια της γειτονιάς. Αναδουλειές, δλέπεις...

Διάδασες για τους Έγγλέζους που ανεβήκανε στα Ίμαλάια; Ποός ξέρει τί λογις νέα έγγλέζικη μηχανή είναι κι' αυτή πάλι!...

Τ' δνειρό μου, λοιπόν, είναι να δουλεύω καθιστός. Μόνο τα άλογα κι' οι μπαρμπέρηδες δουλεύουνε δρβιοι. Δεν πιάνεις, κύριε Άγγλις, να κάνης μιάν έφεύρεσι που να κουρεύουν οι μπαρμπέρηδες καθιστοί;

Αν νοικιάσω το άπέναντι μαγαζί και, το κάνω κουρείο, θα με προτιμάς, κύριε Πελοπίδα; Λέω να του δάλω στην αρχή μόνο μια πολυθρόνα. Σε κανένα χρόνο θα το έχω κοτσάρει και δεύτερη. Ας οικονομήσω πρώτα τα τρία νοίκια που μου ζητούν για μπροστάτζα κι' έπειτα τα λέμε.

Από έρωτα, λοιπόν! Άγαπηθήκαμε και παρήκαμε. Αυτό ήταν όλο. Άδέκαρος εγώ, άφραγκη εκείνη. Και τα έξοδα για τα κουφέτα, που λείει ο λόγος, τα δανειστήκαμε κι' αυτά...

Στην αρχή θα δουλεύω μόνον εγώ κι' ο Οθωωρς. Του έταξα πώς θα τον αφήνω να φεύγη μισή ώρα πιο μπροστά για να πηγαίνη το θράδι στο σχολείο. Μόνο που δεν τρελλάθηκε από τη χαρά του! Ξέρεις τί άτιμο παιδί είναι; Φοβάει για τα γράμματα.

Θα μου πής, δεν είχε τίποτα ή γυναίκα σου; Οι γέροι της είχαν κάποιο οικοπεδάκι, αλλά το κρατήσανε για να το δώσουν στην άλλη κόρη τους, που είναι λίγο άδικομένη από το Θεό. Θέλεις να τα δάλω με το Θεό;

Πώς σου φάνηκε το μάς; Καλός ό Πανιώνιος. Όμάδα λεβεντιά. Στον Ίπποδρουο πήγες;

Έχω ένα καινούργιο φάρμακο για τη φαλάκρα. Το δοκιμάζουμε και σε λόγου σου, κύριε Πελοπίδα;

Δεν μās φτάνουν οι άλλες μηχανές του ξυρισματος, θγάλανε και ήλεκτρικές. Τις περνάς στη πρίζα και τζιζζ! ξυρίζεις.

Άλλος σπανός Έγγλέζος! Μου δίνεις, στόλο; Η καλύτερα να μη μου δώσης, γιατί θα την κάψω την Άγγλις.

Με τις υγείες σου, κύριε Πελοπίδα...

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ...

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΌΤΑΝ ήμασταν ακόμα στην άρχή της δημοσιογραφικής μās καριέρας, ο Ούίλλιαμ Σουίτον και εγώ, είχαμε μεγάλες οικονομικές στενωχίες.

Μια μέρα μās χρειαζόνταν τρία δολάρια. Τα είχαμε άπόλυτη άνάγκη.

— Θα μās τα δώση ό Θεός, είπε ό Σουίτον.

Εγώ, όμως, να πώ την αλήθεια, δεν είχα πολλές έλπίδες στο Θεό.

Καθόμουν στο σαλόνι ενός ξενοδοχείου και βασάνιζα το μυαλό μου πώς θα κατάρθωνα να εξοικονομήσω τα τρία δολάρια. Ξαφνικά ήρθε και τριφτήκε στα πόδια μου ένας ωραιότατος σκύλος. Ο στρατηγός Μάικ, που περνούσε εκείνη τη στιγμή σταμάτησε, κύτταξε το σκύλο και μου είπε:

— Είναι θαύμα. Τον πούλας;

Η προφητεία του Σουίτον έπραγματοποιείτο.

— Ναί, απάντησα εγώ, σās τον πούλω. Τρία δολάρια.

Ο στρατηγός ξαφνιάσθηκε.

— Τρία δολάρια μονάχα; Αυτό άξίζει τουλάχιστο έκατό. Για ξανασκέψου το.

— Όχι, είπα εγώ, τρία δολάρια.

Ο στρατηγός πλήρωσε τα τρία δολάρια και πήρε το σκύλο.

Έπειτα από λίγο μπήκε στο σαλόνι ένας κύριος, που είχε ύφος στενωχωρημένο. Κυτταξε γύρω του σαν κάτι να γύρευε.

— Μήπως ψάχνετε για κανένα σκύλο; τον ρώτησα.

Το πρόσωπό του φωτίστηκε:

— Ναί, μήπως τον είδατε;

— Θα σās τον βρώ, του άπήνητσα, αλλά θα μου δώσετε τρία δολάρια.

Δέκα θα σās δώσω αν μου τον βρήςτε, είπε ό κύριος.

— Όχι, είπα εγώ, δεν θέλω περισσότερα από τρία δολάρια.

Τόσα είχε πη ό Σουίτον ότι θα μās έδινε ό Θεός. Θα είναι, επομένως, άμαρτία να πάρω περισσότερα.

Ανέβηκα στο δωμάτιο του στρατηγού και τον παρακάλεσα να μου επιστρέψη το σκύλο. Δεν τον έλα πούλησε στα σοβάρ, γιατί ένας τέτοιος σκύλος άξίζει, όπως είχε πη ό ίδιος, έκατό δολάρια και όχι τρία. Ο στρατηγός δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Μου έδωσε το σκύλο πίσω και το έστρεψα τα τρία δολάρια του.

Κατέβηκα κατόπι κάτω και παρέδωσα το σκύλο στον ιδιοκτήτη του τσεπώνοντας τα τρία δολάρια της άμοιβής.

Έφυγα από το ξενοδοχείο με ήσυχη την συνείδησή μου. Ποτέ δεν θα μπορούσα να χρησιμοποίησω τα τρία δολάρια που μου είχε δώσει ό στρατηγός, γιατί ήταν προίον άτιμης πράξεως, άφού ό σκύλος δεν ήταν δικός μου. Τα τρία δολάρια, όμως, του ιδιοκτήτη του ζωου, τα είχα κερδίσει με τον ίδρωτά μου, άφού του είχα βρη τον σκύλο του.

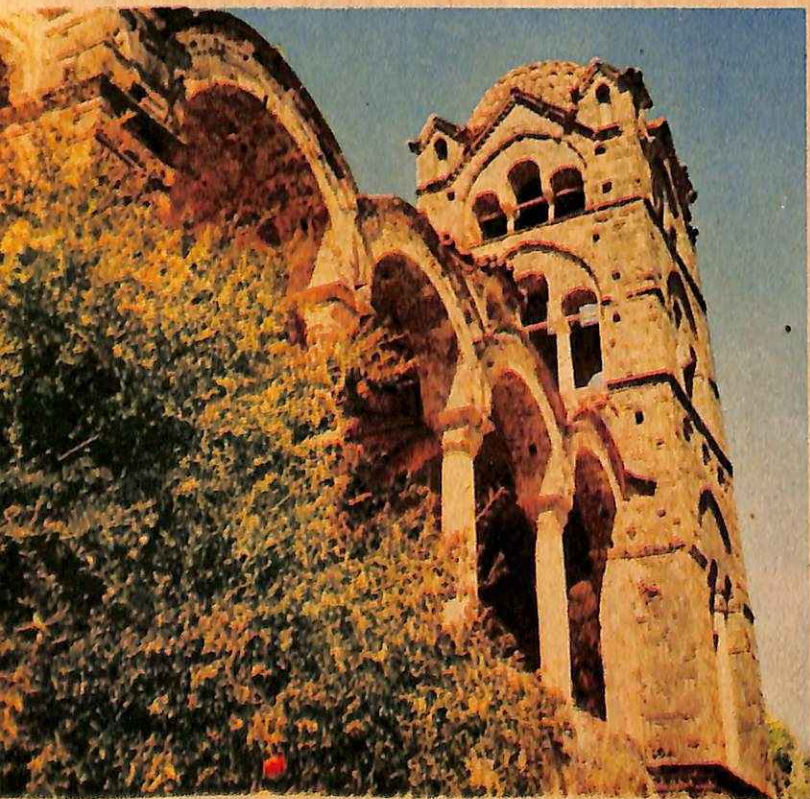
★★

35

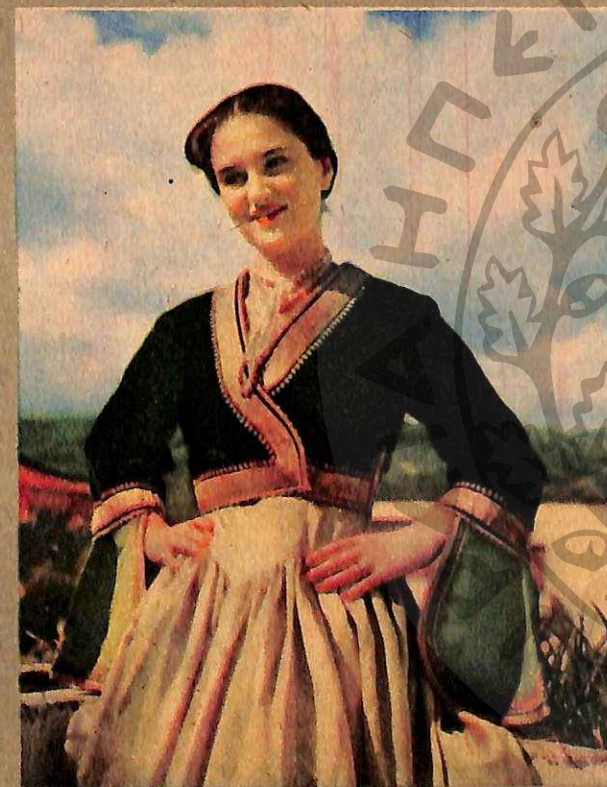

ΜΥΣΤΡΑΣ

Ἀριστερά: Ἡ Παντάνασσα, ἀρχιτεκτονικὸ ἀριστούργημα, ποὺ ἔχει μείνει ἀνέπαφο ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Εἶναι τὸ ἐπιβλητικώτερο καὶ τὸ καλύτερον διατηρημένο μνημεῖο τοῦ Μυστρά. Κάτω ἀριστερά: Τὸ περίφημο περιστήλιο τοῦ ναοῦ τῆς Παντανάσσης, ποὺ ἔχει ὑπέροχη θέα πρὸς τὸν κάμπο τῆς Λακωνίας. Κάτω δεξιά: Ἐνα ἄλλο ὄρασιό δυζαντινὸ κτίσμα, ποὺ διατηρεῖται ἀρκετὰ καλὰ εἶναι ὁ ναὸς τοῦ Ἀφεντικίου.

Κοπέδες ἐν Σπάρτῃ

ΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Το Ζωολογικό Μουσείο του Πανεπιστημίου 'Αθηνών, έχει διπλή αποστολή: αντικαθιστά, αφ' ενός, τον μη ιδρυθέντα, δυστυχώς, ακόμη, Ζωολογικό Κήπο και χρησιμεύει, αφ' ετέρου, για τις εργαστηριακές μελέτες των φοιτητών.

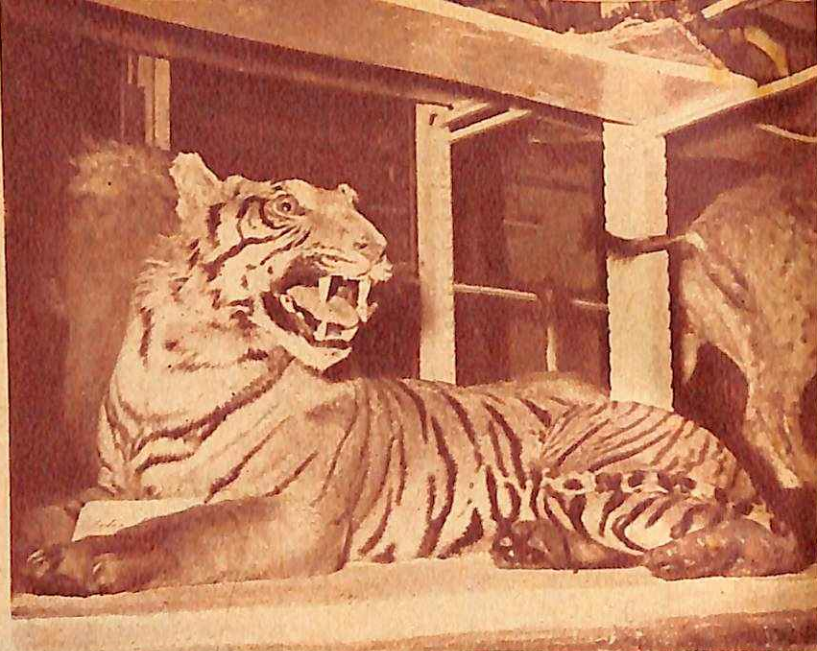
Δε γνωρίζουμε την ακριβή ημερομηνία της ιδρύσεως του Μουσείου, γιατί δεν είχε εξ αρχής την αυτοτελή μορφή που έχει σήμερα. Στην αρχή, αποτελούσε μέρος των γενικών συλλογών επιστημονικής φύσεως, που διέθετε το Πανεπιστήμιο για τις εργαστηριακές ασκήσεις των φοιτητών.

Η αρχή της προσπάθειας για την ίδρυση του Ζωολογικού Μουσείου, πρέπει ν' αναζητηθεί αρκετά χρόνια πίσω, και, συγκεκριμένα, στη Βιέννη το 1815. Τότε, ιδρύθηκε εκεί, από τον Καποδίστρια και μερικούς άλλους φιλοπρόόδους "Ελληνες, ή ε'Εταιρία των Φιλομαθών", ή οποία, μετά την ίδρυση του ελευθέρου 'Ελληνικού κράτους, δημιούργησε τη "Φυσιολογική 'Εταιρία".

Το 1875 το Ζωολογικό Μουσείο έγινε εντελώς ξεχωριστό κι' έτσι βρήκε τον τελικό και πραγματικό του προορισμό.

'Αλλά ένα κέντρο πανεπιστημιακών ερευνών, για νά ακολουθήσει γραμμή γόνιμη κι' αποδοτική, πρέπει νά βρίσκεται σε συνεχή επαφή με παρόμοιους οργανισμούς όλου του κόσμου και ν' ανταλλάσσει τις πληροφορίες και την πείρα του με τον καθένα απ' αυτούς.

Το Ζωολογικό Μουσείο, του οποίου διευθυντής σήμερα είναι ο καθηγητής κ. Πανταζής, για ν' ανταποκριθ' αυτό το έργο, εκδίδει και αποστέλλει στο εξωτερικό τις 'Επράξεις του Ζωολογικού Μουσείου του Πανεπιστημίου 'Αθηνών.

Και θαλασσωμένη, ακόμα, η τίγρις, έχει ύφος άγριο και τρομακτικό. 'Αλλά και τί μεγαλοπρέπεια τη διακρίνει! Μοιάζει ολοζώντανη και φαίνεται σά νά είναι έτοιμη νά όρμησι.

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η ΠΛΑΤΙΝΗ

Είμαι η άριστοκράτισσα των μετάλλων και άπασι νά κάνω γνωρίμες με τ' άλλα χημικά στοιχεία. Γι' αυτό, και στη Γή, με βρίσκουν καθαρή από κάθε πρόσμιξι, εκτός από μέταλλα της ίδιας οικογενείας με μένα, όπως το τρίδιον και το ρόδιον, που αποτελούν τους εύγενείς μου συγγενείς.

'Η Ιστορία μου, άρχίζει από την αρχαία Αίγυπτο. Σ' ένα μεταλλικό κουτί, του 7ου π. Χ. αιώνα, βρέθηκαν διακοσμήσεις από πλατίνη. Οι αρχαίοι, όμως, "Ελληνες άγνοούσαν την ύπαρξί μου, όπως και οι Εύρωπαίοι του Μεσαίωνα. Γι' αυτό, όταν ο 'Ισπανός ντόν 'Αντώνιο ντε Ούλλδα, με περιέγραψε για πρώτη φορά, έδω και διακόσια χρόνια, όλοι με πέρασαν για μέταλλο άγνωστο, ως τότε.

Σ' αυτόν τον 'Ισπανό έξερευνητή, χρωστώ και το σημερινό μου όνομα: πλατίνη, που σημαίνει «άσημάκι», γιατί μοιάζω με το άσημι και, συχνά, τ' όρυχεία μου βρίσκονται κοντά σε όρυχεία άργύρου και χρυσού.

'Η πρώτη εμφάνισίς μου στην παγκόσμια οικονομία, δεν ήταν από τις τίμιες: με χρησιμοποιούσαν για τή... νόθευσι του χρυσού. Γι' αυτό, και η Ισπανική κυβέρνηση διέταξε νά... πετάνε στη θάλασσα όση πλατίνη εύρισκαν οι πράκτορές της στα χέρια των χρυσωρύχων, στην 'Αμερική. 'Ετσι, πήγαν χαμένοι πολλοί τόνοι, που σήμερα θα στοίχιζαν δισεκατομμύρια δολάρια.

Οι Ρώσοι, που με ανακάλυψαν στα 1822, στα Ούράλια, στάθηκαν πιο συνετοί. Με χρησιμοποιούσαν, στην αρχή, για νά φτιάχνουν... τεσκούρια, άλυσίδες και άρμους για βαρέλια. Γρήγορα, όμως, ανακάλυψαν, πώς τ' αντικείμενα αυτά δε σκούριαζαν καθόλου και, τότε, σκέφτηκαν, γύρω στα 1840, νά κόψουν πλατινένια νομίσματα, που σήμερα αποτελούν το καμάρι των συλλεκτών, γι' αυτό είναι σπανιώτατα.

'Από τότε, όλος ο κόσμος άνεγνώρισε την αξία μου και, σήμερα, είμαι τέσσερις φορές ακριώτερη απ' το χρυσό. Σ' αυτό, συνετέλεσε και η χημική μου στή χρυσοχοία και ιδίως στη χημική βιομηχανία, που με συγκαταλέγει μεταξύ των καλύτερων «καταλυτών». Οι χημικοί και οι χρυσοχοί με χρησιμοποιούν, τώρα, σε 'ίδια, περίπου, ποσότητα και η τιμή μου άνεβαίνει συνεχώς.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΣ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

11 ΟΝ. 'Ο άνθρωπος κύτταξε τη φωτογραφία.

— Όχι, είπε.
Είχε άπαντήσει άμέσως, με σιγουριά. Κι' έξαφνα, για ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου, τ' άστια του έλαμψαν κι' ύστερα ξαναπέραν την ίδια κουτοπόνηρη έκφρασι.
'Ο Δέλλιος τ' ό πρόσεξε. Κύτταξε την άλλη φωτογραφία, όπου για μία στιγμή είχε σταματήσει τ' ό βλέμμα του ανθρώπου.

— Όχι. 'Ηταν αδύνατο. Θα ήταν τρέλλα. 'Ηταν έξω από κάθε λογική.

Ρώτησε:
— Είδες τίποτε;
— Όχι, είπε ήσυχ' ό άνθρωπος.
— Δεν είναι κανένας απ' αυτούς ό κ. Γιώργος.

— Όχι, ξανάπε ό άνθρωπος.
'Εκείνη τη στιγμή, τ' αυτοκίνητο είχε λιγοστέψει την ταχύτητά του, για νά πάρη μία στροφή.

'Ο Δέλλιος πάλευε με την καταπληκτική του ύπνοια. Όχι. 'Ηταν τρέλλα. 'Ηταν αδύνατο.

'Ο άνθρωπος τόν είδε χαμένο στις σκέψεις του. Κι' άρπαξε την ευκαιρία. Άνοιξε την πόρτα νά πηδήσει στο σκοτεινό δρόμο.

— Στάσου! φώναξε ό Δέλλιος.
Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε. 'Ο Δέλλιος κατέβηκε.

Είδε τόν άλλον που έστριβε τρέχοντας τη γωνία του δρόμου.

'Ο άνθρωπος για την τραγιάσκα είχε χαθή για δεύτερη φορά.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΣΤΑΔΙΟΥ

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ είχε χωριστή από τους δυό φίλους του μπροστά στα γραφεία της «Πρωϊνής». Ντρεπόταν. Είχε κρατήσει για τόν εαυτό του τις νυκτερινές περιπλανήσεις της Ζουλιέτ. Δεν έπρεπε. Την είχε αφήσει νά φύγ' μέσα από τ' άχρια του, τ' ό μεσημέρι, στο σπίτι της. Είχαν τ' ό μεγαλύτερο άπό τή διάθεσί τους και τ' όχ'ασαν από τή δική του επιπολαιότητα.

Καταλάβαινε πώς οι φίλοι του ήταν λίγο θυμωμένοι. Τους έδινε δίκη.

Καθώς έφευγε γύρισε και κύτταξε πίσω του. 'Ο Δέλλιος έφευγε κι' εκείνος μόνος.

Κατέβηκε από την 'Ομήρου στην όδο Σταδίου. Δεν ήθελε νά βρεθ' ό μοναχός με τ' ό Δέλλιο. Αισθάνονταν πώς τ' ό είχε χαλάσει όλα. Τ' ό βλέμμα του Δέλλιου έλεγε περισσότερα από τις φωνές του Μακρή.
'Η νύχτα ήταν όμορφη. Άνοιξιακή άθ'ηναϊκή νύχτα. Ένα έλαφρό άεράκι άρχισε νά σηκώνεται.

Βάδιζε άργά στο φωτισμένο κεντρικό δρόμο. Άλλες φορές θα ήταν ένθουσιασμένος μ' αυτό τ' ό νυχτερινό περίπατο. Τ' ό άρεζε νά γυρίζη μόνος τις νύχτες, μ' ένα τσιγάρο στο στόμα και τ' άχρια στις τσέπες. Άλλες φορές. Άπόψε όχι. 'Η δουλειά είχε χαλάσει και ήξερε καλά πώς αυτός ήταν ό υπεύθυνος.

Οι διαβάτες στην όδο Σταδίου ήταν άραιοί. Τ' άφ'τα στις προθήκες των κινηματογράφων έλαμπαν ακόμη. Πρίν λίγο θα είχε άρχισι ή τελευταία προβολή.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — 'Ο αστυνόμος Μπέκας αποφασίζει, τώρα που έχει άδεια, νά βοηθήσει φίλικά τ' ό Μακρή και τ' ό Φλωρά στην ανακάλυψη του δολοφόνου, που έξακολουθεί νά μέν' άγνωστος. Έν τ' ό μεταξύ, ό Δέλλιος κυριαρχείται από την ιδέα, ότι ό άνθρωπος με την τραγιάσκα θα ξαναγυρίσει στο σπίτι του Πειραιώς για νά άποτελειώσει ό,τι δεν πρόλαβε νά κάνη την πρώτη φορά, εξ αίτίας της δικής τους έπεμδάσεως. Μόνος του, την ίδια νύχτα και χωρίς νά είδοποίηση τ' ό φίλους του, γυρίζει στο σπίτι του εγκλήματος. Παραφυλά επί ώρες και, πραγματικά, ό άνθρωπος με την τραγιάσκα γυρίζει. 'Ο Δέλλιος τόν πιάνει. Τόν δεσάδωνει πώς δεν είναι αστυνομικός. Τ' ό υποσχετά γένναία άμοιβή και τόν όπηρεώνει νά μ'ή σ' ένα ταξί. Έκει, άνοίγει την έφημερίδα με τις φωτογραφίες των λαθρεμπόρων. Τ' ό δείχνει τόν Καυταντζέγλου. «Αυτός είναι!» τόν ρωτά.

'Η Μυρτώ έγειρε τ' ό κεφάλι της κοντά του. Τ' ό φίλησε και ή νύχτα γέμισε από έξαίσια μουσική...

Τ' ό άκουγε χαμογελώντας. Μ' εκείνο τ' ό όμορφο γέλιο της που τόσο την άλλαζε και τόσο σπάνια άνθιζε στο πρόσωπό της.

Κατέβηκε στο δρόμο. Θ' άλλαζε πεζοδρόμιο. Τ' ό ήταν δύσκολο, σήμερα, που ήταν τόσο στενοχωρημένος, νά τ' ό δ'ή δίπλα σ' έναν άλλον.

Σταμάτησε, στην άκρη του δρόμου, για νά περάσει ένα αυτοκίνητο. Και τότε άκουσε τ' ό φωνή της.

— Κύριε Φλωρά.

Τόν κύτταξε με τ' ό φωτεινό βλέμμα της. 'Ο άντρας είχε σταθή δίπλα της.

— Προσπαθείτε νά μάς ξεφύγετε; Γύρισε. 'Εκείνη τ' ό άδωσε τ' ό χέρι της κι' αυτός τ' ό άπιασε στο δικό του, χαρούμενος και λυπημένος μαζί.

'Ο άλλος άντρας τόν κύτταξε με ένδιαφέρον. 'Η Μυρτώ τ' ό άδειξε με τ' ό κεφάλι τόν Φλωρά.

— 'Ο κ. Φλωράς. 'Ο Δημήτρης, ξέρεις.

'Ο άλλος χαμογέλασε έγκάρδια. Τώρα που τόν έβλεπε από πιο κοντά ό Δημήτρης τόν εύρισκε ακόμη πιο όμορφο. 'Ηταν ήλιωμένος, με άδρά χαρακτηριστικά κι ένα χαρούμενο φωτεινό βλέμμα. Τα

πυκνά σγουρά του μαλλιά άσπίζαν στους κροτάφους.

Έδωσε το χέρι του. 'Ο Φλωράς το πήρε διατακτικά στο δικό του.

'Ο άνθρωπος ήταν φανερά γοητευτικός. Αυτό ο Δημήτρης το άμολόγησε στον έαυτό του κι' αυτό τον έκανε να πονέσει πιο πολύ.

'Η Μυρτώ συνέχισε:

— 'Ο πλωτάρχης Χατζής.

'Ακούμπησε με οικειότητα το χέρι της στο μπράτσο του μορφου άντρα. Αυτός την κύτταξε μ' αγάπη.

'Ο Δημήτρης αισθανόταν σαν τον παίκτη που τάχασε όλα.

— Χαίρω πολύ, είπε, κι' ήταν κάθε άλλο παρά χαρούμενος.

Είδε ένα μικρό παιχνιδίσμα στα μάτια της νέας γυναίκας. Θύμωσε με τον έαυτό του. 'Η Μυρτώ είχε διακρίνει τη θλίψη του. «Γίνονται γελοίοι» σκέφτηκε και κατσούφιασε ακόμη πιο πολύ. Για δεύτερη φορά, μέσα στην ίδια νύχτα, ο Δημήτρης ένοιωσε πως φερόταν κοντά.

'Η Μυρτώ είχε σφιχτή τώρα δίπλα στον μορφο άντρα.

— Θάρρετε λίγο μαζί μας; ρώτησε.

Να: πήγαινε μαζί τους; 'Οχι. Τώρα είχε πειστή πως όλα είχαν τελειώσει.

'Η Μυρτώ επέμεινε.

— Για λίγο, Δημήτρη. 'Ο πλωτάρχης θέλει τόσο πολύ να σε γνωρίσει κι' από κοντά.

'Ο μορφος άντρας εξακολουθούσε να χαμογελά.

— 'Αλήθεια. 'Η Μυρτώ μου μίλησε πολύ για σένα.

Τού είχε μιλήσει. Ποιός ξέρει τί του είχε πη...

'Εκείνη γελούσε τώρα. 'Απόψε ήταν αλλοιώτικη. Δεν έμοιαζε με τη σοβαρή Μυρτώ του γραφείου. Κάτι έπαιζε στα μάτια της.

— 'Ελα...

Αυτό το χέρι στο μπράτσο του. Θα του ήταν δύσκολο να της άρνηθη κι' αν ακόμα του ζητούσε να ξεπλωθεί κάτω στο δρόμο, γιά να περάσουν πάνω του τα αυτοκίνητα.

— Για λίγο, είπε ο Δημήτρης.

Προχώρησαν μαζί προς το Σύνταγμα.

'Η Μυρτώ στη μέση, κρατώντας τους και τους δυο απ' το μπράτσο, ο πλωτάρχης μορφος και χαμογελαστός, κι' αυτές άνοητα θλιμμένες σαν παιδιά που τού πήραν το γλυκό του και ντρεπεται να κλάψη.

— Έξαφνα, η Μυρτώ είπε:

— 'Αλήθεια, Δημήτρη, ξεχάσα να σου το πω. 'Ο πλωτάρχης...

Ναί, είχε ξεχάσει να του το πη. 'Ο Δημήτρης αισθάνθηκε, πως ήρθε η ώρα που θα περνούσαν όλα.

— 'Ο πλωτάρχης είναι ο μόνος άνθρωπος που έχω στον κόσμο. 'Όσο και αν σου φανή άπιστευτο, είναι... θείος μου, ναί, αδελφός της μητέρας μου.

Γύρισε και την κύτταξε. Τα μάτια της τον επερίπαζαν τώρα απότομα.

— 'Ο... ο θείος σου; ψέλλισε ο Δημήτρης.

— Ναί. 'Ο μοναδικός συγγενής μου. Πρέπει, όμως, να παραδεχτής, πως τέτοιο θείο δεν τον βοίσκε κανείς εύκολα.

Πόσο μπορούν ν' αλλάξουν όλα σε μια στιγμή, να ξεαναγίνη η νύχτα δυοφο, η όδός Σταδίου λαμπρή, η καρδιά να γεμίσει.

— Χαίρομαι. Χαίρομαι πολύ, κύριε, είπε ο Δημήτρης.

— 'Ο... ο θείος σου; ψέλλισε ο Δημήτρης.

— Ναί. 'Ο μοναδικός συγγενής μου. Πρέπει, όμως, να παραδεχτής, πως τέτοιο θείο δεν τον βοίσκε κανείς εύκολα.

Πόσο μπορούν ν' αλλάξουν όλα σε μια στιγμή, να ξεαναγίνη η νύχτα δυοφο, η όδός Σταδίου λαμπρή, η καρδιά να γεμίσει.

— Χαίρομαι. Χαίρομαι πολύ, κύριε, είπε ο Δημήτρης.

— 'Ο... ο θείος σου; ψέλλισε ο Δημήτρης.

— Ναί. 'Ο μοναδικός συγγενής μου. Πρέπει, όμως, να παραδεχτής, πως τέτοιο θείο δεν τον βοίσκε κανείς εύκολα.

Πόσο μπορούν ν' αλλάξουν όλα σε μια στιγμή, να ξεαναγίνη η νύχτα δυοφο, η όδός Σταδίου λαμπρή, η καρδιά να γεμίσει.

— Χαίρομαι. Χαίρομαι πολύ, κύριε, είπε ο Δημήτρης.

— 'Ο... ο θείος σου; ψέλλισε ο Δημήτρης.

— Ναί. 'Ο μοναδικός συγγενής μου. Πρέπει, όμως, να παραδεχτής, πως τέτοιο θείο δεν τον βοίσκε κανείς εύκολα.

Πόσο μπορούν ν' αλλάξουν όλα σε μια στιγμή, να ξεαναγίνη η νύχτα δυοφο, η όδός Σταδίου λαμπρή, η καρδιά να γεμίσει.

— Χαίρομαι. Χαίρομαι πολύ, κύριε, είπε ο Δημήτρης.

— 'Ο... ο θείος σου; ψέλλισε ο Δημήτρης.

— Ναί. 'Ο μοναδικός συγγενής μου. Πρέπει, όμως, να παραδεχτής, πως τέτοιο θείο δεν τον βοίσκε κανείς εύκολα.

Πόσο μπορούν ν' αλλάξουν όλα σε μια στιγμή, να ξεαναγίνη η νύχτα δυοφο, η όδός Σταδίου λαμπρή, η καρδιά να γεμίσει.

— Χαίρομαι. Χαίρομαι πολύ, κύριε, είπε ο Δημήτρης.

— 'Ο... ο θείος σου; ψέλλισε ο Δημήτρης.

κοντά στον άλλον και γιά πρώτη φορά από τότε που είχε γυρίσει στην Αθήνα, ο Δημήτρης ένοιωσε τόσο εύτυχισμένος.

'Ο πατέρας του θα τον συγχωρούσε. Μά την αγαπούσε τόσο πολύ, τόσο άπιστευτα πολύ.

Της κρατούσε το χέρι σφιχτά στο δικό του όπως ήταν άκουμπισμένη στο μπράτσο του. Μυρτώ...

Πόσο μπορεί νάναι κανείς εύτυχισμένος μιά άνοιξιάνικη νύχτα στην όδο Σταδίου, την ώρα που ο άερος φέρνει απαλές μυρωδιές λουλουδιών και η 'Ακρόπολις λάμπει σαν διαμαντένιο στολίδι.

Μυρτώ.

ΑΓΑΠΗ

Ο ΠΛΩΤΑΡΧΗΣ Χατζής σηκώθηκε. Είχαν περάσει δυο περιφημες ώρες στο πεζοδρόμιο του «Κίγκ-Τζώρτζ».

— Έγώ πρέπει να φύγω. Έχω υπηρεσία αύριο στο ναύσταθμο, πολύ πρωί.

Φίλησε τη Μυρτώ στο μάγουλο. 'Ο Δημήτρης τούσφιξε το χέρι με την πιο ελικοκρινή έγκαρδιότητα.

— 'Ελπίζω να βλέπωμαστε πότε-πότε.

Να: βλέπουνται; Μά βέβαια. Τόσο αξιγάπητος άνθρωπος.

Παρακολουθούσαν γιά λίγο με το βλέμμα την ψηλή, εύλυγη σιλουέτα που άπομακρύνεται.

— Θαυμάσιος άνθρωπος ο θείος σου, είπε ο Δημήτρης στη Μυρτώ, όταν ο πλωτάρχης Χατζής χάθηκε στη γωνία της «Μ. Βρετανίας».

— Ναί, είπε η κοπέλλα απλά.

Σιωπή άπλώθηκε ανάμεσά τους. Τώρα που είχαν μείνει μόνοι αισθάνονταν και οι δυο μιά κάποια άμνηχανία. Είχαν πη άρκε-

ΕΧΕΙ ΛΕΧΘΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΥΧΗ...

'Η τύχη δεν αλλάζει τους ανθρώπους. 'Απλώς τους ξεσκεπάζει.

ΡΙΚΟΜΠΟΝΙ

Δημιουργούμε έμεις οι ίδιοι την τύχη μας και την ονομάζουμε μοίρα.

ΑΛΡΟ-Υ.

'Η τύχη αφήνει πάντοτε μιά πόρτα ανοιχτή γιά τις συμφορές, οι οποίες έρχονται σαν αντίδοτο.

ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

— 'Αν χαθή η τύχη, δε χάνεται τίποτα. — 'Αν χαθή το θάρρος, χάνονται πολλά.

— 'Αν χαθή η τιμή, χάνονται όλα.

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

'Η καλή διαγωγή υπερνικά την κακή τύχη.

ΣΑΡΑ ΝΤ' ΑΝΖΟΥ

'Η κακή τύχη δεν συντρίβει ποτέ εκείνον, ο οποίος δεν ξεγελιέται από την καλή τύχη.

ΜΠΕΝ ΤΖΟΝΣΟΝ

Οι τυχερές περιστάσεις της ζωής μας είναι πάντοτε δικό μας προϊόν.

ΓΚΟΛΑΝΤΣΜΙΘ

'Αρκεί να αναπτύξουμε τις αρετές μας γιά να βρούμε την τύχη. Γιατί οι αρετές μας άποκτούν τότε ανάπτυξη και δραστηριότητα, που δεν την είχαμε πριν φαντασθ.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

τά τα δλέμματά τους και οι μικρές χειρονομίες, άπόψε, ώστε δυσκολεύονταν να πούν τα υπόλοιπα.

— Μυρτώ, είπε έξαφνα ο Δημήτρης.

Τον κύτταξε με τα μεγάλα μάτια της.

— Ναί;

— 'Απόψε τάκανα μούσκεμα. 'Απόψε με την επιπολαιότητα μου έβαλα σε κίνδυνο όλη την υπόθεσι του πατέρα μου, άπόψε έπρεπε νάμαι στενοχωρημένος, κι' όμως, άπόψε είμαι εύτυχισμένος όσο καμιά φορά στη ζωή μου.

'Εκείνη είπε:

— Πάμε;

— Ναί.

Σηκώθηκαν. Πήραν τη λεωφόρο 'Αμαλίας. Οι πιπεριές εύώδιαζαν μέσα στη νύχτα.

— Μυρτώ!

— Ναί;

— Μυρτώ!

Γύρισε και τον κύτταξε. Πόσο μορφο ήταν το πρόσωπό της κάτω απ' το φως του φεγγαριού.

— Μ' άρέσει να λέω τ' όνομά σου, Μυρτώ.

— Έσφιξε με τον άγκώνα του το χέρι που ήταν περασμένο στο μπράτσο του.

— Μυρτώ!

— Ναί.

— Τό ξέρεις, φυσικά, πως σ' αγαπώ.

'Η φωνή της σιγανή, ζεστή, του χάριδεψε την καρδιά.

— Τό ξέρω.

— Πολύ.

— 'Όσο μπορεί κανείς ν' αγαπήσει. 'Από την πρώτη ώρα. Πολύ.

Οι φυλλωσιές άπλώναν πυκνούς ίσκιους γύρω τους.

— 'Όσο θέλω; ρώτησε εκείνη.

'Ο Δημήτρης σταμάτησε άπότομα. Γύρισε και την κύτταξε. Τα μάτια της αυτή τη φορά δε γελούσαν.

— Μυρτώ.

— Έγυρε το κεφάλι της κοντά του. Τη φίλησε και η νύχτα γέμισε από εξαίσια μουσική.

Η ΣΚΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ έγυπνε πολύ νωρίς την άλλη μέρα. Είχε κοιμηθ. άργα. Είχε αφήσει τη Μυρτώ στο μικρό διαμέρισμα, όπου έμενε μόνη της, περασμένες δυο.

Ξύπνησε με μιάν άίσθησι εύτυχίας. Θυμήθηκε μιά μιά όλες τις στιγμές της περασμένης νύχτας. Τις πρώτες του αγωνίες με τον πλωτάρχη. Τη χαρά του όταν έμαθε ποιός ήταν. Τό πρώτο τους φιλή έξω απ' το βασιλικό κήπο. Τις κουβέντες τους, όπως γύριζαν άσκοπα στους δρόμους της 'Αθήνας, μεθυσμένοι από την εύτυχία τους και την άνοιξιάνικη νύχτα.

Κύτταξε το ρολόί του, δίπλα, στο κομοδίνο. 'Εφτάμισι. Τό «'Ιντερνάσιοναλ» δεν θα έανόιζε ακόμα. Θάθελε να της τηλεφωνήση. 'Ηταν τόσο εύτυχισμένος.

Χτύπησε το κουδούνι. 'Η άσχημη καμαριέρα ήταν συμπαθητική, όσο καμιά φορά.

Θάθελε να της πη κάτι εύχάριστο, κάτι χαρούμενο. Δε δρ. Τη ρώτησε τόνωμά της.

— Πότη.

— 'Οραίο όνομα.

— 'Η γυναίκα τον κύτταξε παραξε.εμένη.

— 'Ο κύριος είχε τα κέφια του η την κορόιδευε;

— Έχεις οικογένεια; Πότη;

— Έχω. Μιά μητέρα και τρία άδέρφια.

— 'Οραίο πράγμα η οικογένεια. 'Όλοι οι άνθρωποι πρέπει νάχουν οικογένεια.

— 'Η καμαριέρα σήκωσε τους ώμους.

— 'Όταν έχουν να φάνε.

— Λοιπόν, Πότη, το πρωινό μου.

— Μάλιστα, κύριε.

— 'Η γυναίκα θέλησε να φύγει.

— Πότη.

— Μάλιστα, κύριε.

— Έβγαλε το πορτοφόλι του.

— Για τάδεφια σου, Πότη.

— 'Η γυναίκα κύτταξε το μεγάλο χαρτονόμισμα, διατακτικά. Τό πήρε ύστερα από λίγη σκέψη και τδβαλε στην τσέπη της.

— Ευχαριστώ, κύριε.

— 'Ο Δημήτρης έμεινε γιά λίγο. κυττάζον-

τας την πλάτη της, όπως έφευγε. Πήγε σφυρίζοντας στο παράθυρο. 'Ηταν χαρούμενος. 'Όλα θα πήγαιναν καλά. Και την Γαλλίδα θα την εύρισκαν, και ο πατέρας του θα έβγαине από τη φυλακή.

— 'Όταν γύρισε από το μπάνιο, ξανακτύταξε το ρολόί του. 'Οχτώ. Τί ώρα νάνοιγε τó «'Ιντερνάσιοναλ»;

— 'Εκείνη την στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

— Ναί;

— 'Η φωνή της ήρθε μέσα από το σύρμα ζεστή, γνώριμη, αγαπημένη.

— Με θυμάσαι; Με λένε Μυρτώ.

— Αισθάνθηκε να γεμίξη δλόκληρος από εύτυχία.

— Μυρτώ; Κάτι μου θυμίζει τόνωμα.

— 'Η φωνή συνέχισε γελαστή.

— Μυρτώ. Μιά κοπέλλα που δουλεύει σ' ένα γραφείο ταξιδιών.

— Ψηλή;

— Ναί.

— Με μορφο μάτια;

— Μπορεί νάναι κι' μορφο.

— Με μαύρα μαλλιά.

— Ναί.

— Παύ την αγαπώ. Ένας τρελλός μέχρις άπελπισίας.

— 'Ετσι λέει αυτός.

— Τώρα σε θυμήθηκε.

— 'Από την άλλη άκρη ήρθε τó κρουτάλλινο γέλιο της.

— Μ' σκέφτηκες καθόλου άπόψε τη νύχτα;

— 'Οχι. Κοιμήθηκα.

— Καλά;

— Περιφμα. 'Από πού τηλεφωνείς;

— Τηλεφωνούσε από το σπίτι της. Δεν τόξερε πως είχε τηλέφωνο. Δεν του τόχε πη.

— Τί νούμερο;

— Τό σημείωσε διατακτικά.

— Πότε θα σε δώ;

— 'Όταν σκολάσω.

— Τό μεσημέρι. Και πως θα περάσω τόσες ώρες;

— Με καμιάν άλλη.

— Μυρτώ...

— Ναί.

— Είσαι εύτυχισμένη;

— 'Όσο ποτέ.

— Μήπως μετάνιωσες;

— Είσαι τρελλός. Λοιπόν τό μεσημέρι. Έξω από τό γραφείο.

— Ναί.

— Γειά σου.

— Γειά σου.

— 'Ακουσε τό τηλέφωνο να κλείνει κι' έμεινε άκίνητος με τό άκουστικό στο χέρι.

— 'Η καμαριέρα μπήκε με τό πρωινό. Τη ρώτησε.

— 'Ησουν έρωτευμένη ποτέ, Πότη;

— 'Η άσχημη γυναίκα τον κύταξε θυμωμένα.

— Δεν είχα καιρό.

— Έχασες, καμένη.

— Έφαγε τό πρωινό του με σπάνια δρεξι. Είχε τελειώσει όταν τό τηλέφωνο, ξαναχτύπησε. Τινάχτηκε.

— 'Εκείνη;

— 'Εμπρός;

— Δεν ήταν εκείνη. Στο τηλέφωνο άκούστηκε η χοντρή φωνή του Μακρή, λιγάκι θυμωμένη.

— Ξύπνησε;

— Πριν λίγο.

— Έμαθες τα νέα;

— Δεν είχα μάθει τίποτα. Τρόμαξε.

— 'Η φωνή του Μακρή δεν ύποσχόταν τίποτα εύχάριστο.

— 'Οχι.

— Βρήκαν τό πτώμα της Ζουλιέτ.

— 'Ο Δημήτρης τάχασε.

— Πού;

— Στην παραλία της Καστέλλας.

— 'Η φωνή του Μακρή είχε ένα τόνο μομφής. «'Αν δεν έκανες την κουταμάρα έσύ, η Γαλλίδα τώρα ίσως ζούσε» έμοιαζε να λέη.

— 'Ο Δημήτρης μουρμούρισε.

— Λυπούμαι.

— Δεν φταίς έσύ. Σε μιά ώρα έλα απ' τό γραφείο. Είδοποίησα τό Δέλλιο και κά-

ποιον άλλον που ελπίζω να μάς βοηθήσει πολύ.

— Σύμφωνοι.

— Γειά σου.

— 'Ο Δημήτρης έμεινε συλλογισμένος. — 'Όστε ο δολοφόνος είχε ξαναχτυπήσει. Και τό θυμά, τη φορά αυτή, ήταν η συνένοχός του, η Γαλλίδα. Θυμήθηκε τό άχρο πρόσωπό της, την τρομαγμένη έκφρασί της, τό περασμένο άπόγευμα, μέσα στο διαμέρισμα της όδου Σκουφά.

Φοβόταν η δόλια και είχε δίκιο... 'Εκτός αν είχε αυτοκτονήσει. Δεν είχε προλάβει να ρωτήσει τό Μακρή.

Τη λυπόταν. Δεν ήξερε ακόμα ποιά ρόλο άκριδώς είχε παίξει στο φόνο του Καρνέζη.

— 'Ηταν πρωταγωνίστρια η βοηθός;

— 'Όπωςδήποτε ήταν δυστυχισμένη. Ξανά-

— "Αν προφτάσου-
με να τον δρούμε, έπτε.
Οι άλλοι τον κίττα-
ξαν έρωτηματικά.

— Δηλαδή; έπτε ο Μακρής.

— Ο Μπέκας έδωσε στην τσέπη τον ανά-
πτηρα. Χωρίς ν' αλλάξει τον τόνο της φω-
νής του, έπτε.

— "Αν τον προλάβουμε ζωντανό.

Μιά κρύα πνοή πέρασε μέσα στο δωμά-
τιο. "Ο άγνωστος δολοφόνος γέμιζε με τον
ίσκιο του το ακατάστατο δημοσιογραφικό
γραφείο. "Όλοι κατάλαβαν τι ήθελε να πη
ό αστυνόμος. "Όστόσο, ο Μακρής επέμεινε.

— Θέλεις να πής...

— "Ακριβώς, τον έκοψε με την ήσυχη φω-
νή του ο Μπέκας. Θέλω να πω, ότι ο άν-
θρωπος που σκότωσε τρεις δε θα διατάξει
να σκοτώσει τον τέταρτο. "Ο δολοφόνος
σκότωσε τη Ζουλιέτ γιατί τον ήξερε. Γιατί
δε θα κάνει το ίδιο στον άνθρωπο με την
τραγιάσκα, που επίσης τον ξέρει;

— "Ήταν λογικό και οι άλλοι το παραδέ-
χτηκαν.

— Τότε; ρώτησε δειλά ο Δημήτρης.

— Δεν έχουμε παρά μία ελπίδα. Να τον
δρούμε εμείς, τον άνθρωπο με την τραγιά-
σκα, πριν τον πετύχει ο άλλος. Μην ξεχνού-
με, πώς αν εμείς τον έχουμε χάσει, το ίδιο,
τον έχει χάσει κι' ο δολοφόνος. Πιστεύω, πώς
αυτήν την ώρα, θα ψάχνει να τον βρή. Για
τον ίδιο λόγο που τον ζητούμε εμείς, τον
ζητά κι' εκείνος. "Επειδή είναι ο μόνος που
μπορεί να του βγάλει τη μάσκα.

— "Απ' το παράθυρο έμπαινε ο άνοιξιάντι-
κος ήλιος. Στο δρόμο, η κίνηση είχε άρ-
χίσει για καλά. Στα τραπέζια, που είχαν
απλωθεί τα κέντρα της Ιανευριστημίου στα
πεζοδρόμια, οι πρώτοι πελάτες είχαν κι' ο-
λας έγκρασταθεί. "Από το Σύνταγμα έ-
φτανε σθσημένα μία στρατιωτική μουσική.
Κάποια τελετή άσφαλώς ή κάποια κατάθε-
σις στεφάνου στον «Άγνωστο».

Κι' όμως, μέσα στο ηλιόλουστο δωμά-
τιο, μία παγερή πνοή θανάτου είχε άπλωθή.

ΣΤ'.

«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΕΧΑΣΕ...»

Η Μυρτώ άπολάμβανε στο κρεβάτι την
ήδονή της Κυριακάτικης τεμπελιάς.
Ήταν εύτυχισμένη όπως μόνο μπορεί
να είναι εύτυχισμένη μία νέα γυναίκα όταν
αγαπά και την αγαπούν. "Από το βράδυ έ-
κείνο, που ο Δημήτρης την είχε φιλήσει κά-
τω από τα δέντρα του Ζαπτείου, η ζωή της
είχε αλλάξει ρυθμό. Δεν της είχε συμβεί
κάτι παρόμοιο άλλη φορά.

Είχε στη ζωή της μερικά φλέρτ, χωρίς
σημασία και χωρίς συνέπειες. Ζούσε μόνη
της και ήταν έλευθερη. Μά τώρα ήταν άλ-
λως. "Ολόκληρος ο έαυτός της άνιζε στη
καινούργια αγάπη.

— "Απ' τη βραδυά εκείνη, είχαν περάσει μέ-
ρες που έμοιαζαν με δνιερ. Μέρες γεμάτες
άπό κείνον. Πρωί, ήταν ή ώρα που του τη-
λεφωνούσε. Μεσημέρι, ήταν ή ώρα που έ-
κείνος την περίμενε. Και το βράδυ...

— "Αγαπούσε ή Μυρτώ, την "Αθήνα μ' ο-
λο το πάθος μίας γνήσιας "Αθηναίας. Μά
τώρα ή "Αθήνα ήταν αλλοιότικη. Οι δρόμοι
της ήταν ακόμη πιο άμορφοι στην άνοι-
ξιάντικη νύχτα, γιατί τους γύριζε μαζί του.
Τα μικρά ταβερνάκια της Πλάκας ήταν
πιο χαρούμενα, γιατί εκεί έτρωγε με το
Δημήτρη. "Ο Σαρωνικός είχε γίνει ή πιο
άμορφη θάλασσα του κόσμου, γιατί τον έ-
χαίροταν μαζί του.

— "Ο έρωτας ήρθε έτσι άπροσδόκητα στην
σοβαρή ζωή της και την κυρίεψε ολόκληρη.
"Αγαπούσε το καθαρό βλέμμα του, το γε-
ρό του σώμα, το χαρούμενο γέλιο του, ένα
μικρό σημαδάκι δίπλα στο στόμα του, "Α-
γαπούσε τα μαλλιά του, που, συνήθως,
ξεχνούσε να τα κουρέψει, αγαπούσε, δ,τι ή-
ταν δικό του, δ,τι πλησίαζε, δ,τι αγαπούσε
έκείνος. "Αγαπούσε τους φίλους του, γιατί
και εκείνος τους αγαπούσε.

Τους είχε γνωρίσει. Είχε πάρει μέρος
στη συντροφιά τους και στις συζητήσεις
τους, που θέμα τους άποκλειστικό ήταν ο ά-
γνωστος δολοφόνος. "Αγωνιούσε μαζί τους,
γιατί οι μέρες περνούσαν κι' ο ά.θρωπος
με την τραγιάσκα δεν είχε φανή. "Ετρεμε
κι' αυτή μαζί τους, μήπως ξαφνικά έρθη ή
είδησις, πώς κάποιο καινούργιο πτώμα

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

είχε βρεθή και ότι ο άνθρωπος με την
τραγιάσκα, το τελευταίο, ατού, είχε χαθή
οριστικά.

Οι γυναίκες διαβάζουν στις έφημερίδες
πράγματα που συνήθως οι άντρες δεν προ-
σέχουν. Η Μυρτώ είχε σηκωθεί από το
κρεβάτι, έτοιμασε μόνη το πρωινό της
και ξαναχώθηκε στα σκεπάσματά της. Μασ-
σουλώντας τις φρυγανιές της, διάβασε την
πρωινή έφημερίδα.

Λίγη μόδα, οι άγγελίες των γάμων, ένα
καλλιτεχνικό νέο καί...

— "Εξαφνα ή Μυρτώ τινάχτηκε. Ξαναδιά-
βασε προσεκτικά τη μικρή άγγελία.

— "Αν ο κύριος που έχασε ξαφνικά τον
Σωτήρη ενδιαφέρεται να τον βρή, άς τη-
λεφωνήσει στο νούμερο 44.482.

Τη διάβασε πάλι. — "Αν ο κύριος... »

Δεν ήταν παρά μία άγγελία. "Α ήταν
τολμηρό να ύποστηρίξη κανείς, πώς μπο-
ρούσε ναχη σχέση με την ύπόθεσι τους.
Χίλιοι ά.θρωποι θα μπορούσαν να έχουν
χάσει κάποιον άλλον και να τον ζητούν μ'
αυτό τον τρόπο. "Όμως...

Ξαναδιάβασε την άγγελία. — "Αν ο κύ-
ριος... »

— "Θά μπορούσε ο άνθρωπος με την τρα-
γιάσκα να ζητά έτσι το άφεντικό του, που
τον είχε χάσει από τη νύχτα του δευτέρου
φόνου;

— "Η Μυρτώ είχε την αίσθησι του γελοίου.
Καταλάβαινε, πώς ή ύπόθεσις του Δημή-
τρη και των φίλων του δε σήκωνε κορι-
τοίστικες φαντασιές. Τό γαλήνιο, αλλά δυ-
νατό βλέμμα του Δέλλιου, ή πρακτική λο-
γική του αστυνόμου Μπέκα έμπόδιζαν κάθε
έπιτολαιότητα τέτοιου είδους. Μά πάλι;

— "Αν ο κύριος... » "Υπάρχουν πράγματα

που μπαίνουν μέσα μας
έτσι. Χωρίς λογική και
χωρίς πολλή σκέψι. "Η

άγγελία αυτή είχε συνδυασθή στο μυαλό
της Μυρτώς με την ύπόθεσι του Πειραιώς.

Γιατί δχι; "Ο δολοφόνος άσφαλώς θα εί-
χε κρυφτή ύστερα από τη δολοφονία της
όδου Καραϊσκάκη. "Αν ο άνθρωπος με την
τραγιάσκα ζητούσε να τον βρή, γιατί δε
θα χρησιμοποιούσε ένα τέτοιο μέσο;

— "Πώς αλλιώς θα μπορούσε να βρή έναν
άνθρωπο που κρυβόταν σε μία μεγάλη
πόλι;

— "Όπως ήταν, με τις πυτζάμες της, πή-
δισε άπ' το κρεβάτι. Πήρε στο τηλέφωνο
το «Όλύμπιον».

— Τον κ. Φλωρά.

— "Η φωνή του Δημήτρη, ή αγαπημένη
φωνή, ήρθε χαρούμενη.

— Του τάπε γρήγορα.

— Είναι τρέλλα. "Θά ντρεπόμουν να το
πώ σε όποιονδήποτε άλλον.

— "Ο Δημήτρης την άκουγε προσεκτικά.

— Τί λές;

— Είναι άπίθανο, μά δεν είναι άδύνατο.

— Θέλεις να πάρης τον καφέ σου εδώ;

— "Ερχομαι.

— "Η Μυρτώ ντύθηκε διαστικά. "Ενα παν-
τελόνι του σπιτιού, μία άπλή γκριζα μπλού-
ζα.

— Σιγύρισε γρήγορα το μικρό διαμέρισμα.
Δεν είχε καλά τελειώσει, όταν το κουδούνι
της πόρτας χτύπησε.

— "Ανοιξε μόνη της. Δεν ήταν άλλως τε κα-
νείς άλλος στο μικρό διαμέρισμα. Τον δέ-
χτηκε στην πόρτα μ' ένα φιλί.

— "Ο Δημήτρης κύτταζε τώρα κάθε γωνιά
του μικρού σπιτιού, που ήταν τόσο γεμά-
το από την προσωπικότητά της. Ράφια με
διβλία στους τοίχους, λίγα μπιμπελο δια-
λεγμένα με γούστο, δυο-τρεις πίνιακες ζω-
γραφικής και το πορτραίτο του πατέρα της,
έργο του Βαλμά, στον τοίχο. Δεν του ήταν
άγνωστο το διαμέρισμα. Είχε έρθει κι' άλ-
λες φορές. Μά του ήταν πάντα ευχάριστο
να χαιρέται αυτό το σπίτι, που ήταν τόσο
δικό της.

— "Εάπλωσε σε μία πολυθρόνα και την πα-
ρακολουθούσε μ' αγάπη, καθώς του έτοιμα-
ζε τον καφέ, στη διπλανή μικρή κουζίνα.

— "Λοιπόν, κυρία Σέρλοκ Χόλμς;

— "Εκείνη του έριξε μία ματιά, γεμάτη
παράπονο.

— Μή με κοροϊδεύεις κι' εσύ. Τό ξέρω
πώς είναι άστείο...

— "Οχι και τόσο.

— "Η Μυρτώ άφησε το φλυτζάνι σ' ένα
τραπέζακι κοντά του. Γονάτισε έπειτα δι-
πλα του, ακουμπώντας το κεφάλι της στο
γόνατό του. Τα πλούσια μαλλιά της, που
τάδενε συνήθως πίσω, ήταν λυμένα. "Ο
Δημήτρης τα χάιδεψε. Για λίγο, άπλώθηκε
σιωπή μέσα στο δωμάτιο. "Επειτα εκείνος
είπε:

— "Οχι, δεν είναι διόλου άστείο... Βέ-
βαια, μπορεί να μη συμβαίνει τίποτε από
δ,τι ύποθετούμε. Μά αν ο άνθρωπος με
την τραγιάσκα δεν είχε άλλο τρόπο να έ-
πικοινωνήσει με τον άλλον, δεν είναι άπί-
θανο να χρησιμοποίησε αυτό το μέσον. Ποιό
νούμερο, είπες;

— 44.482.

— "Ο Δημήτρης σηκώθηκε. "Η Μυρτώ, κα-
θισμένη πάντοτε στο πάτωμα, τον έβλεπε
με μάτια γεμάτα αγάπη. "Εκείνος πήγε
προς το τηλέφωνο. Πήρε τον αριθμό.
— Μπρός. Τον κ. "Αρχέλαο.

— Μά τί είναι αυτού;

— Καφενείο; Ποιό καφενείο;

— Με συγχωρείτε.

— "Αφησε το άκουστικό. "Η Μυρτώ τον έ-
βλεπε έρωτηματικά.

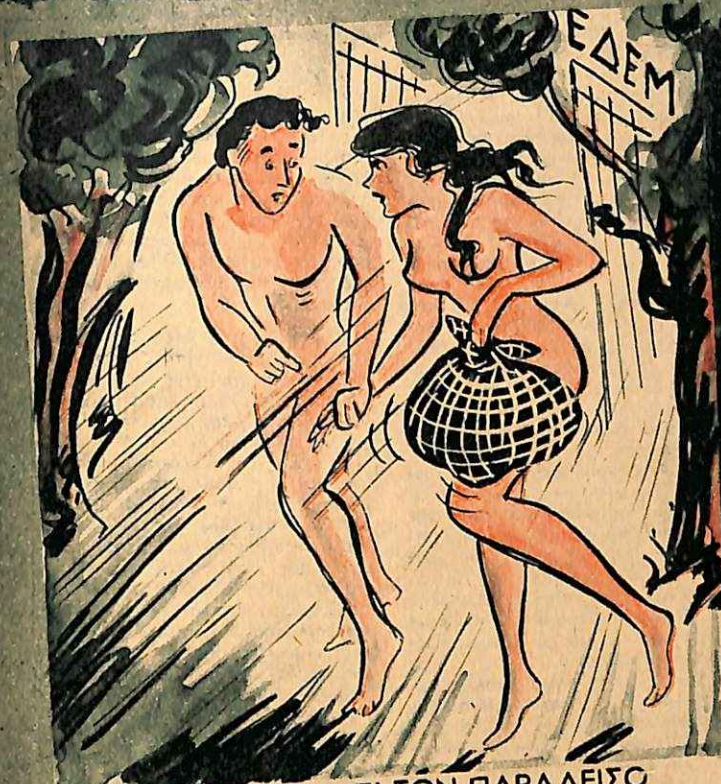
— Είναι ένα καφενείο, της έπτε. "Η «Συ-
νάντησις». Μπορούμε να το δρούμε. "Ισως
δλα αυτά δεν είναι τόσο άσήμαντα όσο
νομίζουμε.

— Γύρισε κοντά της.

— Δε με θαρέθηκες ακόμα;

— "Εκείνη έτριψε το κεφάλι της στα γόνατά
του...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΔΙΩΓΜΕΝΟΙ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ
— "Εχεις πάρει μαζί σου το μήλο;
— "Οχι! πήρα το φίδι για να φτιά-
ξω παπούτσια!

— Αυτός είναι ο δικηγόρος ύπερα-
σπίσεως.
— Καί ο άλλος;
— "Η υπεράσπισις του δικηγόρου...

ΜΟΝΟ ΓΙ' ΑΥΤΟ!
— Δε θα τό πιστέψης, τό ξέρω
κι' όμως είναι αλήθεια. Την παντρεύ-
τηκα, γιατί ξέρει και μαγειρεύει!

— Μά επιτρέπεις στη γυναίκα σου
να κάνει φλέρτ;
— Δεν μου επιτρέπει να μή της
επιτρέπω!

ΕΝΑ δρόμο του 'Οκτωβρίου 1922, όταν οι γονείς της "Αννας Τσόγκου γύρισαν από τα χωράφια στο σπίτι τους, στο χωριό Μαραθιά του Πηλίου, δέχθηκαν την κόρη τους να κοιτάει στο πάτωμα, μέσα σε λίμνη αίματος.

— Παιδί μου! Έβγαλε μία σπαρακτική κραυγή ή μάνα της κι έπεσε πάνω στην κόρη της.

Αγκάλιασε, όμως, ένα άψυχο κορμί. Η "Αννα ήταν νεκρή. Στο κεφάλι, είχε μία τρομερή πληγή, από όπου είχε χυθεί όλο της το αίμα.

Η μάνα της "Αννας άρχισε να μοιρολογάει σπαρακτικά, ενώ ο πατέρας της, τρέμοντας δόλοκληρος από το αναπάντεχο και φοβερό πλήγμα, έτρεξε, όσο τον βοηθούσαν τα πόδια του, στο γιατρό του χωριού, μήπως, τυχόν, μπορούσε ακόμα — πλατύτερη έλπιδα — να σωθεί το κορίτσι του. Δεν τον βοήθη, όμως, στο σπίτι του κι' ο δυστυχισμένος πατέρας, αλαφιασμένος, πήγε στον αστυνομικό του χωριού, με ξέφυξη φωνή, είπε ότι «ένας κακούργος είχε σκοτώσει την "Αννούλα μου».

Αμέσως ο αστυνομικός έτρεξε με δύο χωροφύλακες στον τόπο του δράματος. Εκεί διεισπύσανε, ότι η "Αννα Τσόγκου είχε δολοφονηθεί με ένα βαρύ αντικείμενο. Έμαθαν μέσα στο δωμάτιο και βρήκε, πεταμένο σε μία γωνιά, ένα στείλιάρι από άξινια. Τό έφερε κοντά στο φως της λάμπας — γιατί είχε άρchiσει πιά να νυχτώνει — και είδε πάνω στο ύψλο 1-χνη αίματος. Δεν υπήρχε καμμία αμφιβολία. Μ' αυτό, ο δολοφόνος είχε σκοτώσει τη δυστυχισμένη κοπέλλα.

Ποιος, όμως, έκανε το εγκλημα, και γιατί; Σε όλους γεννήθηκε αυτό το ερώτημα, χωρίς, όμως, κανένας να μπορεί να δώσει μίαν απάντηση. Η "Αννα ήταν μία φρόνιμη κοπέλλα 17 ετών, αρραβωνιασμένη με ένα συγχωριανό της, τον Πέπα, έναν καλό και εργατικό νέο. Σε λίγον καιρό θα γίνονταν οι γάμοι τους.

Ο αστυνομικός έκλεισε το γιατρό του χωριού, που λεγόταν Πετρίδης, να κάνει αυτοψία. Ο γιατρός ήθε άργα, τη νύχτα, γιατί είχε πάει σ' ένα γειτονικό χωριό. Οι χωροφύλακες άδειασαν την κάμαρα από τις γυναίκες, που μοιρολογούσαν τη δυστυχισμένη κοπέλλα, για να κάνει ο γιατρός την αυτοψία. Έπειτα από λίγη ώρα, είπε ότι η "Αννα είχε πεθάνει από το χτύπημα, που είχε δεχτεί στο κεφάλι. Πρόσθεσε, όμως, ότι η κοπέλλα ήταν έγκυος δύο μηνών.

— Ίσως, αυτό, μάς οδηγήσει να βρούμε το δολοφόνο, είπε ο αστυνομικός.

Οι υποψίες του, όπως ήταν φυσικό, έστράφηκαν, αμέσως, στον άοραβωνιαστικό της "Αννας, τον Πέπα. Μπορεί να είχε συμβεί ή συνθησισμένη ιστορία; η κοπέλλα τ' είχε φτιάξει με κάποιον άλλο, από τον οποίο είχε μείνει έγκυος. Το γεγονός αυτό, το ε-πληροφορήθηκε ο άοραβωνιαστικός της και τη σκότωσε.

Την υποψία του αστυνομικού, ήρθε να ενισχύσει και η κατάθεσις

μιάς γειτόνισσας. Αυτή, είχε ιδεί τον Πέπα, να βγαίνει από το σπίτι του Ισόγκου το μεσημέρι. Τό σπίτι του Πέπα, βρισκόταν ένα τέταρτο έξω από το χωριό και περιβαλλόταν από ένα πλούσιο μπουσάνι.

Ο αστυνομικός έστειλε αμέσως δύο χωροφύλακες να τον συλλάβουν. Ο Πέπας έμεινε έμβρόντητος από το θλιβερό άγγελμα και άρνήθηκε κατηγορηματικά, ότι είχε κάνει αυτός το φόν.

Μά, τότε, ποιος είχε σκοτώσει την "Αννα; Όλες οι ένδειξεις έστρέφοντο εναντίον του Πέπα. Ο αστυνομικός τον υπέβαλε σε πολύωρη ανάκριση, χωρίς, όμως, αποτέλεσμα. Τότε έχρησιμοποίησε το δούρδουλα και τη φάλαγγα. Ο Πέπας, δεν άνθεσε στα βασανιστήρια και, κατά τα ξημερώματα, όμολόγησε, ότι αυτός είχε σκοτώσει την "Αννα. Δεν μπόρεσε, όμως, να εξηγήσει ακριβώς, γιατί την είχε σκοτώσει και ούτε να κάνει μιά σαφή περιγραφή του δράματος.

Λίγο, όμως, ενδιέφερε αυτό τον αστυνομικό. Αφού ο Πέπας, είχε όμολογήσει, ως ξεκαθάριζαν τις λεπτομέρειες ή τακτική ανάκρισις και το δικαστήριο.

Την ίδια, λοιπόν, ημέρα έστειλε τον Πέπα στον εισαγγελέα Βόλου, με την κατηγορία του φόνου έκ προμελέτης για λόγους έρωτικής αντίζηλίας.

Η υπόθεσις, ίσως ν' ακολουθούσε μέχρι το τέλος αυτό το δρόμο, αν, τρεις φίλοι του Πέπα, δέβαιον για την άθωότητά του, παρά την όμολογία του — ήξεραν ότι αυτή είχε άποσπασθεί με βασανιστήρια — δεν ανέλαμβαν να διαλευκάνουν την υπόθεσι.

Πήγαν στο σπίτι του θύματος και παρακάλεσαν τους τραγικούς γονείς να τους αφήσουν να το έρευνήσουν. Δεν ενδιαφέρονταν, τους είπαν, μόνο για την άποδειξη της άθωότητος του φίλου τους, αλλά και για την αποκατάστασι της τιμής της κόρης τους. Ο Τσόγκος και η γυναίκα του, δεν έφεραν καμμία αντίρρηση. Οι τρεις φίλοι, έψαξαν καλά, αλλά δε βρήκαν τίποτα, που να μπορούσε να τους βοηθήσει στο σκοπό τους. Τis έπόμενες μέρες άπλωσαν τις έρευνές τους στη γύρω περιοχή — τό σπίτι του Τσόγκα ήταν στην άκρη του χωριού — αλλά, χωρίς αποτέλεσμα. Έξέτασαν και τους χωρικούς, μήπως, τυχόν, είχε αντιληφθεί κανένας τίποτα, αλλά τού κάκου. Κανείς δεν μπορούσε να τους βοηθήσει.

Την τέταρτη μέρα, οι τρεις νέοι είχαν άπογοητευτή ότι θα μπορούσαν να σώσουν το φίλο τους. Τό βράδυ, γύρισαν από το σπίτι του Τσόγκου, άποφασισμένοι να σταματήσουν τις έρευνές τους. Ξαφνικά, άκούστηκε μία πιστολιά και μιά σφαίρα πέρασε δίπλα τους, σφυρίζοντας. Οι τρεις νέοι έπεσαν χάμω και σύρθηκαν ένα ένα μαντρότοιχο, που ήταν εκεί κοντά. Μακριά, είδαν κάποιον να χάνεται στο σκοτάδι. Φοβήθηκαν να τον καταδιώξουν, για-

ΔΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

τι ήταν άσπολοι. Έτρεξαν αμέσως στη χωροφυλακή και διηγήθηκαν όσα είχαν συμβεί.

Ο αστυνόμος, που είχε δισαρεστηθεί από την ανάμιξι των νέων στην υπόθεσι, τούς έλεγε ότι όλα αυτά, είναι δημιουργήματα της φαντασίας τους και τούς έσύστησε να πάσουν να άνακατεύονται στα έργα άλλων.

Οι τρεις φίλοι ήταν πιά δέβαιοι, ότι κάποιος άλλος είχε σκοτώσει την "Αννα Τσόγκου και με την πιστολιά τούς προειδοποιούσε ότι, αν δε σταματούσαν τις έρευνές τους, θα τούς σκότωνε.

Τό άλλο πρωί, ξαναπήγαν στο μέρος, που είχαν δεχτεί την πιστολιά και, ψάχνοντας, βρήκαν τον κάλυκα μιάς σφαίρας περιστροφής.

Αυτό ήταν! Από τον κάλυκα, θα μπορούσε να βρεθεί ο δολοφόνος. Έπειδή, όμως, ήταν δέβαιοι, ότι ο αστυνόμος θα τούς έδιωχνε αν παρουσιάζονταν, πάλι, σ' αυτόν, άπεφάσισαν να κατεβούν στο Βόλο και να εκθέσουν τα γεγονότα στον εισαγγελέα.

Έπειτα από δωδεκάωρη πεζοπορία, έφτασαν στο Βόλο. Ο εισαγγελέας συγκινήθηκε από την άγάπη και τό ενδιαφέρον των τριών νέων για τό φίλο τους και, την έπομένη, διέταξε έναν έμπειρο άξιωματικό της χωροφυλακής και έναν λατροδικαστή να πάνε στη Μαραθιά και να κάνουν προσεκτική έρευνα.

Δεν είχαν περάσει πολλές ώρες, άφότου οι άπεσταλμένοι του εισαγγελέως είχαν φτάσει στο χωριό, όταν ένας χωρικός έπήγε τρέχοντας στην άστυνομία και άνήγγειλε ότι ο γιατρός Πετρίδης είχε τινάξει τα μυαλά του στον άέρα.

Ν. ΚΕΛΠΕΡΗΣ

Μπορείτε ν'άπαντήσετε;

- 1.— Γιατί τό έναλλασσόμενο ρεύμα, είναι πιό επικίνδυνο άπ' τό συνεχές;
- 2.— Η Γη, μένει άκίνητη, όταν δε γίνεται σεισμός;
- 3.— Ποιό είναι τό μικρότερο κράτος στον κόσμο;
- 4.— Μόνον ένα είδος μαλακίων, παράγει μαργαριτάρια;
- 5.— Από τί είναι φτιαγμένα τ'α κοράλλια;
- 6.— Υπάρχει μαγνητικός ίσημερινός, όπως υπάρχουν μαγνητικοί πόλοι;
- 7.— Η Ήλη, από την όποιαν αποτελείται ο φελλός, είναι έλαφρότερη του ύδατος;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 31

αντάλλαγμα.

— Άντάλλαγμα; — Ναι, να έλευθερώσεις τη δεσποινίδα Ντ' Άρνόν κι' έμένα και να μάς π'ας στο Άλγερν.

— Άρχισες πάλι τ'α κόλπα σου Μάριο, είπε ο Μάριο.

Τόν διαβεβαίωσε πως δεν ήταν κόλπο και άφού σκέφτηκε για λίγη ώρα, είπε:

— Θα σ'ας έλευθερώσω και τούς δύο, άφού βρούμε τό θησαυρό. Όχι πριν.

Αναγκάστηκε να δεχτώ.

Ακολουθήσαν την παραλία και τό άπόγευμα φτάσαν στον προορισμό μας, σ' ένα άπόκρημνο σημείο της άκτής. Ένας Βεδουίνος έμεινε με τη Βαλερί πίσω και έγω ώδήγησα τούς άλλους σ' ένα στενό πέρασμα, ανάμεσα στους βράχους. Σε λίγο, βρισκόμαστε σε μιά μεγάλη σπηλιά. Στο φως των ηλεκτρικών φαναριών, φάνηκαν μερικές χάλκινες κάσες, πρασινοίμενες και σκουριασμένες άπ' την πολυκαιρία. Είχαμε βρή τη Σπηλιά των Κουρσάρων!

— Είναι άδεις! φώναξε σε λίγο ο Μάριο.

— Ο Ντ' Άρνόν άδειασε τις περισσότερες, τού έξήγησα. Άλλά να μιά κάσσα, Μάριο, που είναι γεμάτη ως επάνω με ράβδους χρυσού. Κύττα!

Στην άλλη γωνιά, οι συμμοριτές είχαν βρή κάτω νταμιτζάνες, σφραγισμένες.

— Κύτταξε, Μάριο, τό κρασί που πήραν άπ' τη γαλέρα. Θά είναι ύπεροχο ύστερα από τόσα χρόνια. Βλέπεις, ότι κράτησα τό λόγο μου. Δε νομίζεις πως θάπρεπε να πάρω ένα μικρό μερίδιο;

Η μόνη άπάντησις του Μάριο, ήταν να φωνάξει έναν άπ' τούς ληστές.

— Χασάν, πάρε αυτό τό σκύλο έξω, είπε. Να τούς προσέχης, και αυτόν και τη γυναίκα, μη σου φύγουν.

Καθίσαμε σ' ένα βράχο, πάνω από τη θάλασσα, ή Βαλερί κι' έγώ.

Οι φρουροί μας, παρακολουθούσαν σαν ύπνωτισμένοι την κίνησι στη σπηλιά.

— Έσκυφα προς τη Βαλερί.

— Μακριά! είπε εκείνη άπότομα.

— Δυό άπ' τούς φρουρούς μας πηγαίνουν στη σπηλιά, της ψιθύρισα. Πρόσεξε αυτούς που βγαίνουν. Περπατούν και πέφτουν στην άμμο. Άν πιούν όλοι αρκετά....

Σταμάτησα και κύτταξα την είσοδο της σπηλιάς. Τέσσερις άντρες έδραζαν την κάσσα με τό χρυσάφι.

— Τρικλίζουν, είπα. Δεν ξέρουν πού πάνε. Είναι μεθυσμένοι. Έ, φρουρέ! Φώναξε τον Μάριο! Σταμάτησε τους!

Οι τέσσερις άντρες τραβούσαν κατ' εὐθείαν προς τόν κρεμνό.

— Πάνε τ'α τριάντα σου άργύρια, 'Ιούδα! φώναξε χαρούμενη ή Βαλερί.

Ναι, τ'α είχε πάρει ή θάλασσα. Οι ληστές, μαζί με τό βαρύ κιβώτιο, είχαν κρεμοτοσάκιστή άπό τούς βράχους.

Πίσω μας άκούστηκαν βαρεία δήματα. Ήταν ο Μάριο.

— Θα σε καθάρισω, Λάιμ! είπε βραχνά.

— Μάριο! Μάριο! Μην πυροβολήσης! φώναξα έγώ.

— Έπρεπε να τό είχα καταλάβει πως ήταν κόλπο, είπε ο Μάριο. Τώρα θα δής!

Άλλά ο Μάριο Μαρτί σωριάστηκε κάτω και τό πιστόλι έπεσε άπ' τ'α χέρια του. Έγώ γύρισα προς τη Βαλερί.

— Κύτταξέ τους, είπα. Όλόκληρη ή συμμορία έξουδετερώθηκε.

Εκείνη με ρώτησε τί έπρόκειτο να κάνω.

— Θα σε πάω στο Άλγερν, άποκρίθηκα.

— Τότε άς φύγουμε αμέσως! Πριν ξυπνήσουν αυτά τ'α γουρούνια! είπε ή Βαλερί.

Έγώ έβαλα τ'α γέλια.

— Μην άνησυχείς, άγάπη μου, δεν πρόκειται να ξυπνήσουν, είπα.

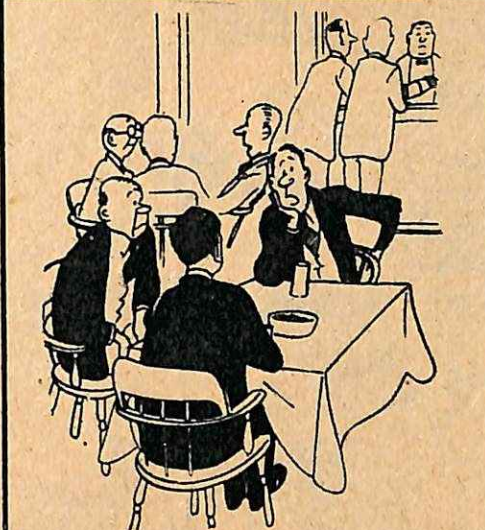
Με κύτταξε ξαφνιασμένη.

— Ο παππούς σου, μόνος του, έβαλε τό κρασί στη σπηλιά, της έξήγησα. Μου τόπε πριν πεθάνει.

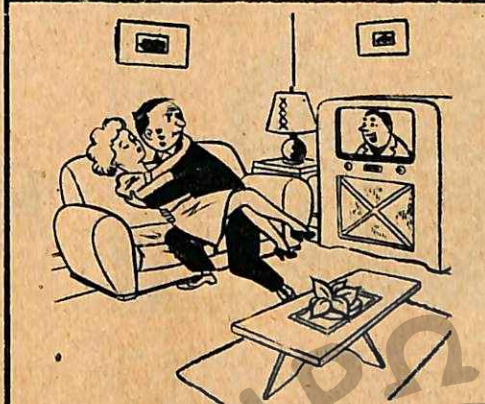
— Τί θες να πής; ρώτησε.

— Τό προώριζε για δσους θα τύχαινε να βρούν τό θησαυρό. Ήταν ένα θαυμάσιο παλιό κρασί, γεμάτο δηλητήριο!

3 ΤΡΟΠΟΙ ΝΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ

— Δε θέλω να σκέπτωμαι τό μέλλον! Ή γυναίκα μου μου είπε χθες τη νύχτα ότι μου έχει δώσει τ'α καλύτερα χρόνια της ζωής της!

Έκπομπη για τούς φιλάθλους: Θα σ'ας περιγράψουμε τ'α λεπτομερώς την ενδιαφέρουσα αυτή πάλη...

ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗ — Μάλιστα, εδώ είναι τό 217 δωμάτιο. Όμως, νομίζω ότι έχετε κάνει λάθος!

ΚΑΤΑΛΑΒΑ.. ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΣΕΛ. 34

ΔΥΟ μέρες αργότερα, μιά εξαδέλφη της Λουσιέν, που ήταν περαστική από τό Σαιν - Μαλό, την προσκάλεσε να πάη να περάσει μερικές μέρες μαζί της, γιατί έπιθυμούσε να γνωρίσει τη μικρή Νικόλ. Ο Λουονέλ δήλωσε, ότι είχε ανάγκη να ξεκουραστή και δε θα τ'α συνάδευε.

Και ένα πρωί, λοιπόν, βρεθήκαμε μόνοι, όπως άλλοτε. Κολυμπήσαμε μαζί, κοιμηθήκαμε πλαί - πλαί, έαπλωμένοι στην άμμουδιά. Τό δειλινό βρισκόμαστε στα βράχια και διασκεδάσαμε σαν παιδιά. Ξαφνικά, γλιστρήσα, ο Λουονέλ με άρπαξε, με κράτησε, σφίγγοντάς με, σχεδόν βίαια, επάνω του. Τ'α προσώπω μας πλησίασαν τό ένα τό άλλο, τ'α χείλη μας ένώθηκαν, προτού προλάβουμε καν να σκεφτούμε!...

Άν ένα φιλι μπορεί να σε κάμη να πεθάνεις, θα πέθαινα!... Χρόνια έκρυβα την ταραχή της ψυχής μου. Ποτέ ή φωνή ή τό βλέμμα μου δε με είχαν προδώσει. Άλλά ή θερμή αύτου του άπρόβλεπτου φιλιού, ύπήρξε μιά πλήρης όμολογία....

Ο Λουονέλ με άπεμάκρυνε άργα από κοντά του, χωρίς ν' αφήσει τούς ώμους μου, και είπε μόνο: «Ναντίν!...» με φωνή άλλωστε, με φωνή που δεν την είχα άκούσει ποτέ!... Έκλεισα τ'α μάτια, άνικαη ν' άρνθώ πιά τόν έρωτα, που με φλόγιζε και που εκείνος τόν είχε ήδη μαντέψει. Κάθισα, κρατώντας πάντοτε τό χέρι μου, σ' ένα βράχο, με τράδηξε επάνω του και μουρμούρισε συλλογισμένως:

— Τί παράξενη άποκάλυψις!... Θέλησα να μιλήσω.

— Πάψε, είπε, και έκλεισε τό στόμα μου με τ'α χείλη του.

Δεν ήμουν σε θέση ούτε να διαμαρτυρηθώ, ούτε να τού αντίσταθώ.

— Πολύ άρχη είσαι, είπε ξαφνικά, άς γυρίσουμε, κάνε κρύο.

Πέρασε τό μπράτσο του κάτω από τό χέρι μου και ρώτησε:

— Μ' άναπ'ας άπό πολύ καιρό;

— Από την πρώτη μέρα που γνωριστήκαμε, όμολόγησα.

— Άν τό ήξερα!... Τί ήλίθιος πού είμαι!...

Ύστερα, έξησα άφες παράξενου όνείρου, άφες ύπερκόσμης και, όταν τό βράδυ ο Λουονέλ μπήκε στο δωμάτιό μου, δε βρήκα τη δύσνη να τού πώ όχι.

Η φλογερή εκείνη νύχτα, ήταν και για τούς δύο μας ή Νύχτα της ζωής μας!...

— Μά έσένα άγαπώ, έλεγε ο Λουονέλ, και δεν τό ήξερα!... Έσύ έπρεπε να γίνης γυναίκα μου!... Γιατί δε μιλήσες;...

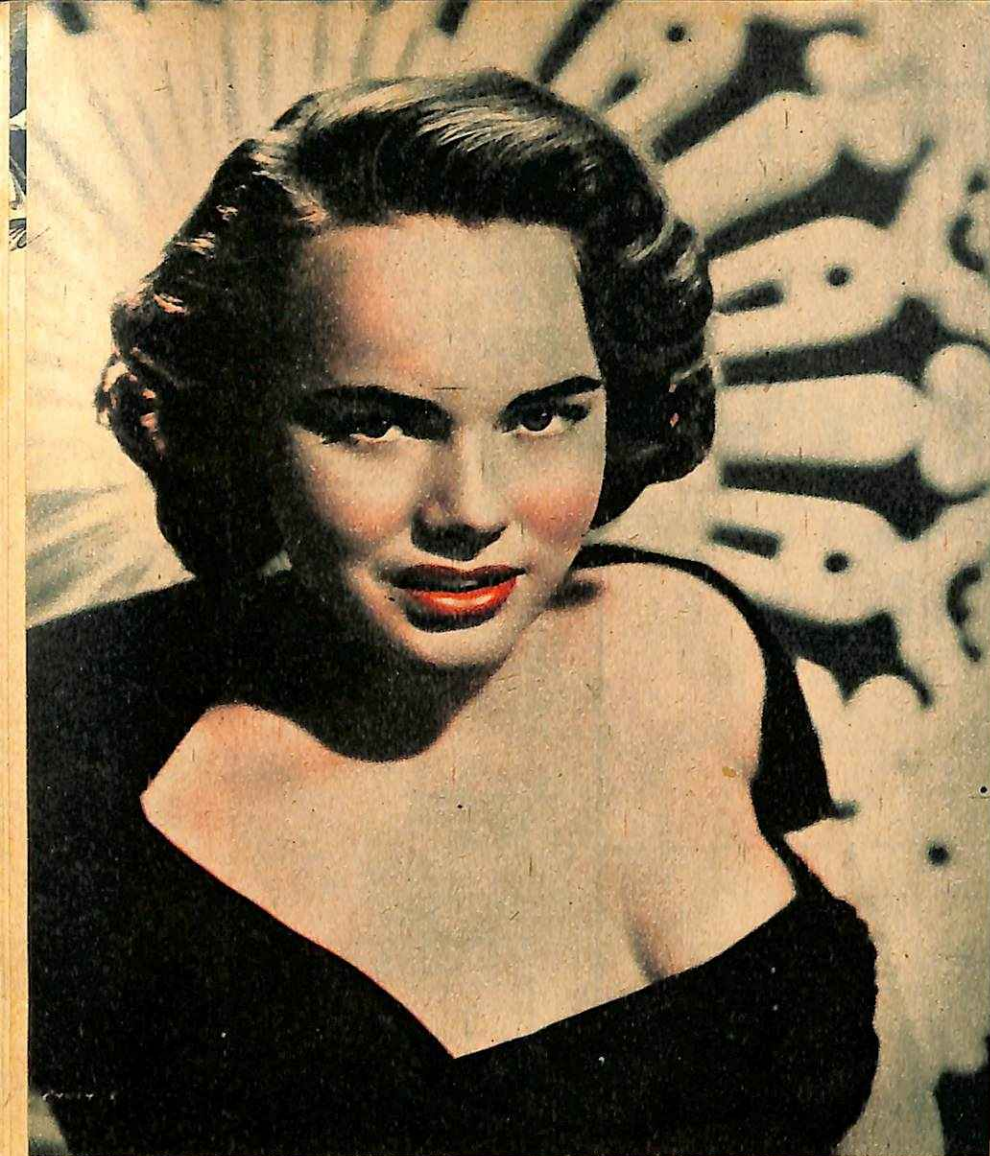
Άλλά ήταν πολύ άργα. Την άλλη μέρα τό άπόγευμα, είδα τη Λουσιέν στην πιάζ, καθισμένη φρόνιμα κοντά στη μικρή Νικόλ. Μου χαμογελούσε με τρυφερότητα, βλέποντάς με να πλησιάζω και μιά τύψις μου έσφίξε την καρδιά. Είχα προδώσει αυτή την άθάα φιλία, αυτή την άδελφική εμπιστοσύνη. Δεν ήμουν φτιαγμένη για να ζήσω μιά ζωή που να στηρίζεται στο ψέμα....

Φρόντισα να μου σταλή ένα τηλεγράφημα από μιά αδελφή μου, που ζούσε στη νότιο Γαλλία. Με είδοποιούσε, πως ήταν τάχα, άρρωστη και ζητούσε να πάω κοντά της. Έφυγα, με την ύπόσχεσι να ξαναγυρίσω....

Άλλά δεν ξαναγύρισα. Και αύτε θα ξαναδώ τόν Λουονέλ, για πολύ καιρό. Πέτυχα κιόλας, από την επιχείρησι, όπου έργάζομαι, να μετατεθώ στο Άλγερν. Θα έχασω, άραγε, εκεί πέρα. Δεν τό πιστεύω. Θα θυμώμαι και θ' αγάπω πάντα. Και, ίσως, ή δική μου θυσία ξαναφέρει τόν Λουονέλ κοντά στη γυναίκα του....

★★

45

Η Τέρρυ Μοϋρ επωνομάζεται «η ήθοποιος με την άλματώδη εξέλιξη». Η «ζουμερή» όμορφιά της και το δραματικό της ταλέντο της εξασφάλισαν έναν από τους δυο βασικούς γυναικείους ρόλους στην ταινία «Γύρνα πίσω, μικρή Σήμπας».

ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΥΜΕ

«ΠΕΡΙΜΕΝΕ»

Η «ΜΗΤΕΡΟΥΛΑ»

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, είναι έτσι καμωμένος, που δεν μπορεί ν' ατενίζει χωρίς φόβο το παρόν και το μέλλον. Κατά συνέπεια, «καλή εποχή», είναι, γι' αυτόν, η μόνη που δεν κρύβει κανένα μυστήριο: Τά περασμένα. Κι' ο άνθρωπος, που σκέπτεται το παρελθόν του, αισθάνεται πάντοτε κάποια νοσταλγία. Ένας κούρεας, που κάνει μια νοερή επιστροφή στη νεότητά του, θλίβεται για το δρόμο που ακολουθούσε. Ο Μπέν Χάρπερ, ένας μέσος Αμερικανός, σύζυγος μιας πάρα πολύ ωραίας γυναίκας, εγκατεστημένος σε μια πόλη, πολύ μικρή για τις βλέψεις της φιλόδοξης σύζυγου του, εγκαταλείπεται από την τελευταία, η οποία ακολουθεί έναν άλλον. Ο κούρεας θα ιδεί να μεγαλώνουν τα δυο παιδιά, που του έφησε η άπιστη, και μαζί μ' αυτά η πόλις, στην οποία μένει, και το έθνος του. Έρχονται και περνούν οι δυο παγκόσμιοι πόλεμοι, που σκοτώνουν και τη λίγη αισιοδοξία του κούρεα. Πενήντα χρόνια, όμως, μετά την εγκατάστασή του στη μικρή πόλη, ο κούρεας αντιλαμβάνεται ότι η ζωή δεν είναι και τόσο πικρή. Η Νέλλη, η κόρη του γιου του, μοιάζει καταπληκτικά με τη γυναίκα που τον εγκατέλειψε, αλλά που δεν έφυγε ποτέ από την καρδιά του. Έτσι, ο κούρεας βρίσκει παρηγοριά στην εγγονή του, που γλυκαίνει τα γεράματά του.

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑΝ πολύ νέοι. Τσακώθηκαν. Χωρίζουν, παίρνοντας ο καθένας το ένα από τα δίδυμα, που υπήρξαν καρποί της σύντομης συζυγικής ζωής τους. Έτσι, η Λουίζα μεγαλώνει στη Βιέννη, μαζί με τον πατέρα της, ένα μουσικό που λείπει διαρκώς από το σπίτι, ενώ η Σαρλόττα, στο Μόναχο, κρατεί το σπίτι της μητέρας της, η οποία αφιερώνει ολόκληρο τον καιρό της στην έφημερίδα, όπου εργάζεται. Η Λουίζα είναι ένα τρομερό παιδί. Η Σαρλόττα είναι υποδειγματική κόρη. Οι δυο αδελφές, αγνοούν την ύπαρξη ή μια της άλλης κι' ότι η κάθε μία είναι καταπληκτικός σωσίας της άλλης. Έρχεται μια μέρα, που η τύχη φέρνει τις δυο δίδυμες αδελφές στην ίδια παιδική έξοχη. Στην αρχή, τα χάνουν από την εκπληκτική ομοιότητά τους, δεν αργούν, όμως, να υποπτευθούν την αλήθεια και, όταν πεθάνουν γι' αυτήν, αποφασίζουν να δώσουν ένα καλό μάθημα στους γονείς των. Η Σαρλόττα θα προσποιηθεί το τρομερό παιδί στον πατέρα της και η Λουίζα, που δεν ξέρει να δράσει ούτε ένα αιώγ, θ' αντικαταστήσει την αδελφή της κοντά στη μητέρα της. Το μάθημα καρποφορεί: οι γονείς, που ανακαλύπτουν το τέχνασμα, είναι έτοιμοι να βεβαιώσουν μια νέα οικογένεια επάνω στα έρειπια της παλιάς.

Χορεύτρια, τραγουδίστρια και αξιόλογη ήθοποιος, η χαριτωμένη «Ντέμμι Ρέυνολντς» έχει κερδίσει κιάλια τις πρώτες της δάφνες με το «Τραγουδώντας στη δροχή».

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ

ΜΠΟΡΕΙ οι παλαιοί «στάρ» να κρατάνε ακόμα τα σκήπτρα, στο κινηματογραφικό στερέωμα, αλλά το κοινόν πάντα διψάει για καινούργια πρόσωπα. Κάθε χρόνο νέες «φουρνιές» ταλέντων είναι έτοιμες. Έξω από τα στούντιο περιμένουν να τα ξεχωρίσει το μάτι του ειδικού. Πολλοί από τους γνωστούς μας, τους καθιερωμένους «αστέρες», δεν είναι παρά δημιουργήματα μιας τυχαίας συναντήσεως με τον κυνηγό των ταλέντων. Καμιά φορά, τα μόλις υπολόμποντα αυτά «αστέρια», χάνονται πριν να φθάσουν στο περιπόνητο μεσορράνημα, πολλά, όμως, μεσουρανούν για χρόνια.

Σας παρουσιάζουμε εδώ μια μικρή επινά-

Η «Ιουινιέρεσαλ» είναι περήφανη για το απόκτημά της, τη Σούζαν Μπολ, που δίκαια τη λένε η «γλυκύτερη μελαχροινή» του Χόλλυγουντ.

Η θερμή όμορφιά της Έλαϊν Στιούαρτ και το φινό κορμί της Μόνικα Λιούις είναι από τις «ελπίδες» της Μέτρο-Γκόλντουϊν. Οι δυο νέοι αστέρες θα πρωταγωνιστήσουν την ερχόμενη σεζόν σε δυο σημαντικά φιλμ.

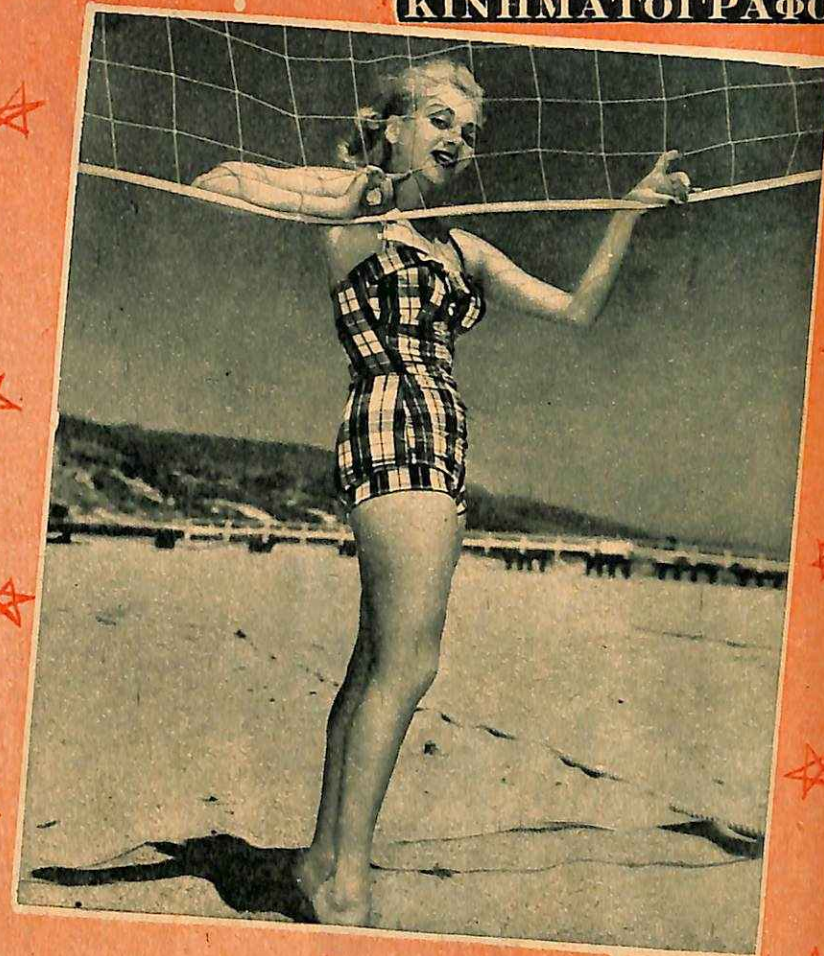
ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ

κοθήκη, με τις καινούργιες στάρλετ, που χαράζουν στον ούρανό του Χόλλυγουντ. Η επιτυχία έχει αρχίσει να τους χαμογελά, λίγο ακόμα και θα κάνουν το μεγάλο θήμα για να επιβληθούν.

Ήδη τα όνόματά τους φιγουράρουν δίπλα στις «διασημότητες» της οθόνης. Η Τέρρυ Μοϋρ, έχει κι' ολας πρωταγωνιστήσει σε φιλμ με τον Μπάρτ Λαγκάστερ, ενώ η Λίντα Κρίστιαν σταθεροποιεί τη θέση της, χάρις στα εξαιρετικά μάτια της και τη γλυκύτητα του προσώπου της. Είναι βέβαιο, πως κι' οι άλλες δε θα υστερήσουν. Τα φωτογραφικά τους πρόσωπα αποτελούν την ασφαλέστερη εγγύηση.

Το τσαχπινικό μουτράκι της Πάιπερ Λόρι έχει κάνει την εμφάνισή του σε αρκετές περιπετειώδεις ταινίες της «Γιουνιέρεσαλ».

Και η τελευταία έκδοσις της «Βάμπ»: η Ρίτα Γκράμ, Ένα κράμα Άβας Γκάρντερ, Ρουθ Ρόμαν και Μάρθας Γόρεν.

Η Λίντα Κρίστιαν έγινε διάσημη επειδή παντρεύτηκε το «Μαγεμένο Βασιλόπουλο», τον Τάυρον Πάουερ. Τώρα ελπίζει να κερδίσει και προσωπική φήμη με την τέχνη της. Η φθία όμορφιά της ταιριάζει με το εξωτικό κοστούμι της στην ταινία «Σκλάβος της Βαβυλώνας».

Το γυναικείο ΜΠΑΣΚΕΤ ΜΠΩΛ

ΕΝΑ θεαματικό και ενδιαφέρον σπόρ, που συνεχώς κατακτά έδαφος, ανάμεσα στους νέους μας, είναι το «μπάσκετ-μπώλ». «Η «καλαθοσφαίρα», όπως είναι ο επίσημος όρος του στα ελληνικά. Δεν έχει πολλά χρόνια, που ήρθε στον τόπο μας και στην αρχή έγινε δεκτό με επιφύλαξη. Παρουσίαζε μια αδρότητα στο παίξιμο, τέτοια, που δεν προσείλκυε το ενδιαφέρον.

Το ποδόσφαιρο, με την σκληρότητά του, τις εναλλαγές και την «αρρενωπότητα», είχε τότε κερδίσει τους φιλάθλους. Και ο «ποδοσφαιρικός» φανατισμός, που έδημιούργησε, τα παλιά χρόνια, χαριτωμένες ιστορίες, με τις «αλησμόνητες «καθόδους» των «Ολυμπιακών και τις «επρόγκες» των «παδών του «ετρίφυλλου», δεν άφηνε περιθώρια για την εμφάνιση ενός νέου είδους σπόρ. Την τελευταία δεκαετία, όμως, το «μπάσκετ-μπώλ» άρχισε να κερδίζει συνεχώς την αγάπη των φιλάθλων μας. Δεν μπόρεσε, φυσικά, να υποσκελίσει το ποδόσφαιρο σε δημοτικότητα, κατάφερε, ωστόσο, να αποκτήσει τον κύκλο των θαυμαστών του και των φίλων του, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, πράγμα που αποδεικνύει ότι γρήγορα το «μπάσκετ» θα γίνει αθλοπαιδιά γενικότερου ενδιαφέροντος. Παιχνίδι εύγενικό και ωφέλιμο για τη σωματική και πνευματική ανάπτυξη των νέων, έχει φανταστεί παίκτες και θεα-

τές. Η μεγάλη ετοιμότητάς, που χρειάζεται, η ευελιξία και η ταχύτης στις εναλλαγές, για το «πλασάρισμα» της μπάλλας, είναι τα βασικά στοιχεία, που κατέστησαν το «μπάσκετ», την πιο αγαπημένη αθλοπαιδιά των κοριτσιών. Σύντομα, ο κοριτσόκοσμος απέκτησε τις ομάδες του και σήμερα, εκτός από την Αθήνα και τον Πειραιά, πολλές επαρχιακές πόλεις έχουν γυναικείες ομάδες του «αίσιου σπόρ». Ο Πειραιάς, ο Παναθηναϊκός, ο Σπόρτιγκ, ο Πανιώνιος, ο «Ολυμπιακός», η «Ενωσις Αμπελοκήπων, το Παλ. Φάληρο, η «Αρμενική» «Ενωσις και άλλοι σύλλογοι διεκδικούν κάθε χρόνο τον τίτλο της πρωταθλήτριας του «μπάσκετ-μπώλ». Πριν λίγα χρόνια, οι Φαληριώτισσες και οι κοπέλλες του Σπόρτιγκ ήταν τα φαβορί για τα πρωτεία. «Εφέτος, η ομάδα του Πειραιϊκού Συνδέσμου, κατέρωθε ν' αποσπασή τον επίσημο τίτλο από τα άλλα σωματεία.

Το καλοκαίρι, οι αγώνες «καλαθοσφαίρας», τόσο μεταξύ των ανδρικών, όσο και των γυναικείων ομάδων, γίνονται το βράδυ, υπό το φως προβολέων.

Πολλές γυναικείες ομάδες «καλαθοσφαίρας» έχουν δημιουργηθεί και στα σχολεία της Μέσης Εκπαίδευσης και κατά την άνοιξη, όταν η σχολική περίοδος πλησιάζει προς το τέλος της, γίνονται συναντήσεις μεταξύ των για την ανάδειξη της πρωταθλήτριας Σπόρτιγκ — Ολυμπιακού.

Η όμορφη και η χάρις στις κινήσεις του μπάσκετ-μπώλ φαίνεται ανάγλυφα στην προσπάθεια των δυο αυτών κοριτσιών. Ποιά θα κατακτήσει την μπάλλα; Κάτω: νομίζετε πως είναι μπαλλέτο!... Πρόκειται για μια φάση αγώνος μεταξύ Σπόρτιγκ — Ολυμπιακού.

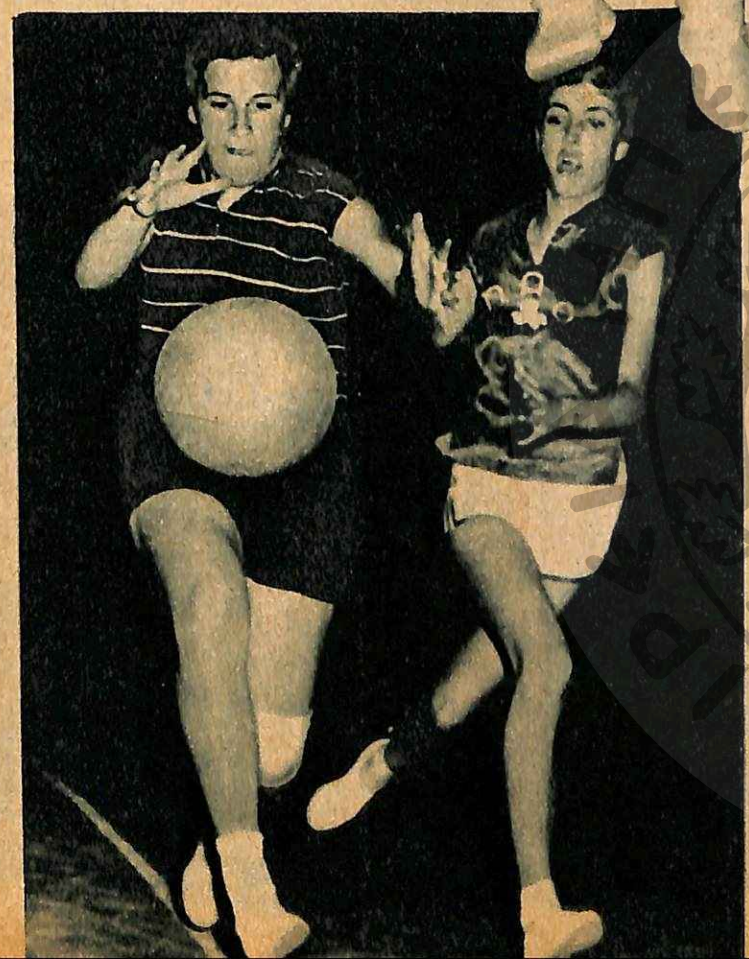
μάδος. Και το γεγονός αυτό είναι ένδεικτικό της δημοτικότητας του παιχνιδιού, που σιγά-σιγά αυξάνει.

Το είδος αυτής της αθλοπαιδιάς δίνει μια ιδιαίτερη χάρις στις κινήσεις των κοριτσιών. Ο αγώνας για την κατάκτηση της μπάλλας, η προσπάθεια για την επιτυχία μιας «καλαθιάς», δηλαδή για το πέρασμα της μπάλλας από το διχτυωτό, που μοιάζει με καλάθι, αναγκάζει τις κοπέλλες να κινούνται, να έλίσσονται και να εκτινάσσονται με δύναμη και γοργότητα, πράγμα που προϋποθέτει σωματική αλκή, αλλά και πνευματική ευστροφία.

Ο αριθμός των φιλάθλων, που παρακολουθούν τους αγώνες «μπάσκετ-μπώλ», αυξάνει συνεχώς. Για τις μεγάλες δε συναντήσεις, τα υπάρχοντα γήπεδα, αποδεικνύονται μικρά, από απόψεως κερκίδων.

Σ. ΑΥΛ.—

Επάνω δεξιά: Μια αγωνιώδης προσπάθεια για την κατάκτηση της μπάλλας, λίγο πιο μακριά απ' το καλάθι. Κάτω: Δυο κοπέλλες του Ολυμπιακού προσπαθούν ταυτόχρονα να κερδίσουν την μπάλλα και να σερβίρουν για «καλαθιά».

Θα γίνετε σοφότεροι

* Τα ζώα συχνά αισθάνονται τον κίνδυνο, πριν από τους ανθρώπους, και στην Αγγλία είναι γνωστόν ότι τα αλόγα, που χρησιμοποιούνται στα ανθρακωρυχεία, δείχνουν πάντοτε ανησυχία πριν εκδηλωθεί ο κίνδυνος.

* Οι έγκληματολόγοι δεβαιώνουν, ότι οι ξανθές γυναίκες, είναι πολύ πιο εύεμπτες από τις μελαχροινές κι' ότι σ' αυτές οφείλονται τα περισσότερα έρωτικά δράματα με θύματα άνδρες.

* Μια ευρωπαϊκή στατιστική αναφέρει, ότι, όσο πιο ηλικιωμένος είναι ο πατέρας, ενός παιδιού, τόσο πιο έξυπνο είναι το παιδί.

* Η χημική ανάλυση, έχει αποδείξει ότι σε κάθε τενεκέ γεμάτο από στάχτη καρβουνών, υπάρχει χρυσός αξίας πέντε εκατοστών του δολλαρίου.

* Τα καλύτερα άσπρονδυλα ζουν λιγότερο από 100 ώρες, τα έντομα ζουν από 100 ώρες ως 17 χρόνια, τα ψάρια θνήσκουν καμιά φορά ως την ηλικία των 267 ετών. Το άμφιβια ζουν 30 χρόνια, τα έρπετα ως 175, τα πουλιά από 9 ως 118 και τα θηλαστικά από 1½ ως 100 χρόνια.

* Ο όγκος ύδατος, όλων των ωκεανών της Γης, είναι 13 φορές μεγαλύτερος από τον όγκο όλων των ηπείρων.

* Η ακοή είναι, γενικά, δέυτερη με το δεξί αυτί, παρά με το άριστερό.

* Οι περισσότεροι φανταζόμεθα, ότι ο Βόρειος και ο Νότιος Πόλος, είναι απέραντες περιοχές αποκλεισμένες από τεράστια παγόβουνα. Δεν υπάρχουν παγόβουνα στους Πόλους. Τα παγόβουνα εύρισκονται σε μεγάλη απόσταση από τους Πόλους.

* Είναι εσφαλμένη η ιδέα, ότι τα αντικείμενα πέτουν με διαρκώς μεγαλύτερη ταχύτητα, ως ότου σταματήσει η πτώσις τους. Η αλήθεια είναι, ότι η ταχύτης ενός αντικείμενου που πέφτει, αυξάνεται ως ένα ώρισμένο σημείο, κατόπιν, όμως, παραμένει σταθερά.

* Στο Βόρειο Ειρηνικό δεν υπάρχουν παγόβουνα, γιατί εκεί λείπουν νησιά με παγετώνες, όπως η Γροιλανδία στον Ατλαντικό, όπου να σχηματίζονται οι όγκοι αυτοί των πάγων, που δημιουργούνται από συμπιεσμένο χιόνι, που πέφτει στην ξηρά.

* Οι νυχτερίδες είναι, ύστερα από τους πτηνούς, τα ζώα που πλησιάζουν ανατομικώς περισσότερο στον άνθρωπο.

* Αν όλοι οι πάγοι, που καλύπτουν την Ανταρκτίδα, έλυναν ξαφνικά, η στάθμη των ωκεανών θα ανέβαινε κατά 40 περίπου μέτρα και η θάλασσα θα έξηφάνιζε τα 15 περίπου τοίς εκατόν της ξηράς και πολλές μεγαλουπόλεις, όπως το Λονδίνο, το Τόκιο και η Νέα Υόρκη.

* Το βισμούθιο, είναι ένα από τα σπάνια σώματα, που, αντί να ελκύεται, όπως ο σίδηρος, από το μαγνήτη, απωθείται απ' αυτόν.

* Η Σελήνη, στο πρώτο τέταρτο, δέ δίνει το τέταρτο, αλλά μόνο το ένα όγδοο του φωτός, που δίνει κατά την Πανσέληνο.

* Το γυαλί, όσο και να θερμανθή, ποτέ δε γίνεται ρευστό σαν το νερό. Μένει πάντοτε παχύρρεστο.

* Κανένας πλανήτης δε διαγράφει κυκλική τροχιά, περιστρεφόμενος γύρω από τον Ήλιον. Όλες οι τροχίες είναι ελλειπτικές.

* Το αλάτι δε χρειάζεται στον οργανισμό μας για τροφή, αλλά για να διατηρηται ο φυσιολογικός τόνος των υγρών μας.

* Το στομάχι ενός υγιούς ανθρώπου, περιέχει σημαντική ποσότητα υδροχλωρικού οξέος, του υγρού αυτού που χρησιμοποιούν οι νοικοκυρές για να καθαρίζουν τα μαρμαρα και που το ονομάζουν (κακώς) «ακουαφόρτε».

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

(ΤΗΣ ΓΟΥΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)

JOHN BARTLOW MARTIN

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Από τα πρώτα θύματα του Χέρμαν Μάτζετ η δρος Χόλμς, μετά την οικοδόμησι του φοβερού Πύργου του στή Γουάλλας Στρήτ του Σικάγου, είναι ο Τζών Στάττερ και η γυναίκα του Έθελ, νεαροί Άγγλοι αριστοκράται, που έκαναν το ταξίδι του μέλιτος. Αμέσως έπειτα ο Χόλμς, για να τιμωρήσει την έρωμένη του Τζούλια Κόννερ για τη ζηλοτυπία της, σκοτώνει τη μικρή κόρη της Φρίντα.

1 Δεν είναι δυνατόν να Ιστορήσουμε την τραγωδία του καθενός από τα 200 και πλέον θύματα του άπαισίου κακούργου. Θα περιόριστούμε, λοιπόν, στα κύρια και τα μοιραία πρόσωπα του ανατριχιαστικού δράματος... Την άνοιξη του 1893, κάνουν την εμφάνισή τους στο έφιαλτικό κάστρο της Γουάλλας Στρήτ η Μίννυ Γουίλλιαμς και η μικρότερη αδελφή της Άννα. Η περίπτωση τους είναι μοναδική στα έγκληματικά χρονικά του κοσμου, και αποτελεί το εκπληκτικότερο κεφάλαιο της σταδιοδρομίας του Χόλμς. Από τα πρακτικά της δίκης του δράκου του Σικάγου, αντλούμε όλα τα στοιχεία, που συνθέτουν την παράξενη Ιστορία τους.

2 Πού και πώς γνωρίστηκε ο Χόλμς με τις δυο αδελφές; Τέλη 'Απριλίου του 1893, ο κακούργος είχε πάλι βρεθεί σε οικονομικές στενοχώριες. Μυστήριο έχει παραμείνει τι τα έκανε τα χρήματα, που έλθον από τα θύματά του. Στους δανειστάς και πιστωτάς του δεν έπληρωσε ποτέ πεντάρα. Έξέ, άλλου, από τις πρώτες ημέρες της εγκαταστάσεώς του στη Γουάλλας Στρήτ, είχε επινοήσει μία νέαν, εξαιρετικά αποδοτική, άπατη — ανάλογη με τη μηχανή που μετέτρεπε το νερό σε αερίοφως: Σ' ένα από τα καταστήματα του Ισογείου, είχε ανοίξει πατρήριο, όπου πουλούσε, σε φιάλες, Ιαματικό νερό.

3 Οι μεγάλες πινακίδες, που κρέμονταν απ' έξω, δεβαίναν, ότι το νερό είχε την προέλευσί του στη θαυματουργή πηγή, που είχε αναβλύσει κατά την έκσκαφή των θεμελίων του μεγάρου. Στην πραγματικότητα, ο Μπέν Πίτσελ γέμιζε τις φιάλες από τη βρύση της ύδρευσης, με νερό της λίμνης Μίτσιγκαν. Με την ώραία αυτή μέθοδο, ο Χόλμς μάζευε χιλιάδες δολάρια. Φαίνεται, όμως, ότι η χλιδή, μέσα στην οποία ζούσε, απ' ενός καί, απ' άλλου, η συντήρησις και οι συνεχείς τελειοποιήσεις των πολυπλόκων μηχανημάτων, που μετέβαλλαν το καθένα από τα 100 δωμάτια του άπείραντου κτιρίου σε πανίδα θανάτου, καθώς και η τροφοδότησις των «Εργαστηρίων» με φάρμακα και εργαλεία, άπαιτούσαν καλοσσαιίες δαπάνες.

4 Τέλη 'Απριλίου, λοιπόν, ο Χόλμς άνεκοί- νωσε, εξαφνα, στην Τζούλια Κόννερ, ότι ήταν υποχρεωμένος να φύγει σε μακρινό ταξίδι, για να δρθή χρήματα. Μιά εβδομάδα αργότερα, ο σατανικός έγκληματίας εμφανιζόταν στο Ντάλλας του Τέξας, 1.500 χλμ. από το Σικάγο. Σά λαγωνικό με αλάθητη άσφορη, είχε διανύσει με το τραίνο όλη αυτή την απόστα- ρι, ψάχνοντας για το κατάλληλο θήραμα. Στο Ντάλλας το θρήκε. Ήταν η Μίννυ Γουίλλιαμς, μία πανέμορφη κοπέλλα είκοσι δύο χρονών, ύπόφοιτη του Ώδείου της Βοστώνης, που εί- χε μόλις προσληφθή ως καθηγήτρια πιάνου σ' ένα αριστοκρατικό κολλέγιο κοριτσιών. Στο ίδιο κολλέγιο φοιτούσε η αδελφή της Άν- να, δέκα έξη χρονών, τό ίδιο όμορφη με τη Μίννυ.

5 Η Μίννυ και η Άννα Γουίλλιαμς, που κα- τάγονταν από το Τζάκσονβιλ του Μισισσιππή, είχαν χάσει πολύ μικρές τους γονείς των. Έ- νας πλούσιος θείος των, έγκρατεστημένος στο Φόρτ - Ουώρθ του Τέξας, τις είχε μεγαλώσει και άναθρέψει. Η Μίννυ εργαζόταν από κέφι και όχι από ανάγκη, γιατί, εκτός από το με- ριδίο της της πατρικής περιουσίας, είχε κλη- ρονομήσει από το θείο της, που είχε πεθάνει λίγους μήνες πριν από τη γνωριμία της με τον Χόλμς, 30.000 δολάρια. Άλλα τόσα εί- χε κληρονομήσει η Άννα. Συνολικώς, η περι- ουσία των δύο αδελφών, που τη διαχειριζό- ταν τώρα η Μίννυ, ύπολογίστηκε, στη δίκη του Χόλμς, σε 90 ως 100 χιλιάδες δολλά- ρια.

6 Ο Χόλμς, που εμφανιζόταν ως πλούσιος διωμήχανος από τις βόρειες Πολιτείες, πρωτο- συνάντησε τη Μίννυ Γουίλλιαμς σ' ένα χο- ρό της Έμπορικής Λέσχης του Ντάλλας. Η διαγωγή της νέας ως την εποχή εκείνη ήταν άσφορη. Όστόσο, γοητευμένη από τον ώραίο έξο, δέχτηκε το ίδιο εκείνο θράδυ να τον άκο- λουθήσει στο δωμάτιό του, στο ξενοδοχείο, και να περάσει εκεί τη νύχτα μαζί του. Δυο μέρες αργότερα, η Μίννυ Γουίλλιαμς υπέβαλλε παραι- τησι από τη θέση της στο κολλέγιο και έφευγε με τον Χόλμς για το Σικάγο. Στη θεία της, στο Φόρτ - Ουώρθ, έγραψε, ότι είχε βρή το σύντροφο της ζωής της.

8 Η θανάσιμη σύγκρουσις μεταξύ των δύο γυναικών ήταν άναπότρεπτη. Ο Χόλμς έπρε- πε ν' άποφασίσει ποιά από τις δύο θα ζούσε. Η έκλογή δεν του ήταν δύσκολη. Η Τζούλια Κόννερ δεν είχε πιά τίποτα να του προσφέρει. Και η ζήλεια την έκανε επικίνδυνη. Μίλησε, ά- στόσο, μαζί της Ιδιαιτέρως. Της είπε, ότι ή- ταν ανάγκη να δεχτή τη Μίννυ ως συνδιευθύν- τρια της πανσιόν. «Άν κρατήσης αυτή τη γυναικία εδώ μέσα, θα φύγω εγώ», ήταν η ά- πάντησις. Από τη στιγμή εκείνη, τίποτα πιά δεν μπορούσε να σώσει την Τζούλια Κόννερ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΟΤΑΝ ΠΑΣΧΕΤΕ ΑΠΟ «ΝΕΥΡΙΚΑ»

Το περιοδικό μας εξασφάλισε και εγκαινιάζει από σήμερα τη συνεργασία του διαπρεπούς επιστήμονος δρος 'Αθανασ. Χατζηδήμου, νευροψυχιάτρου, ο οποίος θα απαντά στις επιστολές των αναγνωστών μας, που αφορούν θέματα της ειδικότητάς του. Ο κ. Χατζηδήμος θα δίδει χρήσιμες συμβουλές και διαφωτιστικές απαντήσεις για σεξουαλικά και ψυχολογικά ζητήματα, που προέρχονται από νευρικές και συναισθηματικές ανωμαλίες, με ανάλογες σωματικές εκδηλώσεις.

«Δεν έχετε απολύτως τίποτα! Όλα είναι νευρικά...» είπε κι' ο καινούργιος γιατρός, που με τόσες ελπίδες συμβουλευτήκατε. Η διαβεβαίωση, όμως, αυτή δε σας παρηγορεί πιά. Την πρώτη φορά την πιστέψατε, πειθαρχήσατε στις οδηγίες του γιατρού κι' αληθινά είδατε κάποια βελτίωση. Λίγο-λίγο, όμως, όλες οι ενοχλήσεις ξαναπαρουσιάστηκαν, κι' από τότε γυρίζετε από γιατρό σε γιατρό, με τη βεβαιότητα ότι όσοι λένε «τίποτα» δεν ξέρουν να βρουν τί έχετε.

Εδώ, όμως, ακριβώς συμβαίνει με παρανόηση. Οι γιατροί, λέγοντας «τίποτα», εννοούν πως δε διαπιστώσαν καμιά συγκεκριμένη βλάβη σ' ένα όργανο και πως κι' αυτό δεν ανησυχεί για την εξέλιξη. Ο άρρωστος, όμως, δεν μπορεί να ανεχθεί όσα υποφέρει να βγαίνουν από το τίποτα. Και άλλωστε, στην πραγματικότητα, δε βγαίνουν από το τίποτα. Αν δεν υπάρχει έντονη αμυντική άρρωστος σε κάποιο όργανο, υπάρχει μια γενικότερη ανωμαλία στη λειτουργία όλου του νευρικού συστήματος. Τα ενοχλήματα, δηλαδή, που λένε «νευρικά», τα προκαλεί κι' αυτά μια ώριμη, γνωστή πιά, άρρωστος: η νευρώσις, που είναι ίσως η πιο συχνή πάθηση στην ανήσυχη και γεμάτη δόξα-να εποχή μας.

Οι περισσότεροι, ωστόσο, νευρωτικοί δε διακρίνουν και δεν παραδέχονται την ψυχική (νευρική) ανωμαλία που βρίσκεται στη ρίζα και είναι αιτία για πολλές ενοχλήσεις. «Νευρικά» συνήθισαν να λένε τα λίγο-πολύ εξάλλα άτομα που κλαίνον, θυμώνουν, αγωνιούν, παραφέρουνται με το παραμικρό. Στην πραγματικότητα, όμως, τα «νευρικά» σωματικά ενοχλήματα παρουσιάζονται πολύ πιο συχνά σε ήρεμα και συγκρατημένα άτομα. Σ' αυτά, όπως έδειξαν πολλές έρευνες, η διαταραχή του νευρικού συστήματος (αποτέλεσμα ψυχικής ταλαιπωρίας) δεν εκδηλώνεται με ψυχικές ανωμαλίες, με φέρνει ένα σωρό σωματικές ενοχλήσεις — «φλοιο-σπλαχνικές εκδηλώσεις», όπως λέγονται — ενοχλήσεις δηλαδή όπου ο φλοιός του μυαλού ενεργεί πάνω στα σπλάχνα.

Σχηματικά ο μηχανισμός των εκδηλώσεων αυτών είναι ο παρακάτω: Συνειδήσεις είναι η αντανάκλασις του έξω κόσμου, αντανάκλασις που τη σχηματίζουν μέσα στο μυαλό μας οι αισθήσεις μας. Φυσικά, εκτός από τα γύρω μας πράγματα, στη συνείδηση καθρεφτίζονται και οι κοινωνικοί νόμοι, οι αντιφάσεις της κοινωνίας και γενικά οι προλήψεις, οι κοινωνικές αξίες και απαγορεύσεις. Οι τελευταίες, μάλιστα, δια μέσου του οικο-

γενειακού περιβάλλοντος έμπο-τίζουν τόσο βαθειά το παιδί, που κι' αργότερα κάθε παράδο-σίς τους, κάθε πράξις αντίθε-τη μ' αυτές, φέρνει αυτόματα ά-γωνία με όλα τα σωματικά συν-ακόλουθα της. Όταν, δηλαδή, απαγορεύσεις, που συνειδητά δεν τις δεχόμαστε πλέον, αυτόματα, και χωρίς να μπορούμε να το εμποδίσουμε, γεμίζει η ψυχή μας άγωνία. Έτσι, συχνά, συγκρού-ονται δύο αντίθετες τάσεις: η επιθυμία να κάνουμε κάτι που ή-ταν απαγορευμένο στα παιδικά χρόνια, και από την άλλη το ύ-ποσυνείδητο υπόλειμμα της ά-παγορεύσεως αυτής.

Από τον κεντρικό σταθμό, που είναι το μυαλό, ξεκινούν τα νευρά που φτάνουν σε όλα μας τα όργανα, σε κάθε όργανο. Έτσι, μια ανωμαλία στο μυαλό έχει γενικό αντίκτυπο, μπορεί δηλα-δή να κάνει την καρδιά να χτυ-πά πιο γρήγορα, τις ωθήκες

να μη λειτουργούν καλά, το στο-μάχι να έχει σπασμούς, το πρό-σωπο να αλλάζει έκφραση κλπ. Χτυπητό παράδειγμα που βλέ-πετε κάθε μέρα είναι οι συγκι-νήσεις: Όταν λ. χ. κάποιος θυ-μώσει (έχουμε δηλαδή εδώ ψυχι-κή αιτία) κοκκινίζει, οι φλέβες του φουσκώνουν, η πείσις του ανεβαίνει, η καρδιά του χτυπά πιο γρήγορα, στο στομάχι του χύνεται περισσότερο και πιο ξι-νό γαστρικό υγρό κτλ. Το ίδιο, όταν κανείς φοβάται, του κό-βονται τα γόνατα και, φυσικά, δεν έχει έρωτική διάθεση.

Όταν οι αιτίες που προκαλούν τις συγκινήσεις αυτές είναι μό-νιμες, τότε κι' οι εκδηλώσεις μπορεί να μονιμοποιηθούν, τις περισσότερες μάλιστα φορές χωρίς ο ίδιος ο άρρωστος να έ-χει συνειδητοποιήσει τη σχέση άνωμετα στην αιτία και την άρ-ρώστος.

Σε πόλεις λ. χ. που βομβαρ-δίζονται σχεδόν καθημερινά στον πόλεμο, οι στατιστικές έδειξαν πως πληθύναν πολύ οι άρρωστοι με ανησυχία στην άρτηριακή πίεση.

Το ίδιο, ένας υπάλληλος που τον άναγκαζει κάθε μέρα η χω-ρίς κατανόηση συμπεριφορά του

πρόσταμένου του, μπορεί να πά-θη άπνιξια, να θυμώνει και να συγκινηθεί με το παραμικρό και να μην μπορεί να συγκεντρωθεί στη δουλειά του.

Ακόμα, μια κοπέλλα που φο-βάται μήπως τη δει κανείς όταν συναντά το μυστηριώδη της, ή που φοβάται για τις συνέπειες, ή που βρίσκει πως αυτό που κά-νει είναι αντίθετο με τις ήθικες αρχές, δεν μπορεί, φυσικά, να νοιώσει έρωτική συγκίνηση: αν η κατάσταση αυτή παραταθεί πολύ καιρό, μπορεί η νεα, ακόμη και μετά το γάμο της — όταν πια δε θα υπάρχει κα-νένα ήθικό και υλικό εμπόδιο — να μένει ψυχρή κοντά στον άν-τρα της, μ' όλο που τον λα-τρεύει, και τότε μπορεί να πα-ρουσιαστούν εξάψεις, ζάλες, π-νοκέφαλοι, κομάρες, ανωμαλίες στην περίοδο κλπ.

Αν μάλιστα συμβαίνει το έ-τομο αυτό να είναι νευρωτικό, να μην έχει, δηλαδή, απόλυτη προσαρμογή στις εξωτερικές συνθήκες, οι ενοχλήσεις αυτές πολλαπλασιάζονται.

Δυστυχώς τις περισσότερες φορές τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

Όστόσο — πρό πάντων όταν η δυσκολία που αντιμετωπίζει ο άρρωστος είναι πρόσφατη — μπορούμε να βοηθήσουμε τον άρ-ρωστο για ν' αντιδρά πιο όμα-λά και ν' αλλάξει ώριμες δλαδερές συνθήκες της ζωής του. Τότε, ενοχλήσεις που αντι-στάθηκαν σε πολλές θεραπείες, μπορούν να γιαιρευτούν για πάντα.

Όλες αυτές τις άρρώστειες τις είπαν ψυχο-σωματικές ή καλύτερα φλοιο-σπλαχνικές (άρ-ρωστειες, κατά τις οποίες ο φλοιός του μυαλού ενεργεί πάνω στα σπλάχνα). Κι' όπως κατα-λαβαίνετε, μπορούν να παρουσι-αστούν σ' όλα τα μέρη, σ' όλα τα όργανα του σώματος, καθώς και να έχουν αντίκτυπο στη σε-ξουαλική ζωή, δημιουργώντας ά-νικανότητα, ψυχρότητα, πόνους, διαστροφές.

Γενικά, η σεξουαλική και συν-αισθηματική μας ζωή έχει τερά-στια σημασία σε όλες αυτές τις «φλοιοσπλαχνικές» εκδηλώσεις. Οι ανωμαλίες της μπορούν να είναι η εκδήλωση μιας βαθύτε-ρης νευρωτικής βλάβης μπο-ρούν, όμως, να είναι και η αι-τία δημιουργίας διαφόρων σω-ματικών εκδηλώσεων.

Μια συναισθηματική και σε-ξουαλική, δηλαδή, δυσκολία δεν εκδηλώνεται αναγκαστικά πάν-τα στη γενετήσια λειτουργία, μα μπορεί να γίνει αιτία και για γαστρικές, εντερικές, καρδια-κές, άσθματικές ενοχλήσεις. Γιατί υπάρχει μεγάλη αλληλεπί-δρασις και σύνδεσις των φαινο-μένων αυτών.

Ο άνθρωπος ξεχωρίζει από τ' άλλα ζωντανά πλάσματα, για-τί ζή κοινωνική ζωή, και, χάρις σ' αυτήν, το νευρο-ψυχικό του σύστημα πήρε τεράστια ανάπτυ-ξη κι' εξελίχθηκε. Έτσι, είναι φυ-σικό η ψυχική υγεία να παίζει πρωταρχικό ρόλο. Φροντίστε, λοιπόν, και γι' αυτήν.

Δρ Α. ΧΑΤΖΗΔΗΜΟΣ
Νευροψυχίατρος

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΕΣΙ

Γ. Ρ. Π., «Αρταν. — Υπάρχουν, πράγματι, πολλά νέα φάρμακα και θεραπευτικά μέσα για την κα-ταπολέμηση της αρτηριακής ύ-περτάσεως. Ειδικότερα, το νέο φάρμακο, για το οποίο μάθατε 5-τι κυκλοφορεί, προσφάτως, στην 'Αμερική, φαντάζομαι να είναι το «Raudixin».

Το φάρμακο αυτό, κυκλοφόρη-σε, πράγματι, τελευταία σε χά-πια. Ήταν, όμως, γνωστό από... πολλούς αιώνες. Παρασκευάζεται από τις ρίζες ενός φυτού, που φέεται στους πρόποδες των 'Ι-

μαλαίων ορέων. Οι κάτοικοι της περιοχής γνώριζαν τις ιδιότητες του φυτού και το χρησιμοποιού-σαν εδώ και πολλά χρόνια. Είχε, μάλιστα, διαδοθεί και στις γύρω περιοχές: Στις 'Ινδίες, το χρη-σιμοποιούν από αιώνες τώρα, στην πίεσι και σ' άλλες άρρώ-στειες. Μόλις, όμως, τελευταία μελετήθηκε επιστημονικά.

Και πόσα άλλα παρόμοια φυ-τικά — «πρακτικά» — φάρμακα υπάρχουν, στις 'Ινδίες, αλλά και στον τόπο μας, που δεν έχουν, ά-κόμα έρευνήσει επιστημονικά! Δεν αποκλείεται να αποδειχθούν εξ ίσου ή και περισσότερο χρήσιμα...

Η υποτασική ενέργεια της «Ρωντίζιν» είναι ήπια και προ-οδευτική. Διαρκεί, εξ άλλου, αρ-κετές βδομάδες μετά τη διακοπή της χορηγήσεώς της. Φαίνεται, ότι το φάρμακο αυτό — σε αντί-θεσι με τα άλλα νέα ισχυρά υπο-τασικά, που συχνά είναι αρκετά επικίνδυνα — δεν προκαλεί σοβα-ρές παρενέργειες.

Η «Ρωντίζιν», συνιστάται στις ελαφρές, κυρίως, μορφές της αρτηριακής υπερτάσεως. Στις βαρείες μορφές, μπορεί να χορηγηθεί σε συνδυασμό με άλλα δραστικότερα φάρμακα.

Γράψτε, λοιπόν, στην 'Αμερι-

ΜΑΘΕΤΕ

κή — έφ' όσον, όπως μου λέτε, έχετε συγγενείς — και ζητήστε να σας το στείλουν. Για τον τρό-πο λήψεώς του, θα δρήςτε μέσα στο μυοκαλάκι έντυπες οδηγίες. 'Απαραίτητα, όμως, πρέπει, πριν το πάρετε, να συμβουλευθείτε το γιατρό που σας παρακολουθεί και ο οποίος θα καθορίσει τις λε-πτομέρειες της θεραπείας σας με το νέο φάρμακο.

Αν θέλετε, κρατήστε και μάς ένημερωσι σχετικά με τα αποτε-λέσματα, που θα σας δώση και που εύχομαι να είναι καλά.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΡΔΙΑΚΟΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ, Ν. 'Ιωνία. — Δεν είναι η κολλή δουλειά — έ-στω και αν είναι βαρεία — που μπορεί να δημιουργήσει μια καρ-διοπάθεια. Έάν εισατέ αθλη-τής, αν επιδιώκετε την κατάρτι-ση ερεκρόν, θα σας συμβούλευα να σταματήσετε την κακή, ανθυ-γιεινή και αντιαθλητική, κατά-βάθος, συνήθεια της καταρρι-φής ρεκρόν. Διότι, τότε, θα μπο-ρούσα, ίσως, να κινυνεύση η καρ-διά σας. 'Αλλά, με το επάγγελμά που έχετε, δεν υπάρχει κίνδυνος.

Τις περισσότερες φορές, σχε-δόν πάντα, η καρδιοπάθεια υπάρ-χει εκ γενετής ή δημιουργείται ά-πό μια λοίμωξη, από μια λοιμω-δή νόσο, από όξείς ρευματισμούς των αρθρων, από ούλιτιδα, από χρόνια αμυγδαλίτιδα ή, ακόμα, και από ένα χαλασμένο δόντι. 'Ε-πίσης, οφείλεται σε βλάβη των άγγείων της καρδιάς.

Στη δικιά σας, όμως, την πε-ρίπτωσι, δε νομίζω να συμβαίνει τίποτα από αυτά. Ούτε καν πι-στεύω, ότι έχετε καρδιοπάθεια. Κατά πάσαν πιθανότητα, τα ενο-χλήματά σας οφείλονται σε αιτί-ες άσχετες με την καρδιά: Στο στομάχι ίσως, σε ψυχικούς λό-γους, πιθανότερα.

Έξετασθήτε από γιατρό, για να σας βγί κάθε ιδέα και, αν τα ενοχλήματά σας συνεχίζονται, έ-να γράψτε μας, δίνοντάς μας περισσότερες λεπτομέρειες για το άτομό σας και τον τρόπο της ζωής σας.

«ΠΑΡΑΓΩΝ ΡΕΖΟΥΣ»

Ρ. Π., ένταθα. — 'Απαραίτη-

τως, πρέπει να κάνετε εξέτασι αίματος για να δρήςτε, μήπως το αίμα σας δεν ταιριάζει με το αί-μα του σφύζου σας. 'Ο θάνατος του πρώτου σας παιδιού, άμέσως, σχεδόν, μετά τον τοκετό, δεν απο-κλείει το ένδεχομένο αυτό. 'Ο επαράγων Ρέζους, όπως λέγε-ται, είναι συχνότατα υπεύθυνος για τις άνεξήγητες έκτρώσεις, τις γεννήσεις νεκρών βρεφών και τους θανάτους που συμβαίνουν στις πρώτες ώρες της ζωής του παιδιού. 'Η εξέτασις, δεν είναι δύσκολη και μπορεί να άποτα-θήςτε στο Μαιευτήριο, το Σταθμό Πρώτων Βοηθειών ή σε ένα αιμα-τολογικό εργαστήριο.

Στο τόσο ένδιαφέρον, πάντως, ζήτημα αυτό, θα επανέλθουμε κά-ποτε λεπτομερέστερα.

ΜΑΥΡΟ Ή ΑΣΠΡΟ ΨΩΜΙ;

Γ. Ρ. Π., Πειραιά. — Το μαύ-ρο ψωμί, είναι αναμφισβήτητα πιο ώφέλιμο στον οργανισμό. Σχετικά με το ζήτημα αυτό, σύν-τομα θα διαβάσετε τις λεπτομέ-ρειες σε άλλη στήλη της σελίδας αυτής. 'Αφού, όμως, έσας πειράζει, δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι πρέπει να προτιμάτε το ά-σπρο ψωμί. Πολλά, πράγματι, έ-τομα δε χωνεύουν εύκολα το μαύ-

ρο ψωμί. Τους βαραίνει στο στο-μάχι ή τους προκαλεί διαταρα-χές στα έντερα. 'Αδιστακτα, πρέπει να το άποφεύγουν. Και άς φροντίσουν να συμπληρώσουν, με άλλες τροφές, τις έλλείψεις που έχει το άσπρο ψωμί έναντι του μαύρου.

Για τις λεπτομέρειες, όμως, επαναλαμβάνω, παρακολουθήστε τη στήλη «Μάθετε τί τρώτε». Θα δρήςτε, αναμφιδόλως, πολύ χρή-σιμες οδηγίες, γενικά, για το τί πρέπει να τρώμε.

ΤΑ ΜΗΛΑ

Τα 100 γραμμάρια, άποδίδουν 65, περίπου, θερμίδες. 'Αντιθέ-τως, οι βιταμίνες Α, Β και C που περιέχουν, είναι σημαντικώτατες για τον οργανισμό μας.

Όταν τα κάνουμε κομπόστα, τα μήλα γίνονται πιο εύπεπτα, και αφομοιώνονται εύκολότερα ά-πό τον οργανισμό μας. Τα ίδια όταν τα ψήνουμε στο φούρνο, στη στάχτη ή άλλοιώς. Στα παιδιά, κυρίως, είναι πολύ προτιμότερο να δίνουμε βρασμένα ή ψημένα μήλα, για να μπορούν εύκο-λότερα να τα χωνεύουν και να α-φομοιώσουν τα πολύτιμα συστα-τικά, που περιέχουν. Πρέπει, όμως, να γνωρίζουμε, ότι ένα μέρος των βιταμινών, και, κυρίως, η βιτα-μίνη C, καταστρέφεται με τη θερμότητα.

Κ. ΖΕΡΒΟΣ
Χημικός

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΤΑ ΔΥΝΑΜΩΤΙΚΑ

ΤΑ διάφορα «δυναμωτικά» φάρ-μακα, που κυκλοφορούν κα-τά δεκάδες και εκατοντάδες στο έμποριο, δεν έχουν, δέβαινα, τη θέσι τους μέσα στο «Πρόχειρο Φαρμακείο» μας. Είναι, όμως, από τα φάρμακα, που πολύ συ-χνά χρησιμοποιούμε, χωρίς τη γνώμη του γιατρού. Και από την άποψι αυτή, καλό είναι να τα γνωρίζουμε.

Τα διάφορα «δυναμωτικά» εί-ναι — τα περισσότερα, τουλά-χιστον — τελείως άκίνδυνα. Μπορεί καλό να μην κάνουν, μπο-ρεί το δυνατόν, που μάς υπό-σχονται, να μη μάς το δίνουν, πάντως δε βλάπτουν, συνήθως. Καί, φυσικά, δεν αποκλείεται να μάς ωφέλινουν.

Όταν λέω «δυναμωτικά» φάρ-μακα, έννωθ τα διάφορα «τονω-τικά», τα διάφορα σιρόπια και άλλα, που περιέχουν γλυκό κρα-σί, εκχύλισμα ήπατος, διάφορες άλλες ούσιες, καθώς και άλλα-τα φυσογόνα, σιδηρό, άσβεστι-ου, μαγνήσιου κλπ. κλπ. Όλα αυτά, ή μερικά από αυτά, σε διάφορους συνδυασμούς και σε ποικίλες αναλογίες, λαμβάνον-ται από το στόμα. Γιατί οι διά-φορες «δυναμωτικές» ένέσεις, μόνο στα χέρια του γιατρού μπορούν να είναι ωφέλιμες.

Όλα αυτά τα φάρμακα, έπα-ναλαμβάνω, αν δεν κάνουν καλό, τουλάχιστον, δε έλυνουν, πάν-τως δε βλάπτουν. Δε βλάπτουν, πα-ρά μόνον ώριμένους, που έχουν πολύ ευαίσθητο στομάχι ή πα-ρουσιάζουν ειδική ευαίσθησι, έναντι μιας ή περισσοτέρων ά-πό τις ούσιες, που περιέχουν.

Ιδιαίτερη προσοχή χρειά-ζεται, προκειμένου να χορηγήσου-με τα φάρμακα αυτά σε παιδιά. Το στομάχι τους είναι, καμιά φορά, πιο ευαίσθητο. Κι' αν έ-χουν ειδική ευαίσθησι, δε θα το ξέρουμε και τα συμπτώμα-τα, που θα προκληθούν — δραμα-τικά πολλές φορές — θα μάς ά-νησυχήσουν πολύ και θα παιδέ-ψουν κι' εκείνα.

Γενικά, στα παιδιά, τα διά-φορα δυναμωτικά, είναι, συνή-θως, περιττά και άχι πάντα ά-κίνδυνα. Δε θα τους τα δώσου-με, λοιπόν, παρά μόνον αν μάς το συστήση ο γιατρός.

Μιλώντας για τα δυναμω-

κά φάρμακα, θελή-ματικά παρέλινω- τις βιταμίνες — και τα διάφορα βι-ταμινούχα φάρμακα — διό-τι με αυτές άπαιτείται πε-ρισσότερη προσοχή. Οι βιτα-μίνες και ή δράσις τους είναι θέμα εύρύτατο, που κάποτε θα μάς άπασχολήση. Και άξίζει τον κόπο να άσχοληθούμε με το ζή-τημα αυτό, διότι υπάρχουν πολ-λές λαθασμένες αντίληψεις, πολλές επικίνδυνες παρανοήσεις, σε β.τι. άφορά τις βιταμίνες και τη χρήση τους.

Σήμερα, θα άρκεστούμε να πούμε, ότι οι βιταμίνες C και του συμπλέγματος Β είναι, συ-χνά, ωφέλιμες — κυρίως οι δεύ-τερες — και δεν πειράζουν, έ-στω κι' αν τις πάρουμε σε με-γαλύτερη ποσότητα άπ' όση χρειάζεται ο οργανισμός μας. Γι' αυτό, τα «δυναμωτικά» που τις περιέχουν είναι, κατά κανό-να, τουλάχιστον, άκίνδυνα.

Το ίδιο, όμως, δε συμβαίνει και με τις βιταμίνες Α και D. Διότι έχει από καιρό παρατη-ρηθεί, πως όταν λαμβάνονται σε μεγαλύτερες δόσεις άπ' ότι χρειάζεται ο οργανισμός, δη-μιουργούν σοβαρές νοσηρές κα-ταστάσεις, οι οποίες οφείλυν-ται σε υπερβιταμινώσεις Α ή D. Οι καταστάσεις αυτές, εί-ναι πολύ πιο συχνές στα πα-ιδιά, αλλά και πιο επικίνδυνες.

Άλλά και υπερβιταμινωσι να μη δημιουργήσουν, οι βιταμίνες Α και D μπορούν να κάνουν την όρεξι από στα παιδιά — όπως, εξ άλλου, αν και σπανιότερα, στους μεγάλους.

Ποτέ, λοιπόν, δεν πρέπει να παίρνουμε βιταμίνες Α και D, καθώς και τα διάφορα φάρμακα, που τις περιέχουν, ούτε και μπουρνούλαδο, που είναι τόσο πλούσιο στις βιταμίνες αυτές, χωρίς τη γνώμη του γιατρού μας. 'Ακόμα, δέβαινα, λιγώτερο να τις δίνουμε στα παιδιά μας. Οι βιταμίνες αυτές, που είναι τόσο χρήσιμες, σωτήριες συχνά, όταν τις χρειάζεται ο οργανι-σμός, είναι τελείως περιττές, αλλά και επικίνδυνες, όταν παίρ-νονται στην τύχη και χωρίς τη γνώμη του γιατρού.

Υ. Κ.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑ δεύτερη φορά, ξαναδιαβάζω το γράμμα του Σέρζ:

«Έτσι, λοιπόν, αγαπημένη μου, πολυαγαπημένη μου Κορίν, μου γράφει, έχει περάσει περισσότερο από ένας μήνας, που έφυγα από κοντά σου για να σε ξεχάσω! Δεν ξεχνάς τον πόνο σου ταξιδεύοντας, μ' όλα κι 'αν λένε ώριμοι ψυχολόγοι. Όχι! Τον παίρνεις μαζί σου, τον κοιθείς μέσα σου, πάντοτε παρόντα και τα καινούργια τοπία δε σου χαρίζουν τη λήθη!... Ύστερα από σύντομη διαμονή στην Κιανή 'Ακτή, όπου ξαναζήσα τις κοινές μας αναμνήσεις, επισκέφθηκα την 'Ιταλία, τη Νεάπολη πρώτα, «Ω, ντόλτσε Νάπολι...» τυχερό άκρογιάλι, όπως την τραγουδούσε ο Λομαρτίνος. Άλλα, στο εξομολογούμαι, αγαπημένη, δεν ένοιωσα τη μαγεία, την εὐδία, τη λάμψη, την ήδυσση αυτής της Ιταλικής γης, χωρίς άλλο, επειδή είμαι μόνος... Το ίδιο άσυγκινητο με άφησαν και η Βενετία, όπου τίποτα δε μ' ενδιαφέρει, ούτε η πλατεία του 'Αγίου Μάρκου, ούτε το ανάκτορο των Δόγηδων, ούτε οι γόνδλες. Δε βλέπω γύρω μου, παρά έρωτευμένους... και κλαίω τη δυστυχία μου, αφού δε μ' αγαπάς πιά, Κορίν, ή μ' αγαπάς λιγότερο, που σημαίνει το ίδιο...»

Άφηνα να μου πέση το χαρτί και κάνω, τι κι 'ο Σέρζ: ξαναζή τις αναμνήσεις μου. Τον Σέρζ τον γνώρισα πριν έξη χρόνια. Αντιπροσώπευε και αντιπροσώπευε ακόμα, ένα έργο-στάσιο μεταξωτών της Λυών. Μ' έπεσκέφθη-κε για πρώτη φορά στο γραφείο μου, στο κα-τάστημα που διευθύνω. Ήμουν ελεύθερη. Πολύ γρήγορα, κάτι σαν κεραυνόβολος έρωτας μάς έφωτισε τον ένα στην αγκαλιά του άλλου. Ή γοητεία αυτού του μελαχρινού νέου, με τα γκριζά μάτια, με συγκίνησαν από την πρώ-τη στιγμή. Ήμουν μόνη στη ζωή και με χα-ρά άφησα να με κατακτήσει. Γνωρίσαμε χρό-νια αληθινά εύτυχισμένα.

— Να παντρευτούμε! Έλεγε συχνά ο Σέρζ. Να παντρευτούμε!

— Για ποιά λόγο;

— Ο φίλος μου γελοῦσε: «Δεν είμαστε σαν τους άλλους, ή: Γενι-κά, ή γυναίκα είναι εκείνη, που θέλει να νο-μιμοποίηση το δεσμό της. Σε μάς, συμβαί-νει το αντίθετο: το επιθυμώ εγώ!»

— Για ποιά λόγο; ξανάλεγα. Δεν είμαστε καλά έτσι;... Άδιαφορώ για τον κόσμο!

Και εκατό φορές του ανέπτυξα τη θεωρία μου για το γάμο, που, όπως πιστεύω, σκο-τώνει τον έρωτα. Δε βλέπουμε κάθε μέρα φλο-γερούς έραστές να γίνονται γκρινιαρήδες σύ-ζυγοι;

Ή αλήθεια είναι, ότι το πιστεύω αυτό που λέω. Όμως, και κάτι άλλο, σά διαίσθησις, μου ψιθυρίζει, από την αρχή, να μη δεσμεύω-πιό στενά. Προσισθανόμουν, ίσως, ότι κάπο-τε θα έπαυα ν' αγαπώ τον Σέρζ.

Και είναι γεγονός, ότι δεν τον αγαπώ πιά. 'Εκείνος εξακολουθεί να μ' αγαπά και, ίσως, πιο πολύ από πριν, επειδή βλέπει ότι με χάνει. 'Ετσι γίνεται, άλλωστε, με όλα τα πράγμα-τα: εκείνα που απομακρύνονται από κοντά μας, μάς γίνονται πιο επιθυμητά.

Θέλω, άστόσο, μ' όλη μου την καρδιά, να παρηγορηθώ ο Σέρζ.

Ο Ντενί σκέφεται όπως εγώ...

— Θα παρηγορηθώ! λέει. Πρέπει να πα-ρηγορηθώ...

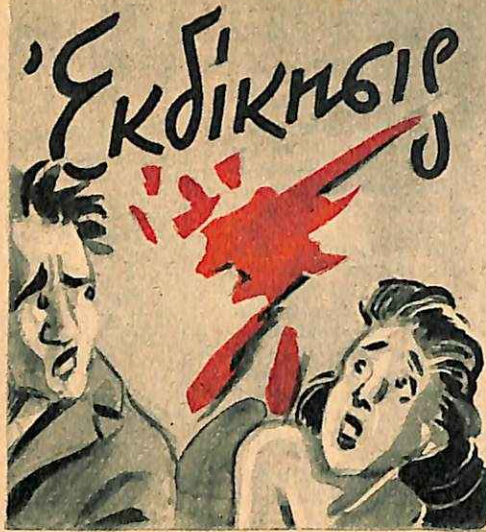
ΠΟΣΟ ή ιστορία μας, ή ιστορία τριών αν-θρώπων, τριών ψυχών, είναι απλή κι' όμως θλιτερή. Αγάπησα τον Σέρζ με θαθεία και ελ-λίκρινη αγάπη. Και, τώρα, λατρεύω κυριολε-κτικά τον αδελφό μου, τον Ντενί.

Τον γνώριζα κι' αυτόν από χρόνια. 'Ανύπαν-τρος, έβγαине μαζί μου, ταξίδευε μαζί μας και πίστευα, ότι ένοιωθα γι' αυτόν μόνο α-δελφική αγάπη, έως την ημέρα που κατά-λαβα...

Ναι, ως το βράδυ εκείνο που, ντυμένη μ' έ-να φόρεμα από κόκκινο ντρά, που έδειχνε ακό-μα περισσότερο την εανθή ομορφιά μου, έ-νοιωσα το βλέμμα του Ντενί καρφωμένο επά-νω μου. Τότε μόνο κατάλαβα...

Μέσα στον καθρέφτη έβλεπα τα μάτια του Ντενί ν' αναζητούν τα δικά μου, που τα γύ-ριζα άλλοι, γιατί ήξερα, ότι ο αδελφός του έραστή μου θα πρόφερε λόγια, που θα ήθελα να μην τ' άκούσω.

54

— Κορίν! ψιθύρισε. Προσποιήθηκα την αδιάφορη, ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε.

— Τι τρέχει;

— Κορίν... επανέλαβε. Γέλασα... Ω! Πόσο ψεύτικα ήχουσε το γέ-λιο μου τη στιγμή εκείνη!

— Μην άστειευεσαι, Κορίν... Ξέρεις καλά ότι σ' αγαπώ, Κορίν, Κορίν μου!

Τότε φώναξε:

— Όχι... όχι... όχι αυτό!

Και έφυγα σά να με κυνηγούσαν. Δεν ξα-ναείδα τον Ντενί δολοκλήρες δδομάδες και στο διάστημα αυτό έγινε εκείνο που ο Σταντάλ ό-νομάζει «άποκρυστάλλωσις». Τα λόγια, που είχε προφέρει ο Ντενί, με φωτίσαν και είδα ότι κι' εγώ τον αγαπούσα. Όχι! Οι άπόντες δεν έχουν πάντα άδικο και ή αγάπη μου μεγα-λώσε... μεγάλωσε σε σημείο που πλημμύρισε την καρδιά μου.

Ο Σέρζ άνησύχησε. Ή άπουσία του αδελ-φού του τον έκαμε να πη:

— Τι συμβαίνει; Γιατί δε βλέπουμε πιά τον Ντενί;

— Δεν ξέρω... μουρμούρισα.

Είχα, όμως, την έλπιδα, ότι ο Σέρζ θα φρόντιζε να ξαναβρή κοντά μας ο αδελφός του. Αυτό συνέβη και συνέβη, επίσης, και το άναπόφευκτο: έγινε έρωμένη του Ντενί.

Δε θέλω να παρουσιάσω τον έναυτό μου κα-λύτερο από ό,τι είναι, δε θέλω να κάμω την έναρέτη, αλλά είμαι άνικανη να έχω δυο έρα-στές. Γι' αυτό, με διάφορες δικαιολογίες, έ-παυα να δίνωμν στον Σέρζ. Αυτό τον έκαμε μιά μέρα να μ' ού πη:

— Δε μ' αγαπάς πιά!

Χαμήλωσα το κεφάλι χωρίς να διαμαρτυρη-θώ. Πέρασαν μερικά βδομάδες ακόμα και ο Σέρζ μου άνήγγειλε, ότι έφυγε για την 'Ι-ταλία.

— Ζήτησα και μου έδωσαν τρεις μήνες ά-δεια, μου έξήγησε. Πρέπει να δοῦμε καθαρά μέ-σα μας, Κορίν. 'Εγώ, ξέρω ότι δε θα μπορέ-σω να σε ξεχάσω... 'Εσύ, θα μ' ού πής όταν γυ-ρίσω, τι άποφασίζεις. Τρέφω, άστόσο, την τρελή έλπιδα, ότι θα ξαναγυρίσης σε μένα.

— Άλλήμονο! Ξέρω τόσο καλά ότι δε θα γίνω αυτό...

Μου γράφει ακόμα:

«Αγάπη μου, δε σκέφτομαι παρά εσένα... Πες μου ότι θέλεις να γυρίσω, ότι μ' αγα-πάς...»

Είναι αδύνατο! Δε θέλω να του το γράψω αυτό!

— Τι θα κάνουμε; ρωτώ τον Ντενί.

Ύψώνει τους ώμους, τα γκριζά μάτια του, όμοια με του αδελφού του, φαίνονται σά να γίνονται πιο σκοτεινά, το ψηλό του κορμί λυ-γίζει λίγο, ψιθυρίζει σχεδόν με φωνή πνι-γμένη:

— Δεν ξέρω τί να πώ, αγαπώ τον αδελφό μου και του πηρά τη γυναίκα που αγαπούσε.

Χωμένη στην αγκαλιά του, νοιώθω να χτυ-πά γρήγορα αυτή ή άντρική καρδιά, που τη δασανίζουν δυο άλληλοσυγκρουόμενα αισθή-ματα.

— 'Ας κάνουμε ύπομονη, ψιθυρίζει ο Ντε-νί, ο χρόνος τακτοποιεί πολλές φορές τα πράγματα!

Και οι μέρες κυλούν, όλες το ίδιο μελα-χολικές, το ίδιο μονότονες.

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΖΥΛ

ΔΥΟ μήνες τα γράμματα από την 'Ιταλία, δεν έπαψαν να είναι τακτικά και πάντα το ίδιο φλογερά. Και ύστερα πιά τίποτα! Αυτή ή σιωπή μ' άνησυχεί. Άγωνιά, σκέ-φτομαι ότι ο Σέρζ δε θ' άργήσει να ξαναγυρί-ση, προσπαθώ καμιά φορά να καθισχύσω τον εαυτό μου με τη σκέψη, ότι πιθανόν να παρηγορήθηκε κοντά σε μιάν άλλη!

Ή ιδέα του γυρισμού του Σέρζ με κυνηγεί, άσπασο.

Ο Ντενί έρχεται κάθε βράδυ. Ή άπέραντη αγάπη μας ρίχνει τον ένα στην αγκαλιά του άλλου και δίνουμε ο ένας στον άλλο φιλιά, που δεν τολμάω πιά να τα διακόψουμε με λό-για. Γιατί, χωρίς να μ' ού πη, νοιώθω, ότι κι' αυτόν τον βασανίζει ή ίδια σκέψις:

«Ο Σέρζ θα ξαναγυρίσει...»

Τι άραία βραδιά ή άποψινή, τι καλά που θα ήταν ν' αγαπιόμαστε, χωρίς αυτή την έν-νοια που μάς τρώει. Ζηλεύω τους έραστές, που αγαπιούνται χωρίς τύψεις. Το παράθυρο που βλέπει στον κήπο είναι άνοιχτό, και ή εὐδία των ρόδων φθάνει ως εμάς. Σ' ένα γει-τονικό σπίτι, κάποιος παίζει στο βιολί του ένα μελαγχολικό βάλς...

Ο Ντενί με παίρνει στην αγκαλιά του, ψι-θυρίζει:

— Αγαπημένη μου Κορίν...

Του προσφέρω τα χείλη μου και, όπως συ-νήθω, ή γοητεία των χαδιών μάς κάνουν, για μιά στιγμή, να ξεχάσουμε τις σκέψεις μας.

— Ντενί μου, γλυκέρα μου αγάπη...

Κάποιος περπατάει μπροστά στο σπίτι. Ψιθυρίζω:

— Μπορούν να μάς δουν άπ' έξω! 'Ας εϊ-μαστε προσεκτικοί!

— Τι σε νοιάζει! λέει εκείνος γελώντας.

— 'Ας μάς δουν, 'Εκτός αν προτιμάς να κλεί-σης το παράθυρο.

— Μά είνι τόσο άμορφα!

— 'Ε, τότε, τράβηξε τις κουρτίνες!...

ΤΗΝ άλλη μέρα, ο Ντενί ήρθε και με βρήκε στο γραφείο μου σαν τρελλός. 'Ετυχε να είμαι μόνη, αλλά πολύ άπασχολημένη. Ύψωσα τα μάτια μου και, βλέποντας τ' άλλοιωμένα χαρακτηριστικά του, φώναξα:

— Τι συμβαίνει;

— Διάβασε! μου λέει, πετώντας μου ένα γράμμα.

Είναι το γράψιμό του Σέρζ:

«Ντενί... Είχα άποφασίσει να πεθάνω, χω-ρίς να πώ λέξι, χωρίς ν' αφήσω τίποτα πίσω μου, αλλά δεν μ' ού μω... Δεν είμαι υπεράνθρω-πος και, προτού πατήσω τη σκανδάλη του ό-πλου, που έχω μπροστά μου, νοιώθω την άκα-τακίτη άνάγκη να σου πώ την άηδία μου, γιατί σε μ' ού μω, εσένα, αδελφέ μου! 'Εκανες την πιο βρωμερή πράξη, κλέβοντας μου τη γυ-ναίκα που αγαπούσα, που λάτρευα... Χτές το βράδυ, σάς είδα από το δρόμο! Θα γελάς, δεν είν' έτσι, με την κουταλιά μου; 'Α! Ναι, θα γελάδες μαζί, ή Κορίν κι' εσύ, μ' αυτόν τον ήλιδο, που σάς είχε τόση έμπιστοσύνη... Άλλά πάνε τα γέλια... Ο ήλιθιος σκοτώνε-ται... Δε θα σάς άπαλλάξει, όμως, από την παρουσία του. Όχι. Ο 'Ισκιος του θα γλυ-στρά ανάμεσά σας, στ' αγκαλιάσματά σας... Δε θ' άγαπιάτε πιά. Όταν ήμουν ζωντανός, μπορούσατε να με προσβίσετε... Όταν, όμως, θα είμαι νεκρός, δε θα μπορείτε να το κάνετε αυτό. Μιά άκαταμάχητη δύναμις, θα σάς ύπο-χρέωση ν' απομακρυνήτε ο ένας από τον άλ-λον και τότε θα έχω έκδικη...»

Με ξεψυχισμένη φωνή ρωτώ:

— Πήγες στο σπίτι του;

— Ναι...

— Και... είναι... είναι νεκρός;

— Ναι...

Ο Ντενί κλονίζεται, σωριάζεται σε μιά πολυθρόνα και εσπάζ σε λυγμούς. Κλαίει έτσι κι' ο ίδιος. Ύστερα ο Ντενί σηκώνεται, σκου-πίζει το πρόσωπό του και φεύγει.

Δεν τον ξαναείδα πιά, δεν τολμώ να τον ξα-ναδώ.

Ο Σέρζ είχε δίκιο, ο 'Ισκιος του μάς χω-ρίζει άμείλικτα. Ξέρω καλά, ότι αν τα υπρά-στα του Ντενί μ' αγκάλιαζαν, θα έβλεπα τη μορφή του Σέρζ να προβάλλη μπροστά μου. Μαζί με τον Σέρζ πέθανε και ή ύπεροχη εὐ-τυχία μου!

★

«Έχετε άκούσει που λένε όταν μάς περιγράφουν το φόρεμα που έ-βαλε ή άμορφη βασίλισσάλα σ' ό-ν χορό, είχε πάνω του τον ήλιο και το φεγγάρι!...»

— Άν είνε δυνα-τόν! Και το λένε αυτό για να θαυμάσουμε τί σπάνιο πράγμα θα ήταν αυτό το φόρεμα. Κι' όμως κάποτε ήταν ο ήλιος και το φεγ-γάρι μαζί. Ήταν δυο καλά αδελ-φάκια και κάθε μέρα που τ' άφη-νε ή μητέρα τους να βγούν από το σπίτι, σεργιανούσανε πιασμέ-να χέρι - χέρι στον ούρανό.

— Βλέπεις, έλεγε ο ήλιος στο αδελφάκι του το φεγγάρι, τί άόρφα λουλούδια έχει στη γή;

— Έσκυβε το φεγγάρι, έσκυβε, ως που κοκκινίζει από το σκύψιμο και φώναζε χτυπώντας τα χεράκια του:

— Τι άμορφα χρώματα! 'Αχ πάμε κάτω στη γή να μαζέψωμε μερικά.

Μά ο ήλιος σαν πιο μεγάλος και φρόνιμος που ήταν, έσερνε το αδελφάκι του πάλι άπ' το χέρι και το σήκωνε.

— Όχι, του έλεγε. Πώς μπο-ρούμε εμείς να πάμε στη γή; Γιατί, βλέπετε, να ζητάνε ο ή-λιος και το φεγγάρι ναρθούνε στη γή, είνε σά να ζητούμε εμείς που είμαστε στη γή να πιάσουμε το φεγγάρι. Γίνονται τα πράγματα αυτά;

— Ξέρω όμως εγώ μερικά παιδιά που είνε τόσο πεισματάρικα, ώστε όταν τους μπη στο κεφάλι να ζη-τήσουν και το φεγγάρι άκόμη, που λέει ο λόγος, το ζητούν και χτυ-πούν τα πόδια τους, και φωνάζουν «τό θέλω, τό θέλω». Νά, λοιπόν, σ' αυτά τα παιδιά έμοιαζε και το φεγγάρι όταν ήταν μικρό. Κι' ά-κούστε να μάθετε τί έπαθε μ' αυ-τό του το πείσμα. Κάθε μέρα του έπαιρνε τ' αυτιά του αδελφού του του ήλιου με τη γκρινια του:

— Θέλω να πάμε στη γή. Θέ-λω να πάμε στη γή.

Βρέ μ' ή ζητάς τέτοια πράγμα-τα, βρέ δεν γίνεται, τίποτα αυτό. 'Απ' το κακό του και τη σκαρία του όλο άδυνάτιζε, άωπου έγινε σαν τή κλωστή.

— Τι λέει το παιδί, άνησυχού-σε ή μάνα του, τό μισό έμεινε. Τί έπαθε το φεγγαράκι μου, τό τέταρτο έμεινε.

Και να πής πώς δεν τα φρόν-τιζε ή μάνα τους; Όλη μέρα έ-κείνη ζύμωνε για ναρθούν το βρά-δυ άπ' τον περίπατό τους να φα-νε και να πλαγιάσουν ναρσι - να-ρίς. Πού να δάλη ή κακομοίρα με τό νού της τί καμιά είχε το φεγ-γαράκι της να πάη στη γή. Και σίγουρα, βέβαια, δεν θα το άφη-νε.

Γι' αυτό μιά μέρα, σαν τα έ-βαλε ή μαμά τους στο κρεβάτι και δγής εκείνη να συγυρίση, σηκώνεται το φεγγάρι και καθώς είχε γίνει άδύνατο σαν κλωστή, γλυστρά άπ' την χαραματιά της πόρτας και βγαίνει έξω μόνο του.

Ήταν όλοωδιόλου σκοτεινά και το φεγγάρι περπατούσε όλομώνα-χο. Είχε άνοιξει τόσο μεγάλα τα μάτια του για να βρη τα λουλού-δια κάτω στη γή. Μά δεν έβλεπε τίποτε, έτσι σκοτεινά που ήταν.

«Όσο πήγαινε, μάλιστα, χλωμιαί-νε άπό τό φόβο του και έτρεχε γρήγορα - γρήγορα. Στο τέλος έ-φθασε πάνω άπό ένα πηγάδι που τό νερό του γιάλιζε στον πάτο. Σκύβει να δη τί γιάλιζει εκεί κά-τω, και σκοντάφτει, και μπλούμ, πέφτει το φεγγαράκι μας μέσ τό πηγάδι. Εύτυχώς που ήταν ελαί-φρό και κάθισε ήσυχα - ήσυχα πάνω στο νερό και δεν πνίγηκε.

Σηκώνεται την άλλη μέρα ο ή-λιος και ζητάει τ' αδελφάκι του να πάνε περίπατο, πουθενά δεν τό βρίσκει.

— Μάννα, φωνάζει, τό φεγγάρι χάθηκε.

— Τρέχα, παιδί μου, να δης που είνε.

Πάει ο ήλιος, τό ζητάει στον ούρανό, δεν τό βρίσκει, τό ζη-τάει στη γή, δεν τό έβλεπε που-θενά. Στο τέλος τό εδρε μέσ τό πηγάδι μισολιγοθυμισμένο άπό τό φόβο του.

Τρέχει, τό λέει της μάνας του. Παίρνει εκείνη έναν κουβά και βγάζει το φεγγάρι άπ' το πηγάδι.

— Γιατί βγήκες μόνο σου έξω;

«Όσο πήγαινε, μάλιστα, χλωμιαί-νε άπό τό φόβο του και έτρεχε γρήγορα - γρήγορα. Στο τέλος έ-φθασε πάνω άπό ένα πηγάδι που τό νερό του γιάλιζε στον πάτο. Σκύβει να δη τί γιάλιζει εκεί κά-τω, και σκοντάφτει, και μπλούμ, πέφτει το φεγγαράκι μας μέσ τό πηγάδι. Εύτυχώς που ήταν ελαί-φρό και κάθισε ήσυχα - ήσυχα πάνω στο νερό και δεν πνίγηκε.

Σηκώνεται την άλλη μέρα ο ή-λιος και ζητάει τ' αδελφάκι του να πάνε περίπατο, πουθενά δεν τό βρίσκει.

— Μάννα, φωνάζει, τό φεγγάρι χάθηκε.

— Τρέχα, παιδί μου, να δης που είνε.

Πάει ο ήλιος, τό ζητάει στον ούρανό, δεν τό βρίσκει, τό ζη-τάει στη γή, δεν τό έβλεπε που-θενά. Στο τέλος τό εδρε μέσ τό πηγάδι μισολιγοθυμισμένο άπό τό φόβο του.

Τρέχει, τό λέει της μάνας του. Παίρνει εκείνη έναν κουβά και βγάζει το φεγγάρι άπ' το πηγάδι.

— Γιατί βγήκες μόνο σου έξω;

— Γιατί δγής μέσ σου έξω;

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

ΤΑ 24 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΛΕΞΗΣ

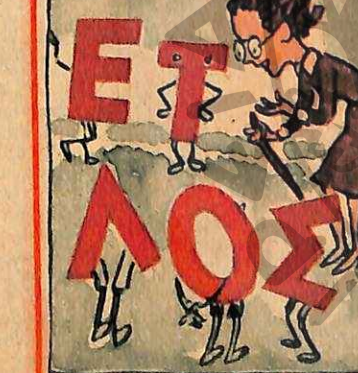

12ΟΝ.- «Εμείς και τα φωνήε-να και τα Σύμφωνα τ' αγα-πάμε το ίδιο!», είπαν ο Λόγος και ή Λέξη. «Και θα ήθελε πώς, ό-ταν δοθησι τ'όνα τ'άλλο, θα μά-θουν όλα να τραγουδάν άραία!».

Τί σπουδαίες φωνούλες!

ΤΟΤΕ τα παιδιά φιλοτιμήθηκαν κι' άρχισαν να δοκιμάζουν δυο δυο τις φωνούλες τους. 'Αλήθεια, τί άραία που άκούγονται! Χά-Χά... Τό Τό... Λέ Λέ... Πώ Πώ!

Τί σπουδαίες φωνούλες!

ΤΟΤΕ, τό Τάφ το Τεμπέλικο, τό

«Επιλον τό 'Εξυπνο, τό Λάμ-ντα τό Λιχουδικο, τό Όμικρον τό Όμορφο και τό Σίγμα τό Σοβα-ρό, τράβηξαν με τη Σύνταξη σε μιά γωνιά για να σκεφθούνε.

Τό ρωτάει.

— Ήθελα να μαζέψω λουλού-δια, της άπαντά εκείνο. Τα έ-βλεπα στη γή και τα ζήλευα.

— Για τιμωρία σου λοιπόν θα δγαίνης έξω μόνο την νύχτα, που δεν μπορείς να δης τα λουλού-δια.

Μά τώρα είχε καταλάβει πιά ή μάνα τον καμύ του, που γι' αυ-τό άδυνάτιζε, και σά μάννα που ήταν τό λυπηθήκε. Κατέθηκε λοι-πόν εκείνη στη γή, μάζεψε πολλά λουλούδια, τα πήρε και τάστειλε στον ούρανό και έγιναν άστρα.

Τή νύχτα που βγαίνει τό φεγγάρι, λάμπουν στον ούρανό - κι' αυτά. Μά νομίζει πώς τό φεγγάρι έ-χασε τό πείσμα του; Στην αρχή παρηγορήθηκε και πάχυνε πάλι ό-πως και πριν, μά ύστερα τό θυμή-θηκε και άρχισε τα ίδια. Δεν τό θέλετε πώς άδυνατίσει και χλω-μαίνει άπό τό πείσμα του κάθε τόσο; 'Ενώ ο ήλιος, στρόγγυλος - στρόγγυλος και ροδοκόκκινος, κά-νει τη δόλα του την ημέρα όπως πάντοτε στον ούρανό.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

Μά, όταν βγαίνουν, τραλαλά, κύττα κύττα τί καλά τό ένα τρέχει και πηδάει σά σπουργίτι.

τό άλλο χτίζει εκεί ένα σπίτι και λασπίτσα κουβαλά τό άλλο, μούμυ, κουτροβαλαί και γελά.

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

Τραγουδά με τη μανούλα

Τού σχολείου μας τα παιδιά έχουν καθαρή ποδιά έχουν καθαρά χεράκια και διδλίο.

Τα παιδιά μας στο σχολείο έχουν καθαρή ποδιά έχουν καθαρά μουτράκια και καρδιά.

Τα κορίτσια είναι καλά τ' αγοράκια είναι πολλά, μά ποτέ δεν άτακτούνε μέσ' στην τάξη.

και με σκέψη και με τάξη σοβαρά και ντροπαλά τη δασκάλα τους άκούνε σιωπηλά.

Μά, όταν βγαίνουν, τραλαλά, κύττα κύττα τί καλά τό ένα τρέχει και πηδάει σά σπουργίτι.

τό άλλο χτίζει εκεί ένα σπίτι και λασπίτσα κουβαλά τό άλλο, μούμυ, κουτροβαλαί και γελά.

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ, όμως, πόσο έξυπνά είναι αυτά τα παιδάκια! Θέ-λουμε να σάς πούμε πώς τό παρα-μυθάκι μας, έδώ τελειώνει! Δεν τη βρήκαν άραία τη σειρά τους; ΤΕΛΟΣ

Ο Άνδρας

ΑΥΤΟΣ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Οι γυναίκες πίστευαν πάντοτε, ότι καταλαβαίνουν τους άνδρες καλύτερα από όσο οι άνδρες καταλαβαίνουν τους άνδρες. "Ίσως αυτό να είναι αλήθεια. Τά τελευταία χρόνια, όμως, οι επιστήμονες ανέκαλυσαν μερικά πράγματα σχετικά με τους άνδρες, που θ' αποτελέσουν έκπληξη όχι μόνο για τις γυναίκες, αλλά και για τους άνδρες τους ίδιους.

Καθώς θα διαβάζετε τις ακόλουθες διαπιστώσεις, αποφανθείτε ποιά είναι σωστή, ποιά όχι, ένθυμοιμένοι πάντοτε ότι όλες οι διαπιστώσεις αφορούν το μέσο άνθρωπο: "Αν είναι σωστές, κι' οι μισές έστω απαντήσεις σας, πρέπει να είσθε ευχαριστημένοι.

1 — Το ανδρικό σώμα έχει τελειότερη και γερώτερη κατασκευή παρά το γυναικείο.

Λάθος. Οι άνδρες γεννιούνται με πολύ περισσότερες παραμορφώσεις και οργανικές αδυναμίες παρά οι γυναίκες. Το ανδρικό σώμα είναι πιθανώτερο να παρουσιάσει ανωμαλίες. Το ανδρικό σώμα υπερέχει μόνο σε μυϊκή ανάπτυξη.

2 — Οι άνδρες γερνούν πιο γρήγορα παρά οι γυναίκες.

Σωστό. "Υπό τις συνθησισμένες συνθήκες, ένα ανδρικό σώμα φθείρεται πιο γρήγορα κι' έτσι είναι βιολογικά πιο γερασμένο από ένα γυναικείο σώμα της ίδιας ηλικίας. "Ο άνδρας άντεχει λιγώτερο από τη γυναίκα στις περισσότερες αρρώστιες και, γενικά, ο μέσος όρος της ζωής του — αν ληφθούν υπ' όψιν οι περισσότεροι κίνδυνοι που αντιμετωπίζει — είναι μικρότερος, παρά της γυναίκας.

3 — "Ο άνδρας κι' η γυναίκα έχουν την ίδια νοημοσύνη.

Λάθος. Οι άνδρες είναι καλύτεροι στα μαθηματικά, στη λογική και στις θεωρητικές επιστήμες. Οι γυναίκες είναι καλύτερες στις έζνες γλώσσες, στα κοσμητικά και αισθηματικά ζητήματα. Λόγω των διαφορών αυτών, δεν είναι δυνατόν να συγκριθεί η νοημοσύνη των δύο φύλων με ίδιους όρους.

4 — Οι άνδρες συγκινούνται λιγώτερο από τις γυναίκες.

Σωστό. Οι τελευταίες ψυχολογικές έρευνες έχουν αποδείξει, ότι οι γυναίκες έχουν λιγώτερη συγκινησιακή-ισορροπία από τους άνδρες.

5 — Οι άνδρες είναι λιγώτερο ύστερικοί από τις γυναίκες.

Λάθος. Κατά τους βομβαρδισμούς του Λονδίνου στον πόλεμο, είχαν σημειωθεί περισσότερες περιπτώσεις ύστερίας μεταξύ ανδρών, παρά γυναικών, και η θεραπεία των ανδρών, που είχαν πάθει από κρίσι ύστερίας, ήταν πολυχρονιότερη παρά των γυναικών.

6 — "Όταν αντικρίζουν απειλητικά προβλήματα ή μεγάλα δεινά, οι άνδρες καταφεύγουν στην αυτοκτονία συχνότερα, παρά οι γυναίκες.

Σωστό. "Η αναλογία των ανδρών που αυτοκτονούν, είναι 4 φορές μεγαλύτερη — και στους ηλικιωμένους 8 φορές μεγαλύτερη — παρά των γυναικών. "Ίσως γιατί οι κοινωνικές συνθήκες αναγκάζουν τους άνδρες να παίρνουν πιο πολύ στα σοβαρά τις αποτυχίες τους, ή γιατί ή αρρώστια τους προσβάλλει πιο σκληρά. "Αν και το γεγονός αυτό και το προηγούμενο (ότι οι άνδρες είναι περισσότερο ύστερικοί από τις γυναίκες) φαίνονται να μη συμβιβάζονται με τη διαπίστωση ότι οι

γυναίκες συγκινούνται περισσότερο και ευκολώτερα από τους άνδρες, υπάρχει ή εξήγηση: οι γυναίκες, συγκινούμενες ευκολώτερα, συνηθίζουν στις συγκινήσεις, ενώ οι άνδρες, που είναι πιο άκαμπτοι, υποκύπτουν σε μια ισχυρή συγκίνηση.

7 — Οι άνδρες διακρίνουν λιγώτερο καλά τὰ χρώματα.

Σωστό. "Η τυφλότης στα χρώματα είναι 8 φορές συνηθέστερη στους άνδρες και το ενδιαφέρον για τὰ χρώματα: αναπτύσσεται γρηγορώτερα στα κορίτσια, παρά στα αγόρια.

8 — Οι άνδρες δεν ανταποδίδουν όσο οι γυναίκες στο κρύο, στη ζέστη και στις καιρικές μεταβολές.

Σωστό. Το γυναικείο σώμα προστατεύεται καλύτερα με στρώματα λίπους και έχει καλύτερη χημική και ορμονική λειτουργία.

9 — Οι αισθήσεις του άνδρος είναι λιγώτερο λεπτές, παρά της γυναίκας.

Λάθος. Οι επιστημονικές έρευνες δεν απέδειξαν καμμία αντανόα διαφορά στην ευαισθησία στον πόνο ή στην οξύτητα της όρασης, της ακοής, της όσφρησης και της γεύσεως, μεταξύ ανδρών και γυναικών.

10 — Οι άνδρες είναι, γενικά, καλύτεροι από τις γυναίκες στη δεξιοτεχνία του χεριού.

Σωστό. Οι γυναίκες, όπως διεπιστώθη από πολλές δοκιμές, είναι ανώτερες εκεί όπου χρειάζονται λεπτές και απαλές κινήσεις. "Η διαφορά εκδηλώνεται στη νεαρή ηλικία, όταν τὰ κορίτσια μπορούν να κομψώνουν τὰ φορέματά τους και να χειρίζονται το πόμολο της πόρτας πολύ πριν από τὰ αγόρια.

11 — Οι άνδρες κληρονομούν περισσότερο ταλέντο για τις τέχνες.

Λάθος. Καί τὰ δύο φύλα κληρονομούν το ίδιο ταλέντο για τις τέχνες — αν υπάρχει — άλλ' οι κοινωνικές συνθήκες και ή μητρότης έμποδίζουν τις γυναίκες να εκφράσουν το ταλέντο τους όσο και οι άνδρες.

12 — Οι άνδρες κοιμούνται πιο βαθιά από τις γυναίκες.

Λάθος. Τά άρρεσινά βρέφη είναι πιο ανήσυχά στον ύπνο τους και κοιμούνται λιγώτερο από τὰ θηλυκά, ή διαφορά δέ αυτή χαρακτηρίζεται τὰ δύο φύλα και όταν ώριμάσουν.

13 — Οι άνδρες έχουν λιγώτερη διαίσθηση.

Σωστό. Τά κορίτσια, από μικρά ακόμη, παρατηρούν περισσότερους τους ανθρώπους και διαισθάνονται καλύτερα, παρά τὰ αγόρια. "Όσο μεγαλώνουν, αναπτύσσουν αυτήν την ικανότητα. Βοηθούνται σ' αυτό από την ανάγκη να καταλαβαίνουν τὰ παιδιά τους, τους αρρώστους — και τους άνδρες τους.

14 — Οι άνδρες ενδιαφέρονται λιγώτερο για την εμφάνισί τους, παρά οι γυναίκες.

Λάθος. Μόνο σε μερικές χώρες της Εύρώπης, συνεντεια κοινωνικών μεταβολών, που έγιναν τον περασμένο αιώνα, οι άνδρες συγκρατούνται και δέ δείχνουν πολύ ενδιαφέρον για το ντύσιμό τους. Στις περισσότερες άλλες χώρες του κόσμου, οι άνδρες είναι τόσο ματαιόδοξοι στην εμφάνισί τους, όσο και οι γυναίκες και, συχνά, δαπανούν περισσότερο χρόνο και χρήματα για το ντύσιμό τους, παρά οι γυναίκες.

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΜΟΝΟΤΟΝΗ

Άγαπητὲς φίλες

Τὰ ψυχολογικά προβλήματα, που με βάσι τὰ γράμματά σας, θίγει αυτή μας ή στήλη, δέ μένουνε, βέβαια, στατικά και δέν είναι εύκολο νὰ τους δώσουμε λύσι με μια μονοκοντυλιά. "Η συμβουλή, που ίσχυει σε μια περίπτωση, είναι αταίριαστη, αν μια νέα αλλαγή δημιουργήσει νέα κατάσταση. Πολύ εύχρηστος, λοιπόν, απαντώ στη «Δροσιά τής Νύχτας» και σ' όλους τους αναγνώστες μου. Καί, βέβαια, μπορείτε να γράψετε δεύτερο και τρίτο και τέταρτο ακόμα γράμμα. "Ετσι δά παρακολουθώ την εξέλιξη του προβλήματος τής καρδιάς σας, και θάμαι σε θέση να σάς φανώ περισσότερο χρήσιμη. "Υστερα, δέ θά μούκανε ευχαρίστησι, λέτε, να μαθαίνω, αν έπιασαν τόπο οι συμβουλές μου, αν ψυχολόγησα με ακρίβεια σχετική, αν τὸ πρόβλημα θρήκε ευχάριστη λύσι.

Πρόθυμη, λοιπόν, και γεμάτη ενδιαφέρον, περιμένω τὰ νέα σας γράμματα. Καί τώρα, δς δούμε την άγωνία τής παντρεμένης, που βρίσκεται σ' ένα τραγικό δίλημμα: Μά δς αφήσουμε την «Ερμίναν» να τ' αναπτύξει μονάχη. «Καλή μου Κορίνα, έλπίζω νάσαι σε θέση να συμβουλευής κι' έμένα: Παντρευτήκα, ή πές καλύτερα με πάντρεψαν, είκοσι χρόνων, μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο, που δέν αγαπούσα, μά πού με θάμπωνε με την πέτρα του στη ζωή και με την πεποίθησι, πού είχε για όλα. «Θάνατι περίφημος οδηγός και προστάτης», είπα με την ανώριμη σκέψι μου, γιατί τότε δέν ήξερα πώς ζητούμε στο γάμο και κάτι λιγότερο πρακτικό... Πέντε χρόνια πού ζω με τον άντρα μου, δά με κίνη ο Θεός, αν πώ πώς στερήθηκα τίποτα. Κι' όμως, μοιάζω μ' ένα λουλούδι,

ΕΥΤΥΧΙΑ...

που μαραζώνει κλεισμένο στη σέρρα, ενώ γεννήθηκε για ν' ανθίσει στο ύπαιθρο. Τί μου λείπει; Τώρα πιά τὸ κατάλαβα, τώρα ξέρω τί είναι αυτό που νέκρωσε την ψυχή μου. Με τύλιξε ή όμίχλη των γηρατειών (ο άντρας μου είναι πενήντα χρόνων κι' εγώ είκοσι πέντε), ή γαλήνη τής σιγουριάς, ή μονοτονία τής «ευτυχίας». Τη λέξι αυτή τη μεταχειρίζεται ο άντρας μου, πού δέ θέλει να καταλάβη τὸ χάσμα πού μάς χωρίζει. Πέστε μου, να φύγω; Νά ριχτώ μέσα στη θύελλα τής ζωής, να χαλάσω τὸ σπίτι μου ή να μείνω, γυρεύοντας, με παράνομο τρόπο, την ποικιλία; "Όχι, μη με πτήτε ανήλικη, ούτε κυνική, βοηθήστε με».

Άγαπητή μου, δά σου δώσω σήμερα μια πρώτη απάντησι και, άργότερα, όταν μιλήσης με περισσότερη ειλικρίνεια — κάτι κρύβεις — δά συνεχίσω. Προτού διαστής να χαλάσης τὸ σπιτικό, πού τόσο αταίριαστα άλλοι σουδουν δημιουργήσει, σκέψου τί σε περιμένει στην έξφρενη θύελλα τής ζωής.

"Εχεις σωσίβιο για την τρικυμία, πού θ' απάντησης όταν περάσης τὸν κάδο; Μά λίγα λόγια, μπορείς να δουλέψης, έχεις τὰ μέσα να ζήσης; Μήπως έλπίσεις σε κάτι άλλο; Πές μου καθαρά, είσαι έρωτευμένη με άλλον, κι' αν φύγης μαζί του αφήνεις πίσω σου θύματα; "Εχεις παιδιά; "Αν δέν έχω απάντησι σ' όλα αυτά, δέν μπορώ να σου δώσω γνώμη. Τούτο μόνο σου λέω: Δέν εσναφτιγχνεται εύκολα ένα σπίτι αν χαλάση, σε μια στιγμή έπιπολαϊότητας. Μπορεί, όμως, να μην αξίζει να τὸ κρατήσουμε δρθο. Μά για να τὸ κρίνω, θέλω απάντησι σ' όσα ρωτώ παραπάνω.

Μέ άγάπη
ΚΟΡΙΝΑ

ΓΙΑΤΙ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μία έρευνα, πού έγινε πριν από λίγο καιρό στην Άγγλία, από ένα μεγάλο γυναικείο περιοδικό, απέδειξε ότι οι γυναίκες παντρεύονται για πέντε κυρίως λόγους: από έρωτα, για ν' αποκτήσουν σπίτι και οικογένεια, για να εξασφαλίσουν οικονομική άνεσι, για να έχουν μια κοινωνική θέση, για να έχουν ένα σύντροφο στη ζωή τους. Τὸ συμπέρασμα αυτό, δέθηκε από τις απαντήσεις πού έστειλαν πολλές χιλιάδες Άγγλίδες.

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ: ΕΙΣΘΕ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

Διαβάστε προσεκτικά τις παρακάτω 14 ερωτήσεις. "Αν μπορείτε να απαντήσετε «ναί», τότε βαθμολογήστε την απάντησί σας με 2. "Αν δέν μπορείτε ν' απαντήσετε με απόλυτη εύσυνειδησία, τότε βαθμολογήστε την άμφιβολή απάντησί σας με 1. Καί αν απαντήσετε «όχι», τότε βαθμολογήστε την απάντησί σας με 0. "Όταν απαντήσετε σ' όλες τις ερωτήσεις, προσθέσατε τους βαθμούς. "Αν τὸ άθροισμα είναι 21 — 28, είσθε πρότυπον σύζυγο. "Αν είναι 8 — 20, είσθε μια γυναίκα, από την όποια δέν μπορεί να έχη παρόμοια ο άντρας τής. "Αν είναι

Η Άγνωστη Κυρία

Σ' ένα μικρό καφεενάκι, κοντά στην Ακρόπολι. "Η Σούλα περιμένει τὸν Τέλη, πού άργησε απόψε στο ραντεβού τους. "Εξώ, σιγά - σιγά, σκοτεινιάζει. Τά καφεενάκι είναι έρημο. "Η μόνη του πελατεία, αυτή τη στιγμή, είναι ή Σούλα και μια ηλικιωμένη κυρία με γλυκεία φυσιογνωμία, πού ήρθε, πρὸ ολίγου, μόνη τής και κάθισε σ' ένα τραπέζακι. "Η Σούλα κυττάζει κάθε τόσο τὸ ρολόι τής με άγωνία. "Η κυρία την παρατηρεί προσεχτικά, αλλά με διάκρισι.

"Η Κυρία: Δεσποινίς, μού λέτε, σάς παρακαλώ, τήν ώρα;

Σούλα: Είναι έπτά, κυρία μου, έπτά παρά τρία, για την ακρίβεια...

"Η Κυρία: Σάς ευχαρίστω. Πίστευα πώς είναι άργότερα. Είδατε τί ωρίς πού σκοτεινιάζει τώρα;

Σούλα: Πραγματικώς. Χειμώνασε κι' όλας!

"Η Κυρία: Δέ φαίνεται να σάς άρέση ο χειμώνας.

Σούλα: Όμολογώ πώς προτιμώ τὸ καλοκαίρι. "Ο χειμώνας είναι καλός με ώρισμένες προϋποθέσεις.

"Η Κυρία: Βρίσκετε πώς είναι για τους πλούσιους, όπως λένε;

Σούλα: "Αν όχι για τους πλούσιους, τουλάχιστον για όσους έχουν μια τακτοποιημένη ζωή, σπιτικά, νοικοκυρεμένη.

"Η Κυρία: Κι' έσεις είστε.... μόνη;

Σούλα: Ναι. "Από τότε πού πέθαναν οι γονείς μου, είμαι όλομόναχη στο σπίτι μας....

Κυρία: Μά, καλά, είστε νέα. Δέν έχετε κανένα αισθηματάκι; Δέ θά παντρευτήτε;

Σούλα (άναστενάζει): Αύτά, ποιός τὰ ξέρει. Είναι τυχερά....

"Η Κυρία: "Όχι μόνο τυχερά. Καμμία φορά κερδίζουμε με την άξια μας την ευτυχία.

Σούλα: Ναι, δέ σάς λέω. "Αλλά καμμία φορά, όταν δέν υπάρχει τύχη... Σκεφτήτε, τρία.... ότι έγω μια φίλη, πού αγαπάει, έχει χρόνια ένα παλληκάρι. "Εκείνος είναι φοιτητής, πού ήρθε από την έπαρχία να σπουδάση στην Αθήνα.... "Εκείνη είναι μια άπλη υοδιστρούλα. Άγαπιούνται πολύ, μά δέ θά μπορούσαν ποτέ να παντρευτούν. Γιατί εκείνος είναι από μεγάλο τζάκι κι' ο δικαί του δέ θά τὸ επιτρέψουν ποτέ να παντρευτή μια άσημαντη κοπέλλα!

"Η Κυρία: Μά αυτές είναι άστείες δυσκολίες! Καί γιατί δέν παντρεύονται

χωρίς τή θέλησι των γονέων του; Πρώτη φορά έγιναν τέτοιοι γάμοι; Τί θά κάνουν, στο τέλος, κι' εκείνοι; "Όταν βρεθούν πρὸ τετελεσμένου γεγονότος, θά υποχωρήσουν!

Σούλα: "Όχι, αυτό δέν πρέπει να γίνει! "Ο Τέλης είναι μοναχοπαίδι και ή μητέρα του τὸν λατρεύει. Καί δέν πρέπει να πάρη τέτοια πίκρα. Ξερετε, όταν ήταν μικρός, ήταν ένα άδύνατο, άσθενικό παιδάκι, πού όλος ο κόσμος τὸ θεωρούσε χαμένο! Καί μόνο ή άφοσίωσις αυτής τής μητέρας και ή άμέτρητή τής στοργή τὸ κράτησαν στη ζωή και έκαναν τὸ γεροδεμένο παλληκάρι, πού είναι τώρα!

"Η Κυρία (συγκινημένη): Αύτά ποιός σάς τὰ είπε; "Ο Τέλης;

Σούλα: Ναι, ο Τέλης μού τὰ είπε, κυρία. Γιατί δέ σάς κρύβω, πώς πρόκειται για μένα. Καί μού είπε, μάλιστα, και κάτι θλιβερότερο. "Ότι ή ύγεια τής μητέρας του κλονίστηκε από τότε.... Καί ότι πρέπει να είναι πάντα χαρούμενη και ξεγνοιαστή, για να μπορέση να ζήση πολλά χρόνια.

"Η Κυρία: Δέ βαρύνεστε! Καμμία φορά οι γιατροί υπερβάλλουν... "Αλλά και έτσι να είναι, πάλι δέν πρέπει να αποθαρρύνεστε. Δέν ξερετε, ο Θεός μπορεί να την αναπαύη γρήγορα τή μητέρα τὸ άγαπημένου σας....

Σούλα: Για όνομα τὸ Θεού, ούτε να τὸ λέτε αυτό! Είναι τόσο νέα γυναίκα, τόσο καλή, κι' έχει κάνει τόσα για τὸ μοναχοπαίδι τής. Πρέπει να ζήση για να τὸ καμαρώση μια μέρα!

"Η Κυρία (σκούπιζει ένα δάκρυ με τὸ μαντηλάκι τής): "Ας είσαι εύλογημένη, κοπέλλα μου....

Σούλα: Μά, τί έχετε; Κλαίτε!

"Η Κυρία: "Όχι, δέν κλαίω. "Αλλά να, μού θυμήσατε κι' έμένα τὰ δικά μου. "Εχω κι' εγώ έναν μονακρίδο γυιό, πού σπουδάζει κι' αυτός στην Αθήνα. Κι' έφτασε ή φήμη στη μακρινή έπαρχία, όπου μένουμε, πώς έχει μπλέξει μ' ένα κορίτσι, πού δέν είναι άξιά του!... Γι' αυτό ξεκίνησα κι' εγώ σήμερα κι' ήρθα, για να συγκρατήσω τὸ παιδί μου....

Σούλα: Καί τί σάς είπε, όταν τὸ μιλήσατε; Δέ λογιέυτηκε; "Επιμένει να την πάρη;

"Η Κυρία: Μού είπε, πώς ή κοπέλλα είναι ένας άγγελος, και πώς θέλει να τὸ πιστοποιήσω με τὰ ίδια μου τὰ μάτια. Γι' αυτό δρίσκωμαι εδώ απόψε. "Ελα στην άγκαλιά μου, κόρη μου.... Είμαι ή μητέρα τὸ Τέλη!

ΓΙΑΝΝΑ ΒΕΡΑ

ΚΟΚΤΕΪΛ

- 9 μ.μ.

Τὰ κοκταίηλ - ντρέςς εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴ χειμωνιάτικη γκαρνταρόμπα μιᾶς κοσμικῆς γυναίκας. Τὰ φορέματα αὐτὰ φοριοῦνται, κυρίως, στὶς δεξιώσεις τῶν 6 μὲ 9, δηλαδὴ στὰ κοκταίηλ πάρτυς, ἀλλὰ καὶ σὲ βραδυνὲς συγκεντρώσεις, καὶ σὲ κέντρα χορευτικὰ. Ἡ φούστα τοὺς εἶναι λίγο μακρύτερη ἀπὸ τῶν φορεμάτων περιπάτου, καὶ ἡ κοὺπ τῆς εἶναι, συνήθως, ἀπλὴ. Τὸ κυριώτερο σημεῖο τοῦ κοκταίηλ ντρέςς, εἶναι τὸ ἀνοιχτὸ ντεκολτέ τοῦ. Τὰ φορέματα αὐτὰ εὐκόλα συνδυάζονται μὲ ζακέτες καὶ πανωφόρια ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, γιὰ νὰ μεταβληθοῦν σὲ εὐκολοφόρετα ἀπογευματινὰ.

Τὸ πρῶτο μοντέλο μας σᾶς δείχνει ἕνα σύνολο κοκταίηλ ἀπὸ ὁτομὰν ἄσπρο καὶ μαῦρο, μὲ ζακέτα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ντουμπλαρισμένη μὲ ἄσπρο σατέν.

Τὸ μαῦρο κοκταίηλ ντρέςς τῆς εἰκόνας τοῦ κέντρου, εἶναι ἀπλό, ἀκούστε ὡς τοὺς γοφούς, μὲ κλὸς φούστα καὶ ἰδιόρρυθμο ντεκολτέ.

Τὸ τρίτο μοντέλο μας, ἀπὸ μαῦρο ταφτά, ἔχει πολὺ φαρδεῖα φούστα, ποὺ διπλώνει κάτω ἐλεύθερα καὶ ἀφήνει νὰ φαίνεται μιὰ δεύτερη φούστα μακρύτερη, πλισσέ.

Ἡ εἰκόνα κάτω ἀριστερά, σᾶς δείχνει ἕνα μοντέλο ἀπὸ ταφτά καστανοῦ χρώματος. Τὸ ντεκολτέ ντραπάρεται καὶ δένεται μπροστὰ μὲ δύο μεγάλες ἐσάρπες.

Πρωτοβόχια

Δύο μοντέλα καπέλων τοῦ Χάρβαν, σᾶς δείχνουν τὴ νέα φόρμα κωνοειδοῦς κλὸς ποὺ λανσάρεται. Τὸ πρῶτο εἶναι ἀπὸ μελουζίνα καὶ γαρνίρεται μὲ μεγάλα μαργαριτάρια σάν κουμπιά. Τὸ δεύτερο, ἐπίσης ἀπὸ μελουζίνα, γαρνίρεται μὲ φτερά ντ' ὀσπρές, ποὺ θὰ εἶναι ἐφέτος πολὺ τῆς μόδας.

Τὰ σχέδια τῆς σελίδος μας σᾶς παρουσιάζουν μερικά μοντέλα ἐλαφρῶν μαντῶ, καταλλήλων γι' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ.

1953
Φεβρουάριος

Η PERMANANT
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ο Τσάρτσιλ επιθεωρούσε κάποτε, στον πόλεμο, μία καινούργια μεραρχία. Μετά την επιθεώρηση ο μεραρχός του είπε με κομπασμό:

— Είμαι 68 ετών, και μπορώ να κάνω 81, κάνουν και οι άντρες μου. Δεν πίνω, δεν καπνίζω, φροντίζω πάντοτε για τον έαυτό μου. Και είμαι 100% ικανός.

Και ο Τσάρτσιλ του απάντησε: — Είμαι και εγώ 68 ετών. Άλλα πίνω, καπνίζω και δεν φροντίζω ποτέ για τον έαυτό μου. Και είμαι 200% ικανός.

* Ένας Άγγλος ευγενής — ο Δούκας Χ... — είχε παντρευτεί Δούκισσα. — Ο γάμος αυτός απέτελεσε σκάνδαλο που απασχόλησε αρκετό καιρό το Λονδίνο. Στο τέλος το σκάνδαλο κόντευε να ξεχαστεί, όταν, σε μίαν έκθεση γνωστού ζωγράφου, εξετέθη κι ένας πίνακας που έδειχνε γυμνή τη γυναίκα του που έδινε χαιρετίσματα στους επισκέπτες. Το σκάνδαλο ξαναγυμάρκισαν. Το σκάνδαλο διάταξε και μάλιστα πού πρέπει να ακολουθήσει, έβλεπε φρενών για τον πίνακα, έκανε δριμύτητες παρατηρήσεις στη γυναίκα του. Κι εκείνη του απάντησε:

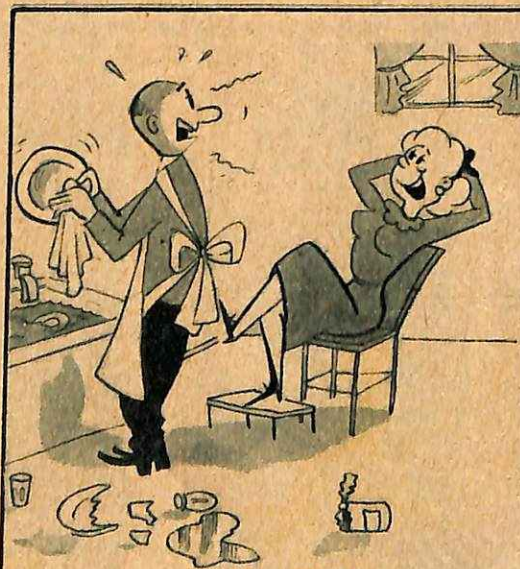
— Μα τί έπαθες, χρυσέ μου; Γιατί κάνεις έτσι; Πίστεψε με, δεν υπάρχει τίποτε κακό. Ο ζωγράφος έκανε τον πίνακα από μνήμη.

* Ο δικαστής Χόλμς, μέλος του Άνωτάτου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών, υπεστήριζε, ότι οι άνθρωποι μπορούν πάντοτε να καταλήξουν σε συμφωνία, αρκεί να επιμένουν αρκετό καιρό. Και ανέφερε τὸ ακόλουθο παράδειγμα δυο χωρικών της Μινεσότα, οι οποίοι συναντήθηκαν έπειτα από πολλόν καιρό:

— Γεια σου, Τζόν! Τί έγινες όλον αυτόν τον καιρό;
— Ήμουν στο νοσοκομείο.
— Πολύ δυσάρεστο.
— Όχι, ευχάριστο. Παντρεύτηκα τη νοσοκόμο.
— Λαμπρά!
— Όχι, πολύ άσχημα: μου έκανε έννεα παιδιά!
— Τρομερό!
— Όχι. Έχει ένα ωραίο σπίτι.
— Περίφημα!
— Όχι. Το σπίτι κήκε.
— Φρίκη!
— Κάθε άλλο: κήκε κι' η ίδια μαζί με το σπίτι.
— Έξοχα!
— Ναί, έξοχα!

* Ο Χιού Γκίμπσον, ήταν πρεσβευτής των Ηνωμένων Πολιτειών στη Βαρσοβία την εποχή, που ο μεγάλος πιανίστας Παντερέφσκυ ήταν πρόεδρος της Πολωνικής Δημοκρατίας. Μία μέρα που ήταν άρρωστος και είχε μείνει στο κρεβάτι, άκουσε ξαφνικά να παίζουν πιάνο στο διπλανό δωμάτιο. Έπαιζαν τη Σονάτα του Σελινάφωτος του Μπετόβεν, τόσο δε υπέροχα, που μόνον ο Παντερέφσκυ, μπορούσε να την παίξει έτσι. Όταν τὸ πιάνο σταμάτησε, ο πρεσβευτής έκλεισε τον θαλαμηπόλο του και του είπε:

— Παρακάλεσε τον Πρόεδρο να περάσει.
— Έφυγε ήδη, απάντησε ο θαλαμηπόλος. Μου είπε ότι ήθελε άπ'όπου ν' αφήσει το επισκεπτήριο του.

ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΣ

— Σε ζηλεύω, Μενέλαε, που είσαι έτσι δυναμικός, άπλός, και προσαρμόζεσαι έτσι εύκολα.
— Και γώ σε ζηλεύω που έχεις έναν άντρα σαν και μένα!

Elizabeth Arden

Μου γράφει η κυρία Α. Βαδ. (Καλλιθεά), ότι υποφέρει από τριχομονάδες από τριών ετών. Άν πρόκειται για άπλη κολπίτιδα — πράγμα που δε μου λέγει — θά της απαντήσω, ότι ώφειλε να είχε θεραπευθεί. Πράγματι, η χρυσομυκίνη, τοπικώς εφαρμοζομένη, θεραπεύει την κολπίτιδα που ώφείλεται στις τριχομονάδες. Η θεραπεία διαρκεί, συνήθως, μία έβδομάδα, χρειάζεται, όμως, παρακολούθησις 2-3 εβδομάδων, για τὸν έλεγχο της ίασεως.

Τὰ συμπτώματα είναι: η παρουσία ελευκοκίτρινων υγρών και η φαγούρα. Φαγούρα άόρητη, ένωχλητική, κυρίως, τη νύχτα, που ξυπνά την πάσχουσα πολλές φορές. Η μικροβιολογική εξέτασις θά επιβεβαιώσει την κλινική διάγνωσι, αποκαλύπτοντας την ύπαρξι τριχομονάδων.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΥΦΙΛΙΔΟΣ

Κ. Σταμ. Γ., Άργινιον. — Ναί, η σύφιλις θεραπεύεται σήμερα, εύκολότερα, χάρις στην πενικιλίνη. Είναι εξηκριδωμένο, ότι η πενικιλίνη παρουσιάζει σοβαράτα πλεονεκτήματα επί του άρσενικού, τὸ όποιο και πάει να αντικαταστήση. Η διάρκεια της θεραπείας είναι, συνήθως, διετής και περιλαμβάνει πενικιλίνη, στην άρχή, και κατόπιν βισμούθιο. Υπάρχουν και άλλοι τρόποι, άνάλογα με τις αντίληψεις του γιατρού, καθώς και την περίπτωση κάθε άσθενους. Έπισκεφθήτε, λοιπόν, τὸν γιατρό σας χωρίς άναβολή, ό όποιος θά σας πη άν πράγματι έχετε σύφιλι. Μην άνησυχείτε προκαταβολικώς. Εάν συμβαίνει να έχετε μολυνθή, θά υποβληθήτε σε κανονική θεραπεία και θά γίνετε τελείως καλά.

ΑΡΑΙΑ ΓΕΝΕΙΑ

Α. Π. Π., Θεσ/νίκη. — Μην άνησυχείτε και τόσο για την κατάστασί σας. Δεν είναι τόσο φοβερό ούτε και πολύ σπάνια. Εξ άλλου, είσθε ακόμα αρκετά νέος και

δεν αποκλείεται να αποκτήσετε άργότερα και άλλα γένεια. Σε θεραπεία δεν πρέπει να υποβληθήτε, παρά μόνον έφ' όσον διαπιστωθή, από γιατρό, ότι πάσχετε από όρμονική ανεπάρκεια. Δε νομίζω, όμως, ότι στην περίπτωσί σας συμβαίνει κάτι τέτοιο. Άν υπήρχε όρμονική ανεπάρκεια,

θά είχατε και άλλες εκδηλώσεις — άνωμαλίες στη σωματική ανάπτυξι, ύποτροφία των γεννητικών όργάνων, σεξουαλική ανεπάρκεια, ψιλή φωνή και διάφορα άλλα. Έλπίζω, ότι σεείς δεν τὰ έχετε όλα αυτά. Στην αντίθετη περίπτωση, άποταθήτε τὸ ταχύτερο στο γιατρό της έμπιστοσύνης σας, για θεραπεία.

Ι. Ι. Ι., Π. Κ. (ένταυθα), «Ντόρας», Φ. Β. (ένταυθα), Θ. Κ. (Νέαν Ίωνίαν), Νέον (Π. Φαληρον), Άναγνώστην (Κέρκυραν), Μ. Σ. Ι. (Πειραιά), Έλ. Β. (Νέα Κοκκινιά), Π. Ρ. Σ. (Κάιρον), Γ. Α. (ένταυθα). — Επί πολυ σχετικών ζητημάτων, δημοσιεύθηκαν άπαντήσεις στα τεύχη 10ο και 11ο του περιοδικού και στην αυτή σελίδα.

ΓΙΑ ΝΑ ΡΙΞΕΤΕ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΣΑΣ

Η ΚΟΙΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΗ

Σπάνια η «κοιλιά» ώφείλεται σε παθολογικούς λόγους. Και τότε, συνοδεύεται και από άλλες νοσηρές εκδηλώσεις. Συνήθως, ώφείλεται σε αύξησι του λίπους, που,

κατά προτίμησι, μαζεύεται εκεί, όταν παχαινούμε. Και δε μαζεύεται μόνο στο έξωτερικό της κοιλιάς, αλλά και στο έσωτερικό, στα έντερα, που αύξάνουν σε όγκο και συντελούν κι' αυτά στην αύξησι της «κοιλιάς». Έξ άλλου, και η χαλάρωσις των κοιλιακών μυών, μεγαλώνει τὸ κακό. Εάν οι μύς αυτοί, είναι σκληροί, άνθεκτικοί, καλά γυμνασμένοι, δύσκολα μπορεί να δημιουργηθή «κοιλιά». Τέλος, η καθιστική ζωή, οι

Η ΣΥΧΝΟΤΕΡΗ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ

ΕΙΝΑΙ η πιό συχνή μορφή άλωπεκίας — τριχοπτώσεως, όπως λέμε συνήθως — και η αίτια που χάνουν τὰ μαλλιά τους ένα μεγάλο ποσοστό άνδρών, ένδω, πολλὰς γυναίκες, βλέπουν τὰ δικά τους να αραιώνουν έξ αίτιας της.

Που ώφείλεται, άκριδώς, δεν είναι βέβαιο. Γι' αυτό, θά περιορισθώ να σας πω ώρισμένα άδιαφιλονίκητα δεδομένα, όπως είναι η σχέση της τριχοπτώσεως με την σημηματοόρροια — δηλαδή την μεγάλη λιπαρότητα τὸν δέρματος — και τη λειτουργία των γεννητικών άδένων τὸν άρρενος, από την οποία έξαρτάται, κατά σημαντικό μέρος, η ανάπτυξις της τριχοφυίας.

Άρχίζει συνήθως σε ηλικία 17 ετών, την εποχή, που, και τὸ πρόσωπο, δοάζει μιμητικά. Στην κορυφή της κεφαλής σχηματίζεται μία στρογγυλή φαλάκρτσα και στα πλάγια τὸν μέτωπο, δύο γλώσσες, που ανέβαινουν σιγά - σιγά, τρώγοντας τὰ μαλλιά, τὸν πάνω μέρος της κεφαλής. Πολλές φορές, η τριχοπτώσις σταματά εκεί, άλλοτε, όμως, όταν δε γίνη καμιά θεραπεία, και δυστυχώς, συχνά, παρά την θεραπεία, τὰ μαλλιά πέφτουν συνεχώς, με άποτέλεσμα, την γνωστή, σε όλους, φαλάκρα.

Υπάρχουν ελαφρότερες και

βαρύτερες μορφές. Γενικά, όμως, όσο νωρίτερα αρχίζει η τριχοπτώσις, τόσο είναι πιθανότερο να καταλήξη στην πλήρη άπογύμνωσι της κεφαλής.

Ποτέ δεν εμφανίζεται η βαρεία αυτή μορφή στη γυναίκα, που παρουσιάζει μία διαχυτή άραίωσι τὸν τριχωτό της κεφαλής της. Στη γυναίκα τὰ μαλλιά δεν πέφτουν μόνο από τὸ πάνω μέρος της κεφαλής, όπως στον άνδρα, άλλ' από όλην την επιφάνεια της κεφαλής, άραιώ-

Πρὸς τούτο συνιστάται: Η ύγιεινή δίαιτα με περιορισμό των λιπών και η διαβίωσις στο ύπαιθρο. Η τοπική θεραπεία, έχει μεγάλη σημασία και πρέπει να εφαρμόζεται μεθοδικά, κατά τη συμβουλή τὸν γιατρού, και για πολὺ καιρό, δεδομένου ότι η πάθησις είναι χρονία.

Τέλος, σε ώρισμένες περιπτώσεις η όρμονοθεραπεία είναι χρήσιμη, καθώς και τὰ φάρμακα, που άπεδείχθησαν ώφέλιμα στην διάπλασι των τριχών: Βιταμίνη Β5 και μεθιονίνη.

Δε δικαιολογείται, λοιπόν, η υπερβολική άπαισιοδοξία εκείνων, που πάσχουν από την μορφή αυτή της τριχοπτώσεως. Είναι βέβαιο, ότι μη υποβαλλόμενοι σε θεραπεία, αφήνουν τὸ έδαφος ελεύθερο στην πάθησι να κόμη την καταστροφή της σε σύντομο χρονικό διάστημα. Καί, φυσικά, ενδιαφέρει, εάν πρόκειται να γίνη κανείς φαλάκρος, άλλοτε να έλαττωθή και όπωσδήποτε να επιβραδυνθή η έγκατάστασις της φαλάκρας.

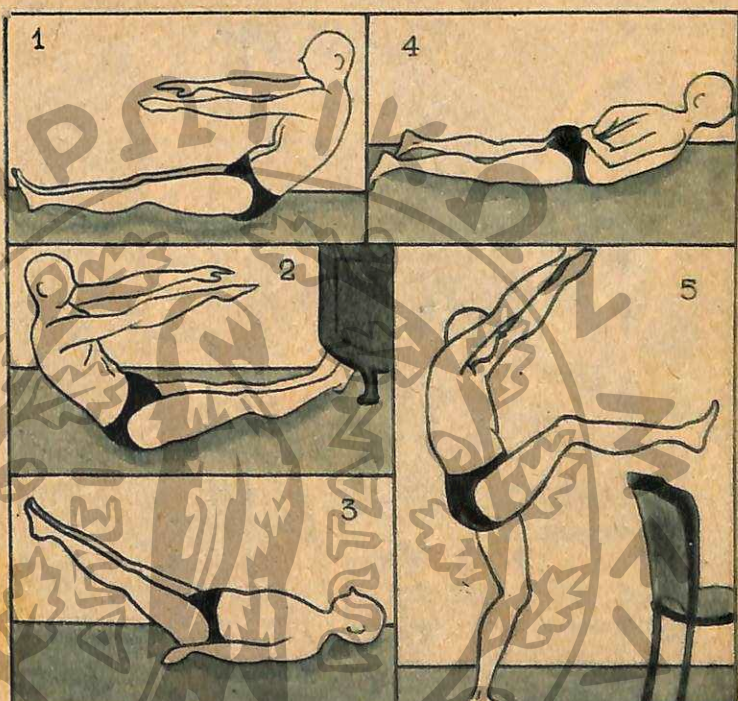
Δρ ΑΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Δερματολόγος

ΣΜΗΓΜΑΤΟΡΡΟΪΚΗ
ΑΛΩΠΕΚΙΑ

νοντας, έτσι, τις τρίχες, κι' αυτό σε προχωρημένη ηλικία.

Πολλά είναι τὰ φάρμακα και τὰ θεραπευτικά μέσα, που διαθέτουμε κατά της συχνότατης αυτής παθήσεως. Δε γιατρεύουμε, βέβαια, τη φαλάκρα, αλλά μπορούμε να πετύχουμε θελτιώσις αξιόλογες. Είναι δυνατόν να σταματήσει η τριχοπτώσις, άλλοτε να έλαττωθή και όπωσδήποτε να επιβραδυνθή η έγκατάστασις της φαλάκρας.

ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΘΕ ΠΡΩ] ΕΠΙ ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΑ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Ξαπλώθηκε με τη ράχη πάνω στο δάπεδο. Άνασηκώθηκε σιγά - σιγά και ξαναπαγιάστηκε πάλι σιγά - σιγά. (Δέκα φορές).
2) Εάν δεν έχετε τη σχετική εξάσκηση, θά αιώρησθε. Για να τὸ άποφύγετε, πιαστήτε με τὰ πόδια από ένα δορυ έπιπλο.

3) Πάντα ξαπλωμένοι με τη ράχη, κρατήστε τὰ πόδια τεντωμένα σε ύψος 20 εκατοστά από τὸ δάπεδο. Μετρήστε όσο μπορείτε πιο πολὺ, πριν τ' αφήσετε να ξαναπέσουν. Προσπαθήτε, κάθε μέρα, να μετράτε περισσότερο.
4) Ξαπλώθηκε στο δάπεδο, πά-

νω στην κοιλιά. Τὰ χέρια ένωμένα πίσω. Κάντε «τὸ φέδι», προχωρώντας με κινήσεις της κοιλιάς και των μηρών.

5) Όρβιοι. Τὰ χέρια ψηλά. Περάστε τὸ πόδι πάνω από τη ράχη μιάς καρέκλας. Πέντε φορές με

τὸ δεξί, πέντε με τὸ άριστερό. Άρχίστε με μία χαμηλή καρέκλα, αυξάνοντάς της, σιγά - σιγά, τὸ ύψος.

Δεν πρέπει, φυσικά, να γίνουν όλες οι άσκήσεις από την πρώτη μέρα! Θά πιαστήτε και θά άπογοητευθήτε άμέσως.

Με Κρεολά μάλια

Χρησιμοποιήστε και ξείλο
το διαμονή πενήτων

ROUGE BAISER

PAUL BAUDÉCROUX - PARIS

Στρώνει ώρα, δεν σκάει τὰ
χείλη και τὸ σπουδαιότερο
δὲν ἀφίνει ἀποτυπώματα.

Δοκιμάστε μιὰ φορά τὸ
ROUGE BAISER
και δὰ ἐνδουσιασθῆτε.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Πραξιτέλους 42 • Τηλ. 23-234

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΑ...

ΠΩΣ... ΔΕΝ ΧΩΡΙΖΟΥΝ
ΣΤΗ ΔΑΧΟΜΕΝΗ

Τὸ διαζύγιο εἶναι εὐκόλο
στὴ Δαχομένη τῆς Ἀφρικής.
Ἀλλὰ και περιττὸν. Ὅχι για-
τὶ ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὴ θρη-
σκεία ἢ ἀπὸ τὴ σοφία τῶν νο-
μῶν, ἀλλ' ἐξ αἰτίας ἐνὸς πα-
λικοῦ τοπικοῦ ἐθίμου.

Ὅταν οἱ σύζυγοι ἐρχονται
σὲ διάσταση, ἡ παράδοσις ἐ-
πιβάλλει νὰ σταθῶν ὁ καθέ-
νας σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωμα-
τίου μετὰ τὸ πρόσωπο στὸν τοί-
χο. Ἐκεῖ, παραμένουν ἀρκε-
τὴν ὥρα σιωπηλοί. Κατόπιν,
ὁ σύζυγος φωνάζει, ὅσο πιὸ
δυνατὰ μπορεῖ: Εἰμαι ἡλί-
θιος, εἰμαι ἡλίθιος, εἰμαι ἡ-
λίθιος. Ὅσο πιὸ δυνατὰ φω-
νάξῃ, τόσο πιὸ πολλὸ θὰ τὸν
εὐνοήσῃ ὁ τοπικὸς θεὸς.

Κατόπιν, ἐρχεται ἡ σειρά
τῆς γυναίκας. Φωνάζει και αὐ-
τὴ τρεῖς φορές: «Εἰμαι ἡ-
λίθια», ὅσο πιὸ δυνατὰ μπο-
ρεῖ. Ἐπειτα, οἱ δύο σύζυγοι,
κάνουν μεταβολὴ πρὸς τὸ κέν-
τρο τοῦ δωματίου, φωνάζοντας
τρεῖς φορές: «Εἰμεθα ἡλί-
θιοι».

Ἡ ὁμολογία αὕτη, τερμα-
τίζει τὴ θρησκευτικὴ τελετὴ
τοῦ διαζυγίου. Οἱ δύο σύζυ-
γοι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ κάνουν
ὅ, τι θέλουν. Καὶ χίλια χρόνια
τώρα, κάνουν τὸ ἴδιο πράγμα:
Ξεσποῦν στὰ γέλια και ξεχνοῦν
τὴ φιλονεικία τους.

ΓΙΑ ΤΗ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Μάθετε νὰ μαγειρεύετε

ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΠΕΜΠΤΗ

ΒΟΔΙΝΟ ΒΡΑΣΤΟ «ΚΑΡΠΙΟΝΑΤΟ»: Ρίχνετε σὲ κατσαρόλα
4 κουταλιές λάδι και 2 κρεμμύδια, κομμένα σὲ λεπτές φέτες. Τὰ
σωτάρτε ἐλαφρὰ και προσθέτετε 2 ποτηράκια ξύδι, ἓνα κουταλάκι
ζάχαρη, 2 σκελίδες σκόρδο, 1 φύλλο δάφνης, λίγο μαϊντανὸ ψιλο-
κομμένο, ἐλάχιστο δεντρολίβανο και λίγο πιπέρι. Τὰ σιγοβράζετε
ἕως ὅτου ἐξατμισθῇ τελείως τὸ ξύδι και προσθέτετε 1 ποτήρι κρα-
σί ἄσπρο και 2 ποτήρια ζωμὸ κρέατος, ἢ νερό. Ἀφήνετε τὸ μίγμα
νὰ βράσῃ ἐπὶ 5 λεπτά και τὸ ρίχνετε ζεστὸ ἐπάνω στὰ βραστὰ
κρέας, ἀφοῦ τὸ κόψετε σὲ φέτες λεπτές. Τὸ βάζετε στὸ ψυγεῖο.
Τὴν ἐπομένη, στραγγίζετε τὸ κρέας ἀπὸ τὴ μαρινάτα, τὸ βάζετε
μέσα σὲ πιατέλα και τὸ γαρνίρετε μετὰ κρεμμυδάκια και πιπεριές
τουρσί, μετὰ πράσινες ἐλιές, μετὰ πατάτες βρασμένες και μετὰ μαϊντα-
νό. Τὰ περιχύνετε ὅλα μετὰ λάδι.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΑΡΔΕΛΛΑ «ΠΙΚΑΝΤ»: Ἀφαιρεῖτε τὰ κεφάλια ἀπὸ τὶς σαρ-
δέλλες, τὶς πλένετε και τὶς ἀπλώνετε ἐπάνω σὲ πετσέτα γιὰ νὰ
στεγνώσουν. Βάζετε μέσα σὲ λεκάνη 1 κουταλάκι μουστάρδα, ἀρκε-
τὸ πιπέρι και μερικὲς ἀντζούγιες καθαρισμένες και περασμένες
ἀπὸ σίτα (35 δράμια γιὰ ½ ὄκα σαρδέλλες), 1 κουταλιά μαϊντα-
νό ψιλοκομμένο και μιὰ πρέζα ρίγανη. Προσθέτετε μερικὲς κουτα-
λιές λάδι και τὸ χυμὸ ἐνὸς λεμονιοῦ.

Βάζετε τὶς σαρδέλλες μέσα σὲ πιατέλα και ρίχνετε ἐπάνω τὸ
ἀνωτέρω μίγμα. Τὶς ἀφήνετε τὸ λιγώτερο ½ ὥρα και, λίγο πρὶν
σερβίρετε, παίρνετε μιὰ - μιὰ σαρδέλλα, μαζί μετὰ τὸ μίγμα, πού
εἶναι κολλημένο ἐπάνω και τὴν τυλίγετε σὲ ἀλεύρι. Κατόπιν τὴ
βυθίζετε σὲ αὐγὸ χτυπημένο και ἀραιωμένο μετὰ λίγο νερό και τὴ ρί-
χνετε στὸ τηγάνι σὲ κατὸ λάδι. Ἐπειτα τὶς σερβίρετε σὲ πιατέ-
λα γαρνιρισμένη μετὰ μαϊντανό και φέτες λεμονιοῦ. Ἀντικαθιστᾶτε,
ἐὰν θέλετε, τὸ αὐγὸ μετὰ χυλὸ ἀραβί.

ΠΟΙΑ ΒΑΖΑ ΜΟΙΑΖΟΥΝ;

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ξεχωρίστε τὰ ἀγγεῖα πού μοιάζουν
μεταξύ των.

X. A.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ Οἱ δύο φωτογραφίες, πού βλέπετε κα-
τὰ ἀνακαλύψετε 12 μικρὲς διαφορές, πού ὑ-
στερὶς χρησιμοποιώντας, γιὰ εὐκολία σας, τὰ ἰδεῶδη τετράγωνα, πού σχημα-
τίζονται ἀπὸ τὴν φωτογραφία. Ἐστὶν, τὴν καθὲς διαφορὰ μπορεῖτε νὰ τὴν ἐντοπί-
σετε.

ΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΙΩΝ

Σύμφωνα μετὰ τὶς τελευταῖες
παρατηρήσεις τῆς ἐπιστήμης,
οἱ συνηθέστερες ἀνωμαλίες και
κληρονομικὲς ἀρρώστειες τῶν
μικρῶν σκυλιῶν εἶναι οἱ
ἐξῆς:

— Βουβωνικὲς κί-
— ὀμφαλικὲς κήλες.
— Ἐπιληψίες (μό-
— νιμες κληρονομικὲς).
— Ἐλλειψὶς οὐράς
ἢ ἀτροφία αὐτῆς.
— Ραγμὴ τοῦ οὐρα-
— νίσκου τῶν μπουλντόκ
(ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θανατη-
— φόρος).

— Κώφωσις, τύφλωσις, ἀ-
— δυναμία, ὑπερβολικὴ εὐπάθεια
στὶς διάφορες ἀρρώστειες κ. ἄ.

ΑΙΜΟΜΙΞΙΑ

Ἡ αἱμομιξία συνίσταται
στὴν ἔνωση μεταξύ των, τῶν με-
— λῶν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Ἡ
αἱμομιξία ἔχει ἀπὸ τὴ μιὰ με-
— ριὰ τὸ προτέρημα νὰ δυναμώ-
— νη πολὺ γρήγορα τὴν κληρονο-

μικὴ ἰσχύ, ἐξασφαλίζοντας τὴ
μεταβίβασι τῶν οἰκογενειακῶν
και ρατσικῶν χαρακτήρων. Ἀ-
— κληρονομικὲς ἀρρώστειες τῶν
μικρῶν σκυλιῶν εἶναι οἱ
ἐξῆς:
— Βουβωνικὲς κί-
— ὀμφαλικὲς κήλες.
— Ἐπιληψίες (μό-
— νιμες κληρονομικὲς).
— Ἐλλειψὶς οὐράς
ἢ ἀτροφία αὐτῆς.
— Ραγμὴ τοῦ οὐρα-
— νίσκου τῶν μπουλντόκ
(ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θανατη-
— φόρος).

Αὐτὲς οἱ ἀνωμαλίες,
τῆς σειρᾶς νευρικῶν
ἐλαττωμάτων, εἶναι, κατὰ τὴν
ἐλλειψὶς ἀσφρήσεως, ὀργανικὴ
ἀδυναμία.

Γιὰ ν' ἀποφύγουμε αὐτὰ τὰ
ἀτυχήματα, πρέπει νὰ διαλέ-
— γουμε τοὺς ἐκατέρωθεν συγγε-
— νειὲς γεννητόρες, ὥστε νὰ εἶναι
τελείας διαπλάσεως και τῶν ὁ-
— ποιῶν οἱ γονεῖς κ' οἱ παππού-
— δες ἦσαν ἐξ ἴσου υγιεῖς. Μ' αὐ-
— τὲς τὶς προϋποθέσεις, ἡ αἱμο-
— μιξία δίδει ἀριστα ἀποτελέ-
— σματα.

Δρ ΣΩΤ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Κτηνίατρος

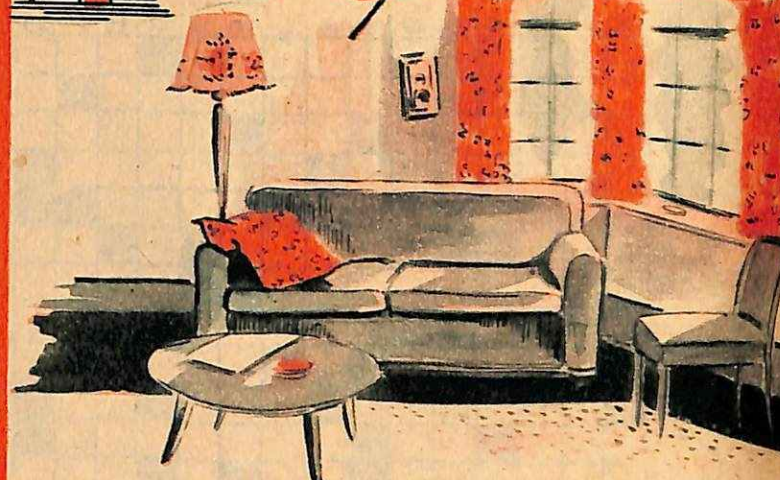
ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Οἱ λεκέδες ἀπὸ λάδι ἢ δοῦ-
— τυρο καθαρίζονται πολὺ εὐκό-
— λωτερα ὅταν εἶναι φρέσκοι. Γιὰ
νὰ τοὺς καθαρίσουμε, θὰ χρησι-
— μοποιήσουμε τὸν ἐξῆς τρόπο:
θὰ σκεπάσουμε τὸ λεκὲ και ἀπὸ
τὶς δύο μεριές τοῦ ὑφάσματος
μετὰ μιὰ ἀπορροφητικὴ σκόνη:
τάλκ, γύψο, μαγνησία, πούδρα
κ.λ.π. Ἀπλώνουμε κατόπιν ἀ-
— πὸ πάνω ἓνα ἄσπρο ὑφάσμα και
σιδεράνουμε καλὰ τὸ λερωμένο
μέρος μετὰ ζεστὸ σίδερο. Μετὰ
τὸ σιδέρωμα ἐφίρουμε τὴ σκόνη
πάνω στὸ ὑφάσμα 10 — 12 ὁ-
— ρες. Ἡ ἀπορρόφησις θὰ γίνῃ
καλύτερα ἐν πίεσιν τῆς σκόνης
μετὰ ἓνα βάρος. Ἀν ὁ λεκὲς δὲ
φύγῃ ἐντελῶς, βάζουμε πάλι κα-
— θαρὴ σκόνη και τὴν ἐφίρουμε
ἄλλες 10 ὁρες. Βουρτσίζουμε,

τέλος, καλὰ τὸ ὑφάσμα γιὰ νὰ
φύγῃ ἡ ἀπορροφητικὴ σκόνη.
Ἀν ὁ λεκὲς εἶναι παλιὸς και
δὲ φύγῃ μετὰ τὴν παραπάνω μέθο-
— δο, τότε θὰ χρησιμοποιήσουμε
ἓνα διαλυτικὸ ὑγρὸ. Τὰ διαλυ-
— τικὰ ὑγρά πού μπορούμε νὰ
χρησιμοποιήσουμε, εἶναι τὰ ἐ-
— ξῆς: 1) Βενζίνη. Ἡ βενζίνη
πρέπει νὰ εἶναι καθαρὴ. Ἡ κα-
— λύτερη εἶναι τῶν ἀεροπλάνων.
2) Ὁ τετραχλωριούχος ἄνθρα-
— κας. Ἐχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι
δὲν ἀναφλέγεται. 3) Ὁ αἰθέρας.
Εἶναι κάπως ἀκριβὸς, ἀλλὰ ἔχει
μεγάλῃ διαλυτικὴ ἱκανότητα.
Χρησιμοποιεῖται γιὰ λεπτὰ ὑ-
— φάσματα και ἰδίως στὸ βελούδο.
Τὸ καθαρίσμα θὰ γίνῃ μισοστὰ
σὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Μακριὰ
ἀπὸ φλόγα.

Τό εὐχάριστο Σπίτι

Ἄν ὁ ἄντρας σας ἐργάζεται στὸ σπῆτι, μεγάλη προσοχὴ
πρέπει νὰ δοθῇ στὴν ἐπιτήρῃσι τοῦ γραφείου του. Ἡ γυ-
— ναικεῖα παρουσία σας πρέπει νὰ περιορισθῇ ἐδῶ στὴ φρον-
— τίδα και τὴν κατανόησι. Δὲ θὰ ἐπιβάλλετε ἐσεῖς σ' αὐτὸ
— δωματίον τὶς γενικὲς, τουλάχιστον, ἀρχὲς τῆς διαρρυθμί-
— σεως του. Θὰ ἀκολουθήσετε τὶς ἐπιθυμίες και τὶς συνήθειες
τοῦ ἄντρα σας. Θὰ τὸν ρωτήσετε πού τοῦ ἐρχεται πιὸ βο-
— λικά τὸ γραφεῖο, πού θέλει νὰ βάλτε τὸ φῶς... Ἐνα δάξο
— με λουλούδια φρέσκα, κάθε πρωτὶ, εἶναι ἀρκετὸ γιὰ τὸ τοῦ
— ὑπενθυμίζει τὴν ἀγάπην σας.

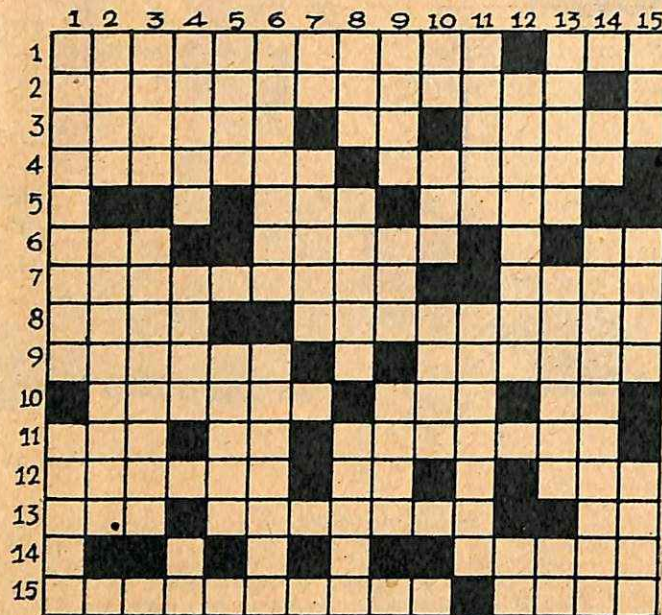
Τὸ γραφεῖο πρέπει νὰ ἔχῃ ἄνεσι και σοβαρότητα. Νὰ δη-
— μιουργῇ ἀτμόσφαιρα περισυλλογῆς. Γι' αὐτὸ φροντίστε νὰ
— περιορίζονται τὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα στὸ ἐλάχιστο, και
— αὐτὰ νὰ εἶναι πολὺ ἐκλεκτά. Τὸ κύριο βάρος ἐδῶ πέφτει στὴν
— καθ' αὐτὸ ἐπιτήρῃσι. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ εἶναι σὲ στυλ
— βαρὺ και συμβατικό. Πρέπει, ὅμως, ὁπωσδήποτε, νὰ ἔχῃ ἄ-
— ρδότητα και κάποια ὁμοιογένεια. Ἀποφύγετε τὰ πολλὰ χρώ-
— ματα, τὰ λουλουδάτα ὑφάσματα, τὰ μιμιπλό κλπ. Φυσικά,
— τὰ κύρια κομμάτια, θὰ εἶναι τὸ γραφεῖο και ἡ βιβλιοθήκη.
— Πάνω στὸ γραφεῖο δὲ θὰ βάλτε ἐσεῖς, παρὰ ἓνα μεγάλο
— τασάκι, κανένα βάζο και τὸ τηλέφωνο. Ἀφήστε τὸ ἐλεύθε-
— ρο γιὰ νὰ ἀπλώνῃ τὰ χαρτιά και ντιστὶ ὁ ἄντρας σας. Καί...
— προσοχὴ στὸ συγύρισμα. Μὴν εἰστε τυπικὴ στὶς ἰδέες σας,
— γιὰ τὴν τάξιν μέσα σ' ἓνα βασίλειο, πού δὲ σας ἀνέκει. Μὴν
— προσπαθεῖτε νὰ τακτοποιήσετε τὰ στοιβαγμένα χαρτιά, τὰ
— ἀνοιγμένα βιβλία, τοὺς ριγμένους λογαριασμούς. Ἀντὶ τὰ
— εὐχρηστικὰ τὸν ἄντρα σας, θὰ τὸν νευριάζετε, πιθανόν,
— ὅταν θὰ ψάχνῃ γιὰ κάτι και δὲ θὰ τὸ βρῇ ἐκεῖ πού τὸ βάλ-
— λατε ἐσεῖς.

Χρειάζονται ἀκόμα στὸ γραφεῖο μιὰ - δύο πολυθρόνες
— καί, ἴσως, κανέναν καναπέ. Ἄν ἔχῃ χώρὸ τὸ δωμάτιο, μπο-
— ρεῖτε, σὰν προέκτασι τοῦ γραφείου, νὰ σχηματίσετε ἓνα εἰ-
— —δος καπνιστηρίου, κατάλληλο γιὰ συντροφιά κυρίων. Γιέντι-
— —νες πολυθρόνες και καναπέδες, γυαλὶ πάνω στὸ εὐλο τοῦ
— χαμηλοῦ τραπέζιου και τοῦ γραφείου, μονόχρωμα ἀμπαζοῦρ
— ἀπὸ περγαμνὴν, κουρτίνες σὲ σιμωτέρω χρώματα, εἶναι ὅ, τι
— χρειάζεται.

Στὸ ἄλλο τεῦχος θὰ σας μιλήσουμε γιὰ τοὺς διαφόρους
— τρόπους, μετὰ τοὺς ὁποίους θὰ μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε
— μιὰ γωνία γραφείου — ἐργασίας δηλαδή — ὅταν δὲν δια-
— θέτετε ἰδιαιτέρω δωμάτιο γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΛΟ
Εἰκονογράφος Γ. ΒΑΚΑΛΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1.— Δέν πρέπει να το ξεχνά ο φρουρός. — Τό μισό του είναι ή αρχή.
- 2.— Τελούν υπό κατηγορίαν.
- 3.— Βρισιά, προσφιλής στον Μπάμπη Γιάννη. — Σφραγίζονται της ημέρας. — Υπερβαίνει πάντοτε τους δύο (δημ.).
- 4.— 'Ανηφορικό. — Αυτό εξασφάλιζαν στους τροφίμους τους τα Τεμπελχανέια.
- 5.— 'Αρχαία ελληνική διάλεκτος. — Για να την κατακτήση ο Δίας μετεμορφώθη σε πτηνόν.
- 6.— Στρατιωτική υπηρεσία. — Υποκοριστικόν κοινού ανδρικού ονόματος. — 'Αναφορική αντωνυμία.
- 7.— Δε θυμάται ποτέ όσα κάνει την νύκτα. — Γνωστότατο χωριό της Γαλιλαίας.
- 8.— Του απλήστου, δε χορταίνει. — Δέν είναι κατοικία των κοινών ανθρώπων.
- 9.— Δέν ήταν ο μόσχος της παραβολής. — Όμαλός δρόμος.
- 10.— 'Επιτήδειος υπαινιγμός που θίγει. — 'Ακούγεται στις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις. — Βυζαντινή νότα.
- 11.— 'Αντικατέστησε άλλο. — Μελλοντικό. — Τόν καθιέρωσε ή τουρκική κουζίνα.
- 12.— 'Η περιποίησίς τους δημιουργήσε ειδικό έπάγγελμα. — 'Αρθρο. — 'Ηρωική προστακτική από τους Πέρσας του Αισχύλου.
- 13.— Προσωπική αντωνυμία της δημοτικής. — Τη χρησιμοποιεί ο μπακάλης. — 'Εάν το προσθέσουμε στο διάνο, πάλι γάλος παραμένει.
- 14.— 'Ο αντίπους της χοντρή.
- 15.— Είναι κάθε ύψη. — Θεός των αρχαίων.
- 1.— Συνθίζεται στο εμπόριο, αλλά και στη διπλωματία. — 'Αντιδιαστέλλεται προς το έθιμο.
- 2.— Συνολικόν. — "Όσοι τα πληρώνουν δέν τα αγοράζουν."
- 3.— Την έχει το σταφύλι. Τό άκρον αντίθετον.
- 4.— 'Ηταν ο Γαβριάς. — Θα τη δρούμε στη Στερεά 'Ελλάδα. — Προηγείται του... 'Αλαμίν.
- 5.— Συνθίζεται περισσότερες στην πλάς. — 'Υπάρχουν σε όλα τα ποτάμια.
- 6.— Δέν είναι όλα τα κλίματα. — Κάνουν πολλές τα τράμ.
- 7.— Ξενική άρνηση. — 'Αντικει στα σύνεργα του έρωτος.
- 8.— Ρήμα σχετικό με τη λατρεία των άρχαίων θεών. — 'Η στρατιωτική δέν άφορά υποκριτάς. — Θερινό θέατρο των 'Αθηνών.
- 9.— Κάτι που έλεγε ενόστιμον ο Όμηρος. — 'Αναφορική αντωνυμία. — Συντελεστής επιτυχίας (ξεν.).
- 10.— Πρόθεσις, αλλά και προσωπική αντωνυμία της δημοτικής. — Μονάς βάρους. — 'Η θα λασσα άρχαίσι.
- 11.— Την έχει ο μακρόθυμος. — Φοράει γραφική ελληνική ενδυμασία.
- 12.— Είναι πολλών μαζί. — 'Αρθρο.
- 13.— 'Υπάρχουν ρηγά αλλά και θαεία. — Δίδονται εις άναξιοπαθούντας. — Ποταμός της Γαλλίας, παραπόταμος του Σηκουάνα.
- 14.— Πρόθεσις πρό φωνήεντος. — Δέν είναι κάθε πτώσις.
- 15.— Δέν είναι παλαιά. — Νομή. — 'Αριθμητικόν.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟ ΑΣΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΦΟΝΟΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ

— Δέν είμαι ύποκρίτρια, και δέν έχω διάθεσι να ύποκριθώ ότι λυπάμαι, αφού δέν τό αισθάνομαι, είπε ή κυρία Έλεη Μόρλεϋ. Προσπάθησε να-με σκοτώση...
 'Ο καθηγητής Φόρντεϋ σήκωσε ένα μυτερό μαχαίρι του κρέατος, που βρισκόταν χάμω, δίπλα στο πτώμα της ομορφής νύφης της κυρίας Μόρλεϋ, της Ραχήλ και τό έδωσε στον έπιθεωρητή, Ντόντ. Χωρίς να μιλά, έριξε μία ματιά στην τακτική και νοικοκυρεμένη κουζίνα. 'Επάνω στο τραπέζι, βρισκονταν τρία ταψάκια με γλυκά, έτοιμα να μπουν στο φούρνο. 'Ανοίξε την πόρτα του ηλεκτρικού φούρνου, που ήταν άδειος και ζεστός.
 — Λοιπόν, κυρία Μόρλεϋ; είπε εύγενικά.
 — 'Ο γιός μου, ο Τόμμυ, παντρεύτηκε τη Ραχήλ, εδώ και έξη μήνες. 'Εκείνη, ήταν μία άσημαντη, κατώτερη γυναίκοϋλα. 'Εκανα ό,τι μπορούσα για να της δώσω λίγη αξιοπρέπεια και άγωνα, αλλά νύχτες άποπνέοντο. Προσπα-

να προχωρή προς τό μέρος μου. «Θά σου κλείσω αυτό τό παλιό-στομα!», μου φώναξε. Της έπιασα τό χέρι και άρχισα να παλεύουμε με μανία. 'Εκείνη κρατούσε τό μαχαίρι και έγώ προσπαθούσα να της τό πάρω. 'Επί τέλους τό κατώρθωσα, αλλά, καθώς άρμούσε επάνω μου, μανιασμένη, τό μαχαίρι χώθηκε στο λαιμό της.
 'Ο καθηγητής άκουγε, κυττάζοντας μέσα στον καθρέπτη του νεροχύτη, όταν ό έπιθεωρητής Ντόντ, μπήκε στο δωμάτιο και είπε:
 — Τα άποτυπώματα της κυρίας Μόρλεϋ και της νεκρής, είναι πολύ καθαρά επάνω στη λαβή του μαχαίριου, που ήταν πασαλειμένη με άλεύρι, αλλά...
 — 'Αγγίξατε τίποτε άλλο, άφού τηλεφωνήσατε στην άστυνομία; τον διέκοψε ό καθηγητής.
 — Μόνο τό φούρνο.
 — Κυρία Μόρλεϋ, σας κατηγορώ ότι σκοτώσατε τη νύφη σας με άπόλυτη ψυχραιμία και χωρίς

ΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΙΩΝ

Σύμφωνα με τις τελευταίες παρατηρήσεις της έπιστήμης, οι συνθεότερες άνωμαλίες και κληρονομικές άρρώστειες των μικρών σκυλιών είναι οι έξης:
 — Βουβωνικές κι όμφαλικές κήλες.
 — 'Επιληψίες (μόνιμες κληρονομικές).
 — 'Ελλειψις ούρας ή άτροφία αυτής.
 — Ρωγμή του ούρανίσκου των μπουλντόκ (ώς επί τό πλείστον θανατηφόρος).
 — Κώφωσις, τύφλωσις, άδυναμία, υπερβολική εύπάθεια στις διάφορες άρρώστειες κ. ά.

ΑΙΜΟΜΙΞΙΑ

'Η αιμομιξία συνίσταται στην ένωση μεταξύ των, των μελών της αυτής οικογενείας. 'Η αιμομιξία έχει από τη μία μεριά τό προτέρημα να δυναμώνει πολύ γρήγορα την κληρονο-

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Οι λεκέδες από λάδι ή βούτυρο καθαρίζονται πολύ εύκολότερα όταν είναι φρέσκοι. Για να τους καθαρίσουμε, θα χρησιμοποιήσουμε τον έξης τρόπο: θα σκεπάσουμε τό λεκέ και από τις δυό μεριές του ύφασματος με μία απορροφητική σκόνη: τάλκ, γύψο, μαγνησία, πούδρα κ.λ.π. 'Απλώνουμε κατόπιν άπό πάνω ένα άσπρο ύφασμα και σιδερώουμε καλά τό λερωμένο μέρος με ζεστό σίδερο. Μετά τό σιδέρωμα αφήνουμε τη σκόνη πάνω στο ύφασμα 10 — 12 ώρες. 'Η απορρόφησης θα γίνη καλύτερα αν πιέσουμε τη σκόνη με ένα βάρος. 'Αν ό λεκές δέ φύγη έντελώς, βάζουμε πάλι καθαρή σκόνη και την αφήνουμε άλλες 10 ώρες. Βουρτσίζουμε,

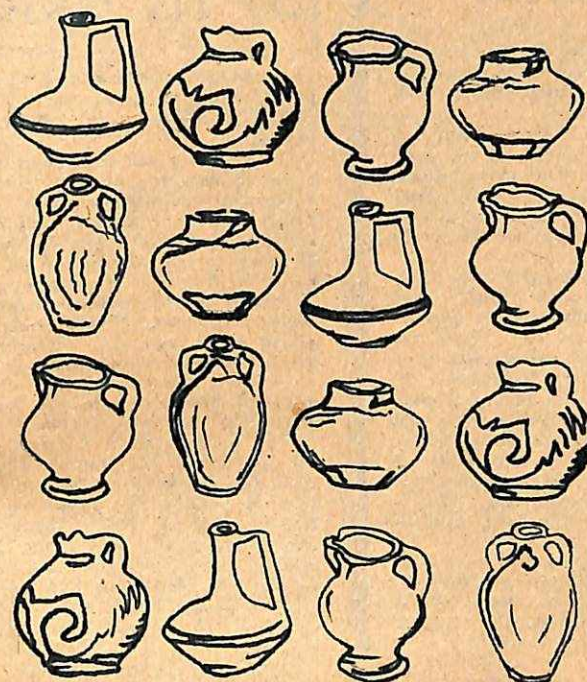
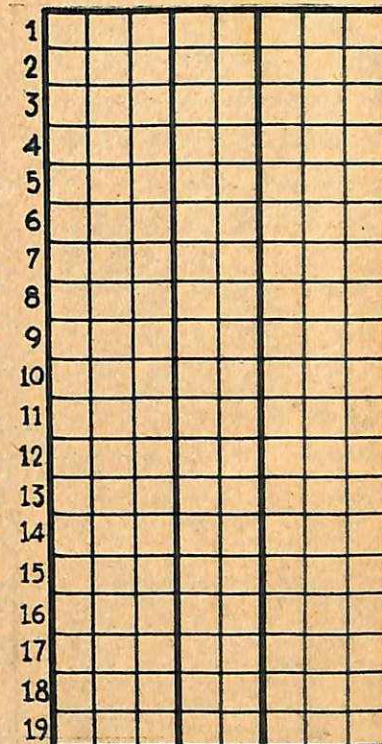
ΠΕΡΝΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ

ΤΟ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΓΝΩΜΙΚΟ

Συμπληρώστε οριζοντίως τα τετράγωνα του σχεδίου μας με τις ζητούμενες 19 λέξεις. Στις κεντρικές στήλες, που προσδιορίζονται από τις δυό κάθετες έντονες γραμμές, σχηματίζεται ένα γνωμικό, που θα τό διαβάσετε άραδειάζοντας τα ζεύγη των γραμμάτων, τό ένα μετά τό άλλο.

ΣΗΜΑΣΙΑ ΛΕΞΕΩΝ

1) Γυμναστικό παράγγελμα. 2) 'Αρχαίος γερμανικός λαός, όνομαστός για τις θαρραλότητες του. 3) 'Ελλην λυρικός ποιητής του Στ' π. Χ. αιώνας. 4) Μία από τις πολλές που θα βρήτε στο 'Ερεχθειον. 5) 'Επίθετον του 'Αχιλλέως. 6) Μυαλωμένος, συντός. 7) 'Ετσι λένε τους στενούς δρόμους στα νησιά. 8) Γίνεται με γάλα και σιτάρι. 9) Κάτι παραπάνω από αθάδεια. 10) 'Υπάρχει κάθε μέρα. 11) 'Όπου δέν υπάρχει, λείπει ή Ισορροπία. 12) Δέν είναι ό,τι φαίνεται. 13) 'Αναμονή. 14) Τοπικό επίρρημα. 15) Τόπος όπου μπορεί να μείνη κανείς προσωρινά. 16) Δέ χρειάζεται ποτέ. 17) Τόπος προσευχής άλλοθρήσκων. 18) Συνήθως οι άνθρωποι έχουν πολλά. 19) Δέν Ικανοποιείται με τίποτα. Χ. Α.

ΠΟΙΑ ΒΑΖΑ ΜΟΙΑΖΟΥΝ;

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ξεχωρίστε τα άγγεία που μοιάζουν μεταξύ των.

Χ. Α.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

Η ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΠΛΑΚΑ

Στό νεκροταφείο μιας έπαρχιακής πόλεως, υπάρχει σ' έναν τάφο, ή έξης έπιγραφή:
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 άποθανών την 18ην 'Οκτωβρίου

1912 εις ηλικίαν 66 ετών
 ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
 χήρα του άνωτέρω, άποθανούσα την 23 Σεπτεμβρίου 1905
 'Η έπιγραφή αυτή έχει ένα λάθος. Μπορείτε να μάς πείτε ποιο;

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οι δυό φωτογραφίες, που βλέπετε κάτω, φαίνονται όμοιες. 'Αν, όμως, τις παρατηρήσετε με προσοχή, θα ανακαλύψετε 12 μικρές διαφορές, που υπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία, δεξιά. Προσπαθήστε να τις βρείτε, χρησιμοποιώντας, για εύκολία σας, τα ιδεατά τετράγωνα, που σχηματίζονται από τους αριθμούς και τα γράμματα, που περιβάλλουν τη δεύτερη φωτογραφία. 'Ετσι, την κάθε διαφορά μπορείτε να την έντοπίσετε στο κάθε τετράγωνο.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Απαισιόδοξος άνα-
γνώστης μου, σ' ένα
γράμμα που μου γρά-
φει, βρίσκει το κήρυ-
γμα της αισιοδοξίας μου «άπα-
τηλόν». Είμαι, λέει, εκτός τόπου
και χρόνου και το χαμόγελο της
αισιοδοξίας μου είναι «προδο-
σία της αποστολής του ανθρώ-
που της εποχής μας».
Διότι — ισχυρίζεται ο άπα-
σιόδοξος επιστολογράφος μου
— ο σύγχρονος άνθρωπος, για
να είναι συνεπής με το περιβάλ-
λον του και τις συνθήκες της
σύγχρονης ζωής, πρέπει να εί-
ναι κατσούφης, πρέπει να είναι
γκρινιάρης, πρέπει κάθε φράση,
που λέει, να την αρχίζει μ' ένα
«ώχ» και να την τελειώνει μ' ένα
«αχ» και επί πλέον να μη
κυκλοφορή αν δεν έχει στην τσέ-
πη του κι' ένα σιγάρω μέσον
αυτοκτονίας.
Επειδή εγώ διαφωνώ με τις
αντιλήψεις του, μου συνιστά —
λίαν επιεικώς — να πάω σε
κάνα γιάτρο να με κυττάξ η
σε κάνα παπά να με διαβάσει.
«Ε, λοιπόν, όχι!» Κρίε άπα-
σιόδοξε δεν πρόκειται να συμ-
φωνήσω μαζί σου, γιατί δική
έχω γνώμη. Και το περιβάλλον
και οι συνθήκες της σύγχρονης

ζωής είναι σύμφωνα όλα με τις
δικές μου αντιλήψεις κι' όχι με
τις δικές σου. Θέλεις να σου
το αποδείξω; Πάρε μιά έφημε-
ρίδα κι' έλα να τη διαβάσουμε
μαζί. Ξέρεις τί θα διαβάσουμε;
Ίδού:
1) Η γενομένη χθές δοκιμή
της νέας δόμβας υδρογόνου εί-
χε τεραστίαν επιτυχίαν. Οι ει-
δικοί υδρογονοδομολόγοι υπο-
λογίζουν ότι εάν πέσουν πέντε
μαζί θα διαλύσουν τα 3)4 της
Γης.
2) Η ήμερησια διάταξη του
Ο.Η.Ε. περιλαμβάνει διά την
προσεχή περίοδον τας εξής έ-
λαχίστας διαφοράς μεταξύ των
διαφόρων κρατών: την 'Ιταλο-
Γιουγκοσλαβικήν, την 'Αγγλο-
Περσικήν, τη Γαλλο - Γερμανι-
κήν, την Κινεζο - 'Ιαπωνικήν, την
'Ελληνο - Βουλγαρικήν, την
Γιουγκοσλαβο - 'Αλβανικήν, τη
Γαλλο - Μαροκινήν, την 'Ε-
βραίο - Μουσουλμανικήν, τη Νο-
τιο - Βορειοκορεατικήν, την 'Α-
μερικανο - Ρωσικήν, τη Ρωσο-
Γιουγκοσλαβικήν, την Τουρκο-
Ρωσικήν, τη Γαλλο - 'Ινδικήν,
την 'Ελληνο - 'Αγγλικήν, την
'Αγγλο - Αιγυπτιακήν και την
'Αμερικανο - Γαλλο - 'Αγγλο -
Κινεζο - 'Ιταλο - 'Ελληνο - Τουρ-

κο - 'Ιαπωνο - Γερμανο - Ρωσι-
κήν. Ευθύς ως διευθετηθούν α
ως άνω έλλάσσεται διαφοραί, η
ειρήνη του κόσμου θα θεωρηθή
έξοφασμένη.
3) Ένας 'Ελλην σωφέρ άνε-
κάλυψε νέαν μηχανήν του κιμά
και διεξάγει διαπραγματεύσεις
διά την παραχώρησιν της έφευ-
ρέσεώς του εις όλα τα αυτόκι-
νητα δημοσίας και ιδιωτικής
χρήσεως.
4) Ο κ. ύπουργός των Οίκο-
νομικών, κατόπιν μακράς μελέ-
της, περιέλαβεν εις τα φορολο-
γικά τεκμήρια τα «στενά πα-
πούσια», θα εγυρισμένα παλ-
τά» και το «πταρίνισμα». Το
τελευταίον τουτο τεκμήριον σχο-
λιάζεται ευνόικωτα υπό των
οικονομολογικών κύκλων. Μόλις
θα «εφτερνίσσασαι», θα ελσαι ύ-
ποχρεωμένοι να υποβάλης δη-
λωσι συνθετικού φόρου. Έν ύ-
ποτροπή, θα πληρώνης πρόστι-
μο... κ.τ.λ.
Κατόπιν όλων αυτών των κύ-
χαρίσεων ειδήσεων, τί λέτε, κύ-
ριε απαισιόδοξε; Έχω άδικο
που είμαι αισιόδοξος; Ασφα-
λώς όχι!

ο Αισιόδοξο

ΑΠ' ΤΙΣ ΟΚΤΩ...
ΩΣ ΤΙΣ ΟΚΤΩ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗ ΣΕΛ. 21
ση ο Μάννερς, απλώνοντας το χέ-
ρι του προς το μέρος της.
Έκείνη, όμως, αποτραβήχτηκε
με φρίκη.
Η κόουρσις και η άγωνία τον
είχαν έξουθενώσει. Με μιά, όμως,
τελευταία προσπάθεια του διε-
στραμμένου του μυαλού, θυμήθη-
κε αυτό που ήταν τόσο τρελλός,
ώστε να μη το συλλογιστή ως έ-
κείνη τη στιγμή. Η Λένη ήξερε.
Ένοιωσε να τον κυριεύη άνυπό-
φορη άπελπισία, έπειτα πάλι ο
φόβος και, ξαφνικά, τα πόδια
του λύγισαν και σωριάστηκε κάτω.
— Ωστε, λοιπόν, ήσουν παν-
τρεμένος όλο τον καιρό που ήμα-
σταν μαζί; ρωτούσε εκείνη σιγά.
Τον μισούσε αυτή τη στιγμή,
τον μισούσε μ' όλη της την ψυχή,
άλλα δεν μπορούσε να βρή τη δύ-
ναμι να φωνάξη, δεν μπορούσε να
άνεχτή τη σκέψη, ότι θα έρχονταν
στο άκουσμα της φωνής της άν-
θρωποι ξένοι, να τον άρπάξουν
και να τον οδηγήσουν στο θάνα-
το. Μπορούσε, όμως, και νη τον
κρατήσει; Το δίλημά της ήταν
φρικτό.
Έξω είχε φωτιάσει. Η πρωινή
κίνησις άρχισε στο δρόμο. Σκέ-
φτηκε, πώς όταν ο Μάννερς θα
συνερχόταν, θα χρειαζόταν να φάη
κάτι. Έπειτα, κυριεύτηκε από
ξαφνικό πανικό: ίσως οι άστυνο-
μικοί τον είχαν παρακολουθήσει,
ίσως να είχαν τώρα κυκλώσει το
σπίτι. Έπρεπε να πάη να δη.
Φόρεσε το αδιάδροχό της και,
πρίν βγίη, πήγε κοντά του. Τα μά-
τια του ήταν κλειστά, η άναπνοή
του γρήγορη.
— Ντίκ!... Ντίκ, μ' άκούς;
ρώτησε.
Δέν έλαβε άπάντησι. Τον κύτ-
ταξε, για λίγο, με οίκτο, σχεδόν
με τρυφερότητα. Έπειτα, πήρε
μιά κουβέρτα άπ' το κρεβάτι
της, τον σκέπασε και άγħκη άθό-
ρυβα άπ' το δωμάτιο, κλειδώνον-
τας την πόρτα πίσω της.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Το Μάιο του 334, στις όχθες του Γρανικού ποταμού, ο 'Αλέξανδρος επί κεφαλής 35.000 ανδρών προσβάλλει τη μεγάλη περσική στρατιά, που συγκέντρωσαν εκεί οι σατράπες της Μ. Ασίας. Κατά τη μάχη, ο νεαρός βασιλιάς δέχεται την επίθεση του Ροισάκη και του Σπιθριδάτη. Ο πρώτος τον τραυματίζει στο χέρι.

1 Ο Κλείτος, που πολεμούσε δίπλα στον 'Αλέξανδρο, είδε τον κίνδυνο. «Μεγάλη δόξα ζηλώσας, Ροισάκη!», φώναξε, πέφτοντας επάνω στον Πέρση στρατηγό. Στο διάστημα μιάς άστραπής, το χέρι που απειλούσε τη ζωή του 'Αλέξανδρου έπεσε κάτω, κομμένο, μαζί με το ξίφος που κρατούσε. «Έκανες μονόχειρα το σατράπη, Κλείτες», του είπε ο 'Αλέξανδρος με συγκίνηση. Χαμογέλασε ο άδελφός της Λανίκης, πολύ ευχαριστημένος που είχε σώσει εκείνον που ήταν το ίνδαλμά του. Μα ο γενναίος Ροισάκης, αρπάζοντας με το άλλο του χέρι ένα κοντάρι, χύθηκε πάλι μέσα στη μάχη. Και τότε δρñκε το θάνατο, χτυπημένος στο στήθος. Στην ίδια μάχη, ο 'Αλέξανδρος σκότωσε το σατράπη της 'Ιωνίας και της Λυδίας, το Σπιθριδάτη, κι' άλλους πολλούς άρχηγους των Περσών. Τέλος, οι Περσικές τάξεις άρχισαν ν' άραιώνουν, στην όχθη του Γρανικού. Το ποτάμι, σε λίγο, ήταν ελεύθερο για τις Μακεδονικές φάλαγγες. Μόνο σ' ένα λοφίσκο, για τις Μακεδονικές φάλαγγες. Μόνο σ' ένα λοφίσκο, μιά φούχτα γενναίων, άντιστεκόταν ακόμη. «Άς πάμε να τους τιμήσουμε», είπε ο 'Αλέξανδρος κι' άωρμησε προς το λόφο.

2 Μά, ο θαυμασμός του, έγινε άκράτητος θυμός, όταν είδε τις πανοπλίες και τις στολές τους: Οι γενναίοι έ- κείνοι, ήταν 'Ελληνες μισοφόροι. Έπεσε επάνω τους με μανία και τους άνάγκασε να παραδοθούν. Όταν, ύστερα από τη νίκη, είδε άγάμεσα στους πολλούς αιχμαλώτους και κείνους τους 'Ελληνες — κάπου δυο χιλιάδες — η όργη του φούντωσε πάλι. «Είναι ελεύθεροι όλοι οι άλλοι», τους φώναζε, εκτός από σάς. 'Εσείς θα δουλέψετε στού Παγιάζι τα μεταλλεία! Γιατί, 'Ελληνες, πολεμήσατε 'Ελληνες, συμμαχούντες με τους δαρδάρους». Έτσι και έγινε... Η νίκη ήταν μεγάλη. Τα πλῆθη των φυγάδων, που σκορπίστηκαν πανικόβλητοι σ' όλες τις σατραπείες, έθρεψαν με τις διηγήσεις τους το θρύλο του νέου θεού, όπως έλεγαν τον 'Αλέξανδρο. «Εί- ναι άνίκητος!», φώναζαν, εκανείς δεν μπορεί να του άν- τισταθί! Είναι θεός!». Οι Μακεδόνες, που είχαν περάσει τον ποταμό, έμειναν κατάπληκτοι, μπροστά στα πολύτιμα λάφυρα και τις πλούσιες άρματωσιές των Περσών και πολλοί άπ' αυτούς ρίχτηκαν επάνω σ' εκείνα τ' άμύθητα πλούτη να πάρουν ό,τι μπορούσαν. Ο 'Αλέξαν- δρος, που τους είδε, έτρεξε κοντά τους.

3 «Όλα αυτά είναι τώρα δικά μας!», τους φώναζε: «Σεβαστήτε, λοιπόν, τα δικά σας πλούτη! Μακριά από λαφυραγωγίες. Όταν έρθη η άρα, θα πάρετε τὸ μερίδιό σας με τάξη. Μά η πρώτη τιμή άνήκει στους θεούς. Δεύτερους θα τιμήσουμε τους νεκρούς. Υστερα θάρρη η σειρά των ζωντανών». Και πρόσταξε να ένταρπάσουν τους πεσόντας, έχθρους και φίλους. Και για να μείνι άδέχαστη κείνη η πρώτη μεγάλη νίκη, μνήστε στο Λύ- σιππο, τον άγαπημένο του γλύπτη, να κάμη χάλκινους ανδριάντες σ' όλους τους ήρωες. Κι' έδωσε προνόμια και πλούσια δώρα στους γονείς και τους συγγενείς των. «Και τώρα, άς δούμε τους πληγωμένους μας». Πήγε ο ίδιος στους καταυλισμούς, όπου είχαν τους τραυματίες, μ' όλο που κι' εκείνος είχε πολλές άιυχές κι' έλαφρά χτυπήματα στο κορμί του. Κι' έδινε στον καθένα την εύκαρία, να καυχθή για το έργο που είχε κάμει, να διη- γηθί με ποιά τρόπο πληγώθηκε. Γιατί ο 'Αλέξανδρος ή- ξερε την ανθρώπινη ψυχή κι' είχε πάντα τον τρόπο να την κερδίξη. Φεύγοντας, προσκαλούσε τους νοσοκόμους και τους γιατρούς και τους έδινε οδηγίες, ακόμα και θε- ραπευτικές συμβουλές, για τους πληγωμένους.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 44, 64, 65

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1: ΠΑΡΑΣΥΝΘΗΜΑ — ΠΑΝ.
2: ΑΠΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΙ. 3: ΖΑ-
ΓΑΡΙ — ΩΑ — ΟΜΑΔΑ. 4: Α-
ΝΑΝΤΕΣ — ΡΑΧΑΤΙ. 5: ΙΑΣ
— ΛΗΔΑ. 6: ΕΣΑ — ΝΙΚΟΣ —
ΟΣ. 7: ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ — ΚΑΝΑ.
8: ΜΑΤΙ — ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ. 9:
ΑΣΙΤΟΣ — ΙΣΙΩΜΑ. 10: ΜΠΗ-
ΧΤΗ — ΑΛΟ — ΓΑ. 11: ΝΕΟ
— ΘΑ — ΝΤΟΛΜΑΣ. 12: ΟΝΥ-
ΧΕΣ — ΤΟ — ΙΤΕ. 13: ΜΑΣ
— ΣΕΣΟΥΛΑ — ΙΝ. 14: ΣΤΕ-
ΚΑ. 15: ΣΤΟΛΙΣΜΕΝΗ — Α-
ΡΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1: ΠΑΖΑΡΕΥΜΑ — ΝΟΜΟΣ.
2: ΑΠΑΝ — ΣΠΑΣΜΕΝΑ. 3:
ΡΟΓΑ — ΑΝΤΙΠΟΥΣ. 4: ΑΛΑ-
ΝΙ — ΟΙΤΗ — ΕΛ. 5: ΣΟΡΤ
— ΟΧΘΕΣ. 6: ΥΓΙΕΙΝΑ —
ΣΤΑΣΕΙΣ. 7: ΝΟ — ΣΑΪΤΑ.
8: ΘΥΩ — ΣΚΗΝΗ — ΝΤΟΡΕ.
9: ΗΜΑΡ — ΟΣΑ — ΑΤΟΥ.
10: ΜΕ — ΑΛΣ — ΚΙΛΟ. 11:
ΑΝΟΧΗ — ΤΣΟΛΙΑΣ. 12: Ο-
ΜΑΔΙΚΟΙ — ΤΑ. 13: ΠΙΑΤΑ
— ΑΡΟΓΑΙ — ΕΡ. 14: ΔΙ — Ο-
ΝΟΜΑΣΤΙΚΗ. 15: ΝΕΑ — ΣΑ-
ΝΑ — ΕΝΑΣ.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ;

1. — Διότι, εκτός της, συνή-
θως, μεγαλυτέρας τάσεως (220
άντι 110 βόλτ) οι μεταλλαγές
του προκαλούν μεταπτώσεις τά-
σεως μέχρι 440 βόλτ.
2. — Όχι. Καθμερινώς, το έ-
δαφος άνεβοκατεβαίνει δύο φορές
κατά 20 — 30 εκατοστόμετρα.
Η κίνησις αυτή άποτελεί ένα εί-
δος επλημμυρίδος, που όφείλε-
ται στην έλξη της Σελήνης και
του 'Ηλίου.
3. — Το Βατικανόν, που έχει
έκτασιν 1.400 στρεμμάτων.

ΤΟ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΓΝΩΜΙΚΟ

1) ΑΝΑΤΑΣΙΣ, 2) ΒΑΝΔΑ-
ΛΟΙ, 3) ΑΝΑΚΡΕΩΝ, 4) ΚΑΡΥ-
ΑΤΙΣ, 5) ΠΗΛΕΙΔΗΣ, 6) ΝΟΥ-
ΝΕΧΗΣ, 7) ΚΑΝΤΟΥΝΙ, 8)
ΤΡΑΧΑΝΑΣ, 9) ΙΤΑΜΟΤΗΣ,
10) ΑΠΟΓΕΥΜΑ, 11) ΑΝΑΛΟ-
ΓΙΑ, 12) ΑΠΑΤΗΛΟΣ, 13) ΠΡΟ-
ΣΜΟΝΗ, 14) ΣΥΝΕΓΓΥΣ, 15)
ΚΑΤΑΛΥΜΑ, 16) ΑΧΡΗΣΤΟΣ,
17) ΣΥΝΑΓΩΓΗ, 18) ΠΑΡΑΠΟ-
ΝΟ, 19) ΑΠΛΗΣΤΙΑ.

Το γνωμικό είναι: ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ
ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.

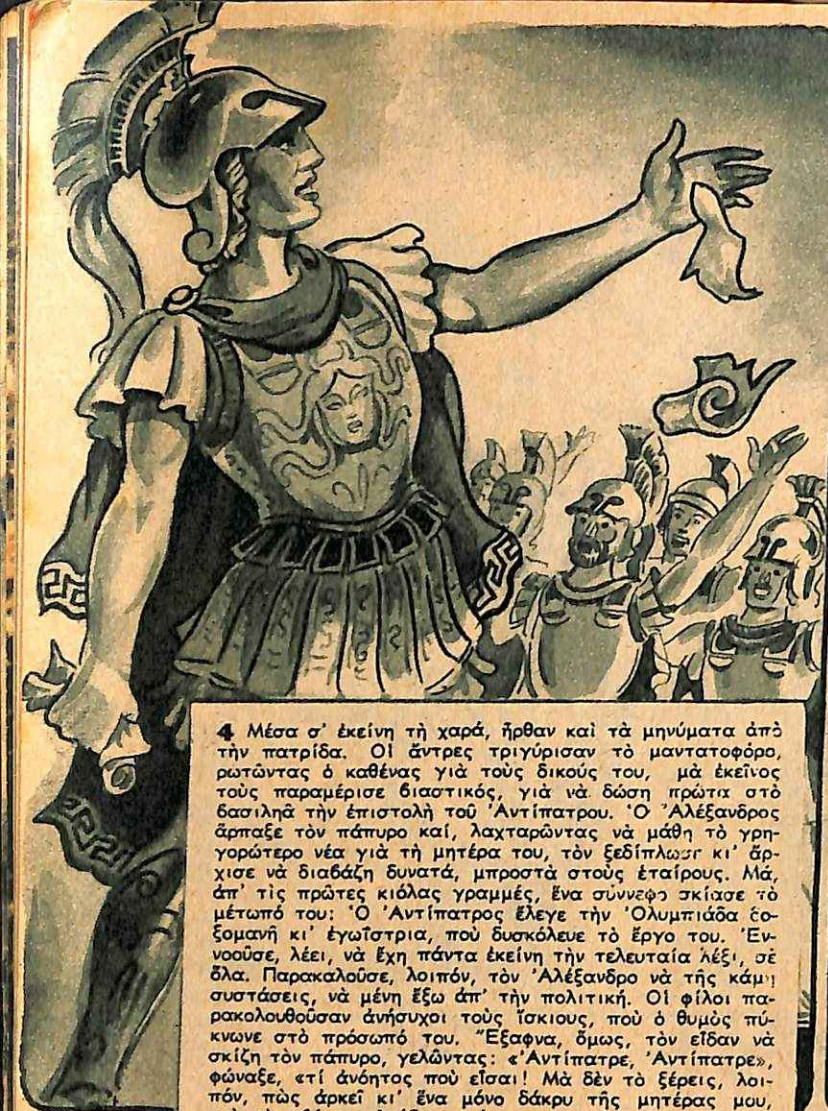
(Ήσιόδος)

ΤΟ ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Στη δεύτερη φωτογραφία ύ-
πάρχουν οι εξής δώδεκα διαφο-
ρές: Α1: Το λευκό έσωτερικό πε-
ριθώριο του κάδρου, στο επάνω
μέρος, έξηφανίσθη — Α4: Το φέ-
ρεμά της, στον δεξιό άμο, έφτα-
σε ως το λαϊικό της — Α5: Η
μαύρη σκιά, στη γούνα της, χά-
θηκε — Β1 και 2: Η κορνίζα με-
γάλωσε, προς τα πλάγια — Β3:
Τα μαλλιά της φαίνονται και ά-
πό την άριστερή πλευρά — Β6:
Η γούνινη έσάρπα σκεπάζει όλο
το άριστερό χέρι — Γ2: Το φουν-
τωτό μαλλί του κυρίου, μπροστά,
έξηφανίσθη — Γ4: Ο κύριος δέ
φοράει παπιγιόν, αλλά γραβάτα
— Γ5: Η τετράγωνη φόρμα του
μαντηλιού, μετετράπη σε τριγωνι-
κή — Δ2: Από τα καλλοκε-
νισμένα μαλλιά του μερικά πετά-
γονται προς τα πίσω — Δ3: Ο
γιακάς του σακκακιού κρύβει σχε-
δόν όλόκληρο το κολλάρο του ύ-
ποκαμίσου — Δ5 και 6: Το μα-
νίκι του σακκακιού του διακρίνε-
ται καθαρά.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ
Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ;

Ο Γιώργος είναι ο μικρότερος.
ΠΟΣΕΣ ΩΡΕΣ ΘΑ ΚΟΙΜΗΘΗ,
Μόνο μίαν ώρα, γιατί το ζυ-
πητήρι θα κτυπήσει στις 8 το
βράδυ.

4 Μέσα σ' εκείνη τη χαρά, ήρθαν και τα μηνύματα από την πατρίδα. Οι άντρες τριγύρισαν το μανταφόφορο, ρωτώντας ο καθένας για τους δικούς του, μα εκείνος τους παραμέρισε διασπαστικά, για να δώσει πρώτα στο βασιλιά την επιστολή του 'Αντίπατρου. 'Ο 'Αλέξανδρος άρπαξε τον πάπυρο και, λαχταρώντας να μάθει το γρηγορώτερο νέα για τη μητέρα του, τον ξεδίπλωσε κι άρχισε να διαβάει δυνατά, μπροστά στους έταίρους. Μά, απ' τις πρώτες κιόλας γραμμές, ένα σύννεφο σκίασε το μέτωπό του: 'Ο 'Αντίπατρος έλεγε την 'Ολυμπιάδα έσομανή κι' εγωίστρια, που δυσκόλευε το έργο του. 'Ενοούσε, λέει, να έχη πάντα εκείνη την τελευταία λέξη, σέ όλα. Παρακαλούσε, λοιπόν, τον 'Αλέξανδρο να της κάμει συστάσεις, να μείνη έξω απ' την πολιτική. Οι φίλοι παρακολουθούσαν ανήσυχοι τους ίσκιους, που ο θυμός πύκνωνε στο πρόσωπό του. 'Εξαφνα, όμως, τον είδαν να σκίζει τον πάπυρο, γελώντας: «'Αντίπατρε, 'Αντίπατρε», φώναζε, «τί ανόητος που είσαι! Μα δεν το ξέρεις, λοιπόν, πώς άρκει κι' ένα μόνο δάκρυ της μητέρας μου, για να σβήσει χιλιάδες γράμματα, σαν αυτό που μου στέλνεις;».

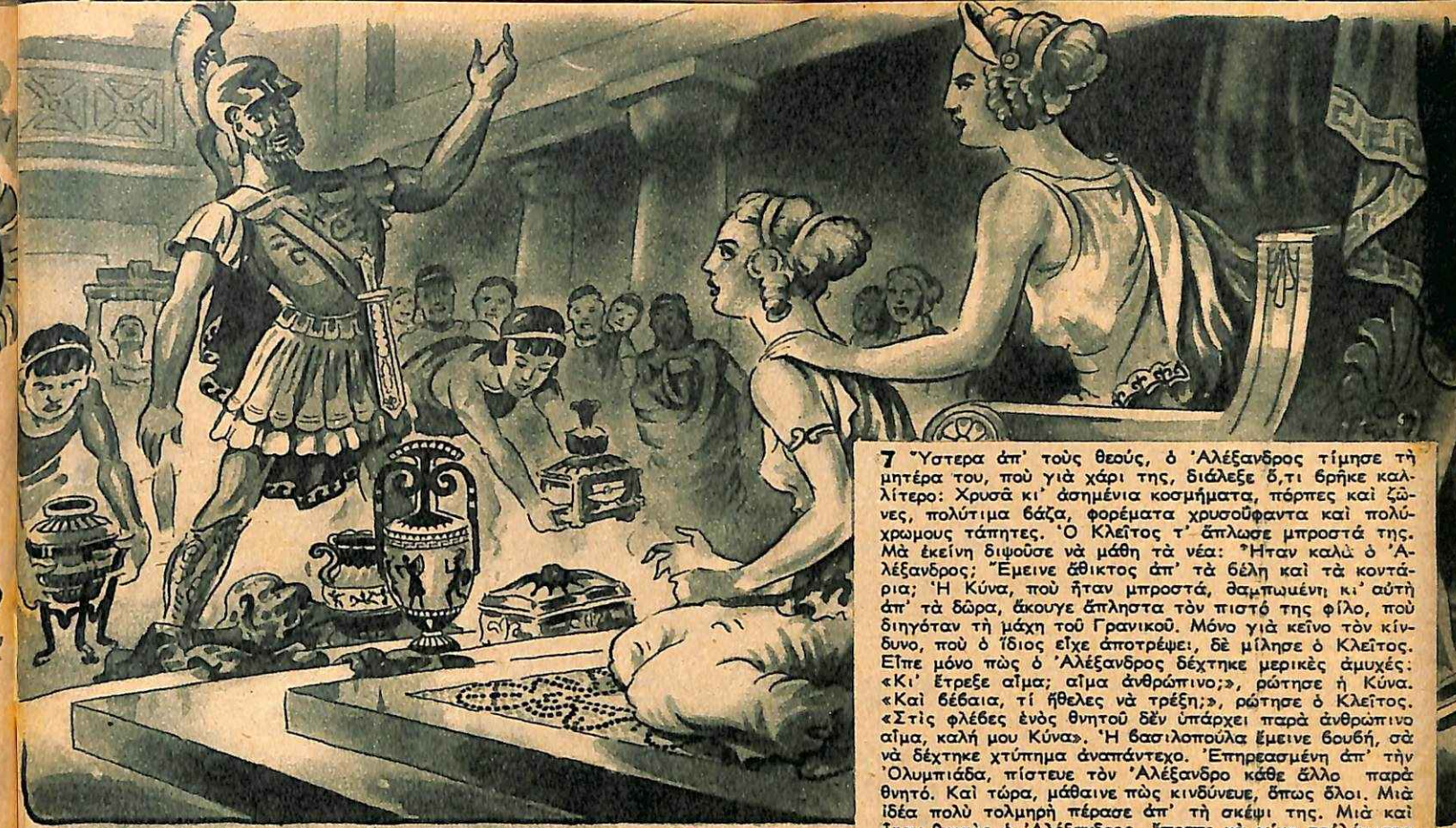

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

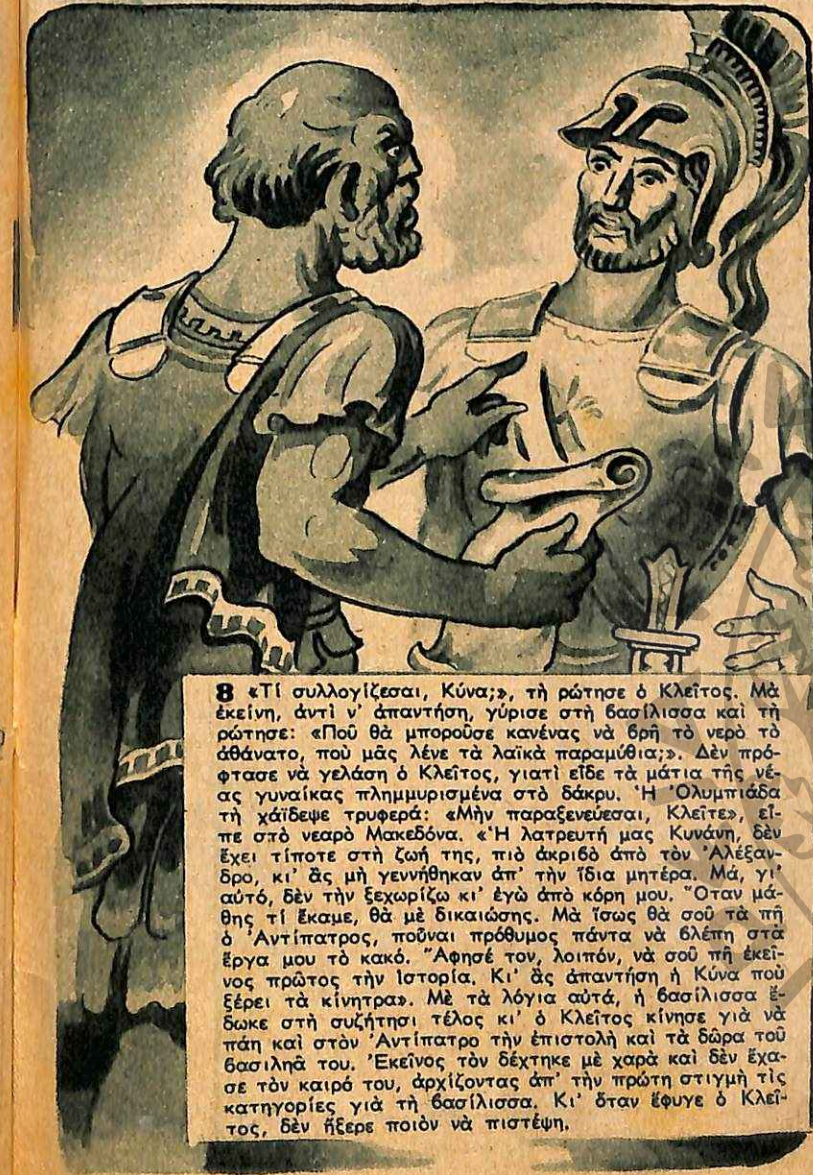
5 Οι Μακεδόνες έταίροι ξέσπασαν σε θερμές επευφημίες, στην άμνηστη αυτή φράση, μακαρίζοντας την εύτυχισμένη 'Ολυμπιάδα, για τη στοργή του μεγάλου παιδιού της. Κι' αλήθεια, ο 'Αλέξανδρος λάτρευε τη μητέρα του: «Τίποτε δεν είναι γλυκύτερο απ' τη μάνα, για τα παιδιά», έλεγε συχνά. Την άλλη μέρα, ο 'Αλέξανδρος φώναζε τον Κλείτο και του έπε: «Τό ξέρεις, πώς, ύστερα από τον 'Ηφαιστίωνα, έχεις την πρώτη θέση στην καρδιά του 'Αλέξανδρου. Θέλω, λοιπόν, να γυρίσης για λίγο στην Πέλλα. Να πäs στους ναούς των θεών το μερίδιό τους από τα λάφυρα και τα δώρα μου στη μητέρα μου. 'Απ' την Κύνα, την αδερφή μου, που σ'ας συνδέει μεγάλη φιλία, θα μάθης τί τρέχει με τον 'Αντίπατρο. 'Αλλιμονό του, αν έχη άδικο, μα και δίκιο νάχη, πρέπει να μάθης να σέβεται τη βασιλισά του. Αϊτά του γράφω στο γράμμα, που θα του δώσης ο ίδιος». 'Ο Κλείτος λυπήθηκε που θα χωριζόταν το βασιλιά του και θα μάκρυνε για λίγο από τον κίνδυνο και τη δόξα. Μα πώς ν' άρνηθι να υπηρετήσει τον ήμίθεό του σ' αυτή τη λεπτή άποστολή; Δέχτηκε, λοιπόν, πρόθυμα να γυρίση στη Μακεδονία.

6 Και τώρα, αφήνοντας τον 'Αλέξανδρο να συνεχίζει, στη Μικρασία, τη θριαμβευτική του πορεία, ελευθερώνοντας τις 'Ιωνικές πόλεις, άς γυρίσουμε, για λίγο, μαζί με τον Κλείτο στην Πέλλα. Με πόση χαρά τον αντίκρυσαν στο παλάτι: «'Απλωσε μπροστά τους τ' άμνητα δώρα και μοίρασε τις γραφές. 'Ο 'Αλέξανδρος δεν είχε ξεχάσει κανένα. Πρώτα πρώτα, έστειλε στην 'Αθήνα τριακόσιες άρματασιές, για να τις αφιερώσουν οι 'Αθηναίοι στον Παρθενώνα. 'Ακόμα και σήμερα, ξεχωρίζουν, στην πρόσopi του ναού, οι τρυπίτσες απ' τις άσπιδες, που καρφώθηκαν στο επιστήλιο. Και μία μεγάλη επιγραφή έλεγε: «'Ο 'Αλέξανδρος, ο Φίλιππου, κι' οι 'Ελληνες όλοι, έκτος απ' τους Λακεδαιμονίους, χαρίζουν τα όπλα αυτά στην Παλλάδα, απ' τα λάφυρα των βαρβάρων που νίκησαν στην 'Ασία». 'Ετσι, ο μεγαλόψυχος νικητής τίμησε τους 'Ελληνες, ενώνοντας τ' όνομά τους με τις μεγάλες του νίκες. Κι' όσο για κείνους που έμειναν έξω, τους Σπαρτιάτες, τους έφτανε αυτός ο ύπαινιγμός «πλήν Λακεδαιμονίων», που άλλοι το θεώρησαν στίγμα τους κι' άλλοι τιμή τους, όπως ο αδιόρθωτος Δημοσθένης. Το ίδιο στόλισε ο Κλείτος και τους ναούς των θεών στη Μακεδονία.

7 'Υστερα απ' τους θεούς, ο 'Αλέξανδρος τίμησε τη μητέρα του, που για χάρη της, διάλεξε ό,τι όρθηκε καλύτερο: Χρυσά κι' άσημένα κοσμήματα, πόρπες και ζώνες, πολύτιμα βάζα, φορέματα χρυσοϋφαντα και πολύχρωμους τάπητες. 'Ο Κλείτος τ' άπλωσε μπροστά της. Μα εκείνη διψούσε να μάθης τα νέα: 'Ηταν καλός ο 'Αλέξανδρος; 'Εμεινε άθικτος απ' τα δέλη και τα κοντάρια; 'Η Κύνα, που ήταν μπροστά, σαμπωμένη κι' αυτή απ' τα δώρα, άκουγε άπληστα τον πιστό της φίλο, που διηγόταν τη μάχη του Γρανικού. Μόνο για κείνο τον κίνδυνο, που ο ίδιος είχε αποτρέψει, δε μίλησε ο Κλείτος. Είπε μόνο πως ο 'Αλέξανδρος δέχτηκε μερικές άμυχές: «Κι' έτρεξε αίμα; αίμα ανθρώπινο;», ρώτησε η Κύνα. «Και δέβαια, τί ήβλες να τρέξη;», ρώτησε ο Κλείτος. «Στις φλέβες ενός θνητού δεν υπάρχει παρά ανθρώπινο αίμα, καλή μου Κύνα». 'Η βασιλοπούλα έμεινε βουδής, σά να δέχτηκε χτύπημα αναπάντεχο. 'Επηρεασμένη απ' την 'Ολυμπιάδα, πίστευε τον 'Αλέξανδρο κάθε άλλο παρά θνητό. Και τώρα, μάθαινε πως κινδύνευε, όπως όλοι. Μια ιδέα πολύ τολμηρή πέρασε απ' τη σκέψη της. Μιά και ήταν θνητός ο 'Αλέξανδρος, έπρεπε να γίνη τουλάχιστο άτρωτος, σαν τον 'Αχιλλέα...

8 «Τί συλλογίζεσαι, Κύνα;», τη ρώτησε ο Κλείτος. Μα εκείνη, αντί ν' άπαντήσει, γύρισε στη βασιλισσα και τη ρώτησε: «Πού ά μπορούσε κανένας να βρη το νερό το άθάνατο, που μας λένε τα λαϊκά παραμύθια;». Δεν πρόφτασε να γελάση ο Κλείτος, γιατί είδε τα μάτια της νέας γυναίκας πλημμυρισμένα στο δάκρυ. 'Η 'Ολυμπιάδα τη χείδεψε τρυφερά: «Μην παραξενεύεσαι, Κλείτε», είπε στο νεαρό Μακεδόνα. «'Η λατρευτή μας Κυνάη, δεν έχει τίποτε στη ζωή της, πιο ακριβό από τον 'Αλέξανδρο, κι' άς μη γεννήθηκαν απ' την ίδια μητέρα. Μα, γι' αυτό, δεν την ξεχωρίζω κι' εγώ από κόρη μου. 'Όταν μάθης τί έκαμε, θα με δικαιώσης. Μα ίσως θα σου τ' πη ο 'Αντίπατρος, πούναι πρόθυμος πάντα να βλέπη στα έργα μου το κακό. 'Αφσέ τον, λοιπόν, να σου πη εκείνος πρώτος την ιστορία. Κι' άς άπαντήσει η Κύνα που ξέρει τα κίνητρα. Με τα λόγια αυτά, η βασιλισσα έδωσε στη συζήτηση τέλος κι' ο Κλείτος κίνησε για να πάη και στον 'Αντίπατρο την επιστολή και τα δώρα στο βασιλιά του. 'Εκείνος τον δέχτηκε με χαρά και δεν έχασε τον καιρό του, άρχίζοντας απ' την πρώτη στιγμή τις κατηγορίες για τη βασιλισσα. Κι' όταν έφυγε ο Κλείτος, δεν ήξερε ποιόν να πιστέψη.

9 Μα, στην είσοδο του παλατιού, τον περίμενε η Κύνα. «'Ελα μαζί μου», του είπε. «'Ο αδερφός μου πρέπει να μάθης την ιστορία από τα ίδια τα χείλη μου. Θέλω να με πάρης μαζί σου στην 'Ασία. 'Η μάνα μου ήταν άμαζοναί. Στις φλέβες μου τρέχει αίμα άνω κι' η καρδιά μου είναι παράφορη. 'Όταν αγαπώ, δε γνωρίζω έμποδία. Κι' ο 'Αλέξανδρος είναι ο θεός μου». 'Ο Κλείτος την κύτταξε λίγο ψυχρά, επηρεασμένος απ' τη φρικτή ιστορία που είχε άκουσει: «Δεν αγαπούσε, λοιπόν, τον άντρα σου;», ρώτησε τη νέα. 'Η Κυνάη άπάντησε σταθερά: «Δεν τον αγαπούσα, κι' ούτε το ήθελα να τον παντρευτώ. 'Η μοναδική μου λαχτάρα ήταν να μείνω κοντά στον 'Αλέξανδρο, νάμαι ή σκιά του. Μα η βασιλισσα, που μ' άναθρεψε, μου το ζήτησε για χάρη. 'Ο 'Αμύντας, μου είπε, είναι απ' τους πιο νόμιμους υποψήφιους για το Μακεδονικό θρόνο. Είναι γιός του Περδίκκα, του αδερφού του Φιλίππου, που κάποτε συμβάδισε με τον αδερφό του. 'Όποιαδήποτε άλλη γυναίκα, θα γίνη συνένοχός του, ά κάμη συνωμοσία, για ν' άποκτήση το στέμμα. Μονάχα σ' έμένα έχω εμπιστοσύνη, πως δε θα προδώσης τον 'Αλέξανδρο. 'Ετσι, παντρεύτηκα τον 'Αμύντα».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

«Όταν ήταν ακόμα ανθυπο-
λοχαγός, ο Πρόεδρος Αϊζεν-
χάουερ έτοιμαζόταν για τα
μελλοντικά γεγονότα. Υπη-
ρετούσε στον Παναμά, κι' έ-
να απόγευμα είπε σ' ένα φίλο
του: «Έχω τώρα άφθονο και-
ρό και σκέφτομαι να κάνω
έγχειρισι σκληροκοιτίδος...»
— «Έχεις ένοχλήσεις; τον
ρώτησε ο φίλος του.
— «Όχι, αλλά μπορεί να
έχω κάποτε, όταν δε θα μου
περισσέυη ο καιρός για έγ-
χειρίσι.

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Μιά μέρα ο Μάρκ Τουαίν
έφτασε σ' ένα ξενοδοχείο του
Καναδά και όταν πήγε να
γράψει το όνομά του στο δι-
βάλιο του ξενοδοχείου, διάδα-
σε την έγγραφη του προη-
γουμένου ενοίκου:

«Βαρώνος.... και ο υπηρέ-
της του».

Και ο Μάρκ Τουαίν έγρα-
ψε: «Μάρκ Τουαίν και η βα-
λίτσα του».

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

«Ένας Αμερικανός στρα-
τιώτης, που έμενε πολύ και-
ρό στη Γερμανία, πήρε ένα
γράμμα από τη μητέρα του,
από την Αμερική, που τον
πληροφορούσε ότι είχε άρρα-
βωνιαστή με κάποιον άλλον,
και τον παρακαλούσε να της
επιστρέψει τη φωτογραφία
της. Για να την έκδικηθη, πή-
ρε ο έγκταλειφθείς ένα μά-
σο από φωτογραφίες διαφό-
ρων ωραίων γυναικών, τις έ-
καμε ένα δέμα και τις έστει-
λε στην «άπιστη» με το ά-
κόλουθο σημείωμα:

«Πάρε, σε παρακαλώ, μόνη
τη φωτογραφία σου και επί-
στρεφέ μου τις υπόλοιπες,
επειδή δε θυμάμαι ποιά από
όλες είσαι σύ».

— Μην κουνιέσαι, Περικλή. 'Ο μπέμπης επί τέλους γέ-
λασε. Μιά στιγμή να τον φωτογραφήσω.

— Χθες με σταμάτησε
κάποιος και μου ζήτησε δα-
νεικά.

— Σε πήρε για κανέναν
άλλον;

— Όχι, με πήρε για κο-
ρόϊδο.

— Σήμερα ακολούθησα τη
συμβουλή σου και έγινε επι-
θετικώτερος με την Τιτίκα.

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

Κάποιοι περαστικός από
μιά επαρχιακή πόλη, μπαίνει
σ' ένα μπακάλικο και το
βλέπει γεμάτο σαπούνια.

— Πρέπει να έχετε μεγά-
λη πειστικότητα, λέει στον
μπακάλη, για να κάνετε τους
πελάτες σας να αγοράζουν
τόσο πολύ σαπούνι.

— Έγώ; Όχι. Αλλά να
ιδήτε τη πειστικότητα έχει
ο περιοδεύων αντιπρόσωπος,
που το πουλάει σ' εμένα.

Δύο φίλες βλέπουν να περ-
νά ένας κοινός γνωστός
τους.

— Τί άραία που ντύνε-
ται! λέγει η μία.

— Και τί γρήγορα! προσ-
θέτει η δεύτερη, άφρημένη.

Ο προϊστάμενος είναι έ-
ξω φρενών, γιατί η καινούρ-
για στενογρόφος του έχει
αργήσει. Όταν, επί τέλους,
εμφανίζεται, της λέγει:

— Έπρεπε να είστε εδώ
στις έννέα!

— Άλήθεια; τον έρωτά
εκείνη. Έχασα τίποτε ένδια-
φέρον;

Ο πατέρας (θυμωμέ-
νος): Τί ώρα είναι αυτή που
γυρίζεις; Πού ήσουν;

Η κόρη (που επιστρέ-
φει από ένα πάρτυ): Μά,
πατέρα, έκανα συντροφιά
στον άρρωστο γιοι του άρ-
ρώστου κυρίου, που του κρα-
τάς κάθε δρόμο παράε, όπως
λές στη μητέρα.

Ένας νεοσύλλεκτος πα-
ρουσιάζεται στο Ναυτικό.
Και ο αξιωματικός, πριν
από κάθε άλλη πληροφορία,
τον ρωτά:

— Ξέρεις κολύμπι;

Και ο «Γιάννης», τρομο-
κρατημένος, με γουρλωμένα
μάτια, άπορεί:

— Γιατί, κύριε, δεν έχε-
τε καράβια;

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

— Καλά και το σκέφθηκες πώς θα υπάρχουν εδώ πολ-
λοί ξιφίες και έλαβα τα μέτρα μου.

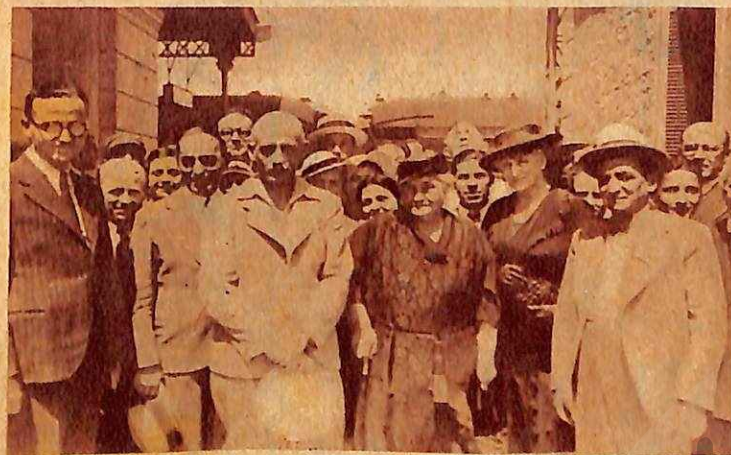
— Φύγε από κεί εσύ. Έγώ έχω το κατάλληλο κλειδί.

ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΠΟΛΕΜΩΝ ΕΣΘΗΣΕ ΑΠΟ ΤΗ ΜΗ- ΜΗ ΜΑΣ ΕΝΑ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΜΑΚΡΥΝΟ.

Η σελίδα αυτή θα μάς βοηθήσει να ξαναθυμηθούμε όλα
έκείνα τα γεγονότα και περιστατικά, που ήταν άλλοτε
τά «πλέοντα ζητήματα της ημέρας», ή έδιναν στην κα-
θημερινή μας ζωή τον τόνο που τη χαρακτήριζε.

1926: Μία συγκινητική τελετή, στην οποία έτιμήθη-
σαν, με παναθηναϊκή συγκέντρωσι στον «Παρνασσό»,
τρεις γηραιοί εκπρόσωποι των γραμμάτων και της τέ-
χνης, που δε ζουν σήμερα: ο Ι. Δαμδέργης (άριστε-
ρά), ο Χαλεπάς (στή μέση) και ο Αρ. Προβελέγγιος.

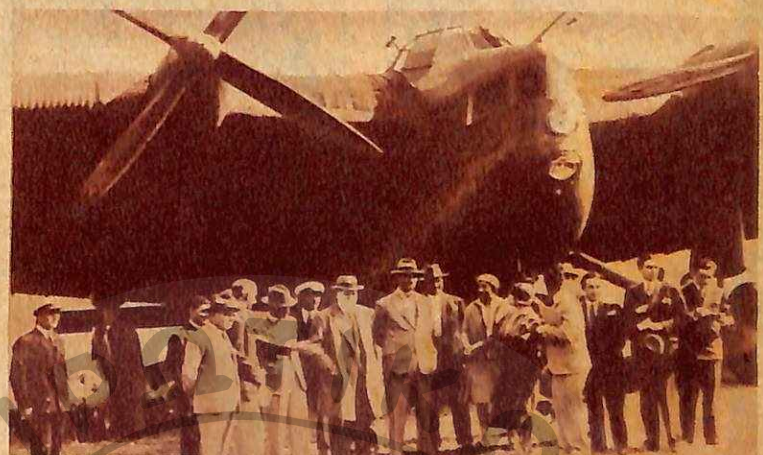
1928: Ο Δημήτρης Μητρόπουλος επιστρέφει στην
Ελλάδα έπειτα από μιά θριαμβευτική περιοδεία του
στο εξωτερικό. Στο σιδηροδρομικό σταθμό τον υποδε-
χονται πολλοί θαυμαστές του και η μητέρα του, που
διακρίνεται στη φωτογραφία πλάι στο μάεστρο.

1929: Η Ελλάδα αντιμετώπιζε τη συμφορά των σει-
σμών της Κορίνθου του 1928, όπως τώρα της Έπτα-
νησου. Η ανοικοδόμησι των έρειπών είναι πανελλη-
νιος πόθος και ένας άλλος. Στη φωτογραφία η τελε-
τή της καταθέσεως του θεμελίου λίθου.

1928: Ένα φοβερό δράμα συνεκλόνησε την Αθήνα:
το γνωστό καφενείο «Πανελλήνιο», στην οδό Πανεπι-
στημίου, κατέρρευσε και έθαψε κάτω από τα έρείπια
του πολλά θύματα. Η πυροσβεστική υπηρεσία προσ-
παθεί να τα ανασύρη, όπως φαίνεται στη φωτογραφία.

1929: Ο Βενιζέλος, πρωθυπουργός τότε, εγκαινιά-
ζει τις αεροπορικές συγκοινωνίες στην Ελλάδα. Τα
πρώτα αεροπλάνα ήσαν γερμανικά «Γιούγκερς». Στη
φωτογραφία διακρίνονται ο Βενιζέλος, ο Μιχαλακό-
πουλος και άλλοι επίσημοι έμπρος στο αεροπλάνο.

1935: Μία δραματική στιγμή στην ιστορία της προ-
πολεμικής Ελλάδος: στο έκτακτο στρατοδικείο δικά-
ζονται οι άρχηγοι του κινήματος του 1935. Διακρι-
νονται: Σ. Σαρράφης, Χρ. Τσιγάντες, Στεφανάκος
και Ι. Τσιγάντες.

— Καθώς βλέπετε, ή Κα
μητέρα σας δέν έχει αντίρ-
ρήσεις.